DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

TANRILARIN KÜTÜPHANESİNİN
GİZLİ KAPILARI AÇILIYOR

ALTIN KANATLAR

DÜŞMÜŞ FAE TANRILAR 1

day Çoksatan Yazarı

MIN EVE

NOX

Çevir

Ayışığı Kitaplığı

Bir telefonla hayatım sonsuza dek değişti.

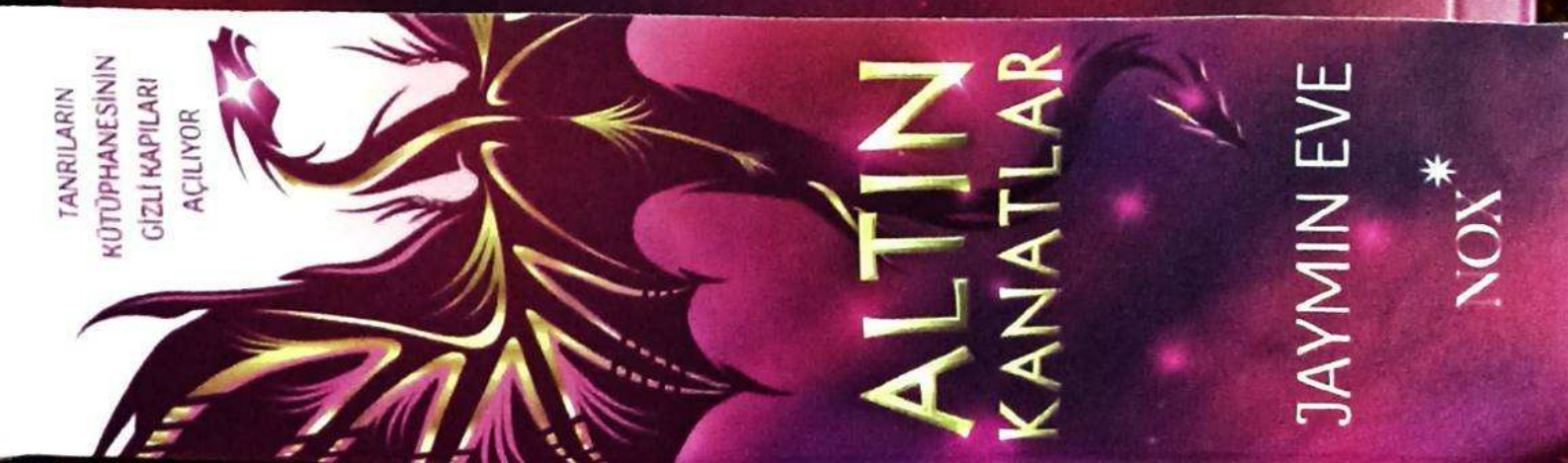
Kütüphanedeki işim ve en yakın arkadaşımla yaşadığımız ev benim sığınağımdı. Tam ki çılgın geçen bir gecenin ardından telefonum çaldı ve hattın diğer ucundaki adam, "Kitaplardan biri kayıp," diyene kadar. Her şeyimi kaybetmek üzereydim ve bunu göze alamazdım. Hemen Dragerfield Kütüphanesi'ne koşup o kitabı bulmak zorundaydım.

"Sabahı beklemeliydin, insan."

Sürekli fantastik kitaplar okuyan bir kadının hayal gücü sınır tanımaz sanırdınız. Ama hiçbir şey beni çalıştığım yerin fae âlemine açılan bir geçit oluşuna ve karşımda bir Ejderha Tanrı bulmaya hazırlayamazdı.

Drager, benim yeni gardiyanım.

Kaybolan kitap artık dertlerimin en küçüğüydü. Bilmediğim bir diyara sürüklenmek üzereydim. Üstelik bu yolculuğun dönüşü olmayabilirdi.

TANRILARIN KÜTÜPHANESİNİN
GİZLİ KAPILARI AÇILIYOR

ALTIN KANATLAR

DÜŞMÜŞ FAE TANRILAR 1

JAYMIN EVE

Çeviren: Onat Özyılmaz

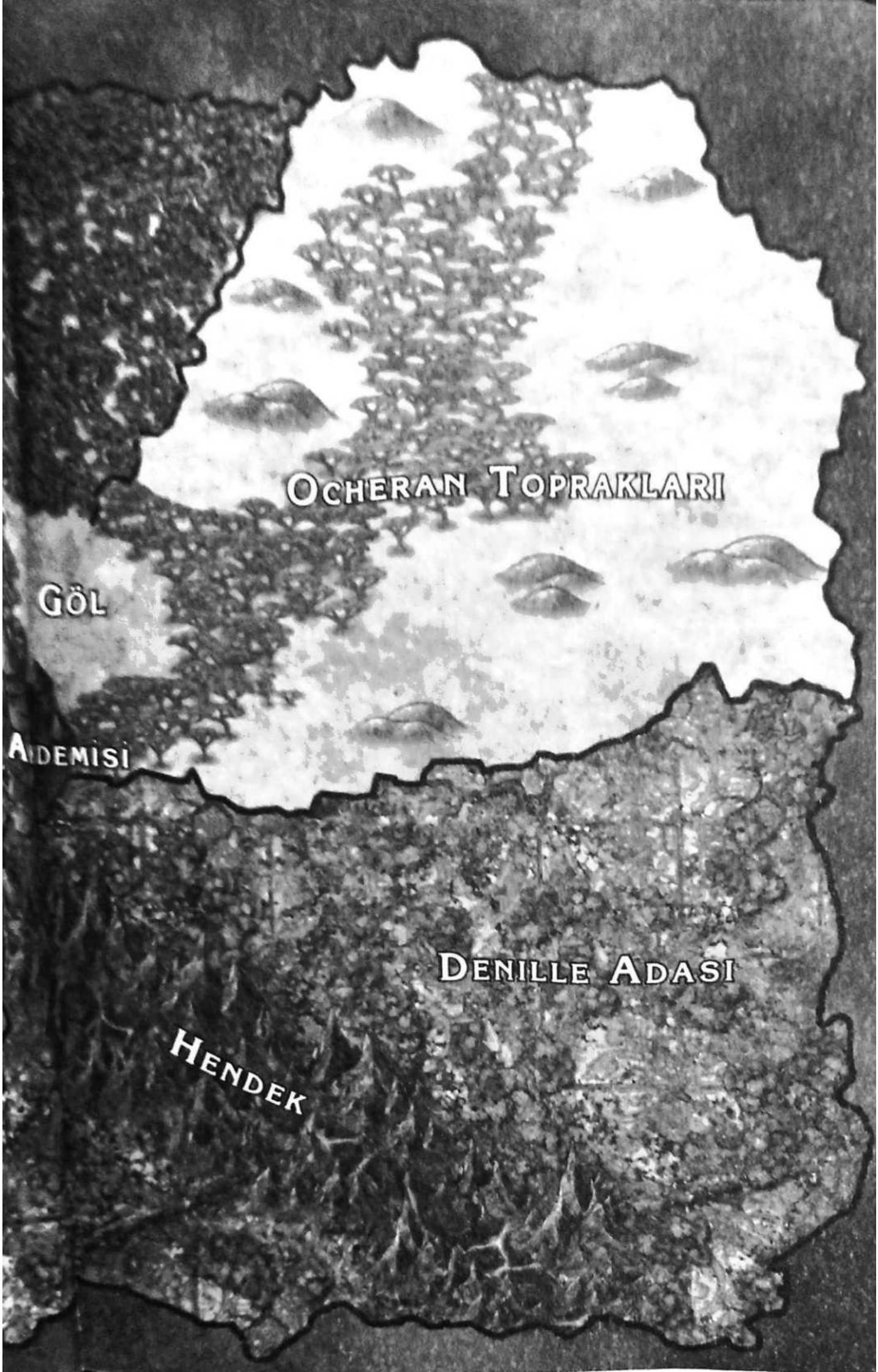
NOX*

Alice'in peşinden tavşan deliğine girmek isteyen ve hikâyenin ejderhalar ve tanrılarla dolu yetişkin versiyonu olmasını dileyenlere.

Not: Tavşanı sakın sevmeyin.

Ayışığı Kitaplığı

RISEST'İN DOĞU ÂLEMİ
Düşmüş Fae Diyarı
SANTOIA'NIN VAHŞ
TOPRAKLARI
VERDIN DENİZLERİ
FAE A
LASTOA KRATERLERİ

OCHERAN TOPRAKLARI
GÖL
ADEMISI
DENILLE ADASI
HENDEK

Birinci Bölüm

Yığının dengesini bozacak garip açılarda duran birkaç cildi düzeltene kadar iade kitaplar devrilecekmiş gibi sallanıyordu.

"Kutsal denizcilerin memeleri aşkına, Morgan, ucuz kurtuldun," diye söylendi Lexie. En yakın arkadaşım ve Dragerfield Özel Kütüphanesi'ni çekip çevirmekten sorumlu diğer kişi, kollarında neredeyse masanın üzerindekine taş çıkaracak kadar yüksek bir kitap yığınıyla yanıma geldi. "*Kıymetli ciltlerinden* birine zarar verdiğimizde Simon'ın ne kadar sinirlendiğini biliyorsun."

Ah, bilmez miydim? Elbette biliyordum. Simon, Dragerfield Malikânesi'nin sorumlusuydu. Yaşını göstermeyen koyu teniyle etkileyici bir adam olsa da birkaç tutam beyaz saçı, benim aksime yirmi beş yaşını geride bırakalı uzun zaman olduğunu gösteriyordu. Daima siyah takım elbise giyer, ciltlerde ne zaman yeni bir kırışıklık bulsa bacaklarımıza vurmaya bayıldığı ağır bir baston taşırdı. Neyse ki kütüphaneye pek sık uğramıyordu.

Sıçıp batırdığımız anlar hariç tabii. Kitaplarını ne zaman pamuklara sarıp sarmalamasak bir şekilde kokusunu almış gibi yanımızda biterdi.

Lexie kucağındaki kitapları elinden geldiğince nazik hareketlerle benimkilerin yanına bıraktı. Durumlarına göre tasniflenip ya raflara yerleştirilecek ya da onarılacaklardı. Başkalarının ödünç aldıkları kitaplara zarar vermesi sorun değildi. *Buna* izin vardı.

Lexie eliyle alnını sildi, kısa kesilmiş siyah saçları Japon kökenine borçlu olduğu gözalıcı kemik yapısını ortaya çıkarıyor-

du. En yakın arkadaşım güzel yüzü ve boyuyla –bir yetmişten birkaç santim daha uzundu– pekâlâ bir model olabilecekken benimle sakin bir hayat yaşamayı seçmişti. Günlerimiz hem yeni hem de paha biçilemez eski kitaplarla geçiyordu ve bundan daha mutlu olamazdım. İngilizce ve Tarih bölümlerinden aldığım çift diplomam beni bu yola sokmuştu ve kendim için başka bir kariyer düşünemiyordum.

Dragerfield Özel Kütüphanesi Lewiston, Maine'in eteklerindeki büyük bir binada yer alıyordu. Portland'da yaşadığımdan bu bölgeye taşınmak pek büyük bir değişiklik sayılmasa da biraz baskıcı diyebileceğim ailemden uzaklaşmamı sağlamıştı. Başka kimsem yoktu ve onları seviyordum ama annemin tüm söylenmelerine rağmen kendi evime ve mahremiyetime ihtiyacım vardı.

Yığınları ayırdığımız sırada, "Hâlâ bir şeyler içmeye gidiyor muyuz?" diye sordu Lexie. İki yılın ardından bu işte ustalaşmıştık. Kitabı açıp kopuk bir sayfa olup olmadığına bakmadan önce sırasıyla ön ve arka yüzü, ardından da sırtı ve cildi kontrol et. Her şey yolundaysa raflara geri yerleştirileceklerin, herhangi bir hasar varsa onarılacakların arasına koy.

"Kesinlikle gidiyoruz," dedim bir yandan çalışırken. "Şu yeni bar açılmış. Deniz mahsullerinin enfes olduğunu söylüyorlar."

Lexie sanki iyi bir yemek düşüncesi bile onu neşelendirmeye yetiyormuş gibi hevesle gülümsedi. Onu çok iyi anlıyordum. Kıvrımlı vücudum her türlü yemeğe olan saplantımı fazlasıyla kanıtlıyordu. "Tereyağlı ve sarımsaklı karideslerin *hepsini* yiyeceğim." Neredeyse ağzımın suyu akacaktı. "Patates püresi ve kalın dilim patates kızartmalarının da. Ne var ne yok hepsini istiyorum." Mesaimiz bitmek üzereydi ve açlıktan ölüyordum.

"Kes şunu," dedi Lexie parmağını yüzüme doğrultarak. "Küfretmediğimi biliyorsun ama hâlâ işten çıkamamışken sarımsaktan, karidesten ve patates püresinden bahsetmeye de-

vam edersen son derece yaratıcı kelimelerle hayatını renklendirebilirim."

Küfür içermeyen yaratıcı sözler konusunda bir numara olduğundan ona inandım.

"İşimizi bitirelim de on dakika erken çıkalım," dedim tempomu artırarak. Yüzündeki gülümseme genişledi ve kitapları daha da hızlı ayırmaya başladık.

Yığınımdaki kitapların çoğu yeni sayılırdı ama en alttaki iki kalın kitabı daha dikkatli incelemem gerekecekti. Sıra onlara geldiğinde ellerim garip bir enerjiyle karıncalandı ama böyle eski ciltlere dokunduğumda bunun olmasına o kadar alışmıştım ki tepki bile vermedim. Çalıştığımız özel kütüphane isimsiz bir milyardere aitti ve kitapları ödünç alanlar bunu sadece gece vakti, biz burada değilken yapıyorlardı. Koleksiyonun büyük bir bölümü aslında müzede sergilenmelikti –hepsi o kadar nadir ve özel eserlerdi– ve sayfalarını dolduran eski yazıların daima küçük bir büyüyle işlendiğini düşünürdüm.

Bu karıncalanmayı ilk hissettiğimde yerimden sıçramış, bir yerlerde elektrik kaçağı olduğunu sanmıştım. Ama yanılmışım, nedeni kitaplardı. Genellikle eski olanlardan çarpılırdım ama zaman zaman yenilerin de tenimi karıncalandırdığı olurdu.

Neyse ki bilmediğim bir dille ve alfabeyle yazılmış bu iki kitap hiçbir zarar görmeden iade edilmişti. Yığının sonuna ulaştıktan sonra hepsini yeniden raflara yerleştirmek için kütüphanenin üst katına çıktım. Bina üç katlıydı, ikinci ve üçüncü kat balkonları boyunca uzanan kitaplıklar zemindeki büyük balo salonuna bakıyordu. Zeminden üç katın da üzerindeki tavana kadar uzanan elle oyulmuş, beyaz taş sütunlarıyla içerisi harika görünüyordu.

Lexie'yle alt kattaki mermer zeminde bir zamanlar –kitaplarla dolu balkonlar inşa edilmeden önce– balolar düzenlendiğini tahmin ediyorduk. Günümüzde içeride hiçbir balo ya dans

düzenlenmediğinden ve bina yalnızca kütüphane olarak kullanıldığından neden daha fazla kitaplık eklemek için alt katları yenilemediklerini merak ediyordum. Çok fazla kitaplık diye bir şey olabilir miydi?

Eh, bu aptalca bir soruydu.

Böyle bir şey mümkün değildi.

En yakın arkadaşımla paylaştığım küçük daire resmen kitaplıklarla kaplıydı; bulabildiğimiz her boş duvar, köşe ve oyuk kitaplarla dolup taşıyordu. Söylediğim gibi, işimiz her şeyimizdi.

İkinci ve üçüncü katlar arasında defalarca gidip gelmemin ardından bacaklarım da kollarım da ağrımaya başlamıştı. Üç bardak kokteyl ve iki porsiyon karidesi fazlasıyla hak ettiğime karar vermiştim bile. Sonuçta bugün cumaydı. Kimse diyetine cuma günü başlamazdı.

Pazartesi ne güne duruyordu?

"Hadi, Morgs," diye seslendi Lexie. "Bir an önce bara gitmeliyiz. Sarımsaklı karidesler beni çağırıyor."

Üçüncü kattaki balkonun korkuluğundan aşağı bakıp onu aşağıdaki mermer balo salonunun zemininde, omuzunda çantasıyla dururken gördüğümde, "Hemen geliyorum, sen dışarıda bekle," diye bağırdım. "Yerleştirmem gereken son bir kitap kaldı." Eliyle söylediklerimi duyduğunu belirten bir işaret yaptı. Bu devasa binada her yer açık olduğundan seslerimiz fazlasıyla yankı yapıyordu.

Yürümeye devam edip katın en sonundaki, yalnızca özel anahtarla girilen bölüme ulaştım. Ne benim ne de Lexie'nin anahtarı vardı ama kapıda kitapları bırakabilmemiz için yapılmış küçük bir iade yuvası yer alıyordu. Simon da hepsinin doğru raflara yerleştirildiğinden emin oluyordu.

İşimi sorunsuzca halledebildiğimden bölümün neden kilitli olduğunu sorgulamak haddime değildi. Pazartesi günü işimin başına döndüğümde yuvada tek bir kitap bile kalmayacaktı.

Burada çalıştığım yıllar boyunca aksine bir kez bile tanık olmamıştım.

Arkamı döndüğümde olduğum yerde durmama neden olacak kadar garip, alçak, boğuk bir kadın sesi, "Teşekkür ederim, insan," dedi. Arkamı dönüp parmaklıkların ardındaki kapıyı ve ortasındaki küçük yuvayı inceledim. Ardından boşluktan içeri bakmak için eğildim. Öteki taraf kapkaranlıktı ve içeride başka birinin olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Bu da ne böyle?

Pekâlâ, görünüşe göre karanlık, kuytu köşeler ve kazınan midem bana oyunlar oynuyordu.

Buradan çıkıp gitme zamanı gelmişti.

İkinci Bölüm

Yaşanan *son derece* garip olayın ardından unuttuğum bir şey olup olmadığını görmek için gözümü dört açarak normalden daha hızlı adımlarla çıkışa ilerledim. Hafta sonu tatillerimin tadını çıkarmama rağmen kitapları onlarla ilgilenecek kimse olmadan iki tam gün boyunca burada bakmak zor geliyordu. Bunu asla itiraf etmeyecek olsam da pazartesi sabahları kapıdan içeri adım attığımda kendimi evime dönmüş gibi hissederdim.

Günün birinde asgari ücretin biraz üzerindeki maaşım ve Lexie'yle paylaştığım dairenin kirasını zar zor karşılayabildiğim gerçeği yüzüme çarptığında kendimi bu kütüphaneye böylesine ait hissettiğim için endişeye kapılacaktım. Burayı ne kadar benimsemiş ve sevmiş olsam da böyle bir yerin benim olması imkânsızdı.

Yine de biraz hayal kurmaktan zarar gelmezdi... Belki kitaplardaki enerjinin birazı bana da bulaşırdı ve günün birinde loto numaralarını tuttururdum.

Zemin kata ulaştığımda yan taraftaki dolaptan çantamla paltomu alıp personel kapısına ilerledim. Kütüphanedeki tüm ışıkları kapadıktan sonra aralık soğuğundan korunmak için kalın yün paltomu üzerime geçirip dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Binanın ana girişi öteki taraftaydı ama o çift kanatlı ve kenarları yaldızlı kapıyı kullanan kimseyi görmemiştim. Kütüphanenin kullanılmayan bölümlerinden biri daha...

Dışarı adım atar atmaz uzun, kahverengi saçlarım rüzgârla birlikte yüzüme savruldu, dalgalı tutamları bir araya toplayıp yatıştırmaya çalıştım. Lexie'yle ortak kullandığımız siyah, külüstür Jeep'e ulaşıp yolcu koltuğuna yerleşirken kaloriferi kökletiğine minnettardım. Ellerimi ovuşturup binaya son bir bakış attım. Tek bir penceresi bile yoktu, yalnızca iki kapısı vardı: Küçük personel girişi ve altın yaldızlı devasa kapılar. Dış duvarları, kuleleri ve üç asırlık beyaz taşların üzerindeki oyma savaş sahnesi tasvirleriyle bir stadyumu andırıyordu.

Simon malikânenin yaşını söylediğinde gözlerim yuvalarından fırlamıştı. Maine'de yapılarımızı korumak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışsak da zorlu hava koşulları tarihi eserlerimizin çoğunu birer moloz yığınına çevirirdi. Fakat Dragerfield Kütüphanesi neredeyse el değmemiş durumdaydı. Son derece özel, taklit edilmesi imkânsız bir binaydı ve muhtemelen işimi bu kadar sevmemi biraz da tarihe olan düşkünlüğüme borçluydum.

"Vedalaş artık, kızım," dedi Lexie gülümseyip arabayı vitese takarken. "Hafta sonu kütüphanenin burnunda tüteceğini biliyorum."

Beni dünyadaki çoğu insandan daha iyi tanıyordu, buna ailem de dahildi. Baskıcı doğaları onlara her şeyimi anlatmamı zorlaştırıyordu. Yaşamımı sürdürebilmenin tek yolu onlarla arama mesafe koymaktı, yoksa hayatımın her alanını kontrol etmeye kalkışırlardı. Yıllar içinde öğrendiğim acı bir dersti bu. Annem Dianne Starrer'ın gizli narsisizmi hayatım boyunca elime geçen neredeyse tüm fırsatları kaçırmama neden olduğu gibi edindiğim arkadaşlara da mal olmuştu.

Bunun tek istisnası Lexie'ydi. Üniversitenin birinci sınıfından bu yana benden hiç vazgeçmemişti ve sıkışıp kaldığım hayattan

kurtulmamı onun desteğine borçluydum. Kimse onun yerini tutamazdı ve şu an kendi paramı kazanıp ailemden bağımsız yaşadığıma, kendi seçimlerimi yapabildiğime hâlâ inanamıyordum.

"Nerelere daldın?" diye sordu Lexie, devasa arazinin çift kapılarına uzanan altı kilometrelik araba yolunda ilerlerken. Kapılar daima açık olsa da malikâneyi ziyaret eden olmazdı. En azından biz içerideyken. Geceleri kitapları ödünç alanlar bir şekilde buraya gelmek zorundaydı, dolayısıyla içerisi sadece gündüz saatlerinde boştu. Ya da ben öyle varsayıyordum.

Kış soğuğunu kovan sıcak havayla gevşeyerek, "Ailemi düşünüyordum," dedim. "O toksik ortamdan kaçabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu. Bunu sensiz yapamazdım. Sen herkesin hayatında isteyeceği en iyi arkadaşsın."

Lexie hüzünlü bir gülümsemeyle bana döndü. "Aile travması benden sorulur, kızım. Annemle babam yurtdışındaki işleriyle o kadar meşguldü ki kendi kendimi yetiştirdim desem yeridir. Böyle düşününce zıt hayatlar yaşamışız gibi geliyor ama ikimizin de birbirimize ihtiyacı vardı."

Bu gerçeği inkâr edemezdim. Ben yapamazken anneme o karşı gelmişti, şimdiye dek tanıdığım en cesur insandı. Yalnızca cesur değil, aynı zamanda da güçlü, güzel ve nazikti. Günün birinde harika bir adam onu kaptığında suç ortağımı kaybedecektim. Yine de daima en yakın arkadaş olacaktık. Ömrümüzün sonuna dek.

"Doğruca Pattie'ye mi gitmek istersin?" diye sordu Lexie. "İş üniformalarımız barda sırıtmaz, değil mi?"

Çalışırken giydiğimiz düz siyah pantolon ve beyaz düğmeli gömlek gayet şıktı. "Bas gaza," dedim moralimin yükseldiğini hissederek. "Midemin daha fazla dayanabileceğinden emin değilim. Nasıl göründüğümüz kimin umurunda?"

Lexie alaycı bir ses çıkardı. "Kendini kandırmaya devam et. Marilyn Monroe'ya taş çıkaran kıvrımların, o kahverengi, uzun

saçların ve mavi gözlerinle ister beyaz bir gömlek ister çuval giy tüm gözler üzerinde olacak. Kabul et artık."

Alaycı gülüş sırası bendeydi. "Dedi, uğruna ölünecek elmacıkkemikleri, sırtını mahvetmeyen dik memeleri ve sadece bakarak bile insanın canını yakacak kadar kusursuz bir cildi olan kadın. Peki, tamam. Sen de ne kadar ateşli olduğunu kabullenirsen ikimiz de karideslerimizin tadını çıkarabiliriz."

Kasabada bizi gaza getirecek başka kimse yoktu ama sorun değildi. Biz kendi kendimizin amigosuyduk.

Lexie'nin dudaklarının seğirmesinin ardından ikimiz de kahkahalara boğulduk. Daha engebeli bir arazide bulunan kütüphanenin on altı kilometre kadar ötesindeki kasabanın ışıkları göründüğünde nefesimizi yeni yeni topluyorduk.

"Bana kalırsa sorun seksi olmamamız değil, kasabada dişe dokunur erkeklerin olmaması," dedi Lexie. "İkimiz de dört dörtlüğüz, eğitimli, okumuş insanlar olmamız da cabası. Sorunun kaynağı biz değiliz, onlar."

Karşı çıkmadım, haklı olduğu bir nokta vardı. Lexie'ye göre sorun *onlardaydı*. Bense hiçbir zaman başka insanlarla kolay kaynaşan biri olmamıştım. Randevulara çıkmışlığım ya da seks yapmışlığım vardı. Hatta kadınlardan hoşlanıp hoşlanmadığımı bile sorgulayıp Kaliforniyalı hoş bir sörfçü kızla çıktığım randevum içimde hiçbir şey uyandırmayan bir öpücükle noktalandığında bunun yalnızca bir *kafa karışıklığından* ibaret olduğunu anlamıştım.

Diğerleri gibi değildim. Kalbim ve ruhum tanıştığım diğer insanlardan farklıydı ve Lexie dışında tuhaflıklarıma katlanan birini bulamamıştım. Muhtemelen büyürken yaşadığım travmalardan kaynaklanan bir şeydi. Fakat bahanesi ne olursa olsun bu, sorunun bende olduğu anlamına geliyordu.

En azından kitaplarım vardı.

Bu fazlasıyla tatmin ediciydi, hatırı sayılır miktardaki vibratör koleksiyonuma eşlik eden yetişkin içerikli kitapları sevmem de bu yüzdendi.

Her kızın ihtiyaçları vardı ve bunları karşılayacak birini bulamasam bile hiçbirinden mahrum kalmaya niyetim yoktu.

Üçüncü Bölüm

Pattie'nin Izgara ve Barı'nın yemekleri övgülerin hakkını fazlasıyla vermişti ve bir dizi kokteyl içtiğimizden kasabadaki tek Uber'i kullanarak eve vardığımızda yorgunluktan ölüyordum. Hemen yatağa girmeye hazırdım. Küçük dairemiz Ana Cadde'den birkaç blok ötede, iki katlı bir apartmandaydı. Bizimkiyle aynı sekiz daire daha vardı ama oturanları nadiren görüyorduk. En az yarısı bizim aksimize geceleri çalışıyordu, geri kalanlarsa balıkçı teknelerindeydi ve ara sıra gelip gidiyorlardı.

Zemin kattaki evimizin kapısına gelip üçüncü denemede anahtarı deliğe sokmayı başardığımızda içeri yuvarlandık.

Kelimenin tam anlamıyla.

Lexie'nin eşiğe takılmasıyla ben de dengemi kaybettim ve ikimiz de girişteki kalın halının üzerine düştük.

"Ah," diye inledim. "O neydi be? Sanırım vajinamı parçaladım."

Lexie histerik kahkahalara boğuldu. "Rüyanda görürsün, bebeğim. Bu yıllardır vajinanın başına gelen en heyecan verici şey olurdu."

Keşke şaka yapıyor olsaydı. Ona kızmak istesem de büktüğüm dudaklarımdan kaçan kahkahalar beni hiç de gücenmiş göstermiyordu. "Keşke birileri vajinamı parçalasa," diye yalvardım evrene. "Çok... ç-çok mu şey i-istiyorum?" Attığım kahkahalar ve sarhoş kafam yüzünden kelimeleri ağzımda yuvarlıyor, biraz da kekeliyordum; söyleyeceklerim bittiğinde ikimiz de histeri krizine girmiştik. Tam da iki aptal sarhoş gibiydik.

Bu uzun zamandır geçirdiğim en iyi geceydi.

Lexie güçlükle ayağa kalktığında ben de peşinden doğruldum, kapıyı kapamayı başarıp kilitledim. Sendeleyerek birbiriyle uyumsuz ancak son derece rahat üç kanepenin ve nadiren izlediğimiz küçük bir televizyonun durduğu oturma alanına girdik. L şekilli tasarımıyla olduğundan daha geniş bir alanımız varmış izlenimi yaratan mutfağımız hemen yan tarafımızdaydı.

Biraz su almak için duraksadım, sabah başlayacak akşamdan kalmalık yüzünden şimdiden pişmandım. Kolay kolay sarhoş olmazdım ama oldum mu da ertesi gün bedelini çok ağır öderdim. Yatağıma girmeden önce beni kurtaracağını umarak bolca su içtim.

"En az iki bardak," dedi Lexie banyoya girmeden önce. Birkaç saniye sonra su sesini duyduğumda bir süre daha içeride olacağını anladım. Su tasarrufuna önem vermeyen biri varsa o da en yakın arkadaşımdı. Küvette saatlerimi geçirmeye ben de hayır demezdim ama ne yazık ki dairemize duş bile zar zor sığdırılmıştı, küvet gibi lükslere yer yoktu.

İkinci bardak suyumu içmeye başladığımda bir zil sesi duydum ve bunun telefonumdan geldiğini fark etmem utanç verici derecede uzun sürdü. Çantamdan çıkarıp ekrana şüpheyle gözlerimi kısarak bakınca arayan numaranın kütüphaneye ait olduğunu gördüm.

Bu da ne böyle?

Kütüphaneden mesai dışında hiç telefon almamıştım. Aslına bakılırsa beni ilk kez arıyorlardı. Sabit hattını bilmemin tek nedeni nadiren de olsa hastalık izni almak zorunda kalmış olmamdı. Telefonu daima Simon açar, kısa ve öz konuşarak yokluğumu sorgusuz sualsiz kabul ederdi.

Huysuz kütüphane sorumlusu gecenin köründe beni neden arıyordu ki? Bir felaket mi olmuştu? *Kütüphane yanıp kül mü olmuştu?*

Sarhoş kafayla telefonu açmanın korkunç bir fikir olduğunu bilsem de ne olduğunu öğrenmeden gözüme uyku girmeyecekti. Ekranı kaydırarak telefonu açtım. "Merhaba?" dedim tereddütle, bu selamlama sözcüğünü bir şekilde soruya dönüştürmeyi başararak.

"Kitaplardan biri kayıp."

Kanepeye doğru yürüdüğüm sırada kulaklarımı dolduran, yalnızca konuşarak bile birine orgazm yaşatabilecek o sesi duymamla on dakika içinde ikinci kez tökezleyip düşerken başımı yan sehpaya çarptım. Konuşan Simon değildi. Alakası bile yoktu.

Duyduğum şaşkınlık ve başımdaki acıyla boğuşurken sonraki sözlerini kaçırmıştım. Sadece, "...hemen söyle!" kısmını yakalayabildim.

Hattın öteki ucundaki sesiyle-insana-orgazm-yaşatabilecek-adam öfkeliydi ve beni azarlıyordu. Sesini kalınlaştırmak için bir tür makine falan mı kullanıyordu? *Vay canına*, hiç böylesi bir ses duymamıştım.

Ve söylediklerini hâlâ dinlemiyordum.

"Başımı çarptım," deyiverdim aniden, hırıltısını bölerek. "Az önce. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirim." Ya da sadece sarhoştum ve pürüzlü sesiyle büyülenmiştim.

Bu sefer hâlimi anlamış gibi daha sakin bir tonda, "Özel baskılar bölümünde eksik bir kitap var," dedi. Yerden kalkıp dikkatimi söylediklerine vermeye çalıştım. "Dün gece iade edilmişti ve gün içinde yerine bırakılması gerekiyordu ama ortalıkta yok."

Özel baskılar... O bölümden alınmış tek bir kitap vardı. "Her zamanki gibi kapıdaki yuvaya bırakmıştım," dedim, işimi kaybetme korkusuyla bir nebze ayılarak. "Hatta bir kadının bana teşekkür ettiğini duydum, gerçi şimdi düşününce son derece garipti. Daha önce içeriden ses geldiğini duymamıştım ama kitabı o almış olmalı. Yoksa neden bana teşekkür etsin..."

Arama kesilince gözlerimi kırpıştırdım, telefonumu kulağımdan çektiğimde ana ekranım bana bakıyordu. "Yok artık," dedim hayretle. "Suratıma kapattı."

Sık sık *boş konuştuğumu* biliyordum ama hiç böyle bir kabalıkla karşılaşmamıştım. Gecemi ya da hafta sonumu bunu düşünerek heba etmemeye karar vererek titrek bacaklarımın üzerinde doğruldum ve duşa girmeye hazırlandım.

"Banyo senindir, jelibon," dedi Lexie çırılçıplak vaziyette buhar bulutunun içinden çıkarken. Uyurken bir şeyler giymekten hoşlanmıyordu. Birbirimizi o kadar çok çıplak görmüştük ki artık ikimiz de bunu garip karşılamıyorduk. "Sabaha görüşürüz."

"İyi geceler," dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. Neyse ki Lexie sesimde ve hareketlerimde bir tuhaflık olduğunu fark edemeyecek kadar yorgun ya da sarhoştu. O bir gariplik olduğunu anlamadan banyoya kaçtım. Su ılık ve zayıf aksa da günün kirini ve makyajımı temizleyip yatmadan önce kendime gelmeme yeterdi. İğrenç şehir suyunu ve daha da iğrenç ısıtma sistemini umursamadan musluktan biraz daha su içtim.

Ertesi günümü mahvedecek akşamdan kalmalıktan daha iyiydi.

Dördüncü Bölüm

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalayarak banyodaki işlerimi bitirdikten sonra en sevdiğim pazen kumaştan pijamalarımı giyip yatağıma uzandım ve telefonumu alıp kitabımdan birkaç bölüm daha okumaya hazırlandım. Çok sevdiğim bir serinin üçüncü kitabıydı ve daha iki gün önce çıkmıştı. İşimin arasında gizlice birkaç dakika okumayı başarabilmiştim sadece ve son kitap en heyecanlı yerinde bittiğinden *Hannah*'nın başına gelenleri bilmemek beni içten içe öldürüyordu.

Parmağımı okuma uygulamama götürürken gözüm çağrılar bölümüne takıldı ve o kalın ses bir kez daha zihnimde yankılandı. Arayan kişinin başkasıyla karıştırılamayacak kadar farklı, *son derece farklı,* bir ses tonu vardı ve böyle biriyle daha önce tanışmadığımdan emindim.

Acaba az önce kütüphanenin gizemli sahibiyle mi konuşmuştum? *Dragerfield.* Bu, malikânenin sahibinin soyadı mıydı yoksa öylesine konmuş bir isim miydi hâlâ bilmiyordum.

Kitaplardan biri kayıp. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bir şekilde gözümden kaçmış bir özel baskı daha mı vardı? Yoksa çıkmak için acele ederken birini kazayla yanlış yuvaya mı koymuştum? Nedense gölgelerden ürkmüştüm ve kitabı bıraktığımda neredeyse topuklayacaktım.

Yoksa o garip kadın sesi yüzünden miydi? Kitabı alıp gitmişti ve onun yüzünden kovulacak mıydım? Daha da kötüsü, Lexie'nin de kovulmasına neden olabilir miydim? Kovulmasa bile muhtemelen benim yüzümden istifa etmeye kalkışırdı ama

bunu ona yapamazdım. Dünyadaki en mükemmel işten olmasına izin veremezdim.

Özellikle de yaşadığımız küçük kasaba düşünüldüğünde.

Aklıma yapabileceğimiz başka hiçbir iş gelmiyordu, özellikle de denizden uzak durmak istiyorsak. Aptalca bir hata yüzünden kovulmayı reddediyordum.

Alt tarafı küçük bir yanlışlıktı, değil mi? O sesin sahibiyle işleri düzeltmenin bir yolu olmalıydı.

Geçmeye başlayan alkolün etkisi yerini migrene bırakıyordu. Biraz daha su içip ağrı kesici almazsam sabah olduğunda varlığımın her bir zerresinden pişmanlık duyacaktım.

Kıçımı yataktan kaldırıp yalıtımsız evimizin soğuğuna karşı üzerime sabahlığımı geçirdim. Isıtma sistemimiz hayata güçlükle tutunuyordu ve fazladan birkaç kat giymeden kış aylarını atlatacak paramız yoktu. Mutfağa gittiğimde bir kez daha telefonuma bakıp kafamda dönüp durmaya devam eden konuşmaya bir küfür savurdum.

Ani bir kararla iki ağrı kesici alıp bir bardak daha su içtim ve Uber uygulamasını açtım. Serseme dönmüş beynim daha ne halt yediğimi bile algılayamadan bir araba çağırıp üzerimde pijama ve sabahlığımla ses çıkarmamaya özen göstererek kendimi dışarı attım. Sutyen bile takmamıştım. Sutyenle uyuyanların profesyonel yardım alması gerekiyordu.

Arabanın evin önüne yanaşmasıyla şoför Fred gür, yorgun kaşlarının altından gözlerini kısarak bana baktığında neredeyse fikrimi değiştirip evime geri koşacaktım. "Küçükhanım?" dedi camı indirirken. "Barda bir şey mi unuttun?"

Fred tüm kadınlara *küçükhanım* derdi. Bu hepimizin karşı çıkmaya çalıştığı ama en sonunda pes edip kabullendiği berbat bir alışkanlıktı. Değişmeyi kabul etmeyecek kadar yaşlı ve inatçı bir adamdı. "Ah, h-hayır," dedim ayaklarımın üstünde sekip kekeleyerek. "İşle ilgili acil bir durum var. Kütüphaneye gitmem gerek."

Bu Fred'in Dragerfield'a ilk gidişi olmasa da ilk kez gecenin bir vakti o yola gireceğinden emindim. "Kütüphanede acil bir durum mu var?" diye sordu yavaşça, aksanı vurgulanması gereken birçok harfi yutuyordu. "Kulağa tuhaf geliyor."

Ne diyebilirdim ki, haklıydı. "Bir kitabı kaybettim," diye ekledim. Yüzüm soğuktan neredeyse uyuşmuştu. "Nerede olduğunu bulamazsam kovulacağım. Sonra Lexie de kovulacak ve içimizden biri üç beş kuruş kazanmak için fahişeliğe başlayana kadar sokaklarda yaşayacağız. Lexie benden çok daha güzel, bunu yapmak zorunda kalmasını istemiyorum..."

Endişeli olduğumdan ağzımdan çıkanları kontrol edememe huyum endişe verici bir hâl almaya başlıyordu ve Fred'in nereye gideceğimi sorduğuna bin pişman olduğuna emindim.

"Atla hadi," diye bağırdı, Lexie'yle aynı anda hamile kalıp küçük hayat kadını bebeklerimizi birlikte yetiştirdiğimiz kısma geldiğimde. "Yeter ki çeneni kapa."

"Tamam, tamam," dedim. Kaldırımın kenarında tökezleyip nihayet kapıyı açmayı başararak içeri girdim. "İşim çok sürmez, beklersen harika olur."

Fred homurdandı ve kapıyı kapatıp emniyet kemerimi takmama fırsat vermeden gaza bastı. "Hey," dedim şaşkınlıkla. "Önce güvenlik."

Bu kez homurtularının arasında tanıdık bazı kelimeler duyduğumdan emindim ve Lexie'nin gerçek küfürler yerine kullandığı "kurbağalar" ya da "kaju kafalı" gibi garip şeylerle neyi kastettiğine kafa yormamak çok hoştu. Fred tam bir ucube olduğumu düşünüyordu ve bunu açık açık belirtmişti.

Çok geçmeden arabaya bir sessizlik çöktü, Fred'in ıssız kasabada hızla ilerleyip ne kadar kestirme varsa kullanması sayesinde birkaç dakika içinde merkezden çıkıp kütüphaneye giden yola ulaştık. Hava çok karanlıktı, yoldan çıkıp her iki tarafımız-

daki engebeli araziye girmemek için yalnızca arabanın farlarına bel bağlıyorduk.

Şimdiye dek bu yolda hiç araba görmemiştim ve bu gece de istisna değildi. Gerçi içten içe garip bir trafikle karşılaşmayı beklemiştim, sonuçta kitaplar bu saatlerde ödünç alınıyordu. *Değil mi?*

Kapılar her zamanki gibi açıktı. Fred içeri girerken yavaşlamadı bile, sağ aynasını direğe çarpmaktan ucu ucuna kurtuldu. Belli ki arabası hiç umurunda değildi, sadece bu *ucubeden* bir an önce kurtulmak istiyordu.

Kütüphaneye yaklaşırken binanın etrafına yayılan ışığı gördüğümde gözlerimi kırpıştırdım. Kütüphaneyi gece vakti hiç görmemiştim ve Times Meydanı'nın ortasındaymışız gibi aydınlıktı. Fakat garip bir şekilde... girişin etrafındaki çimenlikte tek bir araba bile yoktu.

Yavaşladığı sırada ikimiz de ön camdan bakmak için eğilirken, "Çok garip," diye mırıldandı Fred nihayet. "İçeride parti mi var?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim şaşkınlıkla. "Varsa da bana haber vermediler."

Açıkçası biraz kırılmıştım. Ana balo salonunun neden hiç kullanılmadığını merak edip dururken bu pislikler içeride bir şeyler yapıp bize haber vermiyor muydu?

Dragerfield. O kalın ses. Belki de şehre geri dönmüştü... ve beni bu yüzden aramıştı.

"Hâlâ içeri girmeye kararlı mısın?" diye sordu Fred. Başımı kaldırdığımda bizi genellikle bıraktığı yan girişten birkaç metre öteye yanaştığını fark ettim. "Başka bir çağrı almazsam on dakika beklerim. Ama gidersem ben tekrar müsait olana dek içeride vakit öldürmek zorunda kalırsın."

Onu başımla onayladım, hâlâ binaya bakıyor ve gecemin ne denli tuhaf bir hâl aldığını düşünerek şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyordum. "Makul, Fred. Çok makul. Teşekkür ederim."

Yalnızca homurdanmakla yetindi ve hâlâ yerimden kıpırdamadığımı görünce üzerimden uzanarak kapıyı açtı. "Git hadi. Hatanı düzelt."

Ne tatlı, ne babacan bir adamdı ama. Başka bir seçeneğim olmadığına karar verip pijamalarım ve çoraplarımla arabadan inerek kapıyı yavaşça kapattım. Durduğum yerden çift kanatlı devasa kapının açık olduğunu görebiliyordum ama yine de personel girişini kullanmamın daha iyi olacağına karar verdim.

Planım gizlice içeri girip o aptal kitabı bulmak ve gün doğmadan yerine bırakmaktı.

Belki de parti kimsenin beni görmemesine yardımcı olacak harika bir dikkat dağıtıcı olurdu.

Harika bir plandı. Kusursuzdu.

Kendimden emin adımlarla yan girişe yöneldim.

Götümü kurtarmaya hazırdım.

Beşinci Bölüm

İçeriye rahatça girdim. Yan giriş kilitli olsa da anahtarlarımı unuttuğum sabahlar için kapının hemen yanındaki bir taşın altına sakladığım yedek anahtarım vardı. Kapı açılınca ses çıkarmadan karanlık odaya girdim ve etrafta kimsenin olmadığını görünce daha da derinlere süzülmeden önce kapıyı arkamdan kapadım.

Etraf girişten daha karanlıktı ama buradan o kadar çok geçmiştim ki her şeyin yerini avucumun içi gibi biliyordum. Hafif nemli çoraplarım –*iğrenç*– yürürken çıt çıkarmamama yardımcı oluyordu ve merdivene ulaşıp bir üst kata çıktığımda balo salonundan süzülen ışıkları fark ettim.

Dışarıdan duyduğum sesler doğal olarak burada daha yüksekti, müzik ve kahkahaların arasından edilen sohbetlerin mırıltısını seçebiliyordum. Kendimi hızlı tempolu, enstrümantal müziğe kapılarak basamakları tırmanırken buldum, attığım her adımla aşağıda neler olduğuna dair merakım kabarıyordu.

Demek Dragerfield geceleri böyle bir yerdi ve Lexie'yle hiç bilmediğimiz gizli bir gece hayatı vardı. Davet edilmediğim hâlde içeri girmenin aptalca ve pervasızca olduğunun farkında olsam da bir yanım *kütüphanemin* bu gizli yüzünü keşfetmeye can atıyordu.

Bu sahiplik sanrısı terapide şüphesiz harika bir konu olurdu.

Karanlık sahanlığa ulaştığımda üst katlarda gezinen kimse olmadığına şükrettim. Korkuluğa doğru ilerleyip yana baktım ve mermer zeminden yansıyan ışık karanlığa alışmış gözlerimi

yaktı. Tek görebildiğim parlak spot ışıkları, şık elbiseler ve smokinlerle dolu bir odaydı.

Işığa alışmalarını sağlamak için gözlerimi kapadım ama tekrar açtığımda karşımdaki manzara değişmedi. Işıkları ve renkleri görebilsem de aşağıda tam olarak kimlerin olduğunu ya da nasıl bir parti verdiklerini anlayamıyordum. Sanki aşağıdaki manzara bu kattan bakıldığında görülmemesi için gizlenmiş gibiydi ve bunun nasıl olduğuna bir türlü akıl sır erdiremiyordum.

Başımı iki yana sallayarak partiyi gizlice gözetleme işini sonraya bırakıp önce kayıp kitapla ilgilenmeye karar verdim. Olan biteni görmek için zemin kata inmem gerekiyorsa çıkmadan önce gizlice bir göz atabilirdim.

Korkuluklardan uzaklaştığımda gözlerim bir an için yaşarsa da bir kez daha karanlığa dönmemle duyduğum rahatsızlık hafifledi. Başımı eğip temkinli adımlarla önce iade edilen kitapları istiflediğimiz kutunun durduğu masaya ilerledim.

Kutuya birkaç yeni kitap eklenmişti ama özel baskılardan hiçbir iz yoktu. Ardından sabah raflara yerleştirdiklerim arasında gözden kaçırdığım başka bir özel baskı olması ihtimaline karşı masayı kontrol ettim. Yine hiçbir şey bulamadım. Her şeyi bir kez daha kontrol etmek için telefonumun ışığını kullandım ama sonuç yine aynıydı.

Arka plandan müzik sesi gelmeye devam ediyordu, şarkıları hiç bilmesem de bir o yana bir yana sallanıp mırıldanıyor, gönülsüzce ortamın tadını çıkarıyordum. Bu pisliklerin böyle görkemli bir balo düzenleyip bizi davet etmemesi bu yıl başıma gelen boktan şeyler listemin en tepesine yerleşmişti bile. Annemle babamın yılın başında beni eve döndürmek uğruna yaptıkları –ikisi de ellilerinde ve son derece sağlıklı olmalarına rağmen bensiz ne yemek pişirebiliyor ne temizlik yapabiliyor ne de hayatlarını idame ettirebiliyormuş gibi davranmaları–

düşünüldüğünde, mevcut duruma ne kadar gücendiğim daha iyi anlaşılabilirdi.

Ebeveynlerimin söyledikleri beni korkutsa da geri adım atmamış ve herhangi bir karar vermeden önce bir doktora görünmelerini istemiştim. Ne tuhaftır ki o günden beri bu konuda bir daha ağızlarını açmamışlardı.

Narsisistik bir amaçla insan vicdanının kullanılmasına son günlerde hiç tahammül edemiyordum. Eski alışkanlıkları ve ömür boyu devam etmiş şartlanmaları kırmak zor olsa bile pes etmiyordum. Artık oynadıkları oyunları anlayabildiğimden onlara direnmek daha kolaydı.

Daldığım düşüncelerden sıyrılıp özel baskıları bıraktığımız bir üst kata çıktım, hâlâ ses çıkarmamaya özen göstersem de gizlenip saklanmaktan vazgeçmiştim. Bu gece kitaplarla ilgilenen kimse yoktu.

Kitapları bıraktığımız yuvanın bulunduğu kapıya ulaştığımda daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Kolu aşağı ittirdim.

Cidden, bu gece üzerime gelen cesaret neyin nesiydi?

Kuralları çiğnemek gibi bir huyum yoktu. Sıkıcı bir hayat sürüyordum ve bundan şikâyetçi değildim. Sıkıcı güvenli demekti, güvenli de duygusal olarak manipüle edilip başkalarının mutluluğu için yaşamayacağım anlamına geliyordu.

Bunu bir daha asla yapmayacaktım.

Kola basmamla bir *klik* sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Kahretsin.

Lexie'yle girmemizin kesinlikle yasak olduğu odanın kilitli olmadığını hayatta tahmin edemezdim. İçeride saklı şeylerin ortaya çıkmasını önlemek için sadece kurallara uyma ve bize söyleneni yapma becerimize mi güveniyorlardı?

Gizlice kapının ardına bir göz atmayacağımızı nereden biliyorlardı?

Peki biz neden içeri hiç göz atmamıştık?

Evet, tamam çünkü bu harika bir işti ve kovulmak istemiyorduk. Tehlikede olmadığımız müddetçe istedikleri kadar gizli odaları ve kitapları ödünç alıp iade ettikleri tuhaf saatleri olabilirdi. Zengin ve acayip insanları sorgulamak benim neyimeydi?

Ama kaybolan kitap yüzünden işimi kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğuma göre bu lanet kapıyı açıp cildi aramaktan başka çarem yoktu. *Değil mi?*

Kapı ardına kadar açıldığında odaya girmekte tereddüt ettim ve telefonumun ışığını içeriye doğrulttum. Eşikten doğru düzgün hiçbir şey seçemiyordum; içerisi boşmuş gibi görünüyordu. Eşiği geçip birkaç adım attığımda tüylerimin düşük voltajlı bir elektrik kablosuna dokunmuşum gibi diken diken olduğunu hissettim.

"Yerinde olsam bir adım daha atmazdım."

Yalnız olmadığımı anladığımda biraz altıma kaçırdığıma yemin edebilirdim. Daha da kötüsü, emri veren ses beni arayıp tüm bu olaylar zincirinin fitilini ateşleyen aynı kalın, pürüzlü ve çekici sesti.

O aptal ses.

Dragerfield'la tanışmak üzere miydim gerçekten?

Altıncı Bölüm

Sesin arkamdan değil de neredeyse girmek üzere olduğum odadan geldiğini fark etmem birkaç dakikamı aldı. Kalın, gümbürdeyen tonu bedenimi sarmalar gibi etrafımdaki havayı doldurdu.

Önümdeki karanlığın içinden dev gibi bir adam çıktı.

Kelimenin tam anlamıyla dev gibi.

Telefonumun ışığı sayesinde boyunun en az iki metre olduğunu seçebiliyordum, yere düşen gölgesi tek ışık kaynağımı neredeyse tamamen yutuyordu. Neredeyse iki katım büyüklüğünde ve görebildiğim kadarıyla tarihin tozlu sayfalarından fırlamış kadim bir savaşçı kadar yapılı bir yabancıyla karanlıkta bir başıma olmanın tehlikesi kafama dank ettiğinde, "Siktir," diye ciyakladım.

Birkaç adım gerileyip soğukkanlı olmaya çalışarak okuma masasına ilerledim, arkasına geçip *karanlığın içindeki o şeyle* – Dragerfield olduğunu varsaysam da işin aslını kim bilebilirdi?– arama bir engel koymayı umuyordum.

Telefonumun ışığıyla önümü aydınlatarak o daha kıpırdayamadan masanın arkasına geçmeyi başardım. Şimşek hızıyla hareket ettiğim falan yoktu, niyeti beni kovalayıp korkutmak değilmiş gibi görünüyordu. En azından şimdilik.

Karanlığın arasından çıkmasını beklerken titreyen bedenim ışığın da titreşmesine neden oluyordu. En sonunda kapı eşiğinden dışarı adım atmasıyla koridoru aydınlatan loş ışık sayesinde onu daha net görebildim. *Kahretsin.* Işığın kaynağı bizzat

oydu. Karanlık, bronz teninde parlayan ışıktan yapılmış varlığı gizlemeye yetmiyordu.

Yaklaştıkça altın sarısı saçlarının yanlardan kısa kesilmiş, üstten uzun bırakılmış olduğunu fark ettim. Bakışlarımı yüzüne indirdiğimde sesli bir tepki vermemek için bütün gücümle çabalamam gerekti.

Ağzımı sımsıkı kapatmamış olsam dudaklarımdan nasıl bir inilti dökülürdü ben bile bilmiyordum. Yüzünün bu dünyaya ait olması imkânsızdı.

"Nesin sen?" diye fısıldadım birbirine sıkıca bastırdığım dudaklarımın arasından. *Kahretsin. Kim* olduğunu sormam gerekirdi ama *ne* kulağa daha yerinde geliyordu.

Karşımdaki *adamın* sert hatları ve kusursuz kemiklerden oluşan yüzü insanı günaha sürükleyecek dolgun dudaklarla taçlandırılmıştı. Üzerime diktiği gözleri kısılmış olsa da teninin ışığından yeşil ve altın rengi olduklarını görebiliyordum, gözbebeklerinin çevresindeki altın tonu şimdiye dek gördüğüm tüm renklerden daha parlaktı. Üzerinde de bir zırh vardı, altın rengi bir kalkan göğsünü sararken kenarlarından çıkan kayışlar da kaslı kollarını sarmalıyordu. Uyluklarının ön kısımları da koyu renkli pantolonunun dikişleri boyunca uzanan benzer bir zırhla kaplıydı, ayaklarındaysa bir çift postal vardı.

Evet, *Nesin sen?* diye sormak kesinlikle doğru bir tercihti.

Masanın öteki ucunda durduğunda telefonumu bir silah gibi savurdum. "Sakın daha fazla yaklaşma," diye uyardım. "Her şeyi kaydediyorum ve doğruca polise veririm."

Sözlerimi anlamıyormuş gibi başını eğdi. Kadınların iç çamaşırlarını ıslatmak ve onları aptala çevirmek üzere tasarlanmış aksi ama kusursuz bir İngilizce konuştuğunu bilmesem buna inanabilirdim.

"Burada çalışan kişi sen misin?" Gözleri vücudumda gezindiğinde kafam bu denli allak bullak olmasaydı üzerimde pija-

malarım ve sabahlığım olduğuna utanabilirdim. Ama o noktayı çoktan geçmiştik.

Hadi ama, Morgan. Aklını başına topla. Sana bir soru sordu.

Elimden gelen tek şey, sanki bu bir olimpiyat sporuymuş ve ben de altın madalya kazanmayı kafaya koymuş bir sporcuymuşum gibi başımı gayretle sallamak oldu.

"Kitabımı sen mi kaybettin?"

Bir dakika. "Kitabını falan kaybetmedim," diye karşılık verdim, büyüleyici sesi öfkemin gölgesinde kalıyordu. "O yüzden buradayım ya. Telefonda lafımı bitirmeme izin vermedin, ben de kitabı kapıdaki yuvaya bıraktığımdan yüzde yüz elli emin olmak için kütüphaneye döndüm. Tıpkı tüm özel baskılara yaptığım gibi."

"Yüzde yüz elli emin olmak için," diye tekrarladı, yüzü korkutucu derecede asık olsa da sesi eğleniyormuş gibiydi.

"Evet, öyle," dedim ellerim yeniden titremeye başlarken.

"Demek buraya gelip sana kesinlikle yasak olan odaya gizlice girmeye karar verdin."

İşimi kurtarma çabamın muhtemelen kovulmamla sonuçlanacak olması ne ironikti.

Telefonumu masaya bıraktım, ışık gözlerimi neredeyse kör etse de onunla dövüşmem gerekirse iki elime de ihtiyacım olacaktı. "İçeri girmedim. Teknik olarak kuralları çiğnemiş sayılmam."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama niyetin oydu, gözümde kuralları çiğnemiş sayılırsın."

"Dragerfield sen misin?" Kovulacağım *–ya da başıma daha beterini açacağım–* kesinse en azından kendi sorularımı sorabilirdim. "Kütüphane ve arazi senin mi?"

Dudakları tekinsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı, başını hafifçe arkaya attığında gözüm boynunun yan tarafındaki dövme ol-

duğunu tahmin ettiğim şeyin küçük bir kısmına takıldı. "Adım Drager. Risest âleminden bir güneş tanrısıyım ve bu Dünyevi geçidi kendimi güçlendirmek için kullanıyorum. Buradaki güneşiniz benim dünyamdakinden daha güçlü ve bu sığınak onun enerjisini benim için toplayıp saklarken topraklarım ve faelerim eşi benzeri olmayan bir güce kavuşuyor."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ona bön bön bakmaktan kendimi alamıyordum. Az önce başka bir âlemden gelen bir güneş tanrısı olduğunu mu söylemişti?

Kaç, kızım. Arkana bakmadan kaç. Lexie'nin sesi kafamın içinde yankılandı. Kendine *güneş tanrısı* diyen kaçık bir herifle kapkaranlık bir koridorda durduğumu fark etmemle işimden olma korkum uçup gitmişti. Yani teni parlıyor gibiydi ve kendinden oldukça emin görünüyordu ama söyledikleri devasa bir egodan kaynaklanmıyordu; ağzından çıkanlara gerçekten inanıyordu.

Çoraplı topuklarımın üzerinde dönüp ahşap zeminde ayaklarım kaya kaya koşarken bu ölüm tuzakları yerine botlarımı giymiş olmayı diledim. Gerçi bir saat önce dairemden sokağa fırlarken canımı kurtarmak için deli adamın tekinden kaçacağım aklımın ucundan geçmemişti.

Nereden geldim demişti?.. Reset miydi? Hani... Şu lanet kanalı resetleyin çünkü bu saçmalıklar bir bilim kurgu filmi için bile çok fazla gibi.

Arkamdan hiç ses gelmiyordu ama dönüp bakamayacak kadar korkuyordum, insanlar tam da böyle yaptıkları için karanlıkta bir yere takılıp kafalarını çarpar ve büyük kötü canavarlara yem olurlardı. Şansıma düşen canavar gözalıcı olsa da beni orgazma ulaştırmak için yemediği müddetçe ağzını yakınlarımda istemiyordum.

Merdivenlere ulaştığımda ağzımdan bir hıçkırık kaçtı, gözlerim karanlığa yeterince alışmıştı, bir yerimi yaralamadan aşa-

ğı inmeyi başarabilirdim. Son basamağa geldiğimde damarlarıma karışan adrenalinin etkisiyle kalan mesafeyi atlayarak katetmeye yeltendim ama kaya gibi bir şeye toslayınca merdivenlere geri savruldum. Yere çakılmadan saniyeler önce bir anlığına o yeşil ve altın rengi gözleri gördüm.

Tahmin ettiğim gibi çarpışma kafamın basamağın kenarına çarpmasına neden olacak kadar sertti ve aynı gece içinde kafamı ikinci kez vuruyordum. Fakat bu sefer her şey karanlığa gömüldü.

Yedinci Bölüm

Bilincim acı verici bir zonklamayla geri döndü, gözlerimi açmaya kalktığımda başımdaki acı daha da şiddetlendi. Yerde baygın yatmamla sonuçlanan olaylar zihnime doluştu. *Drager beni kovalamıştı.* Sonra da bir şekilde önümde belirip merdivenlere savrulmama neden olmuştu.

Elimden geleni yapmama rağmen *korku filmindeki aptal kadın* ânımı yaşamayı başarmıştım. Lexie benimle gurur duyardı.

Duyularım yavaş yavaş normale dönerken yakınlarda dönen tartışmayı fark ettim. Seslerden biri *güneş tanrısınındı.* Eşini benzerini duymadığım o pürüzlü tınısını ömrüm boyunca unutamayacaktım. Diğeriyse tıpkı... *Lexie* miydi o?

Ne haltlar dönüyordu?

Bir iniltiyle doğruldum. Daha doğrusu doğrulmaya çalıştım. Döner merdivenlerde değildim, daha yumuşak bir yerde yatıyordum. Uzaklardan gelen parti gürültüsünü hâlâ duyabiliyordum, hatta sesler olduğum yerde biraz daha yüksekti. Zemin katta, dinlenme odalarından birinde olduğumuzu tahmin ettim. İçeride yataklar ve duşlar olsa da ne Lexie ne de ben onları kullanmıştık.

Doğrulmaya çalışırken çıkardığım ses, kapıda tartışan ikilinin –biri aşina olduğum kısacık saçlı güzeller güzeli kız, diğeriyse tehlikeli ve bir günah kadar çekici "tanrı"– dikkatini çekti.

"Lexie?" dedim pürüzlü sesimle. Arkadaşımın teninin de belli belirsiz parladığını fark edince başımı iki yana salladım. Beyin sarsıntısı geçiriyor olmalıydım. "Gerçekten sen misin?"

Hızla gelip yanımda diz çöktü. "Morgan! İşte şimdi boka battın, kızım. Gecenin köründe bensiz nasıl çekip gidersin? Öldürülebilirdin."

Esmer teninin parladığından emin olduğumda gözlerimi daha hızlı kırpıştırıp olan biten her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. "Bok mu dedin sen?"

Başıma aniden giren ağrıya iki büklüm olmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu oldu.

"Sanırım ibuprofenden daha fazlasına ihtiyacı olacak," diye mırıldandı Lexie soğuk parmaklarını şakaklarımda gezdirerek. Dokunuşuyla acım bir anlığına azaldı.

Gecem bitmek bilmiyordu.

Az önce yaşadıklarımdan herhangi biri gerçek olabilir miydi? Kütüphanem gerçekten de doğaüstü bir sığınak, başka bir dünyaya açılan bir kapı olabilir miydi?

Geçirdiğim beyin sarsıntı yüzünden böyle düşünüyordum, değil mi?

"Özür dilerim, Morgs," diye fısıldadı Lexie soğuk elleriyle başımı okşamaya devam ederken. "Böyle öğrenmeni hiç istemezdim. Gerçeği alıştıra alıştıra söyleme niyetindeydim."

Ondan uzaklaşıp sertçe yutkundum. "Sen de onlardan biri olduğunu düşünüyorsun. Reset'ten gelen bir tanrı."

"Risest," dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Ama yaklaştın."

Dudaklarından sanki *ensest* der gibi çıkmıştı ama e'ye daha çok vurgu yapıyordu.

"Nasıl... ne yani..." Başımı bir kez daha iki yana salladım. "O delinin söylediklerine nasıl inanabilirim? Okuduğum kitaplar bile daha inandırıcı. *Üstelik hepsi de fantastik.* Kütüphanemiz nasıl başka dünyaya açılan bir kapı, şuradaki adam da..." başımla Drager'ın durduğu kapı aralığını işaret ettim, "güneş tanrısı olabilir?" Burnumdan tuhaf bir ses çıkararak güldüm. "Ha, daha da güzeli hepiniz İngilizce konuşuyorsunuz."

Lexie'nin dudakları daha da kıvrıldığında uhrevi güzelliğinin, doğduğu ülkeyi tahmin ettiğimde bana karşı çıkmadığı hâlde Japon ebeveynler tarafından yetiştirildiğine dair hiçbir emare göstermemesinin nedenini anlamaya başladım. Görünüşe göre yalanlarını ve aldatmacalarını göremeyecek kadar aptal olmamdan gayet memnundu.

Lexie Japon falan değildi. İnsan bile değildi.

"Dilimizi zihnine uzun zaman önce... iliştirmiş... olabilirim," dedi, utanç dolu bir ifadeyle. "Arada sırada farkında olmadan kendi dilime döndüğümden hepsini İngilizceymiş gibi anlamanın daha kolay olacağını düşündüm. Hatta bazen kendi dilinde konuştuğunu sansan da bana fae lisanında cevaplar veriyorsun."

Şiddet yanlısı olmasam da şu an ona bir tane patlatmak istiyordum. İhaneti yüzüme tokat gibi çarpmış ve ardında iğrenç, vıcık vıcık bir his bırakmıştı. Göğsüm nefes almamı birkaç saniyeliğine durduracak kadar ağrıyordu ama kendimi kaybetmenin ne yeri ne de zamanı olduğunun farkındaydım.

Bu çılgın *canlılar* her neyse hâlâ tehlikedeydim. Onlara vurmak sadece ölümümü hızlandırırdı ve hâlâ buradan sağ çıkmayı umuyordum.

Sesim titremesin diye uğraşarak, "Her şeyi bana hızlıca açıklamanızı istiyorum, sonra da evime gidip hiçbiriniz yokmuşsunuz gibi davranacağım," dedim.

Lexie'nin yüzü düştü. "Morgs. Lütfen. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve gerçekler bunu değiştirmeyecek."

Benim için her şeyi değiştirmişti. Yıllardır bana yalan söylemişti ve şimdi neye inanacağımı ya da kime güveneceğimi bilmiyordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ondan uzaklaştığımda Lexie iç geçirdi. Ayağa kalkıp ellerini iki yanına indirerek Drager'a döndü. "Ona ne kadarını anlatabilirim?"

Adam omuzlarını silkti. Asıl kelimelerin *tanrısı* olmalıydı. "Hem durumu anlayacağı hem de onu öldürmek zorunda kalmayacağım kadarını."

Kütüphaneye adım attığımdan beri duyduğum ve desteklediğim ilk planı buydu.

Lexie'nin beti benzi attığında az önce duyduğumu sandığım tartışma konusunda yanıldığımı anladım. Aralarında yalnızca bulanık zihnime hararetli gelmiş bir konuşma geçmiş olmalıydı, Lexie'nin bu adamdan korktuğu açıktı. Onun dengi değil, üstüydü.

Lexie tekrar bana döndüğünde yüzündeki gülümsemeden eser yoktu. "Gerçeği senden sakladığım için üzgünüm ama kanıtım olmadan sözlerime hayatta inanmazdın. Bu konuda hiçbir şey bilmemenin senin için daha güvenliği olduğundan bahsetmiyorum bile."

Muhtemelen haklıydı ama bu, arkadaşlığımızın büyük kısmının yalanlar üzerine kurulduğu gerçeğini kabullenmemi kolaylaştırmıyordu.

"Adım Lexical Lightsbringer," dedi iç geçirerek. "Az önce söylediğinin aksine bir tanrı değil, Risest âleminden gelen bir fae'im. Risest'te yalnızca birkaç tanrı var ve liderlerimiz onlar. Güneş Tanrısı Drager'ın kontrolündeki Ocheran topraklarında doğdum ve yıllar önce bana bu geçidi işler hâlde tutmam için Dünya'ya gelmemi emrettiğinde tereddüt etmeden söylediğini yaptım. Pek itaatkâr bir halk olmasak da tanrılardan gelen emirleri asla reddetmeyiz."

"Aynı üniversitede okuduk," diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak. *Fae büyüsünü* üzerimde kullandığından beri canım yanmıyordu. Evet, kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında olsam da kısa süre önce beyin sarsıntısına benzer bir şeyin acısıyla boğuşurken artık ne ağrı ne de mide bulantısı hissediyordum.

Lexie omuz silkti. "Merak etmiştim. İnsanlarla vakit geçirdikten sonra onlar gibi olmak istediğime karar verdim. Bu, malikâneyi olabildiğince güvende tutmanın bir parçasıydı."

Bakışlarım arkasına kaydığında Drager'ın dikkatinin üzerimde olduğunu fark ettim. "İnsan dünyasına karışmasına bir itirazın yok muydu? Sırrını saklayamazsa diye endişelenmedin mi?"

Drager'ın yüzünde umursamaz bir ifade vardı. "Lexical en iyi ve en zeki fae savaşçılarımdan biridir, kuralları biliyordu. Seni kütüphanede işe alayım diye bana yalvardı. Başta buna karşı çıksam da sana güvenebileceğimi söyledi. Sıkıcı, hiçbir tutkusu olmayan, yalnızca kitapları raflarına yerleştirerek mutlu mesut yaşayabilecek biri olduğunu anlattı."

Bakışlarımı yeniden Lexie'ye çevirdiğimde yanaklarının belli belirsiz kızardığını ve gözlerini yere diktiğini fark ettim. "Tam olarak böyle söylemedim, sadece benimle çalışabilmen için onu ikna etmeye, seni koruyabileceğim kadar yakınımda olmana odaklanmıştım."

"Neden?" diye çıkıştım. "Neden zahmet ettin ki? Alt tarafı acınası bir insanım. Belli ki ikiniz de bir tür enerji ya da büyüyle dolusunuz. İnsanlar gözünüzde bir hayvandan farksız olmalı."

"Hayır!"

"Evet."

İkisi de aynı anda konuşmuştu. Hangisinin bizi aşağılık bir tür olarak gördüğünü merak etmeme gerek yoktu.

"Gitsem iyi olacak," dedim, kıçımı yatağın kenarına sürükleyip ayaklarımı yere indirerek. "Açıkçası bir saçmalık daha kaldırabileceğimi sanmıyorum. Büyülü kütüphaneniz de geceleri kitap alıp enerji toplamak için uğrayan Reset *faeleriniz* de sizin olsun, ben ailemin yanına dönüp anlattığınız her şeyi unutana kadar beni sıkboğaz etmelerine izin vereceğim."

Lexie ayağını yere vurdu. "Hayatta olmaz. O manipülatör narsistlerin evine dönmene asla izin vermem. İstediklerini yapman için seni kandırıp duruyorlar."

Ayağa kalkıp gözlerinin içine baktım. "Diyene de bak," diye çıkıştım. "Yeni adın artık Lexical Sazanavcısı olsun."

Lexie kaşını kaldırdı. "Bunun karşındaki insanı kendisinden şüphe edecek raddeye getirmekle aynı şey olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum," diye bağırdım ellerimi hışımla savurarak. "Biliyorum. Ama bu boktan bir insan –fae ya da her neyse– olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Görünüşe göre hayatımdaki herkes boktandı ve belki de sorun onlarda değil, bendeydi.

Lexie yanından geçip gitmeme izin verdi, yüzü düşse de beni durdurmaya yeltenmedi. Kapıya ulaştığında Drager çekilmeye yeltenmedi. Kapı eşiğini dolduran devasa cüssesiyle duvar gibi durmaya devam ediyordu.

"Affedersin," dedim düz bir sesle. "Yolumu kapatıyorsun."

Göğsü boğazından yükselen alçak sesli bir gümbürtüyle titreştiğinde Lexie'nin yaklaştığını duydum ama Drager ona sert bir bakış attığında duraksadı. Ardından o bakışları beni buldu. "Benden korkmuyorsun," derken sesinde üstü kapalı bir tehdit saklıydı. "Neden?"

Başımı geriye, sonra biraz daha geriye atıp –neden bu kadar uzun bir *güneş tanrısı* olmak zorundaydı?– alaycı bir kahkaha koyuverdim. "Ödümü koparıyorsun, ahbap. Ama aynı zamanda yorgunum, kafam karışık, biraz da kırgınım ve gelecekte beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Bunların çoğu da ödümü en az senin kadar koparıyor."

Gözleri üzerimde gezindiğinde nasıl becerdiysem huzursuzca kıpırdanmamayı başardım. "Ahbap ne demek?"

Ah, kahretsin. "Çok havalı insan demek," diye yanıtladım hızlıca. "Çok, *çok* havalı arkadaş."

Sözlerime inanmamış gibiydi. "Kitabı bıraktığında kapının ardından duyduğun şu sesi anlat."

Konuyu bir anda değiştirmesi neredeyse başımı döndürse de şaşkınlığımı bastırdım. "Bir kadın sesiydi, bana teşekkür etti. Şimdi aklıma geldi, bir de bana insan demişti."

"Başka bir şey oldu mu?" diye sordu. Aynı pozisyonda durmasına rağmen bana yaklaştığına yemin edebilirdim. Nedense kendimi daha da sıkışmış hissediyordum.

"I..." Aklıma ona söyleyebileceğim başka bir şey gelmiyordu. "Hayır. Hepsi buydu."

Bu kez kesinlikle daha yakınımdaydı. "Sesi yine duysan tanıyabilir misin?"

Cevabı düşünmeme gerek yoktu. "Evet, kesinlikle. Farklı bir sesi vardı, hâlâ zihnimde net bir şekilde duyabiliyorum."

İsimler için aynısını söyleyemesem de sesleri ve yüzleri kolay kolay unutmazdım.

Drager ellerini kavuşturduğunda avuçlarının arasından bir an için daha fazla ışık fışkırdı. Teniyse her zamanki gibi usulca parıldıyordu. "Harika, partide bize eşlik edecek ve şüphelendiğim kişilerle konuşacaksın. Hainimizi sabaha kadar bulmuş oluruz."

Hain mi? Sabaha. Kadar. Mı?

Kahretsin. *Bu gerçek miydi?* Peki kütüphanenin gerçekten de doğaüstü bir geçit olduğuna inanıyor muydum yoksa bir grup deli varlık tarafından kullanılmak üzere miydim?

Lexie, Drager'ın söylediklerini doğrulamış olmasaydı yine etrafta koşuşturup çığlıklar atardım.

Ama tüm kanıtlar aksini göstermesine rağmen ona hâlâ güveniyordum ve bu da söylenenlere inanmaktan başka çarem olmadığı anlamına geliyordu.

Doğaüstü varlıklar gerçekti ve görünüşe göre içlerinden birinin peşine düşecektim.

Terapistimle konuşacaklarımın listesi uzadıkça uzuyordu ama bundan sonra olacaklardan sağ kurtulmak için onlara ayak uydurmalıydım.

Bu gece her şey okuduğum bir hikâyeymiş gibi davranacak ve yarın çığlıklar ata ata uzaklara kaçacaktım.

Sekizinci Bölüm

Drager nihayet kenara çekilip geçmeme izin verdi.

"Pekâlâ, tam olarak ne yapacağız?" diye sordum. Pek de kaygılı biri olduğumu düşünmüyordum ama her şeye olabildiğince hazırlıklı olmak adına kendimi içinde bulduğum yeni durumları enine boyuna öğrenmek isterdim. Böylece birçok iç çatışmadan ve küçük düşmekten kurtulabilirdim.

Yeniden bana döndüğünde Drager'ın yüzündeki ifade keyfinin pek de yerinde olmadığını gösteriyordu ve bunun nedeninin ben olduğumdan gayet emindim. Şansına küs, güneş çocuk. Onun insafına kalmayı ben istememiştim.

"Baloya uygun bir şeyler giymelisin," dedi düz bir sesle. "İnsan olduğunu anlamaları işimize gelmez. Diyarımdan gelen giysilerin büyüsü bariz işaretleri gizleyecektir."

Hah, işte yine yüzünü buruşturmuştu. Varlığımdan bu kadar rahatsız olması neredeyse hoşuma gidiyordu, sonuçta onu rahatsız etmek için elimden gelen pek bir şey yoktu.

Lexie, "Ben hallederim!" diye araya girdi.

Drager ona sert bir bakış attı. "Bu insana karşı hislerin güvenliğimizi tehdit ediyor. Şimdilik ona ben göz kulak olacağım."

Lexie bana acıyormuş gibi gülümsedi.

Güneş tanrısının beni duyabiliyor olmasını umursamadan, "Onunla güvende miyim?" diye sordum.

"I..." Bir an için tereddüt etse de derin bir nefes alıp başıyla onayladı. "Sana ihtiyacı olduğu sürece güvendesin. Sonrasına dair garanti veremem."

Güzel. Çok güzel.

Drager'a dönüp başımı iki yana salladım. "Beni öldürürsen geri dönüp beynin bulanana, sinirlerin altüst olana kadar her anına musallat olurum. Biliyorsun, insanlar bunu yapabiliyor."

Göz ucuyla Lexie'nin *şu saçmalığa hemen bir son ver* dercesine eliyle boğazını kesiyormuş gibi yaptığını gördüm. İş işten geçmişti. "Beni tehdit mi ettin sen?" diye sordu Drager, sesi ürkütücü derecede sakindi ve *burası birden ısınmış mıydı ne?*

"Ben mi?" diye ciyakladım bir adım geri çekilerek. "Bunu asla yapmam. Yanlış duymuş olmalısın."

Teninin ışıltısı yoğunlaştığında gözlerim yanıp sulandı. "Yanlış duymuş olamam. Ben asla hata yapmam."

"Güneş tanrısı," dedi Lexie, gücünü bastırmak için sesini yükselterek. Garipti, değil mi? Gücünün bir sesi olmamalıydı. "Aramızdaki casusu tespit edebilecek tek kişinin o olduğunu unutmayın."

Drager ona döndüğünde delici bakışlarından kurtulduğum için az da olsa rahatladım. "Hiçbir şeyi unutmam ben."

Ardından bana doğru eğildi ama hiçbir yerime dokunmadı. "Peşimden gel," diye homurdandığında vücudum, teşkil ettiği son derece ciddi tehlikeye rağmen, son seksimin üzerinden yıllar geçtiğini bana hatırlatmak için tam da o anı seçti. Vibratör koleksiyonum ve yetişkin içerikli fantastik kitaplarımla idare etsem de hiçbiri bir erkeğin yerini tutamazdı.

Ondan korkmam gerektiğini biliyordum ve korkuyordum da ama hissettiğim şey bundan ibaret değildi. O şimdiye dek gördüğüm en seksi, en korkunç, en çekici *varlıktı.*

Beni becermektense öldürmeye meyilli olmasına rağmen onu çekici bulmamı da terapide konuşulacaklar listeme eklesem iyi olurdu. Önümüzdeki birkaç saatten sağ kurtulabilirsem nihayet o randevuyu alacaktım.

Drager odadan çıktığında itaatkâr bir tavırla alelacele peşine takılırken hain Lexie'ye bakmaya bile tenezzül etmedim. Gerçek kimliğini ya da burada olma nedenini bir nebze olsun açıklasaydı hayatımı riske atıp gecenin köründe kütüphaneye gelmezdim. Drager'ın dünyadışı varlığını gözlerimle görmesem ona inanır mıydım? Bilmiyordum ama yine de şansını deneyebilirdi.

Hatanın bir kısmı onundu ve adını öldürülmemin ardından dadanacaklarım listesine çoktan eklemiştim. Çünkü güneş tanrısının benimle işi biter bitmez beni bir insan kızartmasına dönüştüreceğini hepimiz biliyorduk.

Odadan çıkıp daha önce hiç kullanmadığım ama işe ilk başladığımda Simon'ın *endişelenmememiz gereken çeşitli araç gereçlerle* dolu olduğunu söylediği küçük bir depoya girdik. Kapı Drager kılını kıpırdatmadan açıldı ve teninden yayılan ışığa rağmen içerideki karanlık bana mısın demedi.

"Bu Riese'e açılan başka bir kapı," dedi. "Tıpkı özel baskıların bırakıldığı oda gibi. Sakın kendi başına onları kullanmaya kalkışma, yoksa güç girdabına adım atar atmaz yok olursun."

Telaşla başımı sallayarak onayladım. "Bundan böyle hiçbir odaya kendi başıma girmeye niyetim yok," diyerek sözlü olarak da bu ifademi destekledim.

Drager ağzımdan çıkan tek kelimeye bile inanmamış gibi sert bir nefes verdi. Muhtemelen *pis, aptal bir insan* olduğum içindi.

İçeride ilerlerken ona dokunmadan olabildiğince yakınında kalmaya çalıştım. Birkaç saniyenin ardından karanlık, sanki bir perdenin ardına geçmişiz gibi aniden ışığa boğuldu ve etrafımızdaki depoyu bütün netliğiyle görmeye başladım.

Gözlerimi kırpıştırarak üzerimizdeki pencerelerden süzülen sıcacık ışık huzmeleriyle aydınlanmış, çeşit çeşit giysilerle dolu, yerden tavana kadar uzanan rafları inceledim.

"Burası evim *Lancourt*, Risest'te, Ocheran toprakları üzerinde süzülüyor," dedi Drager kısaca. "Gücümü artırmak için gökyüzünde, güneşin yakınında olmayı tercih ediyorum. İnsan bedenin Lancourt'un enerjisine sizin zamanınızla otuz dakikadan fazla dayanamayacaktır. Bu da elimizi çabuk tutmamız gerektiği anlamına geliyor."

Otuz. Dakika. Derken? Benimle dalga mı geçiyordu? "O zaman beni neden buraya getirdin ki?" diye ciyakladım üzerime çökeceklermiş gibi etrafımdaki duvarlara bakarak. Bahsettiği enerjiyi tenimde hissedebiliyordum; açıkta kalan ellerimi, boynumu ve yüzümü karıncalandırıyordu.

"Çünkü gücümle yapılmış elbiseler de seni öldürecek," dedi bütün açıksözlülüğüyle, "ve işimizi bitirene kadar hayatta kalmana ihtiyacım var."

"Ne yüce gönüllüsün," diye karşılık verdim yüzüme en tatlı gülümsememi takınarak. Hemen altındaki *canın cehenneme* mesajını gizleyecek kadar tatlı olduğunu umdum.

Kısık gözleri bana kilitlendi. "Bunu tercih etmemem sözlerinin altında yatan iğnelemeyi anlamadığım anlamına gelmez."

"Aferin, dostum. Aferin sana."

Drager başını iki yana salladığında kendine bana canlı ihtiyacı olduğunu hatırlattığından şüphelendim. Bahsettiği haini bulana dek güvende sayılırdım. Yani ağzıma geleni söyleyebilirdim.

"Yalnızca yarım saatimiz var," diye hatırlattım. "Beni oyuncak bebeğinmişim gibi giydirip süslemeye başlasan iyi edersin."

Bana sert bir bakış atsa da cevap vermeye zahmet etmedi. Arkasını dönüp dolabın sonundaki giysilerle dolu raflara ilerledi. "Sarayımın leydilerinin bıraktığı birkaç parça kıyafet olmalı," diye mırıldandı varlığımı görmezden gelerek.

Rafların arkasında nihayet zırhların arasına sıkıştırılmış birkaç uzun elbise bulduk. Biri kırmızı, diğeri beyaz, sonuncusu

da koyu, gözalıcı bir bordoydu. Devasa vücudunun ardından üçünü de incelemeye çalıştım. "Madem insanlar gibi zayıf ve iğrenç olmayanlar için kıyafetler yaratabiliyorsun, neden bir dolabın var?"

"Kendim dışında kimseye kıyafet yaratmıyorum. Burayı maiyetimin geri kalanı kullanıyor. Sadece bir vestiyer."

Vestiyer. Demek öyle. *Peki.* Arkamda bıraktığım dairemin boyutlarında bir oda sarayının vestiyeriydi yani. "Bir tanrının neden maiyeti var? Tek başına oturup gücüyle böbürlenmekten hoşnut, herkesten uzak yaşayan bir varlık değil misin?"

İğneleme yapmıyor olabilirdi ama bakışlarıyla birilerini öldürmek konusunda uzmandı. "Tanrılar doğal güçlerini artırmak için ona tapacak kişilere ihtiyaç duyar. Müritlerimi burada ve kütüphanede topluyorum. Binada depolanan ve kitaplarımı ödünç alanların bana gönderdikleri enerji sayesinde istemediğim kadar gücüm var." Duraksadı. "Böbürlenmek için yani."

Elleri başımın yanına uzandığında irkildim ama hedefinde koyu bordo renkli elbise vardı. "Buna sen de dahilsin, küçük insan. Kitaplarıma o kadar çok dokundun ki artık özüne aşinayım. Seni her yerde bulabilirim."

Elbiseyi ellerime tutuşturduğunda birkaç saniye nefes almayı unuttum.

Bu başka bir tehdit miydi? Öyleyse iç çamaşırım neden bu kadar ıslaktı?

Gerçekten önceliklerimi bir sıraya koymam gerekiyordu.

Bu gecenin amacı güneş tanrısını becermek değil, hayatta kalmaktı. Cüssesi düşünüldüğünde beni öldürmesi muhtemelen... tek bir yumruğa bakardı.

Evet.

Ne yazık ki hayatta kalmak daha önemliydi.

Dokuzuncu Bölüm

Güneş tanrısı giyinebilmem için beni yalnız bırakmayı reddettiğinde ona arkamı dönüp pijamalarımı bir yığın hâlinde yere bıraktım ve askıdan aldığı elbiseyi üzerime geçirdim. Hâlâ hiç değilse sutyen takmış olmayı diliyordum. Pek deneyimli olmasam da utangaç değildim. Gerçi gizlice kıvrımlarıma bakıp beni becermeye çalışması konusunda –ne yazık ki– endişelenmem gerekmiyordu.

İlk bakışta korseli üstü ve etrafımdan dökülen dolgun eteğiyle normal bir balo elbisesi olduğunu sansam da içine tamamen girdiğimde kumaşın akılalmaz yumuşaklığı ve ipeksiliği bana her şeyin *normalden* çok uzak olduğunu hatırlattı.

Elbisenin sırt kısmındaki ipleri bağlamaya çalışırken sırtımdaki karıncalanma arttığında Bay Tanrı'nın bıkkın nefesini duydum.

"Kıpırdanma," diye emretti. "Kıpırdanırsan kendini öldüreceksin."

Onun enerjisiyle yanıp ölecek miydim? Yoksa bunu içimdeki sıcaklık hissi mi yapacaktı? Drager'ın varlığı bir afrodizyak gibiydi ve ona hızlıca sevişip bunu aradan çıkarabilir miyiz diye sormamak için kendimi zor tutuyordum. Tabii, *beni bir hayvandan farksız görmesi* yoluma biraz taş koyuyordu.

"Gücüm yüzünden," deyiverdiğinde kafamda kurduğum cinsel fantezilerden irkilerek sıyrıldım.

"Pardon?" Yutkundum.

"Bana verdiğin tepki tamamen gücümden kaynaklanıyor."

Sesi öfkeli gelmiyordu. Umursamaz tavrına rağmen sözleri garip bir şekilde kafamdan geçen çılgın düşüncelerin sakinleşmesine yardımcı olmuştu.

"Yani birdenbire kızışmış bir köpek gibi etrafımdaki her canlıya sürtünmek istemeye başlamadım mı?" *Kahretsin, Morgan.* Karşındaki pislik seni zaten öyle görürken bir hayvan benzetmesi yapmak zorunda mıydın? Kendimin en büyük düşmanıydım.

"Hayır... Sadece zayıf bir insan olduğun için. Hepsi bu."

Ah, ağzımın payını bir kez daha vermişti işte.

Ama hiç değilse aklımı kaçırmadığımı anlamıştım. Hepsi onun suçuydu.

Harika. Suçu tam da hak edene atmayı severdim.

Elbisenin iplerini, sıradan bir insan şöyle dursun, herhangi bir doğaüstü varlık için bile mümkün olmadığını düşündüğüm bir el çabukluğuyla neredeyse ânında bağladı. Bir tanrı doğaüstü sayılır mıydı? Yoksa güçlü varlıklar hiyerarşisinde daha da mı yüksekteydiler?

Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki zihnimde Risest'ten beni getirdiği topraklara –ismi ne demişti... Lancourt mu?– kadar anlamadığım bir sürü şey dört dönüyordu. Tüm bunlar nasıl işliyordu? Risest bir ülke miydi yoksa dünya mı? Ya da bu dünya tek bir ülkeden mi oluşuyordu? Belki de bu yüzden hepsine Risest deniyordu. Emrinde bir sürü fae var mıydı yoksa Lexie'nin bahsettiği diğer tanrılar ondan daha mı güçlüydü?

Sorularıma cevap bulma ihtiyacı dayanılmazdı ama beklemek zorundaydı çünkü görünüşe göre Drager işini bitirmişti. Bir şey söylemeden odanın kapısına ilerlediğinde aceleyle peşine takıldım. Yürürken omurgamda bir sıcaklık hissettim, önce ayağımda siyah botlar belirdi, ardından darmadağınık saçlarım kusursuz bukleler hâlinde omuzlarıma döküldü.

"Küçük dozlar hâlinde oldukça enerjime kısa süreliğine dayanabilirsin," dedi Drager omuzunun üzerinden. "Bu küçük dokunuşlar sorun yaratmayacaktır."

Faeleri onlardan biri olduğuma ikna etmek için gereken küçük dokunuşlar.

Vestiyerin kapısından çıkıp Dragerfield'a dönen geçide adım attık. Bizzat onun rehberliğiyle kütüphaneye döndüğümde göğsümden yirmi tonluk bir yük kalkmış gibi hissettim. Dönene kadar Lancourt'tan gelen enerjinin ne denli boğucu olduğunu fark etmemiştim bile.

Tüm bunların akılalmaz olduğu gerçeği hâlâ aklımın bir köşesindeydi ama yaşadığım şokun ve şüphenin düşüncelerimi ele geçirmesine izin vermedim. Başıma gelenlere gerçekten kafa yormaya kalkarsam insan beynim paramparça olurdu. Bu, şimdilik, sadece okuduğum güzel bir hikâyeden ibaretti.

"Pekâlâ, görevin basit."

Drager bütün dikkatini bana çevirdiğinde akıllara durgunluk veren varlığı yüzünden ağzından çıkanları neredeyse kaçırıyordum. "İçeride biraz gezineceksin, Lexie seslerini duyabilmen için seni davetlilerle tanıştıracak ve kitabımı çalan hırsızı bulursan bana haber vereceksin. Bir de topraklarımda yaşayanlara dair şüphelerimi gidermen için yanına birkaç fae göndereceğim."

Ağzımı açıp bir şey söylemeye yeltensem de nafileydi, çoktan arkasını dönüp balo salonuna girmiş ve beni koridorda bir başıma bırakmıştı. Birkaç dakika sonra Lexie görüş alanıma girdi, o da baloya hazırlanmıştı. Çeşit çeşit dantelle süslenmiş beyaz bir elbise giymişti, etekleri benimkiler kadar kabarık olmasa da korsajı çok daha karmaşık detaylarla doluydu. Açık rengi tenine çok yakışmıştı ve yüzünde biraz bile makyaj olmamasına rağmen gözalıcı görünüyordu. Bu sürtüğün insan olmadığını uzun zaman önce anlamış olmalıydım.

Yanımda ulaştığında, "Morgan!" dedi heyecanla. "Harika görünüyorsun. Sanki elbise senin için..."

Sözünü keserek, "Daha fazla vakit kaybetmeyelim," diye mırıldandım. Neşeli yüzü düştüğünde kendimi pisliğin teki gibi hissettim. Bunu yapmayı ne kadar istesem de ondan özür dilememeyi başardım, onu affettiğimi sanmasını istemiyordum. Buna daha çok vardı.

Aslında onu affedip affedemeyeceğimi bile bilmiyordum.

Onuncu Bölüm

Balkondan aşağı bakarken –üzerinden saatler geçmiş gibiydi– tahmin ettiğim gibi zemin kata inene kadar baloyu tam anlamıyla görmek imkânsızdı.

Burada ışıklar pek de parlak sayılmazdı. Aksine mor, pembe, mavi ve gümüş renkli aydınlatmalar içeriye gizemli bir hava katıyordu.

İçerisi insan kaynıyordu. Gerçi insan değil de büyülü fae demek daha doğru olurdu sanırım.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı Lexie. İçeri girerken yakınımda durmaya dikkat ederek.

Birkaç meraklı yüzün bize dönmesiyle onları yakından incelediğimde birçoğunun insana neredeyse hiç benzemediğini fark ettim. Ten renkleri sarı ve yeşil tonlarındaydı, gözleri siyahtan altına kadar çeşit çeşit renkteydi ve hiçbirinde belirgin bir gözbebeği ya da iris yoktu. Birçoğunun sivri kulakları ve fazladan uzuvları vardı; neredeyse hiçbirinin ırkını, cinsiyetini, hatta türünü çıkaramıyordum.

Belki de herhangi bir ırkları, cinsiyetleri ya da türleri yoktu. Bu canlılar hakkında hiçbir şey bilmesem de artık insanların dünyasında olmadığım kesindi.

"Morgs?" diye üsteledi Lexie, bana az önce nasıl olduğumu sorduğunu hatırlatarak.

"İyiyim," diye yanıtladım gergin bir sesle. Çığlık çığlığa bağırmak istesem de kendime hâkim olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. "Şu işi bir an önce halledelim."

Lexie çattığı kaşlarını gevşetip yüzüne gergin bir gülümseme yerleştirdi. "Peki, o hâlde Lord Drager'ın yanından başlamamız en iyisi olur. Davetliler ve evcil selkieleri onu karşılamak için toplandığında konuşmalarını duyabiliriz."

Lord Drager. Kulağa çok önemli biriymiş gibi geliyordu. Evet, tamam, tanrı falan olabilirdi ama... Pekâlâ, *aması maması* yoktu. Bir tanrı olması her şeyi gölgede bıraksa da varlığından hâlâ rahatsız oluyordum.

Aptal seksi sesli, aptal seksi tanrı.

"Morgan," dedi Lexie, beni azarlarcasına. Tıpkı eski hâli gibi konuşmuştu. "Beni dinliyor musun?"

Dinlemiyordum. Sözlerinin tek kelimesini bile duymamıştım. "Affedersin, ne demiştin?"

Başını iki yana salladı. "İçeride bir sürü tehlikeli varlık olduğunu söyledim. Cazibelerine ve ihtişamlarına aldanma. İçlerinden bazıları gerçek doğalarını saklamak için kelimenin tam anlamıyla cazibe büyüsü kullanıyor. Buna Drager da dahil. Öteki formunu görsen aklını kaçırırsın. Buna başvurmayacağını ummalısın."

Ona cevap vermedim çünkü ne diyebilirdim ki? Yırtıcıların arasına adım atmış bir avdım; yapabileceğim en iyi şey ağzımı kapalı tutup şu işi halletmekti. Yine de Drager'ın öteki formunu azıcık, *çok ama çok azıcık*, merak etmediğimi söylesem yalan olurdu.

Sonuçta canavar gibi bir adamdı ve büyülü filmler âleminde en sevdiğim kahraman canavar olabilirdi... Yani bu sıradan, insani bir meraktı, değil mi?

Dürüst olmak gerekirse güneş tanrısı *insansı* hâliyle bile zavallı insan hormonlarım için çok fazlaydı, daha... canavarsı bir şeye dönüşürse olacakları tahmin etmek bile istemiyordum.

Salonda ilerledikçe faelerle dolu büyük dans pistini fark ettim. Gerçi bir balo dansı gibi garip garip iki yana sallanmı-

yor, görünüşe göre hepsinin bildiği eşzamanlı figürlerle hareket ediyorlardı. Küçük, parıltılı kanatlarıyla mermer zeminden havalanmış bazılarının ayaklarının yere değmediğini görünce gözlerimi kırpıştırdım.

Etraf sayısız büyü emaresiyle doluydu ve enerji parıltıları dans pistinin üzerinde yanıp sönerken tenim Lancourt'ta olduğu gibi karıncalanıyordu.

"Gel hadi," dedi Lexie kolumu çekip beni kendime getirerek kalabalıktan uzaklaştırırken. "Cinler pistten geçmemize izin vermez; dans edenleri müzikle büyülerler. Etrafından dolanmamız daha iyi olur."

Cinler. Onları yalnızca kitaplarda okumuştum. Tekrar dans pistine çekilen bakışlarıma engel olamadım. Dansçılardan hangilerinin cin olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da gözlerim kalabalığın tam ortasında duran siyah pantolonlu, üstü çıplak, çoğunluğunu erkeklerin oluşturduğu büyük gruba takıldı. Tenleri kırmızı bir ışıkla parıldıyordu ve hepsinin siyah saçları ve çekik koyu renkli gözleri vardı. Bakışlarım grubun kenarında duran bir tanesini bulduğunda bana dişlerini gösterip fazlasıyla uzun parmaklarından birini, *Biraz daha yaklaşsana,* dercesine salladı. Hadi be.

Sırtımdan geçen ürpertiyle Lexie'ye yetişmek için adımlarımı hızlandırdım ve kazara beni mideye indirmek isteyen birinin dikkatini çekmeyeyim diye gözlerimi yere diktim. Dans pistinin solunda yer alan bir platforma geldik. Üzerinde siyah ve kırmızı renkli, yüksek arkalıklı, oyulmuş iskeleti çok sayıda parlak taşla dolu büyük bir sandalye duruyordu. Üstündeyse halkıyla birlikte gece nöbeti tutan güneş tanrısı.

Yanımdan uzaklaştığından beri içten içe onu küçük görmeye çalışıyor, kendimi ne kadar gözalıcı ve güçlü göründüğü konusunda abarttığıma ikna ediyordum.

Kendimi kandırıyordum.

İri cüssesiyle sandalyenin tamamını doldurmuş, bacaklarını hafifçe açıp arkasına yaslanmış vaziyette karşısındaki manzarayı izlerken vücudum insan içinde son derece ayıp kaçacak tepkiler veriyordu. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı? *Neden?*

Sanki hayalini kurduğum tüm kurgusal sevgililerim bir araya gelmiş ve ortaya o çıkmıştı. Dahası, muhtemelen bugün elinde can verecektim.

Okuduğum kitapta sorunlu bir karakter varsa ona âşık olmadan edemezdim.

Görünüşe göre bu, gerçek hayat için de geçerliydi.

Ne şaşırtıcı ama.

On Birinci Bölüm

Drager sıkkın bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirirken bizi fark etmemiş gibiydi. Ona cesaretlerinin el verdiği ölçüde yaklaşmış kalabalık, seksi tanrının önünde dans edip onu etkilemeye çalışıyordu.

Platformun hemen altındaki küçük bir grup, yalnızca memelerini ve kıçlarını örten ketenden, krem rengi kıyafetler giymişti. Kumaşın her yeri mücevherler ve ışıltılı süslerle abartılı bir şekilde bezenmişti. Ten renkleri yeni açmış güller kadar soluk pembeydi ve yosunları andıran kalın telli, dağınık, yeşil renkli saçları her hareketleriyle etrafa savruluyordu.

"Su perileri," diye fısıldadı Lexie. "Cinsel enerjiyle beslenirler ve özünde yürüyen bir cinsellik olduğu için Drager'ın dibinden ayrılmazlar."

Peki. Bunu fark eden tek kişi ben değildim demek.

"Davetlileri karşılamaya başlamak üzere," dedi, beni kıvrıla kıvrıla etraflarında dönen perilere yaklaştırırken. "Neden içeriye seninle girmediğini anlayamıyorum."

Muhtemelen yanımda gereğinden fazla durmak istemediği içindi.

Drager'ın yüzündeki "sıkılmış" ifadenin bir kısmını gizleyip doğrulmasıyla su perileri tanrıdan yayılan ışıltının tadını çıkarma vaktinin dolduğunu anladı. Sanki hiç orada olmamışlar gibi gözden kaybolurlarken davetliler bu resmî karşılama için sıraya girmeye başladı.

"Neden partilere geliyor?" diye sordum alçak sesle. "Burada olmaktan benim varlığımdan bile daha çok nefret ettiği ortada."

Kalabalığın arasında bizi fark etmediğini sansam da sözüm biter bitmez keskin bakışları beni buldu. Buz gibi gözleri üzerimde gezinirken nefes alma becerim buhar olup uçtu. *Evet.* Benden müthiş bir tutkuyla nefret ettiğinden artık emindim.

"Halkını unutan tanrılar kaybolup gider," diye fısıldadı Lexie. "Drager en güçlülerden biri ve bundan vazgeçmeye hiç niyeti yok. Ayrıca bu sayede ona olan sadakatimizi de pekiştiriyor ki sadakat konusunda çok hassastır."

Sıranın başındaki fae, Drager'a yaklaştı ve saygısını göstermek ister gibi bir metre gerisinde durdu. Neye benzediğini pek göremesem de koyu renkli buklelerin arasından fırlamış siyah renkli bir çift kavisli boynuzu fark etmemek imkânsızdı.

"Chaple," dedi Lexie. "Bir satir. Aslında Drager'la iyi arkadaşlardır. Şüphelendiklerimizden biri değil."

Yaklaşıp kimse sırayı bozduğumu düşünmesin diye platforma doğru eğildim. Buna rağmen hâlâ konuşmalarını net olarak duyamayacak kadar uzaktaydım, duyduğum sesi bu mesafeden tanıyabilmem mümkün değildi. Fakat bu açıdan Chaple'ın kıvrık ve toynaklı bacaklarını bütün netliğiyle görebiliyordum, tıpkı insan mitolojilerindeki satirlere benziyordu.

Drager, Chaple'la sohbet etmeye devam ederken daha da öne eğilmeye çalıştım. İkili arkalarında koca bir sıra yokmuş gibi uzun uzun konuşmaktan mutlu görünüyordu. Belli ki fae halkı insanlardan çok daha sabırlıydı. Sıradaki hiç kimse huzursuzca kıpırdanmıyor ya da platforma sinirli bakışlar atmıyordu. Ya öylece kıpırdamadan bekliyor ya da aralarında usulca sohbet ediyorlardı.

Bazıları belki sıranın kısalmasını beklediklerinden, belki de Drager'ı umursamadıklarından hâlâ dans pistindeydi.

Belki de ondan korkuyorlardı.

Daha da eğilmemle sıradakilerin dikkatini çekmeye başlamıştım, tam Lexie'nin beni geri çekmek istercesine koluma dolanan elini hissettiğim sırada platformdan bir gümbürtü geldi.

Başımı kaldırdığımda canavar tanrıyla göz göze geldim. Drager uzanıp devasa elleriyle kolumu kavradı ve beni yanına çıkardı. "Göze batmamaya çalışın lafının nesini anlamadın?" diye mırıldandı. Bir an için sözlerini onun dilinde duyabilmeyi diledim, öfkeli sesinin kulağa nasıl geleceğini merak ettim. Lexie dillerini zihnime yerleştirerek hayatımı kolaylaştırsa da onları insanlaştırmıştı.

Drager'a dair hiçbir şey insansı değildi ve hepsini olduğu gibi deneyimlemek istiyordum.

Tenim dokunuşuyla yansa da daha önceki kadar dayanılmaz değildi. Enerjisine alışmaya başladığımı söyleyemezdim –bu *imkânsızdı*– ama artık neye uğradığımı şaşırmıyordum. Bedenim Drager'ın yakınında olmanın getirdiği muazzam gücü sezmeyi öğreniyordu.

Sesimi alçak tutmaya özen göstererek, "Beni buraya çıkarman da hiç göze batmadı," diye karşılık verdim. "Konuştuklarınızı duyamıyordum ve beni bu yüzden buraya getirdiğini düşündüm, haksız mıyım?"

Bu harika plan onun fikriydi.

"O yüzden platformdasın," dedi. "Şimdi otur ve ağzını açma."

Birden yanında, ayaklarının dibinde bir tabure belirdi. Evcil hayvanıymışım gibi beni yanına oturtacaktı. Öyle olsun. Yalnızca verdiği görevi tamamlamam gerekiyordu, sonrasında beni öldürmeye karar vermeyeceğini ve onunla bir daha asla uğraşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

"Sıradaki," diye bağırdı Drager. Sandalyeden bozma devasa tahtına otururken sıkılmış ifadesi yüzüne geri dönmüştü. Bu piç kurusu başımı okşamaya kalkarsa elini koparıp atacaktım. *Okşamak* nasıl olurmuş ona gösterecektim.

Hele bir de uslu kız falan derse...

Kanım dondu ve derin nefesler alıp yüzümün kızarmasına mâni olmaya çalıştım çünkü *kahretsin*...

"Lordum..."

Dikkatim selam veren fae'e kaydı. Drager'ın önünde öyle eğilmişti ki burnu neredeyse yere değecekti. Çiçekler ve sarmaşıkları andıran bitkilerle karmaşık desenleri olan ve yüzünden geriye doğru örülmüş, parmak uçlarına kadar uzanan kızıl saçlarıyla hoş bir tezat oluşturan ördekbaşı yeşili, uzun bir elbise giymişti. Zeytuni teni, iri yeşil gözleri vardı ve doğrulup Drager'a bakarken yüzüne sakin bir ifade yerleştirmişti.

"Yaklaşabilirsin," dedi Drager.

Kadın birkaç adım yaklaştı.

"Adağını duyalım," diye ekledi tanrı, her zamanki gür, rahatsızlık dolu sesiyle.

"Elbette, Lordum," diye karşılık verdi kadın. "Ben Yeşil Oluk Hanesi'nden Leydi Florentine. Topraklarınızı koruyup gözlemeleri için size elli yeni kuzgun sunuyoruz. Umarım sizi memnun etmeyi ve onurlandırmayı başarırız." Kadın ayaklarının dibine bir kuzgun tüyü bıraktı, ikimiz de bir süre ona baktıktan sonra Drager başını çevirip soru soran bakışlarını benimkilere dikti.

Başımı hafifçe iki yana salladım. Odadaki kadın o değildi.

Leydi Florentine'in sesi canlı ve neşeliydi, öteki sesteki daha önce hiç duymadığım boğuk tınıdan eser yoktu.

"Adağını kabul ediyorum," dedi Drager bir el hareketiyle kadına çekilmesini işaret ederken. Kadının dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve platformdan inmeden önce bir kez daha eğildi. Aşağı inip kalabalığın içinde kaybolmadan önce bana kafa karışıklığıyla dolu hızlı bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

Faeler sırayla gelmeye devam etti, hepsi Drager'a adaklarını açıklayarak onu şereflendiriyor, o da bana kısa bir bakış atıp başımı iki yana sallamamla sıradakine geçiyordu.

Üzerime çöken yorgunlukla yerimde kıpırdandım, sıra sıra faelerin sonu sabahın erken saatlerine kadar gelmedi. Tam kütüphanede konuşan ve kitabı çalanın kim olduğunu bulamaya-

cağıma dair umutsuzluğa kapıldığım sırada salonun arka tarafından bir gürültü yükseldi. Sanki yüzlerce rüzgâr çanı aynı anda çalınmış gibiydi.

Drager bunu beklemiyormuş gibi başını hafifçe kaldırdı.

Etrafımdaki her şeyi yaratan ve kontrol eden tanrının bunu ***beklenmedik*** bulması içimi huzursuzlukla doldurdu.

Ayaklarının dibindeki yerimden kalabalığın ardını göremiyordum. Drager ayağa kalktığında peşinden gitmeyi çok istesem de yerimde kalmanın en iyisi olacağına karar verdim.

"Lexie," dedi Drager ve arkadaşım saniyeler içinde platformda belirdi. Faelerle konuşması boyunca onu görmemiş olsam da yakınlarda olmalıydı.

"Lordum?" diye yanıtladı hızlıca.

"Bu doğurganlık çağrısı mı?"

Lexie bir an için duraksadı, ardından yüzü bir ölüye taş çıkarak kadar soldu ve bakışları benimkileri buldu. "Öyle," diye fısıldadı. "Bu yıl erken geldi."

Böyle bir şeyi otururken öğrenmemem gerektiği hissine kapılarak ayağa kalktım.

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Onu buradan çıkarmak için çok mu geç?" diye fısıldadı Lexie sorumu duymazdan gelerek.

"Evet," dedi Drager bütün huysuzluğuyla. "Kapıları kapatın. Doğurganlık dansına başlamamız gerek."

Bunun üzerine balo salonunun çevresindeki kapılar kapatıldı, ışıklar kısıldı.

"Lexie," diye sızlandığımda bana dönüp başını iki yana salladı.

"Üzgünüm, Morgan. Gözüne çekici gelen birini bulup önümüzdeki birkaç haftadan sağ salim çıkmaya bakmanı öneririm. Kelimenin tam anlamıyla."

Kelimenin tam anlamıyla mı? Başımı nasıl bir belaya sokmuştum böyle?

On İkinci Bölüm

Drager'ın boğazından göğsünü titreten bir hırıltı yükseldi, bir an ellerinin üzerinde koyu mor renkli pulların parıldadığını görür gibi oldum ama tekrar baktığımda her zamanki pürüzsüz esmer teniyle karşılaştım. "Morgan'la ben ilgilenirim. Bu, bir insan için tehlikeli bir durum. Haini tespit ettikten *sonra* parçalarına ayrılsa bile umurumda olmaz ancak şimdilik ona ihtiyacım var. O kitabı her kim çaldıysa daha büyük bir şeyin peşinde. Bunu biliyorsun."

Lexie onu başıyla onayladı. "Biliyorum. Sizi yalnız bırakayım, Lordum."

Vay canına, bu iki psikopat akşamdan beri beni pamuklara sarıp sarmalıyordu. Piç kuruları bana birden karşılarına çıkmış aptal bir hayvanmışım gibi davranmaya devam ediyorlardı ve lanet olası bir hayvandan daha zeki olduğumu kanıtladığıma son derece emindim. Evet, çoğu hayvandan...

Drager sertçe, "Beni takip et, insan," dediğinde kendi kafamın içinde söylenmekle meşgulken Lexie'nin gidişini kaçırdığını fark ettim. Bakışlarımı salonun geri kalanına çevirdiğimdeyse kaçırdıklarımın hain eski en iyi arkadaşımın gidişinden ibaret olmadığını anladım.

Şu *doğurganlık çağrısı* denen şeyin başlangıcını belirten çan sesi her şeyi harekete geçirmişti.

"Ne oluyor?"

Sözlerim boğazıma dizildiğinde şimdiye kadar bunu yapmaktan kaçınmış olsam da kendi isteğimle Drager'a uzandım. Tenlerimiz birbirine temas ettiğinde bedenim öyle güçlü bir

enerjiyle doldu ki geriye savrulacağımı sandım. Hiçbir yere savrulmadım ama elim koluna yapışmış gibiydi, ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim nafileydi.

"Ne oluyor böyle?" diye sordum panikle, korku tepeden tırnağa bütün bedenimi karıncalandırıyordu.

Ancak nedeni yalnızca korku değildi. Görünürde hiçbir belirti olmamasına rağmen tenim hayat buluyor, yanıp parçalanıyordu.

"Morgan," diye homurdandı Drager. "Beni dinlemen gerek. İkinci kısmın başlaması an meselesi. Bana dokunduğun için biz de bunun bir parçası olmak zorundayız. Başka çaremiz yok. Bir tanrı olsam da doğa kanunlarına karşı çıkamam. Yılda sadece bir kez gelen doğurganlık zamanı başladı. Ne yazık ki bula bula bugünü buldu."

"Sadece bugünlük mü?" diye sordum güçlükle.

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Dünya zamanıyla önümüzdeki otuz gün boyunca devam edecek." Gözleri ve ifadesi kararmıştı. "Bu süre zarfında bana ait olacaksın, insan. Benim olacaksın, seni kontrol edecek ve mahvedeceğim. O çelimsiz vücudunun gücüme dayanabilmesi için dua etmeye başlasan iyi edersin çünkü başka bir seçeneğimiz yok. Vakit geldi."

Sersemlik ve panik katlanamayacağım kadar fazlaydı ve bir yerde sızıp her şey sona erdiğinde uyanmayı diliyordum. Anladığım kadarıyla otuz gün sürecek bir *doğurganlık ritüelinin* bir parçası olmak üzereydim. Doğurganlık deyince aklıma tek bir şey geliyordu ve Drager'ın uyarısının ardından başımın büyük belada olduğundan emin olmuştum.

Bu kez daha şiddetli bir çan sesi salonda yankılandı, vücuduma yayılan titreşimler karnımda beliren sıcaklığa karışıp bacaklarımı güçsüzleştirdi.

"Artık hissediyorsun," dedi Drager usulca. Beni yanına çekti, kollarımız hâlâ birbirine kenetliydi, aramızda durmaksızın enerji akmaya devam ediyordu. "Bana dokunduğunda çiftleş-

me dansı için seçtiğin partnerin oldum. Bir insan ve tanrı olmamız bizi pek de ideal bir ikili yapmıyor. Genelde dans başlamadan ayrılırdım ama haini bulmaya daldım bir kere, şimdi ritüele katılanmak zorundayım."

Sanki zamanımız tükeniyormuş gibi hızlı konuşuyordu. Hissettiğim panik vücudumu ele geçiren sıcaklıkla kaybolup gidiyordu. Nefesim hızlanmış, elbise tenime fazla gelir olmuştu.

"Odadaki herkes sevişecek." Açıksözlülüğü beni kendimi ne kadar terlemiş ve rahatsız hissettiğime dair düşüncelerimden kopardı. "Seçtikleri partnerleriyle mümkün olan her şekilde sevişecekler. Bir şeyler yiyip içmek ve enerjilerini toplamak üzere uyumak için duraksayıp tekrar başlayacaklar. Doğurganlık ritüelinin büyüsü engellenemez ve buna karşı koymaya çalışırsan bir günden daha kısa süre içinde aklını kaçırmana neden olacak muazzam bir acıyla cezalandırılırsın. Anlıyor musun?"

Sözlerini başımla onayladım, göğsüm ve boğazım daralıyor gibiydi. Artık hissettiğim şeyin korku mu yoksa heyecan mı olduğundan emin olamıyordum, dört bir yanımızı sarmalamış büyü beni Drager'ın teklifine kucak açmaya itiyordu.

"Bu ritüel halkımızı bir sonraki mevsim döngüsüne hazırlar," dedi usulca, bedenimin titremesine neden olacak kadar yakınıma girerek. "Doğurganlık çağrısı olmazsa yeni faeler doğmaz ve eninde sonunda zayıf düşüp yok oluruz. Anlıyor musun?"

Söylediklerini teoride anlasam da kafam binlerce farklı soruyla o kadar karışmıştı ki olan biteni tamamen anladığımı söylesem yalan olurdu.

Gerçi bunun pek de bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Olanları anlasam da anlamasam da ritüelin bir parçası olmuştum bile ve aksi durumda öleceğim düşünüldüğünde Drager'ın üç metrelik bir tanrı aleti olmamasını umdum. Çünkü öyleyse bu bir aylık seks ritüelinden ne ben sağ çıkabilirdim ne de vajinam.

Gerçi... ölümün de böylesi.

On Üçüncü Bölüm

Üçüncü çan sesiyle birlikte tam bir kaos patlak verdi. Ritüelin başlaması ve görebildiğim her fae'in çırılçıplak soyunmasıyla vücudumdaki ihtiyaç büyüdü. Dudaklarımdan küçük inilti-ler kaçarken artık Drager'ın üzerinden çekebildiğim elimi de kullanarak çaresizce üzerimdeki elbiseden kurtulmaya çalıştım, tenimdeki hissi dayanılmaz bir hâl almıştı.

Doğurganlık büyüsü beni Drager'a karşı koyamayacak hâle getirecekti ve anlattıkları her ne kadar kulağa bir tür tecavüz gibi gelse de güneş tanrısından ilk çan sesinin duyulmasından çok önce etkilenmiştim. Kim etkilenmezdi ki? Her şeyi elinden geldiğince açıklamaya çalışması, beni neredeyse arzudan çıldırtan büyüye karşı koyup kendini tutması rahatlatıcıydı.

Kendimi içinde bulduğum bu beklenmedik durumu koşulların el verdiği ölçüde kolaylaştırmak istemesi onu bir nebze olsun katlanabilir kılıyordu. Sonuçta koca bir ayı bir tanrıyla seks yaparak geçirmek çok da kötü sayılmazdı. Ayrıca uyumak ve bir şeyler yiyip içmek gibi en sevdiğim aktivitelerden de bahsetmişti.

Belki de buna parası çoktan ödenmiş bir seks tatili gibi bakmalıydım. Böyle bir kaçamak yapmayı hep istemiştim.

"İnsan," dedi Drager sertçe. "Odaklanmalısın. Bunun işe yaraması için..."

"Bana *insan* demeyi bırakman gerek," diye çıkıştım, meme uçlarım elbisenin kalın kumaşın altında zonkladığında inleyip ellerimi göğsüme götürerek iki büklüm olurken. Vücudu-

mu kasıp kavuran arzu neredeyse dizlerimin bağını çözecekti. Buna saatlerce direnmenin birini öldürecek türden bir acıya neden olmasına şaşmamalıydı.

Drager'ın gözleri bir anlığına üzerimde gezindiğinde delici bakışları içimdeki ateşi daha da körükledi. "Peki," dedi başıyla onaylayarak. "Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca sana insan demeyeceğim. Asla birbirimize denk olmayacağız ama önümüzdeki ay boyunca bir insan ne kadar tanrı olabilirse o kadar tanrı olacaksın. Özellikle de hayatta kalmanı sağlamak için gücümün bir kısmını sana vermem gerektiği düşünülünce."

Nefes alıp verişlerim daha da hızlandı, dört bir yanımdan zevk dolu iniltiler duyuluyordu. Hava arzuyla sırılsıklamdı –bu tanımlamayı kasıtlı olarak seçmiştim– ve üzerimdeki her şeyi çıkarıp atma ihtiyacımı giderek artırıyordu.

"Teklifimi kabul ediyor musun, *Morgan*?" diye sordu. Gözlerinin ardında yanan ateşi görebiliyordum ve bu kez teninde dalgalanan pulları gördüğüme emindim. Daha önce görüp dövme sandığım izler aslında... puldu. Arzu onu da etkisi altına almaya başlamıştı ve bacaklarım beni taşımaya daha fazla dayanamayınca yere çöktüğümden sadece inleyip başımı sallayarak kabul edebildim. Kelimeleri bir araya getiremiyordum.

"Anlaşma sağlandı," deyip aşağı uzanarak elbisemin korsajını yırttığında içimi dolduran rahatlamayla neredeyse çığlık atacaktım. Bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu, pençe ya da benzeri bir şeyi olup olmadığına bakamayacak kadar kendimden geçmiştim. Belki gücünü kullanmıştı. Belki de bir hançeri vardı. Her ne kullandıysa beni bu azaptan kurtardığına seviniyordum.

Elbisem vücudumdan kayıp düşerken tenim rahatlama hissiyle dolup taştı. Bu kadar hassas olabileceğimi hiç bilmiyordum. İnsan vücudunda böylesi bir uyarım hissetmeye yetecek reseptör var mıydı? Odayı saran büyü beni paramparça edecekti sanki.

Bedenim yeniden kavislendi, ben kontrolümü kaybederken çıplak memelerim önümde zıplıyordu. Drager bir kez daha homurdanıp uzandı ve bir elini karnıma yaslayarak beni yere itti.

"Nefes almalısın," dedi. Gür sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Hem arzunu dizginlemek hem de biraz sonra olacaklara hazırlanmak için nefes al."

Normal şartlarda sözleri karşısında paniğe kapılırdım. Ah, gerçekçi olalım, normal şartlarda *lanet olası* çıplak faelerle dolu bir odada kafayı yemeden duramazdım. Başıma gelen hiçbir şey normal değildi ve bunu atlatmanın tek yolu her şey garip bir ıslak rüyaymış gibi davranmak ve yakında uyanacağımı düşünmekti. Otuz gün içinde.

Beni yerde tutan el sakinleşmemi sağlamıştı. Tutuşu bir çapa gibiydi, bedenim kontrolden çıkacakmış gibi hissederken beni rahatlatıyordu. Hem de daha önce hiç tecrübe etmediğim bir şekilde kontrolden çıkmaktan bahsediyorum.

Drager'ın avucu ısınıyordu. Sıcak parıltı çok geçmeden çıplak tenimi yakıp dağlıyormuş gibi hissettirmeye başladı. İnleyerek kalçalarımı ona bastırdım, piç kurusu üzerimdeki bu hâkimiyetinden zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Hareket edemiyordum. Ona karşı koyamıyordum. Acıya rağmen bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Kalçalarımı daha da kaldırdım.

"Daha fazla," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Daha fazlasına ihtiyacım var, dragon[1]."

Altın rengi gözleri fırtına bulutları gibi karardı. "Ne dedin sen?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. "Adın. Bana *dragon* sözcüğünü anımsatıyor. Ayrıca kocamansın, bir de pullar..." Sıcaklık bir kez daha tenimi yaktığında haykırdım, gücü bu kez tenimin altına süzülüyordu. Sinsi ve alışılmadıktı, vücuduma yabancıydı. Fakat

1 (İng.) Ejderha. *-çn*

Drager anlayamadığım –görünüşe göre İngilizce ya da Fae lisanında değildi– bir şeyler mırıldandığında gücü ruhuma karıştı.

Acı azalırken sıcaklık her yerimi ele geçirdi. O kadar iyi geliyordu ki içimde büyüyen enerji girdabı avucunu göğsümden çekmesine bile gerek kalmadan patlayıp beni ilk orgazmımla darmaduman etti.

Tanrılar aşkına.

Henüz kıyafetlerimin *tamamını* bile çıkarmadan beni zirveye ulaştırmıştı.

Önümüzdeki otuz gün rüya gibi geçecekti.

On Dördüncü Bölüm

Drager sanki kendini önümüzdeki bir ay boyunca neye bağladığından emin değilmiş gibi başını eğip beni inceledi. "Karşılık veriyorsun," diye homurdandı. "Dahası, enerjin benimkini kolayca benimsedi. İlginç."

Öyle miydi? Yoksa başımıza açılan ardı arkası kesilmez dertlerin yanında önemsiz bir detay mıydı?

İçimdeki arzu girdapları yeniden canlandığında nefes alıp verişim hızlandı; odanın içindeki büyü karşı konulamayacak kadar kuvvetliydi. Drager gökten kucağına düşüvermiş bir muammaymışım gibi beni incelemeye devam ederken göğsünden yükselen hırıltılar arttı.

Pek de haksız sayılmazdı, gerçekten de gökten kucağına düşüvermiştim. Gerçi gizemli ya da ilgi çekici bir yanım olmadığının farkındaydım.

Drager eğilip beni platformdan kaldırdı ve odadan çıkarken çıplak memelerimi zırhlı göğsüne bastırdı. Başımın arkasındaki güçlü eli etrafımızda devam eden toplu seks partisini görmeme engel olsa da sesleri bütün netliğiyle duyabiliyordum.

"Paylaşmayı sevmem," dedi balo salonundan çıktığımızda. "Otuz gün boyunca benim olacaksın ve zevkten altımda kıvranırken seni görmelerine ya da enerjimizden beslenmelerine hayatta izin vermem. Ritüelin sadece mecbur olduğumuz kadarına katılacağız."

Mecbur olduğumuz kadarına. Bir tanrı tarafından yarınlar yokmuş gibi becerilmek üzere olan her kadının duymak isteyeceği sözler.

Her neyse. Neye bulaştığımı biliyordum ve bunu çoktan kabullenmiştim.

Drager merdivenleri çıkıp rafların arasından geçerek bizi en eski kitapların durduğu bölüme götürdü. Burası kütüphanenin en sevdiğim kısmıydı. Bunu bir şekilde biliyor muydu... yoksa onun da en sevdiği bölüm burası mıydı?

Etrafta yatak yoktu, sadece bir masa duruyordu. Kıçımı hiç de nazik olmayan bir tavırla üzerine bıraktığında içimdeki arzu fırtınasını yarıp geçen acıyı memnuniyetle karşıladım. Aklımı başıma toplamama yardımcı oluyordu.

"Hiç arzu hissetmiyor musun?" diye sordum nefes nefese, sesim boğuk çıkıyordu. Fırtına bulutlarını andıran gözlerine baktım, simsiyah değil de gri ve lacivertin farklı tonlarıyla dolu olmaları hoşuma gidiyordu.

"Hissediyorum," diye itiraf etti gönülsüzce. "Kimse en kadim büyülerden kaçamaz. Öncesinde etraflı bir plan hazırlamadıkça tabii."

Enerji birden o kadar yoğunlaştı ki Drager göz açıp kapayıncaya dek uzanıp her şeyin üstüne bir de beyin sarsıntısı geçirmeden beni yakalamasıydı masaya yapışacaktım.

Vücudumu büyük, neyse ki oldukça sağlam, ahşap masanın üzerine nazikçe yatırdı ve birkaç dayanılmaz saniye boyunca bana baktı. Ardından işkenceden sayılacak kadar yavaş hareketlerle zırhını çıkarmaya koyuldu. Esmer tenini, güçlü pazularını ve bir tanrı olduğuna dair tüm şüphelerimi ortadan kaldıran karın kaslarını bütün çıplaklığıyla gözler önüne serene dek her bir parçayı tek tek kenara koydu. Vücudunu yer yer dolduran pullar doğurganlık büyüsünün her dalgasıyla parıldıyordu.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Masaya geçirdiğim tırnaklarım oyuklara takılıp kırılıyordu. "Lütfen."

Utanmam arlanmam kalmamıştı. Artık düpedüz yalvarıyordum.

Bacaklarındaki zırhın geri kalanını ve pantolonunu çıkardığında derin bir nefes verdim. "Tanrı'ya şükür."

Dudakları vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana teşekkür etmene gerek yok, ins– ufaklık."

Ukala piç kurusu.

Masanın arkasından çıkmasıyla her şeyi... bütün çıplaklığıyla gördüm. *Hasiktir.*

Görünüşe göre ölümüm gerçekten de böyle olacaktı, korktuğum o tanrı aleti bütün ihtişamıyla karşımdaydı. Uzun, kalın ve dümdüz bir şey önünde sarkıyordu ve o gördüğüm... pul muydu... yoksa çıkıntı mı? Tanrı yardımcım olsun.

Buna hazır mıydım? Yani, ben *fazlasıyla hazırdım* ama bedenim bu büyüklükte bir şeyi zarar görmeden içine alabilir miydi?

"Arzun ilk birleşmeden sonra hafifleyecek," dedi, ben masanın üzerinde bedenim ele geçirilmiş gibi kıvranmakla meşgulken. "Canını biraz yakacağım ama sonrasında iyileşeceksin, o yüzden rahatlamaya çalış."

"Parçala beni, ejderha."

Ödüm kopsa da sözlerimde ciddiydim. Dahası, aklımı kaçırdığım ve artık geri dönüşü olmayan bir yola girdiğim de kesinleşmişti.

Belki de geri dönmek istemiyordum.

Drager masanın yanında geçip açtığım bacaklarımın arasına girdi. Elbisemden kalanları da yırtıp attıktan sonra ellerini bacaklarımın üstüne koyarak beni sertçe masaya yasladı. Vücudumun esneme kapasitesini zorlasa da umurumda değildi. Acı, bir kez daha her bir zerreme nüfuz eden enerjiyle başa çıkmama yardımcı oluyordu.

Dokunduğu her yer ısınıyor, enerjisini çoktan aşıladığı yerin derinliklerine sızıyordu. Tutuşundan kurtulmaya çalışsam da kımıldayamıyordum. Bir duvar kadar sağlamdı ve beni tamamen kontrolü altına almıştı.

Karnımdaki sıcaklık daha da artarak yoğunlaşıyordu ve orgazm dalgaları bedenime karışan enerjisiyle beni bir kez daha etkisi altına alıp başımı döndürürken haykırdım. Ben muazzam bir zevk içinde boğulurken Drager o etkileyici aletini öne itti. Ama çoktan ıslanmış, dokunuşuna muhtaç ve orgazmımın ortasında olmama rağmen başını içime sokması uzun sürdü.

O devasa aleti için çok dardım.

"Siktir," diye mırıldandı, etrafı belirgin bir is kokusuyla dolduran uzun bir nefes vermeden önce.

Gerçekte ne olduğunu bilmesem de ona *ejderha* demem giderek daha yerinde bir karar gibi görünüyordu.

"Alışmana yardım edeceğim," dedi hızlıca ve ben, penisinin başını geri çektiğinde haykırdım.

"Hayır," dedim. "Lütfen becer beni. Dayanabilirim."

Bir an duraksayıp beni dikkatlice inceledi, ardından başını iki yana salladı. "Büyü zihnini bulandırıyor. Biraz canını yakmak sorun olmaz ama sana otuz gün boyunca tek parça hâlinde ihtiyacım var."

Tam bir kez daha itiraz edeceğim sırada bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökerek beni şaşkına çevirdi. Ne yaptığını görmek için doğrulmaya çalıştım ama ellerini yukarı kaydırarak beni bacaklarımdan çekip masaya sabitledi.

"Hayır," diye hırladı.

Beni masaya sıkıca bastırırken ağzını bacaklarımın arasında hissettim, dili ıslaklığımın arasında gezinip klitorisimi bularak etrafında daireler çizmeye başladı.

Ağzının sıcaklığı dayanılmazdı ve garip bir şekilde o yanma hissini arzulamaya başlamıştım.

Klitorisimin etrafında ağır ağır gezinip dili darbelerini giderek hızlandırırken altında kıvranıp tırnaklarımı bir kez daha

çaresizce masaya gömdüm ve bir sonraki orgazmım bedenimi ele geçirdi.

Görünüşe göre otuz günün sonunda geriye tek bir tırnağım bile kalmayacaktı.

Tabii bu endişelerimin en küçüğüydü.

On Beşinci Bölüm

Drager'ın kafasına koyduğu işi *son derece* ciddiye aldığı ortadaydı. Amımı sanki varoluş sebebiymiş gibi pürdikkat yerken bacaklarımı ardına kadar açıp o kocaman penisini içime sığdırabilmek için beni genişletmeye çalışıyordu.

O kadar çok boşalmıştım ki başım dönmeye başlamış, kendi adımı bile unutacak hâle gelmiştim. Ne zaman doğrulup vücudumu yüzüne bastırmaya kalksam ağzından sanki o da bundan benim kadar zevk alıyormuş gibi homurtular dökülüyordu. Şimdiye dek duyduğum en enfes homurtular.

Erkekler tarafından göz ardı edilmeye bu kadar alışmışken bütün dikkatinin üzerimde olması bunaltıcıydı.

Ne dünyadaki en güzel, ne en ince ne de en başarılı kadındım. O kadar özgüvenli de sayılmazdım. Erkekler peşimde kuyruk olmuyordu. Sadece arka plana itilmiş, ürkek kitap kurduydum. Lexie'nin ne kadar seksi olduğumu söylemesi gerçeği değiştirmiyordu.

Fakat masanın üzerinde, bacaklarım sanki biri her an pelvik muayeneye başlayacakmış gibi ardına kadar açılmış yatarken kendimi ürkek değil, canlı hissediyordum. Karşımdaki tanrının gözünde kendimi çekici ve kusursuz hissettiğimden bahsetmiyordum bile.

Gücü içimdeki boş kalmış, kullanılmamaktan unutulmuş ve görmezden gelinmiş parçaları dolduruyordu. İhmal ettiğim, belki varlığından bile haberdar olmadığım parçaları.

"Sanırım artık hazırsın," dedi.

Peş peşe gelen orgazmlar yüzünden kulaklarım pek de iyi duymuyordu. Belki hazır olduğumu, belki de dünyanın sonun geldiğini söylemişti. Yaptığı şeyi bırakmadığı sürece kimin umurundaydı ki?

Ayağa kalkıp beni bıraktığında nihayet yerimde doğrulabildim. Kendimden geçmiş vaziyette yakınlarımda destek alabileceğim bir şeye uzandım, ne yazık ki bu hatunun karın kasları kendi başına kalkabileceği şekilde yaratılmamıştı. Üzgünüm, bayım.

Elimin altındaki sıcak, kadifemsi sertlik, oturur pozisyona geçmeye çalışırken son derece uygunsuz bir şeye tutunduğumun ilk kanıtı olmalıydı. Çok geçmeden uzun gövdesinin iki yanındaki kalın çıkıntıları hissedince şaşkınlıkla bir nefes verip elimi geri çektim.

"Kahretsin. Siktir. Aman Tanrım."

Utançtan başımı aletinden telaşla çektiğim ellerimin arasına gömmek üzereydim ki Drager bir kahkaha koyuverdi. Şimdiye dek sadece içten içte ölümümü planlarken sırıttığını gördüğümden bu oldukça beklenmedikti.

"İstediğin kadar dokun," dedi başımı ellerimin arasından kaldırdığımda. "Hatta elini bir daha çekersen seni cezalandıracağım."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, bir kurdun karşısındaki kuzu gibi göründüğümden emindim. *Ya da bir ejderhanın.*

"*Ceza* kısmı kulağa ne kadar eğlenceli gelse de," dedim, "ne yapıyorsam ona devam edeceğim."

Uzanıp parmaklarımı yettiği kadarıyla kalın aletinin etrafına sardım, yarısını biraz geçebilmiştim. Aleti vücudunun geri kalanından birkaç ton daha koyuydu ve bir çelik kadar sertleşmişti. Birkaç saniye kadar kalın gövdesi boyunca iki yanından uzanan çıkıntıları inceledim.

Ucu ıslanmıştı ve içimde aniden yükselen onu tatma ihtiyacıyla öne eğilip dilimi başında gezdirdim.

Vay canına.

İçime ne kaçmıştı bilmiyordum. Oral seks bir yana, kimseyi elimle bile boşaltmamıştım.

"Bir daha yap," diye emretti.

İtiraz etmeden bir kez daha eğilip dilimi saydam sıvıya değdirdim. Tadı beklediğimden farklıydı, ateşe düşüp cızırdayarak etrafa yanık kokusu yayan saf su damlacıkları gibi taze ve isliydi.

Fena sayılmazdı, insan erkeklerinin tadının da böyle olup olmadığını merak ettim. Bunca yıldır bunu mu kaçırıyordum?

Ağzımı ardına kadar açsam da ucundan daha fazlasını almam mümkün değildi. Çok geçmeden dişlerimin başına sürttüğünü fark ettiğimde pes edip elimle dilimi kullanmaya geri döndüm.

"Yeter," diye homurdandı. "Beni içine almanı sağlamak için uğraşmaya devam etmemiz gerek."

Ne olduğunu bile anlayamadan kendimi yeniden masanın üzerinde, bacaklarım iki yana açılmış hâlde buldum. Drager kalın aletini bir kez daha içime iterken ağzımdaki tadını hâlâ alabiliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde bu seferki acı çok daha üstesinden gelinebilirdi.

Ağzıyla ve gücüyle her ne yaptıysa bedenim büyüklüğünü kaldırabilecek hâle gelmişti. Enfes çıkıntıları ağır ağır iterek aletiyle içimi öyle bir dolduruyordu ki karnımda bir kabarıklık görsem şaşırmazdım.

Okuldaki sağlık derslerinde böyle bir şey olamayacağını öğrenmiş olsam da öyle hissediyordum.

"Beni tamamen içine aldığında başka kimsenin yüzüne bakamayacaksın."

Piç kurusu bu durumdan büyük mutluluk duyuyormuş gibiydi ve elimden gelen tek şey hayatımın geri kalanı boyunca yalnızca insanüstü bir penisle tatmin olmayacağımı ummaktı.

Çünkü içimden bir ses Drager'la kıyaslanabilecek çok fazla insan olmadığını söylüyordu.

Kendini biraz daha itti, hassas sinirlerime sürtünen çıkıntılı aleti dayanılmaz geliyordu. Nefes nefese haykırarak uzanıp iki yanıma dayadığı kollarını kavradım. Ellerinden birini daha rahat hareket edebilmek için kıçımın altına koyup havaya kaldırmadan önce kalçasını bana biraz daha bastırınca kollarından birine sıkıca tutunup akıl sağlığımdan geriye kalanlara dört elle sarılmak zorunda kaldım.

Her hareketiyle benim dudaklarımdan iniltiler, onunkilerdense homurtular dökülüyordu; isli koku odayı ele geçirmişti. "İşte böyle, ufaklık," dedi pürüzlü sesiyle. "Beni nasıl da içine alıyorsun."

İstediği hiçbir şeyi geri çeviremeyecek hâldeydim. Daha sert hareketlerle iyice derinlerime ulaştığında bir çığlık koyuverdim, iç organlarımın yerini değiştiriyormuş gibi hissediyordum. Gerçekten de bundan sonra başka biriyle asla tatmin olmamamı sağlayacaktı. Kadınlığım, sanki başından beri bu tanrı için yaratılmış gibi onun şeklini alıyordu.

Gücünün sıcaklığı aletinden içime doğru akıyor, her itişiyle içim öylesine yoğun bir zevk ve acı karışımıyla yanıyordu ki bir an gözlerim karardı.

Gücüyle ısınan klitorisimin şiştiğini ve rahatlamak için yanıp tutuştuğunu hissedebiliyordum. Kıçımın altındaki elini çekse de bir şekilde aynı pozisyonda kaldım. Gücünü kullanıyor olmalıydı. Başparmağını sızlayan klitorisime götürüp içime girişiyle eşzamanlı olarak okşamaya başladığında çığlık atarak tırnaklarımı kollarına geçirdim. Duyduğum zevk dayanılmazdı.

Tanrının tekinin beni gücüyle doldurduğu, vücudumun tepkilerini bile kontrol edemeyeceğim kadar sertçe becerdiği şu âna dek böyle hissedebileceğimden haberim yoktu.

"Tekrar," dedi.

Aletini daha da derinlerime ittiğinde kalçalarım sarsıldı. En az yüzde sekseni içimde olmalıydı. İçeride neleri dürtüp ezdiğini düşünmemeye çalıştım. Zevkten başka bir şey hissedemesem de işimiz bittiğinde gölgede kalan diğer hislerin gün yüzüne çıkacağından emindim.

"Ufaklık," diye homurdandığında bir kez daha altında darmaduman olurken öyle şiddetli sarsıldım ki başımı masaya çarptım. Fakat hiçbir acı böylesi bir zevki bölemezdi.

Bu kaçıncı orgazmımdı sahi? Onuncu mu? Yoksa bir milyonuncu mu?

Drager üzerime eğildi, artık daha sert, daha hızlı hareket ediyordu. Dudakları sağ meme ucumu bulduğunda ellerimi gür saçlarının arasına sokup sımsıkı tutundum. "Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen sakın durma. Lütfen."

Evet, gururumun son kırıntılarını da yakıp kül etmiştim. Yalnızca beni becermeye devam etmesine ihtiyacım vardı.

Dişlerini meme ucuma geçirdiğinde haykırıp kendimi ona bastırdım. İşimiz bittiğinde vücudum bir akrobatınkinden farksız olacaktı. Büyüklüğüne alışmamla temposunu daha da artıran Drager başını kaldırıp yüzündeki vahşi gülümsemeyle bana baktı. "Ah, *ins- ufaklık*, daha yeni başlıyoruz."

Sözleriyle etrafında kasılan amım, vücuduma bir orgazm dalgası daha gönderdi. Görüşüm bulanıklaşıyordu. Sesim attığım onca çığlıktan boğuklaşmıştı.

Bu kez o da benimle boşaldı, gözleri hiç olmadığı kadar kararırken göğsünün derinliklerinden hayvani bir hırıltı yükseldi. Tenindeki pullar şahlandı ve aletinin içimde şiştiğini hissettim. Hatta sadece şişmekle kalmamış, bir de içimde ısınmıştı.

"Ne..." diye sordum boğuk, neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle, "ne oluyor?"

Drager başını kaldırıp gökyüzüne doğru kükrediğinde içimde yükselen panik duyduğum zevke baskın geldi.

"Ne oluyor?" diye sordum bir kez daha.

Bakışları benimkileri buldu. "Buna *sljorina* derler. Bağlantı."

Bahsettiği şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama öfkesi bunun bir parçasıysa belki de bilmemem en iyisiydi. Hiç değilse birkaç saniyeliğine bu huzurlu, mutlu ânın tadını çıkarabilirdim.

On Altıncı Bölüm

Hâlâ içimdeki aleti orgazmının son demleriyle kasılırken, "Ne bağlantısından bahsediyorsun?" diye sordum. Pulları kaybolmuş, gözlerindeki karanlık yerini yeniden yeşil ve altın renginin karışımına bırakmış olsa da penisi yakıcı bir kabarışla nabız gibi atmaya devam ediyordu.

Her kıpırdanışında içimi usul usul yakan –bitmek bilmeyen– orgazmımla sarsılıp kalçalarımı ona bastırırken buluyordum kendimi.

"Üreme için uyumluyuz," dedi Drager boğuk bir sesle. "Aletim gebe kalma şansını artırmak için tüm döllerim boşalana kadar içinde kalacak."

Hasiktir! Büyü kafamı öyle bulandırmıştı ki hamilelik ya da bulaşıcı hastalıklara dair sorular sormak aklımın ucundan geçmemişti. Gerçi bir insanla bir tanrının üreyebileceği kimin aklına gelirdi ki? "Bu bir fae bağlantısı mı?" diye sorarken nefesim kesildi.

Drager yüzümdeki panik dolu ifadeye başını iki yana sallayarak karşılık verdi. "Endişelenme. Yalnızca büyünün yan etkilerinden biri, seksten aldığımız zevki daha da yoğunlaştıracak."

Tam rahatlamanın etkisiyle tekrar masaya uzanmıştım ki vücudum başka bir zevk dalgasıyla sarsıldı. "Y-yani... hamile kalma ihtimalim yok?" diye sordum güçlükle.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu mümkün değil. Aynı değiliz."

Doğru söze ne denir.

İçimdeki ateş büyümeye devam ediyordu ve artık hamilelik konusunda endişelenmeme gerek olmadığına göre rahatlayıp ardı arkası kesilmeyen orgazm dalgalarının tadını çıkarabilirdim. Drager içimdeki aletinin her kasılışıyla inlerken birbirine karışan sıvılarımızın dışarı sızdığını hissedebiliyordum, ikimiz de o kadar çok boşalmıştık ki zavallı insan bedenim hepsini içinde tutamıyordu.

Bu hayal edebileceğim en iyi seksti ve Drager'ın işi bittiğinde neredeyse kendimden geçmiştim. Drager'ın beni, öyle olmadığımı bildiğim hâlde sanki bir tüy kadar hafifmişim gibi, masadan kaldırıp banyoya götürdüğünün belli belirsiz farkındaydım. Yürürken kulağıma *la moyar* gibi gelen bir şeyler mırıldandığını duyduğumu sansam da aklım emin olacak kadar yerinde değildi.

Küçük duşun altına girdiğinde iyice alev almış hassas tenime çarpan suyla inledim. Çok geçmeden su biraz daha ısınıp ideal sıcaklığa ulaştı.

Görünüşe göre Drager'ın gücü içimdeyken sıcağı daha çok seviyordum.

Drager vücutlarımızı temizlemeye koyulduğunda birkaç saniye içim geçti ancak bir an sonra yeniden içime girdiğinde kendimi duşun duvarına yaslanmış vaziyette, inleyip onun adını haykırırken buldum. Aletini o kadar derinlerime itiyordu ki boşaldığımda dilimde onun tadını aldım. Aleti içime kenetlenmediğinde buna sevindim mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradım ben de bilmiyordum.

Sonraki otuz gün bolca sevişme, yemek ve çoğu insanın muhtemelen bir ömür yaşayamayacağı kadar çok orgazmla geçti. Drager ilk gecemizde bir daha diğer erkeklerin yüzüne bakmayacağıma dair bir şeyler söylemişti ve sözlerinde haklı olduğundan artık emindim.

Büyü yakamızı bırakmıyordu. Ne zaman yakınıma gelse bedenim ilgi arsızı bir sürtük gibi onu istiyordu. Yemek yemeye, su içmeye, nefes almaya nasıl ihtiyacım varsa *ona da öyle ihtiyacım vardı.* Hayatımı sürdürmem için gereken şeylerden biri hâline gelmişti ve büyünün etkisi geçtiğinde ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Hafiflemeye başlıyor," dedi Drager, birlikte geçirdiğimiz ayın sonlarına yaklaştığımız bir sabah. Rafların arasında bizim için hazırladığı yatağa çırılçıplak uzanmıştık ve nefes nefeseydik. Vücudumda gezinen parmakları dokunuşunun sıcaklığıyla her bir sinir ucumu ateşe veriyordu. "Kütüphaneyi boşaltıp hayatı normal akışına döndürmenin zamanı geldi."

Ellerinin altında irkildim, meme uçlarım dokunulmak için yalvarıyordu. "Hepsi dünyana mı dönecek?" diye fısıldadım. "Riese'e?"

Otuz günümü almış olsa da nihayet adını öğrenmiştim.

"Evet," dedi. "Ben de tekrar aramızdaki hainin peşine düşeceğim."

Parmaklarını karnımın üzerinden kaydırıp klitorisime ulaştı ve kıvrımlarımın arasına soktu. Ağır ağır içime girerken kendimi eline doğru iterek her ânımıza, her dokunuşuna odaklanmaya çalıştım. Bu onunla geçireceğim son günümse her saniyenin tadını çıkaracak, her şeyi aklıma kazıyacaktım.

İçimden bir ses beni bekleyen uzun ve yalnız yılları atlatmak için buna ihtiyacım olacağını söylüyordu.

"Önümüzdeki ay burada yeniden toplanacağız," dedi Drager, salondaki faelere. "Evinize dönün ve bir sonraki fae neslinin doğmasını, dünyamızın her zamankinden daha güçlü olmasını sağladığınızı sakın unutmayın."

Kenarda dururken üzerime kıyafet geçirmeyeli yıllar olmuş gibi hissediyordum. Giysiler tenime yabancı geliyor, kaşındırıyordu. Üzerimde Drager'ın benim için bulduğu rasgele bir tişört ve şort olsa da kumaş vücuduma sürtünüyordu ve burada bir tanrının emri altında geçirdiğim son dakikaların yasını tutmamaya çalışıyordum.

Otuz gün göz açıp kapayıncaya dek geçmişti ve bu sabah içimde onun aleti olmadan uyanmak, ne kadar saçma olsa da, sinirlerimi bozmuştu.

"Kapılar açıldı. Evlerinize dönün," dedi Drager ve içerideki herkes eğilip salondan çıkmaya başladı. Herkesten uzaktaki küçük seks mabedimizden –kütüphanemizden demek daha doğru olurdu sanırım– duyduğum kadarıyla davetlilerin çoğu iyi vakit geçirmişti.

Herkesin gittikten sonra geriye yalnızca Lexie kaldı.

Doğurganlık ayını kiminle geçirdiğinde dair hiçbir fikrim yoktu ama yanaklarında canlı bir pembelik, yüzünde hiç görmediğim tatmin olmuş bir ifade vardı. "Lordum," dedi Drager'a yaklaşarak. "Siz de gidiyor musunuz?"

Gözlerini üzerime diktiğinde delici bakışları altında huzursuzca kıpırdanmamaya çalıştım.

"Evet," dedi Drager kabaca. "Haini bulmam gerek. Artık nereden başlayacağıma dair iyi bir fikrim var."

Lexie endişeli bakışlarını bana çevirdi. "Peki ya Morgan? Ona ne olacak?"

Bir an için tenindeki pullar dalgalandı. "Benimle kalıyor. Hainin sesini tespit etmesine ihtiyacım var."

İçimdeki sıcaklık titreşti. Doğurganlık büyüsü yok olurken silinip gitmesi gereken ama garip bir şekilde her zamankinden daha derin ve güçlü gelen bir sıcaklık.

Lexie'nin gözleri önce şaşkınlıkla açıldı, ardından da duyduklarına inanamıyormuş gibi yavaşça kırpıştı. "Sizinle mi kalacak?"

Drager yavaşça başını sallayarak onayladı. Yakınında olma ihtiyacıyla ona doğru bir adım attım.

Neden hâlâ böyle hissediyordum? Doğurganlık büyüsü artık bedenimi isteği ve ihtiyaçları doğrultusunda yönlendirmeyi bırakmıştı. Fakat her nasılsa... Drager'ın üzerimdeki etkisi devam ediyordu.

"Risest'in enerjisine nasıl dayanacak?" diye sordu Lexie, gözleri Drager'la ikimizin arasında gidip gelirken. "Hatta daha da kötüsü, Lancourt'un."

Drager göz açıp kapayıncaya dek yanımda bitti, o kadar hızlı hareket etmişti ki bir bulanıklıktan ibaretti. Tepemde dikilip bakışlarını üzerime çevirdi. "Bildiğim birkaç yol var."

Nefes alıp vermem gerektiğinin farkında olsam da hava ciğerlerimden çıkmayı reddediyordu. "Risest'te mi kalacağım?" diye sordum.

"Benimle Lancourt'a geleceksin," diye karşılık verdi. "Haini bulana dek orada kalacaksın."

Bacaklarımın arasında, sanki amım kozasından çıkmış da bir kelebeğe dönüşüyormuş gibi bir çırpıntı hissettiğime *yemin edebilirdim*.

Drager beni haini bulmaktan fazlası için kullanacağına dair bir imada bulunmamış olsa da bir önemi yoktu. Tanrıyla geçirdiğim vakit dolmamıştı ve bu, her şeyin mümkün olduğu anlamına gelirdi.

Sonunda beni öldürecek olsa da bu maceraya hazırdım.

Bu büyülü dünyanın bir parçası olduktan sonra insan yaşamının hiçbir cazibesi kalmamıştı.

"Risest'e gidelim o zaman," dedim sesimi sakin tutmaya özen göstererek. "Ben hazırım."

Yüzündeki uğursuz gülümsemeyi fark ettiğimde başımı bu kez nasıl bir belaya bulaştırdığımı merak etmekten kendimi alamadım.

On Yedinci Bölüm

Kapıya doğru yürürken hiçbirimizden çıt çıkmıyordu. Lexie bile duygu ve düşüncelerini içine atıyordu. Bense aramıza giren mesafeden nefret ediyordum.

Başka kimsenin bize katılmamasına bakılırsa diğer faeler çoktan dönmüş olmalıydı. Sorunsuzca öteki dünyaya adım attığımızda bu kez kendimizi farklı bir odada bulduk. "Vestiyerde değil miyiz?" diye şaşkınlıkla sordum etrafıma bakınırken.

Drager başını iki yana salladı. "Hayır, Lancourt'ta olduğu müddetçe nereye varacağımızı kontrol edebilirim."

Adam boşuna tanrı değildi.

İçinde bulunduğumuz yeni oda sıra sıra sütunlarla çevrelenmiş, beyaz taşlı ve oldukça genişti. Fakat varış noktaları arasındaki bir durak gibi boştu. "Avlulardan birindeyiz," diye açıkladı Drager. "Odanı göstermesi için birini yollayacağım."

Bana cevap verme fırsatı bile tanımadan arkasını dönüp sanki benden bir an önce uzaklaşmak istermiş gibi yürümeye başladığında süratle gözden kaybolan geniş omuzlarına bakakaldım.

Onunla burada olmaktan duyduğum bütün heyecanı bir çırpıda paramparça etmiş, ardında derin bir sızı bırakmıştı. Derin bir nefes alarak kendime bunun romantik bir hikâye olmadığını hatırlattım; tanrı ejderhayla sonsuza dek mutlu yaşamayacaktım. İşimi bitirip normal hayatıma dönmeye odaklanmalıydım.

Risest ve Drager'ı unutmak muhtemelen bir ömür sürecek olsa da kalbimin kırılmasından daha iyiydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Lexie, tereddütle beni inceleyerek. Üzerinde her zamanki kot pantolonu ve müzik grubu logolu tişörtü vardı ama enerjisiyle onunkini güçlendirecek olan Drager burada yokken bile etrafında titreşen büyüyü -o *fazladan şeyi*- görebiliyordum.

"Lancourt'un büyülü enerjisi geçen seferki kadar kötü değil," dedim. Şüphesiz bunun Drager'ın içimde dönüp duran sıcacık gücüyle bir ilgisi vardı. Enerjisine ve *u, büyüklüğüne* alışmam için her ne yaptıysa etkisi henüz geçmemişti.

"Ne yaşıyorum ben?" diye mırıldanıverdim birden. Bir yanım son bir aydır şoktaydı. Doğurganlık enerjisi -ve Drager- dikkatimi büyük ölçüde dağıtsa da birinin bitmesi, ötekininse arkasını dönüp gitmesiyle bastırdığım her şey su yüzüne çıkıyordu.

Az önce olanlar... hayatımın son otuz günü...

"Morgs?" Lexie'nin bakışları üzerimdeydi.

"Bu gerçek olamaz," dedim boğuk bir sesle. "Hiçbiri. Ne büyülü geçitler, ne güneş tanrısı ne de büyülü aleti. Hayatımın en harika günlerini geçirdiğimi zannederken aslında bir tür komada falan olmalıyım."

Lexie hüzünle gülümseyip bana dokunmaya yeltendi ancak henüz o noktada olmadığımızı fark etmiş olacak ki birden geri çekildi. Elini indirirken yüzündeki hüzünlü gülümseme de kayboldu. "Bunlar en harika günlerin değil, arkadaşım. Sana böyle bir hikâye yazmazdım. Herkese yetecek kadar sevgin var ve karşılığında da aynısını hak ediyorsun. Sana sonsuza kadar sadık ve seni koşulsuz şartız sevecek, dünyaları ayaklarının altına serecek birini hak ediyorsun..."

Ne demek istediğini anlamıştım. Beni Drager'a âşık olmamam, ondan bana kütüphanede verdiklerinden daha fazlasını beklememem konusunda uyarıyordu. Hepsinin farkında olsam da rahatsız olmadan edemedim. Boğazımdaki yumruyu geçir-

mek için sertçe yutkunarak onu başımla onayladım ve içimdeki karmaşayı gizlemeye çalışarak sakin bir ifade takındım. "Ejderha adamla sonsuza dek mutlu olacağıma dair hayallere kapılmıyorum. Sadece kendimi tatmin etme peşindeydim."

Ve Drager bunu fazlasıyla yapmıştı.

"Dragerfield Malikânesi'nde olanlar yüzünden senden hem nefret edecekler hem de korkacaklar," dedi Lexie. "Herkes tanrıların koynuna girmek ister ama çok azı onlara dokunmayı bırak, enerjilerinden beslenecek kadar yakınına girebilir. Koca bir ayını Lord Drager'la geçirdin. Bu neredeyse hiç duyulmamış bir şey."

Gözlerimi kapatıp güneş tanrısının olduğum günleri düşünme isteğime karşı koydum. Dokunuşunu hâlâ tenimde hissedebiliyor, dilimdeki tadını alabiliyordum ama bunları düşünemezdim. Akıl sağlığımın son kırıntılarını da kaybetmemek için doğurganlık ritüelinde yaşananları aklımdan çıkarmalıydım. Belli ki Drager her şeyi çoktan arkasında bırakmıştı.

"Ortada benden nefret etmelerini gerektirecek bir neden yok," dedim güçlükle, kafamdaki görüntüleri ve anıları zorla kovup yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak. "O koca aletini sokabileceği boş bir delik–"

Dokunaklı sözlerim tanıdık bir fae'in gelişiyle yarım kaldı. Onu şahsen tanımasam da çok iyi hatırlıyordum.

"Chaple!" dedi Lexie neşeyle. Görünüşe göre satirle araları iyiydi. "Önümüzdeki mevsimi Lancourt'ta mı geçireceksin?"

Chaple dikkatinin büyük kısmını Lexie'ye verse de ara ara bana kayan bakışlarından merakını hissedebiliyordum.

"Evet," dediğinde kalın sesinin titreşimleri içimin ürpermesine neden oldu. Sesi büyüyle dolup taşıyor gibiydi. Kim bilir, belki de öyleydi. "Drager yıl sonuna kadar yakınlarında olmamı istiyor, özellikle de son ihanetlerin ardından."

Bu dünyaya dair bilgi edinme isteği yeniden baş gösterdi. Burada geçirdiğim zamanı hayatımı değiştirecek bir sonraki

fantastik kitap serisinin evreniymiş gibi düşünüp tadını çıkarırsam her şeyi bir hiç uğruna yaşamamış olurdum. Güneş tanrısıyla bir geleceğim olmasa bile.

Lexie satirin sözlerini başıyla onayladı. "Evet, ihanetin kaynağını bulduktan sonra hayatlarımız normale dönecektir. Hiç değilse Geleneksel Akademi Etkinliği'ne kadar."

Tabii ki bir akademileri vardı. Akademisiz bir fantastik evren olur muydu hiç? Dahası, yirmi beş yaşıma basmış koca bir kadınken neden bir kabul mektubu almayı umuyordum? Çok mu şey istiyordum?

Chaple ve Lexie birkaç saniye kibarca sohbet etmeye devam edip toplantılardan ve Ocheran'daki olaylardan bahsettiler. Konuştuklarının çoğu benim için hiçbir anlam ifade etmediğinden vaktimi satiri elimden geldiğince çaktırmadan incelemekle değerlendirdim.

Platformdaki ilk karşılaşmamızda kütüphanedeki loş ve kasvetli ışıktan dolayı pek bir şey seçememiş, yüz hatlarının hayvansı yanlarını hiç fark etmemiştim. Gözleri kocaman ve kapkaraydı, saçmalık derecesinde uzun kirpiklerle çevrelenmişti. Çenesi hafif çıkık, elmacıkkemikleri son derece belirgindi. Bir de yanaklarından burnunun kenarına kadar uzanan tüyleri –*yoksa post mu demeliyim?*– vardı. Kahverengi teninden sadece bir ton daha koyu ve kısa olduklarından pek göze batmıyorlardı. Kapkara buklelerinin arasına gömülmüş boynuzları sandığımdan daha parlak ve koyu renkliydi.

Lexie'yle hemen hemen aynı boydaydı, üzerinde beyaz renkli sıradan bir gömlek ve bacaklarının kıvrımına uyacak şekilde tasarlanmış bir pantolon vardı.

Aynı anda hem büyüleyici hem de çok tatlıydı.

"...odana gitmeye hazır mısın?"

İkisi de bakışlarını bana çevirince sözlerinin sadece sonunu yakalayabildim. Telaşla boğazımı temizleyip Chaple'ın ona aval

aval baktığımı fark etmediğini umarak sorusunu başımla onayladım. "Evet, çok iyi olur. Uzun bir ay oldu." Hem de ne uzun.

Chaple başıyla onaylarken gözlerinde anlayışlı bir bakış gördüğümü düşündüm. Belki de bana öyle geliyordu. "Endişelenme, Drager ihtiyacın olan her şeyi halledecektir. Ne de olsa şey için önemlisin..."

Bir an *Drager* için önemli olduğumu kastettiğini düşünsem de hızla sözlerine devam etti.

"...Saray için. Hastalıklı eti geri kalandan ayırma konusundaki yardımın için minnettarız. Onu kesip attığımızda hepimiz iyileşeceğiz."

Kalbimdeki aptal sızıyı gizleyerek onu başımla onaylayıp yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Elimden geleni yapacağım. Dünya'ya dönme vaktim gelene dek tabii. Ama şimdilik biraz dinlenip duş almayı ve üzerimi değiştirmeyi çok isterim."

"Elbette," dedi Chaple yanıma gelerek. Gülümsemeyle kıvrılan ince dudaklarıyla hiç ummadığım kadar kurdu andırıyordu. Satirler yarı keçiydi, değil mi? Yoksa mitolojik yaratıkları mı karıştırıyordum?

Gerçi pek de bir önemi yoktu. Kendimi içimde bulduğum bu yeni fantastik dünyayı neden aşina olduğum mitlerle özdeşleştirmeye çalıştığımı anlıyordum ama Chaple, Chaple'dı. Ne olduğu beni ilgilendirmezdi.

Bana uzattığı koluna girdim ve hafifçe dokunduğum uzvunun gücüne şaşırmadım. Şimdiye dek gördüğüm en uzun boylu adam olmasa da kaslı olduğu açıktı. İçimden bir ses muhtemelen bir arabayı tek damla ter dökmeden başının üzerine kaldırabileceğini söylüyordu.

Drager'ın gittiği tarafın tam aksi yönünde ilerleyip beni beyaz, boş avludan çıkarırken Lexie de hemen arkamızdan geldi.

"Görev yerine dönebilirsin, Lightsbringer," dedi Chaple, ona dönüp başını kafası karışmış gibi hafifçe eğerek. "Morgan Starrer'la ben ilgilerim."

Adımı ve soyadımı nereden bildiğini sormaya zahmet etmedim. Drager'ın kolayca erişebileceği bir belge olan kütüphane için doldurduğum başvuru formuna yazmıştım.

"Morgan benim en yakın arkadaşım," dedi Lexie kararlılıkla. "Benim yüzümden bu duruma düştü. O benim sorumluluğumda ve sorumluluklarımı ne kadar ciddiye aldığımı iyi bilirsin. Güvende olduğundan emin olana dek onunla ilgileneceğim."

Ona *sahte arkadaşımın yardımına ihtiyaç duymadığımı* söylemek istesem de yabancısı olduğum bu dünyada bulabileceğim her türlü müttefike ihtiyacım vardı. Daha önce Drager'la yaşadığım kısa süreli birliktelik yüzünden benden nefret edeceklerine dair sözlerini hâlâ unutmamıştım. Beni hayatta tutacağına güvenebilirdim. Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca eline bunu yapacak bolca fırsat geçmesine rağmen beni fiziksel olarak hiç incitmemişti.

Burada, Risest'te doğmuş bir fae olduğundan Lexie hayatta kalma konusunda en iyi şansımdı ve bir nebze olsun güvenebileceğim tek kişiydi.

Şu an tehlikede olamamam bu dünyanın tehlikeli olmadığını göstermezdi. Faeler hakkında okuduğum kitaplar bana bir şey öğrettiyse, o da insanları kendilerine denk görmedikleriydi.

Bir de asla güvenilmemeleri gerektiği.

On Sekizinci Bölüm

Görünüşe göre Lancourt alabildiğine uzanan beyaz karolu, dolambaçlı koridorlardan ibaretti. Ara sıra karşıma farklı odalara açıldığını varsaydığım kapılar çıksa da hepsi sımsıkı kapalı olduğundan tek yapabildiğim tahmin yürütmekti.

"Burada kaç fae yaşıyor?" diye sordum, neredeyse on dakikadır süren sessizliği bozarak.

"Dört yüz kadar," diye yanıtladı Chaple bir an bile tereddüt etmeden. "Sık sık değişiyor. Drager kütüphaneyi ziyaret edenleri rotasyona tabi tutuyor."

"Sürekli orada olmadığında Dragerfield'dan enerji çekmek daha kolay," diye ekledi Lexie. "Böylece herkes kütüphaneden faydalanıp bilgilerini genişletmek için kitap alabiliyor, sonunda da hem Lord Drager hem de tanrımızın yanında zaman geçiren bizler o bilgilerden yararlanıyoruz."

"Drager burada ve kütüphanede biriktirdiğiniz enerjiyi alıp kendini mi güçlendiriyor?"

Bir süre tereddüt etseler de cevap Chaple'dan geldi. "*Almak* pek de doğru bir sözcük sayılmaz, gücümüzün küçük bir parçasını ona kendi isteğimizle veriyoruz. Güç tek bir kişide değil bir bütünken daha kudretli olduğundan çoğunu saklıyoruz. Fakat Drager bu toprakların koruyucusu, nüfuzu ve kontrolü olmadan diyarımız kaosun pençesine düşerdi. Düşmüşlerden önce bunu hepimiz *gözlerimizle gördük*."

Düşmüşlerden önce...

Hiçbir fikrim olmamasına rağmen neden bahsettiğini biliyormuşum gibi konuşuyordu ama böyle bir ifade kullandıkla-

rını ilk kez duyuyordum. Tam neyi kastettiğini soracaktım ki başka bir kapalı kapıya ulaştık, görünüşe göre burası benim odamdı. Önünde durmamızla kapı çerçevenin içine kayarak ardındakileri gözler önüne serdi.

"Yok artık," diye mırıldandım, büyüyle açılan kapıya bakıp gözlerimi kırpıştırarak.

"Bu kapı artık sana karşılık verecek," dedi Chaple içeri girdiğimiz sırada. "İçeri girmek ya da dışarı çıkmak istediğinde kapının önünde durman yeterli."

"Peki," dedim zayıf bir sesle, başımı iki yana sallayarak. "Bizde de otomatik kapılar var, bu da onlardan biriymiş gibi düşüneceğim. Gerçi üzerinde bir sensör göremiyorum ama önemi yok. Bu sadece çok gelişmiş bir otomatik kapı." Elimle alnımı sildiğimde tenimi ıslatan ter damlacıklarına şaşırmadım.

Lexie'nin ağzından ufak bir kahkaha kaçtı. "Alışırsın."

Buna zerre kadar ihtimal vermesem de kendine bu kadar güvenmesini takdir ediyordum.

Chaple kolunu çektiğinde tenime dokunduğu yerin ne kadar sıcak olduğuna hayret ettim. İçerinin buz gibi havasını daha da belirginleştirmişti. Uzun zamandır kimse buraya adım atmamış gibiydi.

Bunları düşünmeye dalmışken etrafımızdaki havanın hissedilir derecede ısındığını fark ettim.

"Üşümüş müydün?" diye sordu Chaple gülümseyerek.

Zihnimin okunduğunu düşünmek hem ürkütücü hem de son derece rahatsız ediciydi. Uzun süren sessizliğim bunu açık etmiş olmalıydı.

"Oda enerjine ayarlandı, isteklerine yanıt vermeli," diye ekledi Lexie hızlıca. "Drager çok sıcak olduğundan Lancourt'un büyük bir kısmı, Dünya gibi daha ılıman olan Ocheran'dan daha soğuk olur. Odandayken sıcaklığı istediğin gibi kontrol edebilirsin."

Verecek elle tutulur bir cevabım olmadığından konuyu değiştirdim. "Lancourt nasıl Ocheran'ın *üstünde* süzülüyor?"

Bunca garipliğin ortasında tanıdık sayılabilecek tek şey Lexie'nin yüzündeki gülümsemeydi. "Gösteririm."

Beni lüks bir apartman dairesine benzeyen odanın içine sürükledi. Oturma alanının dekorasyonu beyaz deri koltuklar ve küçük bir cam masadan ibaretti. Ya da cama benziyordu. Parıltıları ve sivri yüzüyle daha çok bir elması andırıyordu. Yan taraftaki büyük beyaz bir yatağın bulunduğu odanın önünden geçerken Dragerfield'da benim için yanıp tutuşan tanrı ejderhanın, evini böylesi donuk ve son derece rahatsız edici bir dekorasyona ve sadece beyaz renge mahkûm etmesini şaşırtıcı buldum.

Gerçi etkileyici vücut uzantısı ve dilini kullanmaktaki ustalığı dışında hakkında gerçekten ne biliyordum ki? Konu bilgi paylaşmak olduğunda oldukça ketumdu.

Lexie beni büyük bir pencerenin önüne götürüp beyaz *–tabii ki–* tül perdeyi aralayarak büyüleyici manzarayı gözler önüne serdi. Risest'e ilk kez gerçekten bakıyordum. Büyülü, masallardan fırlamış bu dünyayı ilk kez görüyordum ve bir an için nasıl nefes alındığını unuttuğumu sandım.

"Bu..." *Büyüleyici, harika, nefes kesici, kelimelerle tarif edilemez...* Hiçbir şeyi gözümden kaçırmamaya çalışırken sıfatlar süratle zihnimi dolduruyordu.

"Aynen öyle," dedi Lexie.

Gökyüzü, mükemmel bir kış günündeki günbatımı gibi koyu bir gül rengindeydi ama gecenin çökmediği, havanın aydınlık olduğu apaçık ortadaydı.

"Günlerimiz Dünya'nınkinden biraz daha uzun," diye açıkladı Lexie, Chapel yanında sessizce bekliyordu. "Gündüzlerimiz on altı, gecelerimiz dokuz saat kadar sürüyor. Hava durumumuz da daha istikrarlı. Risest'in Doğu Âlemi beş bölgeden

oluşuyor ve her birinin havası kendine özgü. Daha önce de söylediğimiz gibi Ocheran toprakları Drager'ın."

İsmini kafamda tekrarlayıp güzelliğine hayran kaldım. "Yani Risest bu dünyanın, Doğu Âlemi de beş bölgesi ve tanrısı olan bu toprakların adı mı?"

Öğrendiğim her şeyi anlamlandırmaya çalıştım, her şeyin nasıl işlediğini kavramam gerekiyordu.

"Doğru," dedi Lexie aşina olduğum gülümsemesiyle. Öğrendiklerimi mantıklı bir düzlemde bir araya getirmek kadar basit başarılarımla bile daima gurur duyardı. "Doğu Âlemi hemen hemen Amerika, Kanada ve Meksika büyüklüğünde. Tanrılarımız arasında bölüştürülmüş devasa bir kara parçası. Bir de Batı, Güney ve bölgesel âlemler var ama hepsi buradan çok uzakta ve aramızdaki tehlikeli sular yüzünden nadiren etkileşime geçiyoruz. Özellikle de Doğu Âlemi Düşmüşlerin eline geçtiğinden beri."

Ara ara bahsettikleri şu *Düşmüşler* fena hâlde ilgimi çekiyordu. Ancak şimdilik toprakları hakkında bilgi edinmeye devam etmeye karar verdim.

"Gökyüzü Doğu Âlemi'nin tüm diyarlarında böyle pembe mi?" diye sordum. Nefes kesici manzaranın etkisinden hâlâ çıkamamıştım. Drager'ın sarayı aşağıda, çok uzaklarda görünen Ocheran'ın üzerindeydi.

"Hepimiz aynı göğün altında yaşasak da geri kalan çoğu şeyimiz farklı," dedi Chaple. "Saraylarımız Akademi dışında pek etkileşime girmez. Akademi beş diyarın ortasında yer alan tarafsız bir yerdir. Genç faelerimiz kendi bölgelerine dönmeden önce burada eğitim görür."

"Başka bir bölgeye yerleşebilirler mi peki?"

Lexie hızlı bir soluk aldı. "Asla," dedi imkânsız bir şey söylemişim gibi. "Böyle bir şey mümkün değil. Ölene dek doğduğumuz topraklarda kalırız. Nereye gideceğimizi seçebilseydik tanrılarımıza nasıl sadık olabilirdik?"

Gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı dehşete uğramış gibi görünen yüzlerinde gezdirdim. "Bana kalırsa birine zorla değil, kendi isteğinle duyduğun sadakat daha güçlüdür. Kişinin seçme özgürlüğünü elinden almak korkunç bir şey."

İfadelerindeki şaşkınlık yerini bana çenemi kapamamı söyleyen bir öfkeye bıraktı. "Bu konudaki düşüncelerini kendine saklaman iyi olur," dedi Lexie. "Drager, zorla olsun ya da olmasın, sadakati önemsiyor. Dünyamızı yöneten ve bizi kaostan koruyan hükümdarlarımız hakkında kötü konuşmak ihanetin en büyüğü sayılır."

Peki madem. "Tamam ama bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun. Otoriteyi sorgulamak hainlik değildir. Tabii hepiniz tanrıların tutsağı değilseniz."

Chaple boğazını temizledi. "Gitsem iyi olacak. Drager'ı dairene güvenle yerleştiğinden haberdar edeceğim. Yemek ve kıyafetlerin birazdan gelir."

Satir toynaklarının üzerinde dönüp dışarı çıkarken içten içe ağzımı hiç açmamış olmayı diledim. Geleneklerini bilmediğim bambaşka bir dünyadaydım ve çenemi tutamayıp kendi fikirlerimi çok umurlarındaymış gibi yüzlerine çarpıyordum.

"Üzgünüm, Lexie," dedim konuyu değiştirmesine fırsat vermeden. "Fikirlerinize katılsam da katılmasam da hiçbirini yargılamak bana düşmez."

Yüzü rahatlarken bu kez beni tereddüt etmeden kollarının arasına aldı. "Sorun değil. Geleneklerimizi öğrenmen vakit alacak. Ayrıca özgür düşünce ve davranışın en büyük savunucusu olduğunu biliyorum. Sadece yanlış fae'e yanlış şeyi söyleyeceğinden korkuyorum. Bazıları Drager'a duydukları sadakati çok ciddiye alıyor, küçük bir fikir ayrılığı yüzünden sana zarar vermekten çekinmezler." Bu korkunç uyarısının ardından geri çekildi. "Çok dikkatli olacağına dair söz ver bana. Ne diyeceğini bilmiyorsan hiçbir şey söyleme."

İçten içe işleri batırıp birini sinirlendirmeme ihtimalimin neredeyse sıfır olduğunu bilsem de onu başımla onayladım. "Elimden geleni yaparım."

Dudaklarındaki belli belirsiz seğirme her şeyi anlatıyordu. İkimiz de patlamaya hazır saatli bir bomba olduğumu biliyorduk. Meraklı bir yapı ve güçlü fikirler hem bir lütuf hem de bir lanetti.

"Pekâlâ, Lancourt'a döndüğüme göre teğmenime rapor vermem gerekiyor," dedi Lexie. "Teknik olarak hâlâ ordumuzun bir parçasıyım."

Diğer hayatını kabullenmek sandığımdan daha zordu. Tanıdığım Lexie'yle fae Lexie'yi örtüştüremiyordum ve bu kafamı karıştırıyor, kendimi yalnız hissetmeme neden oluyordu. Üniversitedeyken benimle birlikte insanların vücutlarından tekila içen, ailem ve diğer kalp kırıklıklarım yüzünden ağlarken bana sarılan Lexie'yi çok iyi tanısam da Lexical Lightsbringer bana yabancıydı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum, cevabının beni korkutup korkutmayacağından emin olamasam da.

Dudakları önce inci gibi dişlerini gösteren kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı, ardından başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. "Sorabileceğin onca şey varken yaşımı mı merak ediyorsun? Tahmin etmeliydim. Yaklaşık yüz yaşındayım ama neredeyse sonsuz denebilecek kadar uzun süre yaşıyoruz. Yani bazı eski nesillerin gözünde hâlâ bebek sayılırım."

Gözlerimi kırpıştırdım. Sonra bir kez daha. "Yirmi beş yaşındasın," dedim bütün kararlılığımla. "Yirmi. Beş."

Kahkaha atmaya devam ettiğinde göğsümdeki yumrunun bir nebze hafiflediğini hissettim. "Haklısın, Morgs. Yirmi beş yaşındayım. Yemeklerin ve kıyafetlerin gelmeden duşa gir artık. Etrafındaki her şey Dünya'dakine benzer şekilde işliyor. Sandığın kadar farklı değiliz."

Bakışlarımı pencerenin ardındaki uçsuz bucaksız pembeliğe, bir hiçliğin üzerinde süzüldüğü gün gibi ortada olan kara parçasının kenarlarına kaydı. Yüzüme mümkün olan en alaycı tavrımı takınıp başımı salladım. "Birebir aynı, Lex. Aynaya bakıyormuşum gibi hissediyorum."

Ve kafayı yediğimi gördüğümü.

Tüm bunları fiziksel ya da zihinsel olarak tek parça hâlinde atlatma ihtimalim her geçen dakika, öğrendiğim her yeni bilgiyle azalsa da en azından canım sıkılmıyordu.

Ah, bir şeyler içmeye o kadar ihtiyacım vardı ki.

On Dokuzuncu Bölüm

Lexie çıkınca kapı kendiliğinden kapandı. Bu oda kimin kontrolündeydi bilmiyordum ama benim olmadığı kesindi.

Uzun süre pencerenin önünde durup her şeyi inceledim. Bu kara parçası gökyüzünde hareket mi ediyor sabit mi duruyor bir türlü anlayamıyordum, etrafta bana yardımcı olabilecek herhangi bir şey de yoktu. Penceremden güneşi göremesem de hava hâlâ fazlasıyla aydınlıktı.

Sonunda büyüleyici manzarayı bırakıp odaya döndüğümde sayısı iki elin parmaklarını geçmeyecek eşyayı incelemeye koyuldum. Mutfak ya da yemek pişirecek –veya saklayacak– bir yer yoktu. Dairem oturma ve yatak odası olmak üzere iki odadan ibaretti.

Ah, şükürler olsun ki bir de banyo vardı. Duvarlar yerden tavana kadar uzanan bembeyaz, büyük ve parlak fayanslarla kaplıydı. Girişin solunda alışılmışın aksine yerden yükselen ve bir lavabo hâlini alana dek giderek genişleyen, büyük bir taş parçası yer alıyordu. Nedeni belki de beyaz fayanslardı ama kehribar renkli taşın ve arasından geçen altın çizgilerin canlı renkleri neredeyse dışarıdaki gökyüzü kadar nefes kesiciydi.

Lavabonun ardındaki fayanslar ayna gibiydi, yaklaştığımda kendimi çok net görebiliyordum. Yansımamı bir aydır görmemiştim; Dragerfield'da –tuvaletlerde bile– hiç ayna bile yoktu. Biraz daha yaklaşarak yansımam fayanslar yüzünden mi bozuluyor yoksa Drager'ın gücüyle bir şekilde değiştim mi diye anlamaya çalıştım.

Saçlarım sanki şekillendirmişim de ardından biraz kestirmişim gibi dağınık ama hoş görünüyordu, kusursuz sayılmazdı ama beklediğimin aksine kördüğüm olmamıştı. Köprücükkemiklerimden aşağı dökülen buklelerim daha belirgindi ve kahverenginin arasındaki altın tonları daha parlak görünüyordu.

Sanki karşımdaki görüntü incelemeye devam ettikçe değişecekmiş gibi taş lavabonun üzerine eğilip yansımamı daha detaylıca incelerken buldum kendimi. Cildim neden bu kadar güzel görünüyordu? Mavi gözlerim her zamankinden daha parlaktı.

Bir aylık akıllara duygunluk veren seks maratonu insana bunları mı yapıyordu? Yoksa nedeni bunu Drager'la yapmış olmam mıydı?

Bakışlarımı yansımamdan ayırıp başımı iki yana salladım. Morgan Starrer elinde kitabı, aklında uçarı hayalleri olan sıradan biriydi. En iyi ihtimalle bir hikâyedeki komik en iyi arkadaştı. Ya da ikincil aşk hikâyesindeki kız. Ana karakter dışındaki herhangi biri. Buraya adım atarken tonlarca değişiklik görmeyi beklesem de yüzüme böyle bir güzellik geleceği aklımın ucundan geçmezdi. Ömrü Drager'ın enerjisinin içimde yarattığı girdap kadar olsa da güzel bir artıydı.

Kendime bakma saplantım utanç verici bir hâl almadan aynadan uzaklaşıp nasıl çalıştığını kolayca çözeceğimi umarak duşa yaklaştım. Oturma odasındaki masa gibi kristalleri andıran camın ardındaki beyaz kabine bakarak kapıyı yavaşça aralarken hafifliğine şaşırmadan edemedim.

İçeride ne musluğa ne de duş başlığına benzer bir şey göremeyince Lexie'yi bir kez daha boğmak istedim. *Her şey Dünya'dakine benzer şekilde işliyor.* Buna ne diyeceksin, eski en yakın arkadaşım?

Ona öfkelenmek üzülmeme neden olduğundan onu boğma isteğimi bir kenara bırakıp yeniden duşa döndüm. Bu kadar yaklaşmışken temizlenme ihtiyacım dayanılmaz bir hâl almıştı.

Elimi uzatıp fayanslardan birinin suyu kontrol ettiğini umarak duvara dokundum, panelleri yokladım. Fakat geniş kabine girip önüme gelen her fayansa tek tek dokunmama rağmen hiçbiri bana mısın demiyordu.

"Tanrı aşkına," diye bağırdım sabrım tükendiğinde, "biraz su için ne yapmam gerek?"

Birden tavan ve duvarlardan fışkıran suyla sırılsıklam oldum. Telaşla doğrulup basınçlı sudan kaçmak için sırtımı dikleştirdim. Bir an için boğazıma kaçan suyla öksürdükten sonra elimle yüzümü ve gözlerimi sildim.

"Biraz daha az su." Yeniden öksürmeye başladığımda basınç hafifleyerek sıcak akıntının altında boğulmadan durmama müsaade edecek bir kıvam aldı.

Sırılsıklam olmuş giysilerimi alelacele çıkarıp bir kenara attım. Daha sonra hepsinin suyunu sıkıp asacaktım, şimdilik giyecek başka bir şeyim yoktu. Bir elimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimi kapayarak bu huzurlu ânın tadını çıkardım.

Su basıncının berbat dairemizdekinden katbekat daha iyi olmasının da ötesinde, suyun kendisi çok daha... *hafif... temiz... saf* bir his bırakıyordu. Evet, işte aradığım buydu. Sanki kimyasallar ve çevrenin pisliğiyle kirletilmemiş gibi berraktı. Yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde ağzımı açıp akan sudan büyük yudumlar almaktan geri durmadım.

Fae ilmine göre Fae Âlemi'nde, yani Risest'te, bir şeyler yiyip içenler sonsuza dek orada kalmak zorundaydı. Tabii okuduğum fantastik kitaplarda kadınların çoğu kaderlerinde bu olmasını umursamıyordu. Çok geçmeden de gerçek aşkı olduğunu henüz bilmedikleri ateşli Kış Prensi'yle sevişiyorlardı.

Benim yazgımın bu olmadığı açıktı ama yine de duştan akan suyu içiyordum.

Hayatı uçlarda yaşamak işte.

Ya da daha doğrusu, bir şeyler yiyip içmeden daha fazla dayanamayacağım gerçeğini kabullenmek.

Duşta bu kadar bu kadar vakit geçirmemin üzerinden hatırlayamayacağım kadar çok zaman geçmişti. Sıcak su kapasitesini test etmeyi kafama koymuş gibiydim. Ailemle birlikteyken annemin enerji tasarrufu ve onlara sıcak su bırakmayarak bencillik ettiğime dair söylenmeleri yüzünden duşlarımı hep kısa tutardım. Ardından Lexie'yle yaşamaya başladığımda sadece on iki dakika akan sıcak suyu bölüşmeye başlamıştık.

Ancak görünüşe göre Lancourt sonsuz sıcak suyla kutsanmıştı. Drager'la bir ilgisi olduğuna emindim. Şerefsiz herif hayatı boyunca biraz bile acı çekmiş ya da mücadele etmişe benzemiyordu ve madem burada kalmam konusunda bu kadar ısrarcıydı, ben de elime geçen fırsattan sonuna kadar yararlanacaktım.

Nihayet duşumun sonuna geldiğimde başka bir sorunla karşılaştım.

Bu dünyada kendilerini nasıl kurutuyorlardı?

"Banyom bitti," diye seslendim boşluğa. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Su kesilirken içerideki bütün buhar ve nem Dünya'daki hiçbir havalandırmanın yakınından geçemeyecek bir hızla kaybolup gitti. Giysilerim bile biraz kurumuş görünüyordu, gerçi hâlâ giyilemeyecek kadar ıslaklardı.

Çırılçıplak hâlimle duştan çıkıp etrafta kurulanabileceğim bir şeyler aradım. Beyaz karolu duvarların hepsi boştu, tek bir raf ya da havlu askılığı göremiyordum. İçerisi sadece lavabo ve aynadan bozma fayanslardan ibaretti.

"Bir havlu ya da beziniz var mı?" diye sordum boşluğa.

Her şeye bu kadar çabuk alışmam, görünüşe göre söylediğim her şeyi yapan bu akıllı odadan duyduğum rahatsızlığı bir çırpıda üzerimden atmam rahatsız ediciydi. Gerçi başka çarem var mıydı ki? Bu *uyum sağla ya da öl* türünden bir durumdu.

Aniden tepemde belirip ellerime düşen beyaz havluya şaşırmadım bile. Kumaşı vücuduma sıkıca sarar sarmaz ısındığını hissettim ve her neyden yapılmışsa doğal olmayan yumuşaklığına hayret ettim. Tıpkı su gibi havlu da dünyadışı olduğunda dair küçük işaretler taşıyordu.

İyice kurulandıktan sonra kumaşı vücuduma birkaç tur dolayıp göğsüme sıkıştırarak oturma odasına döndüm. Pencereye koşup ellerimi cama yasladığımda dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. Gökyüzü artık pembe değildi, altın rengiyle bezenmiş pasparlak bir bronza dönmüştü.

"Akşam olmuş," diye fısıldadım.

Bitmek bilmeyen duşum esnasında güneş batmış olmalıydı ve karşımdaki manzara şimdiye dek gördüğüm hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Bronz ve altın rengine bürünmüş geceye rağmen milyarlarca yıldız alabildiğine parlıyordu.

Gökyüzü canımı yakacak kadar güzel olsa da eski güzellik kraliçesi annemden "güzelliğin" ardında ne tür kötülükler sakladığını öğrenmiştim. Risest'in beni etkilemesine izin veremezdim, fae dünyasının ortasına düşmüş bir insan olduğumu aklımdan çıkarmamalıydım. Buraya ait değildim ve dikkatli olmazsam kendimi bu büyülü diyara kaptırmak işten bile değildi.

Bu yere ve buranın asıl sakinlerine.

Tam da düşüncelere dalmışken odamın kapısının aniden açılmasıyla havlumu tutup arkamı döndüm. Drager sanki mekânın sahibiymiş gibi içeri daldı.

Piç kurusu.

"Giyin, insan," diye homurdandı bütün huysuzluğuyla. "İşe koyulacağız."

Bakışlarımı üzerine dikip gözlerimi kırpıştırırken aklımı başıma toplamayı ve kendimi o yeşil ve altın renkli gözlerinde kaybetmemeyi başardım. "Ne giymemi önerirsin?" diye kar-

şılık verdim, sinirimi bu kadar bozmuşken ondan korkmam mümkün değildi.

Drager başını yukarı kaldırınca bakışlarını takip ettim ancak dikkatini neyin çektiğini anlayamadım. Ta ki sağımdaki duvardan gelen çatlama sesleriyle başımı çevirip oluşan yeni kapıyı görene kadar. "İçeride bir şeyler bulursun," dedi düz bir sesle. "İşin bittiğinde avluya gel."

Odadan çıkmasıyla içerisi soğudu. Titreyen kollarım ve bacaklarımla az önce beliren kapıya ilerledim ve açılmasıyla beni buraya ilk getirdiğine benzer büyük bir dolapla karşılaştım. Sıra sıra kıyafetler arka kısımdaki iç çamaşırlarıyla dolu çekmecelere karışıyordu ve hepsi benim bedenimdeydi. Dürüst olmak gerekirse normalde giydiğim şeylere göre biraz süslülerdi ama bunu kafama takmamaya ve ortalıkta çırılçıplak dolaşmayacağım için minnettar olmaya çalıştım.

Görünüşe göre bu dünyaya onun enerjisiyle dolu hâlde sıkışıp kalmamla beni giydirme kurallarını bir kenara bırakmıştı. Öncekinin aksine diyarında *otuz dakikadan* daha uzun süre kalabilmemi de buna borçlu olmalıydım. Kendi ağzıyla söylememiş olsa da davranışlarındaki değişiklik ortadaydı.

Elbiseleri uzun uzun inceleyip nispeten daha gündelik sayılabilecek beyaz pantolonlu bir takım buldum. Belli ki Drager, dünyasına uyum sağlamamı istiyordu. Sıra ayakkabılara geldiğinde seçeneklerimin daha da kötü olduğunu fark ettim, sonunda kısa topuklu bir çift siyah Mary Jane buldum. Baktıklarım arasında en kısa topuklu olan buydu.

Giyindikten sonra odayı özgüvenle terk etmek için elimden geleni yaptım ama her zamanki spor ayakkabılarım ve kot pantolonum olmadan sudan çıkmış balığa dönmüştüm. Drager'ın işini halletmek uğruna canımdan olacaktım ve bu ürkütücü düşünce aklımdan geçer geçmez sertçe yutkunup her şey bir an önce bitsin diye dua ettim.

Dünyadaki hayatım beni bekliyordu. Sıkıcı bir hayatım vardı, tamam ama şimdi Drager'ın gücünden ve ilgisinden uzaklaşınca burada başıma geleceklerden korkmaya başlamıştım. İçim birden Dünya'ya geri dönüp eski hayatıma -sıkıcı olsun ya da olmasın- kavuşma kararlılığıyla doldu.

Yirminci Bölüm

Koridora çıktığımda Drager gözden kaybolmuştu. Şaşırdığım söylenemezdi. Öylece durup birini beklediğini hayal bile edemiyordum. Emirleri o verir, tempoyu ve işlerin nasıl olması gerektiğini o kontrol eder, herkes de ona biat ederdi.

Verdiği emre sorgusuz sualsiz uymak içimi huzursuz etse de benden daha güçlü –ve muhtemelen daha zeki– olduğunu kabul etmek zorundaydım. Dolayısıyla şu anki oyun planım çenemi kapalı tutmak, etrafımdaki her şeyi gözlemlemek, Drager'ın benden istediği şeyi yapmak ve tek parça hâlinde buradan kurtulmaktı.

Buradan canlı ve *kalbimi kaptırmamış olarak* kurtulmak kesinlikle listemin en tepesindeydi.

Tereddütlü adımlarla yola koyulurken Chaple'ın beni odama getirirken hangi koridorlardan geçtiğini hatırlamaya çalıştım. Yol boyunca ürkütücü bir labirentten farksız görünen sayısız beyaz koridor geçmiş ve milyonlarca dönüş yapmışız gibi hissetmiştim.

Lancourt'un bu bölümünün tamamının akıl hastanesi gibi tasarlandığından şüpheleniyordum. Tutsakların nasıl kaçacaklarını bulamaması için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

Fae dünyasında özgürce gezinen bir insan olduğum yanılgısına bir an bile kapılmamıştım.

Derin bir nefes alıp doğru yol olduğunu umduğum koridorda ilerlemeye devam ederken hâlâ alışmaya çalıştığım topuklu ayakkabılarım yüzünden birkaç adımda bir tökezliyordum. Bir-

kaç koridor ve dönüşün ardından kendimi nispeten daha koyu, krem rengi bir salonda bulduğumda kaybolduğumu anladım.

Lancourt'ta hiç krem rengi duvarlar görmemiştim.

¡Bir küfür savurup eğildim ve aptal topukluları ayağımdan çekip çıkararak geniş salonun öteki ucuna fırlattım. Duvara çarpmalarıyla yükselen tıkırtının ardından birden ortadan yok oldular ve tüylerimi ürperten canlı binanın içinde kayboldular.

Eh, ayaklarımda olmadıkları müddetçe nereye gittikleri umurumda değildi.

Yönümü değiştirip hızlandım, pantolonumun hafif uzun paçaları pürüzsüz fayansların üzerinde kayıyordu. Görünüşe göre pürüzsüz oldukları kadar temizlerdi de. Beyaz kumaşın üzerinde tek bir leke bile olmamıştı.

Krem duvarları görür görmez yönümü değiştirmeme rağmen beyaz duvarlar hâlâ ortalıkta görünmüyordu. "Bu ne be?" diye fısıldadım etrafıma bakınırken. Bu bölümde nereye çıktıklarını görmek için açmayı deneyeceğim kapılar bile yoktu.

Belli ki yine büyülü bir saçmalığın ortasında kalmıştım.

"Drager'ı bulmam gerek," dedim usulca, yardımsever evimin dileğimi yerine getirmesini bekleyerek.

Fakat hiçbir şey olmadı.

Birkaç saniye bekledikten sonra bu kez avlunun yerini sordum.

Yine hiçbir şey olmadı.

Hareketsiz krem rengi duvarlar benim alay ediyor olmalıydı. Bana elimin kolumun bağlı olduğunu hatırlatmaktan zevk alır gibilerdi. Drager her şeyin efendisiyken ben aşağılık bir tutsaktım.

"İyi," diye çıkıştım. "Lorduna, kıçını kaldırıp bulmaya zahmet edene kadar burada oturacağımı söylersin."

Bitkin vücudum ve evime duyduğum özlemle yere oturup sırtımı duvara yaslayarak kollarımı bacaklarıma doladım ve bunu yapmak sinirimi bozsa da birkaç damla gözyaşının yanaklarımdan süzülmesine müsaade ettim. Son bir ayım bir tan-

rının kollarında büyüleyici bir rüya gibi geçmişti ve hayatımın her şeyiyle altüst oluşuna uzun uzadıya kafa yoracak vaktim olmamıştı.

Bir fae tanrısıyla aklımı başımdan alan bir seksten çok daha büyük bir altüst oluştan bahsediyordum. Gerçi onun da hoş bir artı olduğunu inkâr edemezdim. Yine de asıl mesele, bu gizli, doğaüstü dünyayı benden gizleyen perdenin kalkmasıydı.

Evet, uzaylılara daima inanmış, evrenin açıklanamayan bir büyüyle dolu olduğunu düşünmüştüm. Tanrılara –evet, çoğul olarak– inanmıştım ama bir ay öncesine kadar bunların hepsi inançlarım ve insanların çoklu evrendeki tek zeki varlıklar olamayacağı fikri etrafında şekillenmişti.

Hiçbir kanıtım olmamıştı. Bazı insanların aksine hayalet bile görmemiştim.

Her şeyi bir anda öğrenmek, bu dünyaya alıştıra alıştıra sokulmamak ağır gelmişti. Drager'la yollarımız kesiştiği an kendimi birdenbire bunun ortasında bulmuştum.

Yeni gerçekliğimin gerçekliği suratıma tokat gibi çarptığında bir sonraki hıçkırığımı bastırdım, daha derin duygularımı burada, düşmanım olabilecek birinin evinin ortasında göstermekten korkuyordum.

Tanrı olduğunu iddia eden ve şimdiye kadar gördüğüm her şeyin ötesinde bir gücü olan bir adamın evinde.

Drager'ın içimdeki gücü sıcak bir dalgayla kabardı, sanırım duygularıma tepki veriyordu. Yine de melankolimden kurtulmama ve gözyaşlarımın dinmesine yardımcı olmuştu. Başımı kaldırdığımda yanağımda sanki görünmez bir dil kederimin tadına bakıyormuş gibi sıcak ve ıslak bir şey gezindi.

Bir şaşkınlık nidasıyla ayağa fırladım, telaşla koridora bakarken bütün yorgunluğum geçmiş gibiydi. "Buna taciz derler, dostum," dedim sertçe. O lanet topuklu ayakkabıları fırlatıp atmamış olmayı diledim, hiç değilse bir silahım olurdu.

Etrafta birileri olduğuna dair bir tek işaret bile göremesem de belli belirsiz bir gümbürtü duydum, ardından enerji dalgası kaybolmadan hemen önce tenimde sıcak bir esinti hissettim. Sırtımı pürüzsüz duvarlara yaslarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, bunun yine evin kendisinden mi yoksa duvarların içine gizlenmiş başka bir varlıktan mı kaynaklandığını merak ediyordum.

Panik atak bedenimi tamamen etkisi altına alamadan krem rengi koridorun yaklaşık elli metre ötesinde Lexie göründü. "Morgs!" diye bağırdı, bana doğru koşarken sesi duvarlarda yankılandı. "Her yerde seni arıyorduk." Önümde durdu, ardına kadar açılmış kahverengi gözleri beni incelerken her zamankinden daha koyuydu.

"Bu harika koridorda kayboldum," dedim sertçe. "Çok iyi vakit geçiriyordum."

Lexie'nin yüzü bir nebze rahatladı. "İngiliz aksanıyla konuştuğunda ya çok sarhoş ya çok kızgınsın demektir. Anlıyorum ama şu an buna ayıracak vaktimiz yok. Drager seni bekliyor." Yutkundu. "Bekletilmekten hiç hoşlanmaz."

Ah, çok yanılıyordu. Sinirlenmeye ayıracak dünya kadar vaktim vardı. "*O zaman kıçını dönüp gitmemeli, beni de bu si-*"

Lexie bir anda bir elini koluma dolayıp beni kendine çekerek diğer eliyle ağzımı kapattı. "Burada ona hakaret etme," dedi alçak, telaşlı bir sesle. "Lancourt'taki her şey sadece ve sadece ona sadıktır. Duvarlar bile üzerine saldırabilir, Morgan."

İçimde köpüren öfke sakinleşene dek beni bırakmadı. "Kızgın olduğunu biliyorum," diye devam etti usulca, "ve sonuna kadar da haklısın. Ama güvenliğin sağlanana kadar bunu bir kenara bırakmanı istiyorum senden. Öfkeni bastırmak, bir kenara bırakmak zorundasın; görev tamamlandığında sakinleşmen için ne yapacağımızı düşünürüz."

Onun deyimiyle görev tamamlandığında hayatımda büyük değişiklikler yapacaktım. Yine de söylediklerinde haklıydı, akıllı davranmam gerekiyordu. Yeni hayatıma yelken açmadan önce öldürülmeyecek kadar akıllı.

"Sakinim," diye mırıldandım dudaklarımı yalayarak. "Beni Drager'a götür. Yapılacak işlerim var."

Göz göze geldiğimizde ikimiz de rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre bakışlarımızı kaçırmadık ama her şeye rağmen arkadaşlığımızın hâlâ orada olduğunu hissediyordum. Ona yeniden tam anlamıyla güvenmemin zaman alacağını bilsem de aramızdaki iplerin kopmadığını, yeniden inşa edilmeye hazır olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Bu kez birlikte yürürken aramıza gerginlik değil, huzur çöktü. "Koridorlar değişip duruyor, değil mi?" diye sordum, buraya gelirken görmediğim köşelerden önce sağa sonra sola dönerken.

Koridorlar içinden geçene kadar her şeyi gizleyecek şekilde tasarlanmıştı, bu da nasıl bu kadar yanlış yola saptığımı açıklıyordu.

"Lord Drager, Lancourt'u dışarıdan girilemeyecek ve içinden de çıkılamayacak şekilde tasarladı," dedi Lexie omuzlarını silkerek.

"Bir hapishane gibi yani?" Tahmin etmiştim ama haklı olduğumu duymak iyi geliyordu.

Lexie bana yan yan baktı. "Hem evet hem hayır. Sadece burada gezinme hakkı olanların yolları bilmesi bizi güvende tutuyor." Görünüşe göre ben bu haktan yoksundum. "Kendi bölgesinin üzerinde yaşamayı tercih eden tek Düşmüş Drager," diye devam etti Lexie. "Lancourt'a ve Kütüphane'ye, gücünü artırmaya odaklandı. Bunu kendi ağzıyla hiç söylemedi tabii ama içimden bir ses..."

Sözünü yarım bırakıp boğazını temizledi, tekrar konuşmaya başladığında sesi çok daha alçaktı. "İçimden bir ses Risest'in

Doğu Âlemi'nin daha büyük bir kısmını ele geçirmeye yetecek güç topladığını söylüyor. Topraklar bölüşülürken en genişini alamamış olması onu hep rahatsız etmişti."

"En geniş topraklar kimin?" diye sordum.

Lexie'nin esmer teni soldu. "Denille Adası'nın element tanrısı Zahak'ın."

Sesindeki korku ve saygıyı fark edince merakım iyice kabarmıştı. Ancak daha fazlasını sormaya yeltendiğimde sözümü kesip başını iki yana salladı, ben de sıralayacağım soruları sonraya ertelemeye karar verdim. Belli ki Zahak hakkında konuşmak, Drager'ın daha fazla güç ve toprak planından daha korkutucuydu.

Bu kez sağa dönüp bizi tekrar beyaz duvarların arasında soktuğu sırada, "Daha fazla toprağı nasıl ele geçirecek?" diye fısıldadım.

Lafı gevelemeden, "İki seçeneği var," diye cevap verince konuşabileceğimiz konulara geri döndüğümüzü varsaydım. "İlki çok açık: Savaş. Ama diyarlarımızda asırlardır fae savaşı çıkmadı. Düşmüşler ortaya çıkıp hayatlarımızı bir nebze olsun normalde döndürdüğünde hepimiz Doğu Risest Barış Antlaşması'nı imzaladık. Ortada hiçbir neden yokken savaş başlatmak tüm toprakların Drager'a saldırmasına neden olur ve ne kadar güçlü olursa olsun o bile hepsine kafa tutamaz."

"Yani ikinci seçenek..."

"İhanet," dedi dudaklarını usulca birbirine bastırarak. "Diğer topraklardan, tercihen Drager'ınkine komşu olan, birinde güçlü bir fae bulup tanrısına ihanet etmesini sağlamak. Şu hırsız ve kayıp kitabın –ya da kayıp gücün– bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyor. Artık kimsenin ona meydan okumaya cesaret edemeyeceği kadar güç ve toprak toplamaya hiç olmadığı kadar kararlı."

"O hâlde kendini biricik sarayına kapatmaktansa ittifak kurması gerekmez mi?"

Tüm bu adamlara *Risest'in tanrıları* deseler de güçlerinin kaynağı diğerlerinin sarsılmaz sadakatiydi. Tek başlarına solup gitmeye mahkûm olurlardı.

Lexie sesini alçalttı. "Hepsi kardeş olsalar da Düşmüşlerin hiçbiri ittifaklara sıcak bakmaz. Drager yaşanan her tuhaf olayla daha da paranoyaklaşıyor, kimseyle konuşmuyor. Çok az kişiye güveniyor ve duruşunu birden değiştireceğini sanmıyorum."

"Başka ne yaşandı ki?" diye sordum. "Kayıp kitaptan fazlası mı var?"

Avlunun görüş alanımıza girmesiyle konuşmamızı yarıda kesmek zorunda kalırken burayı tek başıma ölsem bulamayacağımı anladım. Chaple yanında daha önce hiç görmediğim bir fae'le bizi bekliyordu. Adam benden birkaç santim uzundu, koyu renk teni ve delici, pasparlak yeşil gözleri vardı. Bakışları insanı rahatsız ediyordu. Geniş omuzları, son derece kaslı kolları ve kısacık kesilmiş saçları da eklendiğinde tehlikeli –ve merak uyandıracak kadar yakışıklı– biri olduğuna kanaat getirdim.

Beni incelerken yüzünü ifadesiz tutsa da bakışlarından taşan o eleştirel ifadeyi hissedebiliyordum. "Bu Jords," dedi Lexie gergince. *Aralarında bir şeyler mi dönüyor yoksa hayal mi görüyorum?* "Drager'ın ordusunun teğmeni."

Jords başını belli belirsiz eğdikten sonra beni görmezden gelip delici bakışlarını Lexie'ye dikti. "Geç kaldın," dedi, bana minik bir çığı anımsatan kalın ve pürüzlü sesiyle. Dünya'da benzerini hiç duymadığım garip bir aksanı vardı.

"Hayır, kalmadım," diye karşılık verdi Lexie gereğinden fazla savunmacı bir tavırla.

Onları birbirlerine seksi bakışlar atarken bırakıp Chaple'a döndüm. "Drager nerede?" diye sordum, onca yolu sırf *yüce tanrıyı* kızdırmamak için koşa koşa gelmiştik.

Chaple'ın dudakları hoş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kendisini çağırdılar, sana onun yerine biz eşlik edeceğiz."

Çağırdılar derken? Buradaki besin zincirinin en tepesinde onun olduğunu sanıyordum. Her neyse. Lexie'nin de söylediği gibi Drager'ın sinirini ne kadar az bozarsam buradan sağ çıkma ihtimalim o kadar artardı.

"Gidelim o hâlde." İşimi bir an önce bitirip hepsinden kurtulmaya hazırdım.

Yirmi Birinci Bölüm

Lexie ve Jords arasındaki husumet hız kesmeden devam etse de Drager'ın işi için kişisel hislerini bir kenara bırakmış gibilerdi. Söz konusu işin de cam panelli bir odada, cam masanın arkasında oturmamdan ibaret olduğu ortaya çıkmıştı. Faeler birbiri ardına benimle tanışmak için içeriye alınıyor, kendilerini tanıtmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Drager, Lancourt sakinlerinin seslerini duyabilmem için böyle bir şeye karar vermişti, böylece onları şüpheli listesinden çıkarabilecekti. Ben de yanımda Lexie, arkamızda özel korumalarımız gibi duran Chaple ve Jords'la tam olarak bunu yapıyordum.

"Faelerle tanışmak için hızlandırılmış bir kurs gibisi yok," dedim, uzun boylu, sarışın bir dişi harpy dışarı çıkarken. Pençeli elleri ve gaga gibi burnuyla keskin, koyu renk gözlerini beni huzursuzlandıracak kadar uzun süre üzerime dikmişti. Şüpheleri ortadan kaldırmanın en hızlı ve kolay yolu bu olsa da Drager beni hedef hâline getiriyordu.

Keşke nedeni topraklarının yüksek rütbeli faeleriyle aynı masada oturan bu aciz insana duydukları merak olsaydı.

Lexie'nin sirenler olarak tanıttığı grup içeri girdiğinde gözlerimi uzun bacaklı, sırtlarından aşağı dökülen rengârenk, gür saçları olan çekici kadınlardan alamadım. Kocaman yuvarlak gözleri, normalden çok daha belirgin elmacıkkemikleri ve üzerine gümüş simler saçılmış gibi görünen turkuaz renkli tenleriyle sıradışı görünüyorlardı. Konuşmaya zihnime iliştirilmiş

fae lisanından farklı bir dilde başladılar ama Lexie onları sertçe uyardığında ortak lisanlarına döndüler.

İçlerinden biri, "Bu insanı neden aramıza getirdiniz?" diye sorduğunda sandalyemden düşmemek için cam masanın kenarlarını kavramam gerekti. Sesi tüm sinir uçlarıma damlayan sıcacık bir bal gibiydi. Midem kasıldığında Drager'ın gücünün karşımdaki faelerin cinsel enerjisine tepki vermesini bekledim fakat hiçbir şey olmadı.

Siren sorusuna bir cevap alamadı. Lexie bana döndüğümde başımı iki yana salladım. "Çıkabilirsiniz," dedi gruba dönerek. "Aşağıdaki Ocheran topraklarına dönüp her zamanki güç toplama döngünüze kaldığınız yerden devam edebilirsiniz. Beladan uzak durun, yeter."

"Her zaman, Lightsbringer," dedi aynı siren gözlerini üzerimden bir an bile ayırmadan. Sonunda bir sorun çıkarmadan odadan ayrıldıklarında rahatlamanın etkisiyle derin bir nefes verdim.

"Bu çok rahatsız ediciydi," dedim telaşla.

Lexie kıkırdadı. "Evet, seslerine hazırlıklı değilsen neye uğradığını şaşırıyorsun. Silahlarından biri de o."

Anladığım kadarıyla seslerinden çok daha büyük güçleri de vardı. "Güç toplama döngüsü ne?" diye sordum.

"Diyardaki faeleri avlayarak güç topluyorlar," diye açıkladı. "Sirenler oldukça kana susamış bir ırktır, avlarını yakalayıp onlarla çiftleşir, sonra da hepsini mideye indirirler. Mide bulandırıcı ama faeleri özgür bırakmaya özen gösteriyoruz. Siren sesine kananların zayıflığı bizi ilgilendirmez."

"Yani teknik olarak seni zorla kendilerine çekemezler ama onlara karşı koymak için yeterine güçlü olmalısın, öyle mi?" diye sordum.

Lexie başıyla onayladı. "Hemen hemen. Özgür iradenle onlara teslim olmalısın yoksa senden beslenemezler. Zayıfları ayıklamanın en kötü yolu sayılmaz."

Peki. Biraz aksiyon olsun derken partnerinin seni yemeye hazırlandığını –*kelimenin tam anlamıyla*– görmek gibisi yoktur herhalde.

"Şükürler olsun ki kütüphanede duyduğum sesin o sirenin-kiyle alakası yoktu. Geri kalanlarınki de onunkine benziyorsa hain sirenlerden olamaz."

"Benziyor," dedi Lexie. "O kadar ki hep bir ağızdan konuş-tuklarında kendini enerji ve müzikten oluşan bir kasırganın ortasında kalmış gibi hissediyorsun. Çok rahatsız edici bir şey."

Asla onlarla aynı odada bir başıma kalmayacağıma yemin ettim, o "kasırgadan" sağ çıkabileceğime dair ciddi şüphelerim vardı.

Sonraki birkaç saat birbiri ardına gelip giden faelerle geçer-ken eşsiz ırklarından birkaçıyla daha tanışma fırsatı buldum. Birçoğu Lexie ve Drager gibi daha güçlü insanlara benziyor-du, geri kalanlarsa akılalmaz derecede benzersizdi. Özellik-le kırmızı, turuncu ve kahverengi kürklerle kaplı kitsuneleri gördüğümde abartılı bir tepki vermemek için kendime hâkim olmam gerekti. Tüyleri tilkileri andıran hatlarına rağmen in-sansı görünen yüzlerine kadar uzanıyordu. Dahası, ne kadar güçlü olduklarına bağlı olarak yedi ya da daha fazla kuyruk-ları vardı.

"Kuyrukları kutsal ve güçlüdür," dedi Lexie, kitsuneler dışarı çıktığında. "İzinsiz dokunmaya kalkışırsan seni öldürürler."

"Yani onları sevemez miyim?" diye şaka yaptım. *Kısmen.* O kadar sevimliydiler ki tehlikeli oldukları aklımın ucundan bile geçmezdi, gerçi kaplanlar ve aslanlar için de aynısını düşündü-ğümden hislerime güven olmayacağını biliyordum.

Chaple arkamızda burnundan alaycı bir ses çıkarırken Lexie başını iki yana salladı ama uyarılarına devam etmediler.

Sayamayacağım kadar çok fae'le tanıştıktan sonra cam ma-saya yığılıp homurdandım.

"İyi misin, insan?" diye sordu Jords. Benimle ilk kez konuşuyordu.

Boğazımdan öfkeli bir tıslama yükseldi. Öfkeli bir kedi gibi göründüğümün farkında olsam da utanamayacak kadar yorgundum.

"Kendisine insan denmesinden hoşlanmıyor," diye çıkıştı Lexie. "Bir adı var ve onu nasıl kullanacağını biliyorsun."

Başım hâlâ masaya gömülü olduğundan Jords'u göremiyordum ama konuştuğunda sesi kafası karışmış gibi çıktı. "İnsan değil mi? Ona olduğu şekilde hitap etmenin neresi yanlış?"

"Buradaki herkes sana *Davranış Problemleri Olan Aksi Göt* diyor mu?" diye mırıldandım, artık ölüm tehlikesi bile umurumda değildi.

"Yüzüne demiyoruz," dedi Lexie.

"Yaşamayı seviyorlarsa hayır," diye ekledi Jords, yumuşak ama tehditkâr bir sesle.

Yutkunup başımı kaldırdım. "Ne güzel. Eh, benim de öyle demeye niyetim yoktu zaten, Jordo."

Ona kendi içimde taktığım gizli lakap ağzımdan kaçtığında daha da sinirlendi. "Adım Jords. Sadece Jords."

"Aynen öyle!" Üzerime diktiği yeşil gözlerine bakıp başımı gayretle salladım. "Sen bana *insan* demezsen ben de adının tek bir harfini bile değiştirmem." Ne kadar da sinir bozucu, değil mi, *Jordo.*

Buradan sağ çıkma ihtimalimin epey düşük olduğu giderek açıklık kazanıyordu, dolayısıyla hâlâ şansım varken bu kibirli faelerin sinirini elimden geldiğince bozabilirdim. Belki bir dahaki sefere topraklarına bir insan esir getirirlerken iki kere düşünürlerdi.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu Lexie. "Neredeyse sabah olacak ve Morgan geldiğimizden beri bir şey yemedi. Bize yardım edecek durumda olmasını istiyorsanız ona iyi bakmalısınız."

"Ne sıklıkla beslenmesi gerekiyor?" diye sordu Jords.

"Hâlâ *buradayım*," diye mırıldandım ama kimsenin umurunda değildi.

"En ideal düzen dört ya da beş saatte bir bir şeyler yemeleri, yoksa acıkmaya başlıyorlar," dedi Lexie bütün ciddiyetiyle. Sanki insanlarla ilgili bir belgeselin ortasındaydık.

Görünüşe göre faeler her şeyi kelimesi kelimesine ciddiye alıyordu, acıkmanın ne anlama geldiğini bilmeseler de Lexie'nin uyarısını ciddiye alarak kısa sürede önüme çeşitli meyveler, ekmekler ve kurutulmuş etlerle dolu beş tabak getirildi. "Bunlar Dünya'daki yemeklere en çok benzeyenler," dedi Lexie tabakların hepsini önüme iterek. "Burada yiyeceğin hiçbir şeyin zararı dokunmaz ama yine de kendini vahşi doğada bulursan önüne çıkan her şeyi mideye indirmemeni öneririm. Bitkilerimizden bazıları kendilerini savunmaktan çekinmez."

Zihnim birden keskin dişleri olan elma görüntüleriyle doldu, düşünmesi bile rahatsız ediciydi.

Açlığa daha fazla dayanamayıp ilk tabağa uzandığımda elime üzeri tohumlarla kaplı sert bir ekmek geldi. Üzeri sarımsak, çeşitli otlar ve tuz karışımına benzeyen lezzetli bir ezmeyle kaplanmıştı. "Aman Tanrım," diye mırıldandım ilk lokmamı alır almaz. Ekmeği çabucak çiğneyip bir ısırık daha almaya kalkışırken neredeyse boğulacaktım. Neyse ki hamuru sert görünse de ağzımda kolayca dağılıyordu.

"Lütfen benim sorumluluğum altındayken boğulma," dedi Chaple titreyen sesiyle.

"Yemek yeme konusunda ustayımdır," dedim ağzımdaki lokmayı yuttuğumda. "Özgeçmişimdeki yetenekler listesinin en tepesinde bu var."

Özgeçmişin ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığından emin olsam da Chaple kibarca güldü.

Herkes sus pus olunca kendimi yemeklere verdim. Elmalar, portakallar, kavun, peynir ve kurutulmuş etler gerçekten de Dünya'dakine benziyordu. Fakat ne olduklarını anlayabilsem de hiçbiri ne aynı görünüyor ne de aynı tadı veriyordu. Elmaların içleri pembeydi, portakalların içindense kan kırmızı çizgiler geçiyordu. Etin de peynirin de inekten gelmediği açıktı ama tüm farklılıklarına rağmen gerçeği inkâr edemezdim. Risest'in yemekleri enfesti.

Midem patlayacak gibi olunca biraz su içip, "Artık uyuyabilir miyim?" diye mırıldandım, ağırlaşan gözkapaklarım usul usul kapanıyordu.

Tam da uykuya teslim olmak üzereyken zihnimde Drager'ın yüzünün belirmesiyle vücuduma bir adrenalin iğnesi saplanmış gibi irkilerek uyandım. Saatlerdir kendimi bu dünya hakkında bir şeyler öğrenmekle meşgul edip onu düşünmemeyi başarmıştım. Ancak bu, haftalardır vücudumda gezinip tenimi yakıp kavuran elleri olmadan geçireceğim ilk gece olacaktı. Bir ay boyunca birbirimizden hiç ayrılmamışken, Lancourt'a geldiğimizden beri birkaç dakikadan fazla görüşmemiştik.

Bu da her şeyi bütün netliğiyle ortaya koyuyordu. Bana ona bağlanmamamı, birlikte geçirdiğimiz zamanın yalnızca doğurganlık ritüeli yüzünden olduğunu söylemişti. Şimdi tek yapmam gereken kendimi buna inandırmaktı.

"Hadi, Morgs," dedi Lexie bir elini nazikçe koluma geçirip beni yerimden kaldırarak. "Seni yatağına götüreyim."

Yorgunluktan ölüyordum ve rüyalarımı kontrol edemediğime göre Drager zihnime sızmaya karar verirse bununla başa çıkmam gerekiyordu. Lexie'yle sonu gelmez beyaz koridorlarda ilerlerken Jords ve Chaple da hemen arkamızdalardı ve yol boyunca başka hiçbir periyle karşılaşmadık. Lancourt'un ne kadar büyük olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, sadece küçük bir kısmını görmüştüm ama bu duvarların ardında yaşayan yüzlerce

fae'in birbirleriyle hiç karşılaşmadan etrafta dolanabileceği kadar büyük olduğu ortadaydı.

Dairemin önüne yaklaştığımızda kapı kendiliğinden açıldı ama içeri girmedim. "Neden buradaki diğer odalarda yaşayan kimseyi görmedik?" diye sordum.

"Saray sakinleri bu kısımda yaşamıyor," diye açıkladı Lexie. "Batı ve doğu kanadındalar. Biz güney kanadındayız. Burada kimse kalmıyor."

Koca kanatta bir başıma olmaktan duyduğum endişe yüzüme yansımış olacak ki Lexie uzanıp kolumu okşadı. "Artık ben de buradayım. Chaple ve Jordo da öyle. Seni güvende tutmakla görevlendirildik."

"Adım Jords," dedi asker peri sertçe.

Lexie onu duymazdan geldi. "Rahat rahat dinlen, Morgan. Drager kendi yöntemleriyle seni güvende tutuyor."

Sözlerinin aklımı çelmesine izin vermedim. Sırf işine yaradığım için güvende tutmasıyla beni önemsediği için güvende tutması aynı şey değildi. Önemseseydi yanımda olarak korurdu beni.

Başıma üç muhafız atamak, beni isteğini yerine getirerek aralarındaki haini bulana kadar hayatta tutmaya çalışma çabasından başka bir şey değildi. Hatta Jordo'yu göndererek beni hizada tutmaya çalıştığından da şüpheleniyordum. Tehlikede falan değildim, Drager'ın tek derdi günün her ânında tam olarak nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilmekti.

"Peki, teşekkür ederim," dedim usulca. "Sabah görüşürüz."

Lexie kıkırdadı. "Sabah olmak üzere zaten. Öğle yemeğinde görüşürüz."

"Öyle olsun."

Beyaz hücreme adım attığımda kapı ardımdan kapanana kadar odamın önünden ayrılmadılar. Ardından tek huzur kaynağım olan altın renkli gökyüzüyle bir başıma kaldım.

Yirmi İkinci Bölüm

Başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım ve şaşırtıcı bir şekilde hiç rüya görmedim. Bulut gibi yumuşacık yatağımda gözlerimi açtığımda kendimi yenilenmiş ve Risest'teki yeni günü atlatmaya hazır hissediyordum.

Risest!

Lanet bir peri dünyası. Burada olmak ne kadar korkutucu olsa da bedenim heyecanla uğulduyordu. Rutin hayatım, önemsiz varlığım gitmiş, yerini yepyeni bir bilinmeze bırakmıştı. İyi bir gece uykusu her şeyin ilacıydı, bugünün neler getireceğini görmeye hazırdım.

Pijama giymeye zahmet etmediğimden yatak odasından çırılçıplak çıkarken pembe gökyüzünü görünce duraksadım. Bu manzaradan asla sıkılmayacaktım ve dışarı çıkıp havayı içime çekme isteğim giderek dayanılmaz hâle geliyordu. Geldiğimden beri gördüklerim beyaz duvarlar ve pembe gökyüzünden ibaretti ama daha fazlasını istiyordum. Lexie izin alabilirse belki bana etrafı gezdirirdi.

Drager'ın içimde ağır ağır kıpırdanan gücü dünden daha zayıftı ve etkisinden kurtuldukça daha çok kendime döndüğümü hissediyordum.

Duş alırken odadan bir saç fırçası istedim. Neredeyse kürkü andıran yumuşak kıllarının gür buklelerime etki etmesini beklemiyordum fakat her nasılsa saniyeler içinde saçlarımı pürüzsüzleştirip parlatmayı başardı.

Bir diş fırçası istediğimde karşımda koyu renkli, nane yapraklarına benzer bir avuç ot belirdi. Hızlıca koklayıp nane koktuklarından emin olduktan sonra bir tanesini aldım ve tereddütle ağzıma atıp çiğnedim. Yaklaşık bir dakika sonra nane tadı kaybolup gitti ve yapraklar ağzımda tamamen eriyerek ardında temiz dişler ve ferah bir nefes bıraktı.

Aynaya benzer fayanslara bir bakış atıp bembeyaz dişlerimi inceledim.

Dünya şu yaprakları araştırmalıydı, diş fırçası ve macunlardan çok daha iyilerdi.

Sıra giyinmeye geldiğinde başka bir pantolonlu takım -bu seferki siyahtı- seçtim ve gönülsüzce elimdeki ayakkabı seçeneklerini gözden geçirdim. Dün gece duvara fırlattıklarım yerlerine geri dönmüştü. Onları es geçip daha kalın topuklu, farklı tarzda bir ayakkabıya uzandım.

Drager bana topuklu ayakkabı giydirmeye kararlı görünüyordu, isteklerini yerine getirmek her ne kadar canımı sıksa da pek fazla seçeneğim olduğu söylenemezdi. Daireme geri döndüğümde Lexie, Chaple ve Jords pusuya yatmış, beni bekliyorlarmış gibi birden ortaya çıktı.

Duraksayıp gözlerimi kırpıştırarak onlara baktım. "Oha, siz nereden çıktınız?"

Yanıma ilk gelen Lexie oldu, sorumu duymazdan gelirken dudakları sıcak bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "İyi uyudun mu?"

"Aslına bakarsan çok iyi uyudum," dedim. "Döşek neyden yapılmış bilmiyorum ama Dünya'ya da bir tane götürmeliyiz."

Gülümsemesi genişledi. "*Gorangi* katırının postundan yapılma. Dünyamızdaki en yumuşak malzemedir."

Şimdilik benim dünyamın da en yumuşak malzemesiydi.

"Yeniden işe koyulmaya hazır mısın?" diye sordu Jordo bütün huysuzluğuyla.

Hayır. "Tabii ki, önden buyur."

Söylediğimi yapıp odadan çıktı, beyaz labirentte ilerlerken hiçbirimiz konuşmadık. Hiç değilse cam masalı odaya vardığımızda tepsiler dolusu yemek beni bekliyordu.

Dünkü yerime geçip leziz ekmeğe uzandım. "Siz de yiyecek misiniz?" diye sordum.

Yalnızca Lexie'nin yüzünde garip bir ifade belirmemişti. "Çalışırken bir şey yemeyiz," dedi. "Senin yanındayken görevde sayılırız."

Bıkkın bir nefes verip arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Siz yemiyorsanız ben de yemeyeceğim. Bu kaba ve garip olur, ayrıca yemeğimin tadını rahat rahat çıkaramıyorum."

Drager'ın halkını aç bırakmadığını umdum, yoksa ortalığı birbirine katacaktım.

Bir süre hiçbiri kıpırdamadı. Tam blöfümün sonuçlarına katlanıp aç kalacağımdan endişelenmeye başlamıştım ki Jordo sessizliği bozmaya karar verdi. "Peki, seninle birlikte yiyeceğiz ama sonra hemen işimize başlayacağız," dedi sertçe.

İri cüssesiyle karşımdaki sandalyeye yerleşti ve tabaklardan birini önüne çekip üç büyük lokmada mideye indirdi. Hemen yanında oturan Chaple ise daha farklı bir yol izliyordu. Mükemmel parçayı bulana kadar tüm meyveleri incelemesine bakılırsa belli ki daha seçici biriydi. Bir tanesinde karar kıldı, kumaş mendille iyice parlattı ve yavaşça bir ısırık alıp aynı yavaşlıkta çiğnedi.

Lexie'yle o kadar çok yemek yemiştim ki meyveyle başlayıp ete geçeceğini ve karnı doyduğunda önünde yarısı yenmiş en az on farklı lokma kalacağını biliyordum.

Hepimizin tuhaflıkları vardı, neyse ki bana katılmayı kabul etmişlerdi de ben de karnımı doyurabilmiştim.

Dört elden yemeklerin hepsini bitirdiğimizde Jordo tabakları kaldırdı. Yaklaşık otuz saniye sonra geri döndü ve ilk fae grubunun içeri girebilmesi için cam kapıyı açık bıraktı.

Bugün de tıpkı bir öncekinin kopyasıydı, tek fark Dragerfield Kütüphanesi'nden hatırladığım su perileri, çörtenler -sesleri aradığımız hırsızınkinden çok daha pürüzlüydü- ve Ocheran topraklarının diğer klanlarıyla tanışmamdı.

Aralarında tanıdık bir yüz bile vardı.

Yeşil Oluk Hanesi Leydisi Florentine yanında klanından bir düzine fae'le içeri girdi. Benimle göz göze geldiğinde bakışları Drager'ın ayaklarının dibinde oturduğum platformda beni ilk gördüğündeki gibi merakla doluydu. "Sen bir insansın," dedi, beni selamlamak yerine.

"Öyleyim," diye karşılık verdim, Drager'a ihanet edenin o olmadığını zaten biliyordum.

"Neden buraya çağırıldık?" diye sordu nazikçe.

Odaya gelip gitmiş onca fae içinde Drager'ın emrini sorgulayan ilk kişi olmuştu. Ondan biraz olsun hoşlanmadan edemedim.

"Seni ilgilendirmez," dedi Jords sert bir sesle. "Emredildiği gibi klanını Morgan'a tanıt."

Florentine'in yüzü ifadesiz kalmaya devam etti, kafasından geçenleri gizlemekte usta olduğu belliydi. "Ben Florentine." Eliyle klanını işaret ettiğinde her biri sırayla kendini tanıtmaya başladı. Hiçbiri aradığımız kişi değildi.

Bunca fae'le tanışmama rağmen hiçbirinin o sesi anımsatmaması beni kendimi sorgulamaya itti. Tekrar duysam şıp diye tanıyacağımdan son derece emindim ama çoğu fae'in kendine özgü bir tınısı olduğunu çok geçmeden anlamıştım ve haini bulma konusunda onlara yardım edeceğimi söylerken fazla özgüvenli davranmış olabileceğimden endişelenmeye başlıyordum.

Tabii böyle bir şeyi kalkıp Drager'a itiraf edecek hâlim yoktu. Bu haftaki yapılacaklar listemde hızlı bir ölüm yer almıyordu.

"Çıkabilirsiniz," dedi Lexie başımı iki yana salladığımı görünce. İki gündür kimseye çaktırmadan böyle iletişim kuru-

yorduk ama Florentine bunu fark etmişti. Etrafına dikkat eden meraklı bir fae'di, buraya zorla getirilmekten duyduğu rahatsızlık ortadaydı. Klanıyla çıkarken ne bir şey söyledi ne de dönüp arkasına baktı.

"Neredeyse herkesle konuştuk," dedi Lexie iç geçirerek. "Hainin izini hâlâ bulamadık. Drager çok... rahatsız olacak."

İçimde hâlâ taşıdığım Drager'a ait sıcaklık bu sözlere tepki vererek -hemfikir olarak?- kıpırdandığında şu haini bulmak için sonraki hamlemizin ne olacağını merak ettim.

Ayağa kalkmak için sandalyemi masadan geriye itmemle sırtımdan azar yediğimde kaç saattir hareket etmediğimi tahmin etmeye çalıştım. "Dışarı çıkmam gerek," dedim kararlılıkla. "Biraz temiz havaya ve yürüyüp bacaklarımı esnetmeye ihtiyacım var."

"Hayır!" diye karşı çıktı Jords bir anda.

Ne düşündüğünü önemsediğimi sanması çok tatlıydı. "Tutsağınız değilim, Jordo," dedim. "İznin olsun ya da olmasın dışarıya çıkıyorum."

"Seni odana kilitleyeceğim," diye karşılık verdi.

"Tutsağınız değilim" argümanıma karşı çıkmanın pek de nazik olmayan bir yolunu bulmuştu. "O zaman ben de hainin kim olduğunu söylemem," dedim güçlükle, bu yeni kapana kısılmışlık hissiyle paniklerken. "B-bana ihtiyacınız var. Sakın unutma."

Jords'un ağzı açılsa da söyleyeceklerini duymayı beklemedim. Kapıya ilerleyip beyaz koridora çıktım ve odamın aksi istikametine döndüm. Aptal topuklu ayakkabılarımın üzerinde sendeleye sendeleye yürürken bana ilk yetişen Lexie oldu. Koluma girip dengemi sağlamama yardım etti çünkü benim aksime göğüs ve kalça kısımlarına zırhlı paneller iliştirilmiş deri kıyafetlerinin altına siyah, düz tabanlı botlar giymişti. O kedi kadın ve bir savaşçının seksi bir karışımı görünürken ben otoparkta arabasını bulamayan yorgun bir banka müdiresine benziyordum.

"Jordo'ya ağzının payını vermene bayılıyorum," dedi kıkırdayarak. "Drager dışında herkes ondan korktuğundan neredeyse kimse ona karşılık veremiyor."

Sözlerine şaşırmadım. *Göz korkutucu ve ürkütücü* olmayı yaşam tarzı hâline getirmiş gibi görünüyordu. "Sen pek de ondan korkuyormuş gibi görünmüyorsun," dedim. Aralarında ne geçtiğini hâlâ merak ediyordum.

"Sırf itişip kakışıyoruz diye ondan korkmuyorum sanma," dedi düz bir sesle. "Sadece daha farklı nedenlerim var."

Merakımı daha da kabartmış olsa da arkamızdan gelen Chaple ve Jords'un ayak sesleri giderek yaklaştığından konuyu kapattık.

"Dışarıya buradan çıkılıyor, değil mi?" diye fısıldadım Lexie'ye.

"Ben seni götürürüm," dedi.

İçimi bir sıcaklık kapladı ve bu seferkinin Drager'la hiçbir ilgisi yoktu. Lexie'yle kalabalıktan kaçmaya çalıştığımız bir üniversite toplantısında çarpıştığımız ilk andan beri aramızda oluşan bağla ilgiliydi. Birbirimizden özür dilerken gülüşmüş, çok geçmeden ikimizin de o sıralar bütün dünyayı kasıp kavuran, ejderhalar, vampirler ve ruhları hapseden bir dizi adayla dolu aynı fantastik romanı taşıdığımızı fark etmiştik.

Sonrasında da birbirimizden ayrılamaz olmuştuk. Arkadaşlığımız kitaplara duyduğumuz sevgiyle başlamış ama bana sunduğu koşulsuz sevgi ve anlayışla güçlenmişti. Lexie gerçek anlamda güvendiğim, beni evime hapseden zincirleri kırmama yardım eden ilk kişi olmuştu.

Aslında bir insan olmadığını unutmuş değildim. Şimdi dönüp baktığımda her şeyin yerine oturduğunu görebiliyordum, hayatım boyunca hiçbir insanla bu kadar iyi anlaşamamıştım.

Belki bende de biraz olsun fae'lik vardı.

Kendini kandırmanın dik âlâsı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Beyaz labirent boyunca ilerlemeye devam ettikçe Drager'ın evi değişmeye başladı. Beyaz duvarlar koyulaşıp topraksı bir renk aldı ve sonunda bir avluya çıktık. En az on beş metre yüksekliğinde ve bunun iki katı genişliğindeki alanı ancak böyle tanımlayabilirdim. Tavan dairemdekine benzeyen ama kristali andıran yapıdan yoksun cam panellerden yapılmıştı.

Her yer bitkilerle doluydu.

Zeminde kısa sıralar hâlinde büyüyen ağaçlardan bazıları yeni yeni çiçek açmaya başlarken diğerleri, kalın gövdeleri ve üzerimizdeki geniş tavana kadar uzanan dallarıyla, çok yaşlıymış gibi görünüyordu.

Buraya adım attığımdan beri ilk kez derin bir nefes aldığımı, içimdeki endişenin hafiflediğini hissettim. "Burası harika bir yer," dedim.

Ağzımı açmamla bitki örtüsü uykusundan uyandı. Açmadığını sandığım tomurcuklar canlanarak sayılamayacak kadar farklı şekil ve boyutta capcanlı, rengârenk çiçeklere dönüştü. Bitkilerle hiç aram olmadığından Dünya'da da böyle güzellikler olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama içimden bir ses hepsinin Risest'e özgü olduğunu söylüyordu.

"Çiçekler sesime tepki mi veriyor?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Lexie'nin de kaşları çatıldı. "Öyle görünüyor."

Drager'ın gücü içimde saatlerdir hissetmediğim kadar yoğun bir kuvvetle dönmeye başladığında birden anladım. Burası

onun bahçesiydi ve bitkiler, enerjisinin bir kısmını taşıdığım için bana yanıt veriyordu.

"Hiçbiri tehlike teşkil etmiyor, özgürce gezinebilirsin," dedi Jords içeriyi büyük bir dikkatle taradıktan sonra.

Bitkilerin bana gösterdiği ilginin nedenini çözmemle çekinmeden renk cümbüşünün arasında dolanmaya başladım. "Dış dünyaya yakın olduğumuzu varsayıyorum?" dedim usulca. "Biraz temiz hava almayı çok isterim."

"Hemen şurada," dedi Lexie, yolun ilerisini göstererek.

Yürümeye başlamamızla birlikte yakınımızdaki çiçekler yapraklarını kollarıma ve yüzüme sürtmeye başladı. İrkilmemeye çalıştım. Sevilmek isteyen oyunbaz köpek yavrularına benzediklerini düşünüp onlara karşı koymadım ve çok geçmeden bunu rahatlatıcı bulmaya başladığımı fark ettim.

"Drager beni neden evinin en sıkıcı, en cansız bölümüne attı?" diye sordum, sesimdeki titremenin kaybolup gitmesini dileyerek. "Kaldığım yer hapishaneden farksız. Bana böyle davranmasını gerektirecek hiçbir şey yapmadım."

Beni bir tehdit ya da herkesten gizlenecek bir pürüz olarak görmesine gerek yoktu.

"Drager'ın yaptığı şeylerin nedenlerini bize açıklamak gibi bir huyu yoktur," dedi Chaple kıkırdayarak. "Ama tahmin yürütecek olursam..."

"Yürütme," diye çıkıştı Jords. "Lord Drager'ı sorgulamak ya da hakkında tahmin yürütmek haddimize değil."

"Galiba özgür düşünmek de öyle," diye ekledim. Öfkeli bakışlarını bana çevirmesine aldırmadım. "Sorgulamaktan ve kendi gerçeğinizi yaratmaktan asla vazgeçmemelisiniz. İnan bana, eleştiri kaldıramayan bir liderin kimseye faydası dokunmaz."

Jords'un öfkesi iyice artsa da etrafına gözdağı verme huyuna alışmıştım, onu umursamadım bile. "Düşmüşler bizi kendimizden kurtardı," dedi sertçe. "Faeler başlarında bir lider olmadan

var olamaz. Kendimizi güvende tutmak ve uzun vadede hayatta kalabilmek için diğer ırklara güvenemeyiz. Düşmüşlere ihtiyacımız var ve onlara sonsuz sadakat borçluyuz."

Belli ki Düşmüşlerin büyük hayranıydı.

Açıkçası bu dünya hakkında anlamadığım, özellikle de Düşmüşlerden önceki yıllara ve o zamandan bu yana meydana gelen değişikliklere dair bilmediğim çok şey vardı. Kimi kandırıyordum ki? Düşmüşler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Bu dünya hakkında daha fazla şey öğrenene kadar Jordo'nun görüşleri hakkında fikir yürütmemeye karar verdim.

Avluyu ve karşımıza çıkan kısa, camdan kemeri de geçtikten sonra, ardında sıcacık bir hava saklayan görkemli kapılar ardına kadar açıldı. Sıcaklık en az on derece yükselince içimi dolduran mutlulukla hafifçe dans ettim. "Güneşiniz varmış!" Yüzümü üzerimizde enerjiyle yanan pembe topa doğru kaldırdım. Penceremden görünmediğinden ışığı yaratan şeyin o olduğunu varsaymıştım sadece, şimdiyse tam karşımdaydı.

Dünya'nın güneşi kadar parlak değildi ve rengi gökyüzünden biraz daha koyu bir pembeydi ama altında dururken içimi dolduran enerji, beni tıpkı bizim güneşimiz gibi hayat veren özellikleri olduğuna inanmaya itti.

Ciğerlerim temiz havayla dolarken tenimizi okşayan hafif esinti bana Doğu Risest âleminin üzerinde süzüldüğümüzü hatırlattı. Birden kenara koşup aşağıya bir göz atma isteğiyle doldum, bunun tehlikeli olduğunu bilsem de gökyüzünde olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Morgs," dedi Lexie, beni uyarırcasına. Beni ruhumu okuyacak kadar iyi tanıyordu.

Yüzümde güven verici bir gülümsemeyle ona baksam da ifadesindeki şüpheyi gidermeyi başaramadım.

"Sadece aşağısının nasıl göründüğünü öğrenmek istiyorum," dedim heyecanla. "Bir şey olmayacak." Ona bir şey söyleme

fırsatı bırakmadan ayakkabılarımı çıkarıp koşmaya başladım, beni kolayca yakalayabileceklerinin farkındaydım.

Gariptir ki kara parçasının öteki ucuna koşarken hiçbiri beni durdurmaya yeltenmedi, ayaklarımın altındaki sert yüzey pişmiş topraktan yapılmış karolar gibiydi ve tıpkı öyle görünüyordu. Toz kaldırmıyor, etrafa taş parçaları fırlamıyordu. Arazinin kenarı göründüğünde nabzım hızlandı. Güçlenen esinti beni bu küçük meydan okumamın sandığımdan daha tehlikeli olup olmadığını sorgulamaya ittiğinde yavaşladım.

Pişmiş toprağın sonuna birkaç metre kaldığında adımlarımı daha da yavaşlattım, dengede durmak giderek zorlaşıyordu. "Dikkat et, Morgan," dedi Chaple, sesi yakınlarımda bir yerden geliyordu. "Çok yüksekteyiz."

Şaka yapmıyordu. Görüş alanıma giren aşağıdaki arazi kahverengi ve daha açık yeşil parçalarla lekelenmiş yeşil bir bulanıklıktan ibaretti. Olduğum yerden herhangi bir şehir seçemiyordum, alabildiğine uzanan vahşi ve balta girmemiş topraklardan başka bir şey yoktu.

Karoların üzerine çöküp başımı kenardan aşağıya uzattım. Tam aşağıya sarkmak üzereyken sessizlik hâlâ esmeye devam eden rüzgârdan bile daha yüksek bir sesle bozuldu.

"Kurbağanı zıplatayım!" diye bir küfür savurdu Lexie arkamdan.

İçgüdüsel olarak ayağa fırlarken kenara ne kadar yakın olduğum aklımdan çıkıverdi. Ancak doğrulduğumda ne kadar tehlikeli bir şeye kalkıştığımı fark ettim, hele de rüzgâr böyle sert eserken. Tam da bu sırada yakından gelen bir gümbürtü korkumu delip geçerek başımdan sırtıma doğru enerji dolu bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

Rüzgâr vücuduma bir kez daha çarptığında dengemi kaybedip ağır ağır öne doğru devrildim. Düştüğümü ve ellerimi

havada sallayıp tutunacak bir yer arasam da kendimi kurtarma umudum olmadığını anlamaya yetecek zamanım vardı.

Lexie arkamdan kanımı donduran tiz bir çığlık koyuverdi ama zamanında yetişemeyecek kadar uzakta olduğunu biliyordum.

İşimin çabucak bitmesi için dua ederek gözlerimi kapadım ve kendimi boşluğa bıraktım. Tam ayaklarım yerden kesileceği sırada kulakları sağır eden bir kükreme duyuldu, ardından da sıcak bir rüzgâr geldi fakat bu sefer hemen önümdeydi ve öyle güçlüydü ki hareketimi birden durdurdu.

Boşluğun üzerinde asılı kaldığımı fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı, hava etrafımı sarmalayıp beni öylece tutarken yalnızca ayaklarım Lancourt'un arazisine basıyordu. Nefesim hızlı ve kesik kesikti, bakışlarım aşağıdaki alabildiğine uzanan topraklara kenetlenmişken ciğerlerim beni hayatta tutmaya yetecek oksijeni zar zor alıyordu.

Neden düşmüyorum?

"Ne oluyor?" diye bağırdı Lexie, artık beni gömleğimden tutacak kadar yakınımdaydı. Beni bütün gücüyle yanına çekmesiyle ikimiz de yere yuvarlandık. "Nasıl düşmedin?"

Bir an sonra etrafımızda şiddetlenip yanaklarımı ve dudaklarımı kurutan sıcak rüzgârla sorusunun cevabını aldı. Ejderha olduğu her hâlinden belli olan devasa yaratık yükselip önümüzde dururken üzerime garip bir sakinlik çöktü. Mat siyah vücudunu kaplayan kalın ve ağır pullarının uçları saf altına batırılmış gibi yaldızlıydı. Devasa kanatlarına yaklaştıkça artan yaldızlar en uçlara geldiğinde siyahtan eser bırakmıyordu. Vücudunun iki yanından uzanan ve havada asılı dururken ara sıra çırpıp üzerimize sıcak hava dalgaları gönderen parıltılı ve güçlü uzuvları en az altmış metreyi buluyor olmalıydı.

Hayatımı kurtaran rüzgâr buydu.

Her biri ölümcül altın rengi pençelerle dolu dört güçlü, kaslı bacağıyla ejderha denince aklıma gelen görüntünün *tıpatıp* ay-

nısı olan bu yaratıktan gözlerimi alamıyordum. Evimin salonu kadar devasa bir vücudu, uzun, güçlü bir boynu ve kocaman bir kafası vardı. Beni izleyen siyah gözlerin ardındaki zekâyı görebiliyordum, uzun çenesini dolduran sıra sıra ölümcül dişleri de fark etmemek imkânsızdı.

Canavarın dudaklarından bir hırıltı kaçtığında kendimi bir kez daha o dipsiz gözlerine kenetlenmiş buldum. Kükrediğinde transımdan sıyrılıp Lexie'yle ayağa fırladım. "Kaçmalı mıyız?" diye mırıldandım.

Hayatımı kurtaranın o olduğunu düşünsem de belki her şey bir tesadüften ibaretti. Suratımıza kükreyerek pek de arkadaş canlısı davrandığı söylenemezdi.

"Sadece bizi uyarıyor," diye yanıtladı Lexie, sözlerine kendisi bile inanmıyormuş gibiydi.

"Ani hareketlerden kaçının," diye ekledi Chaple hemen arkamızdan.

Lexie kolumu tutup beni de peşinden sürükleyerek önce bir, sonra ikinci bir küçük adımla gerilemeye başladı. Geri çekilmemle yaratık öncekinden de yüksek sesle homurdandı, hava sıcaklığını en az beş on derece artırmış olmalıydı.

"Bizi havaya uçuracak," diye fısıldadım.

Gittikçe tırmanan gerginliği yatıştırma dürtüsüyle kolumu Lexie'den kurtarıp ellerimi önüme doğru uzattım. "Özür dilerim," diye bağırdım, diğerleri etrafımda suspus kesilmişken. "Rüzgârı hafife aldım ve neredeyse üzerine düşüyordum. Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Ejderha başını bir o yana bir yana eğdi, havada asılı durmaya devam etse de kanat çırpışları yavaşlıyordu. Ayakları neredeyse zemine değecek kadar yaklaştığı sırada gökyüzü başka bir gümbürtüyle inledi. Fakat bu sefer sesin kaynağı ejderha değildi.

En azından karşımızdaki ejderha değildi.

İçimdeki enerji usul usul çalkalanmaya başlayınca arkama döndüm ve Drager'ın pişmiş toprak üzerinde bize doğru geldiğini gördüm, yüzü öfke doluydu. Açıkçası bir yanım bu devasa yaratığın Drager olduğundan şüphelenmişti.

Bu, beni neden kurtardığını açıklardı. Tanıştığımızdan beri bir ejderha olduğunu düşünmem de cabasıydı.

Fakat görüldüğü üzere çok yanılmıştım.

Bu siyah yaratık başka bir şey, başka *biriydi* ve Drager onu burada gördüğüne hiç de memnun olmamış gibiydi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Bu savaş demek, kardeşim." Drager'ın sesi sakin çıksa da ifadesi tam aksini söylüyordu.

Ejderhanın göğsü şişti, bu kez havanın ısındığını inkâr etmek mümkün değildi.

Lexie beni kenardan uzağa sürükleyince Drager, ejderhayla aramızda kaldı. Jords ve Chaple da arkamızdan gelip korumacı bir tavırla iki yanımıza geçti.

"Bu bir *ejderha* ejderha mı yoksa ejderha birey mi?" diye sordum. Sözlerimin kulağa kafa karıştırıcı ve tuhaf geldiğinin farkındaydım ama Lexie'nin beni anlayacağını biliyordum.

"Ejderha birey," dedi. "Düşmüşlerden biri." Vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. "Burada kal, Morgan. Drager'a yardım etmemiz gerek."

Eh, benim de iki ejderhanın arasına girmeye niyetim yoktu zaten. Lexie, ejderhanın Düşmüşlerden biri olduğunu söylemişti. Bu da Drager'ın diğer formunun da tıpkı bu büyüleyici ama bir o kadar da korkunç yaratığa benzediği anlamına geliyordu.

Onu başımla onayladığımda *bir yerlerden* gövdem uzunluğunda, alevler içinde bir kılıç çıkardı. Bunu giysilerinin arasına saklamış olması imkânsızdı, yani ya başka bir âlemden ya da görünmez bir sırt çantasından bir tür büyüyle çağırmış olmalıydı. Peşinde Chaple ve Jords'la öne atıldığında Lexical Lightsbringer'ı ilk kez gördüğümü fark ettim.

Lexie daima en yakın arkadaşım olacaktı ama görünüşe göre bir savaşçıydı da.

Drager'ın yanına ulaşmalarıyla ejderhaya karşı sayıca üstünlük sağladılar ama avantaj pek onlardaymış gibi görünmüyordu.

Daha fazla yaklaşmaya niyetli olmadığımdan –ve aynı gün içinde daha fazla sorun çıkarmak istemediğimden– bakışlarım ejderhaya kenetlenmiş vaziyette olduğum yerde kalakaldım. Bu büyülü dünyadaki ikinci günümde olmama rağmen böylesine efsanevi bir yaratık görmek uzuvlarımın titremesine, vücudumun bir yanıp bir buz kesmesine neden oluyordu. Şoktandı kesin. Evet, nedeni şok olmalıydı.

Simsiyah gözler benimkileri bulduğunda başımı boynumu acıtacak kadar sert bir hareketle başka bir yöne çevirdim. Ejderha kükrediğinde rüzgâr bir kez daha şiddetlendi ve kanatlarını çırpıp Lancourt topraklarının altına dalarak gözden kayboldu.

Kutsal ejderhalar aşkına. Az önce ne olup bittiğini tam olarak anlamamış olsam da alnımda boncuk boncuk ter damlaları birikmesine neden olacak kadar gergin bir an olduğu kesindi.

Yanıma ilk dönen Lexie oldu, büyülü kılıcını yine büyülü cebine kaldırmıştı. Gülmesine bakılırsa sersemlemiş hâlimle aklımdan geçeni yüksek sesle söylemiş olmalıydım. "Enerjime bağlı görünmez bir kın ama iyi bir tahmin, dostum."

Elbette öyleydi. Son yirmi yılımı bir hiç uğruna fantastik kitaplar okuyarak geçirmemiştim. *Sana söylemiştim, anne!*

Drager, Chaple ve Jords da yanımıza geldiğinde, "Sanırım şu dünyayı bana etraflıca anlatmanızın vakti geldi," dedim. "Kazara hepimizi öldürtmek istemem."

Drager hırladı ve Lexie bir şey söylemeye fırsat bulamadan kollarımı kavradı, canım azıcık yansa da dayanılmaz değildi. Üzerime eğilip açıkta kalan boynuma yaklaşarak derin bir nefes aldı. "Kimsin sen?" diye homurdandı, tıpkı beni telefonla aradığı o geceki gibi konuşmuştu.

Derisindeki pullar kabarıp yüzü, ardında saklanan yaratığınkine karışırken dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. "Kimsin sen?" diye bağırdı. "Neden onları kapıma getiriyorsun?"

Ona bir cevap vermeden önce yutkundum. "Bir insanım," dedim güçlükle, şükürler olsun ki tutuşunu bir nebze gevşetti. "Sadece bir insanım. Kayda değer biri değilim."

Delici bakışlarını üzerime diktiğinde gözlerimi alamadım, gözünü bile kırpmıyordu. "Yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş, artık sana yardım etmek zorunda kalan bir insanım."

İfadesi her nasılsa daha da sertleşti. "Yardımlarının sonumuzu getireceğinden endişelenmeye başlıyorum," diye mırıldandı en sonunda.

Kollarımı bırakmasıyla sertçe geriye savruldum, Lexie yardımıma koşmasaydı muhtemelen kıçımın üzerine düşecektim. Damarlarımdaki kan kollarıma hücum ettiğinde güçlü kavrayışının acısı aniden bedenimi sardı. "Onu odasına götürün," dedi sertçe, "ve ben bir sonraki hamlemizi belirleyene kadar dışarı adımını atmasına izin vermeyin."

İçimi yepyeni bir korku sardı. Odam, o bembeyaz, ruhsuz odam, gerçek bir hapishane olacaktı. "Hayır," dedim kararlılıkla. "Beni bir başıma oraya kapatamazsın. Kafayı yerim! Ben senin tutsağın değilim."

Gücü etrafımı sarıp beni olduğum yere mıhladı. İradesini dayatmak için bana dokunmasına gerek yoktu. "İkimiz de koca bir aydır tutsağım olduğunu biliyoruz, küçük insan. Sırf bundan zevk aldın diye madalyonun öteki yüzünü görmezden gelemeyiz. Hayattaki her şey dengeden ibarettir ve sen de kendininkini bulmak üzeresin."

Ona öylece bakarken aramıza derin bir sessizlik çökse de içten içe bu kadar aptal olduğum için kendime kızdım. Ona bir kez bile karşı koymamıştım. Ne kütüphanede bedenime

sahip olduğunda, ne onunla birlikte Risest'e geleceğimi söylediğinde ne de şimdi bana anlamlandıramadığım bir ifadeyle bakarken.

Beni evimden koparmasına, kontrol etmesine kendi rızamla izin vermiştim ve şimdi de bu büyülü dünyada yapayalnız, elim kolum bağlı vaziyette kalakalmıştım. Zihnim çığlık çığlığa bana yaptıklarına itiraz ederken bedenimin işlevini yitirdiğini hissedebiliyordum.

"Hadi, Morgan," dedi Lexie telaşla.

Korku ve panik bedenimi hareketsiz bıraksa da arkadaşımın sesini duymak bana düşündüğüm kadar yalnız olmadığımı hatırlattı. Yanımda hâlâ bir müttefikim vardı. Aramızdaki güvensizlik tamamen kaybolmamış olsa da Lexie buradan kaçmak için tek ve en iyi şansımdı.

Elimdeki seçenekleri onunla tartışmalıydım. Bu da Drager'dan uzaklaşmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Beni sürüklemesine müsaade ettim ve hızla saraya dönerken kimse bizi durdurmaya kalkışmadı. Chaple ve Jords, Drager'la kalmıştı, yani hiç değilse lehime giden bir şey vardı.

"Siktir," dedi Lexie nefes nefese. Ne söylediğini idrak ettiğimde korkudan irkilmesine neden olacak kadar keskin bir nefes aldım.

"Küfrettin," diye fısıldadım, kurtarıcım olacağına dair umutlarım solup giderken.

Lexie'nin ağzından hiç küfür duymamıştım ve bugünün bir ilk olması bana durumumun mutlu bir sonla bitmeyeceğini söylüyordu. Onun da beni bu beladan nasıl kurtaracağına dair hiçbir fikri yoktu.

Kolumu daha sıkı kavrayıp beni ayak uyduramayacağım bir hızla peşinden sürüklemeye başladı. "Morgan, başımız çok büyük dertte. Buradaki tüm ipler Drager'ın elinde ve o bir enerji manipülatörü. İçinde enerji barındıran her şeyi alıp canının is-

tediği şekilde kontrol edebilir. Kendini ona karşı nasıl koruyacağını bilmezsen sadece ellerini sıkarak seni öldürebilir."

"Bunu bir yumrukla da yapabilir," dedim alaycı bir tavırla. "Öyle gösterişli güçlere ihtiyacı yok."

Bir nebze olsun yavaşlayıp bizi avluya götürürken bile yüzündeki ciddi ifade kaybolmadı. "Biliyorum, beni endişelendiren de bu ya. Seni buradan çıkaracak kadar güçlü değilim. Dünya'ya dönsek bile kaçabileceğimiz bir yer yok. Bir şekilde başka bir Düşmüş'ün de dikkatini çektiğinden bahsetmiyorum bile." Başını iki yana salladı. "Aklım almıyor. Alt tarafı bir insansın."

"Yani Drager da ejderhaya dönüşebiliyor mu?" diye sordum.

Sorumu başıyla onayladı. "Evet, ona benziyor ama renkleri biraz daha farklı. Beşi de canavar formunda kendilerine özgü renklere bürüyor."

"Beş öfkeli yaratık, ha?" dedim.

Önlerinde diz çöküp onlara tanrı demelerine şaşmamalıydı.

"Evet," dedi Lexie beyaz koridorlara döndüğümüzde. "Birkaç asır önce Risest'e düştüler. Çok geçmeden kontrolü ele geçirip dünyamızı aralarında bölüştüler. Bölgelerine sıkı sıkıya bağlılar ve hepsi Drager gibi enerjiyi manipüle edebildiğinden onlara kafa tutmak imkânsız."

"Ejderha formlarına kafa tutmak imkânsız görünüyor," dedim. Siyah ejderhanın zihnimdeki görüntüsü sanki hâlâ önümde uçuyormuş gibi netti.

"Bu dünyaya dair bildiğimiz hiçbir şeye benzemiyorlar," diye devam etti Lexie. "Dahası, çoğu fae büyüsünden etkilenmiyorlar. Onlara tehdit oluşturabilecek tek şey yine onlar gibi biri."

Labirentin içinde ilerleyip daireme doğru giderken ikimiz de konuşmadık, ta ki sonunda merakıma yenilene kadar. "Drager'ın hain konusunda bu kadar endişelenmesinin nedeni bu, değil mi?" dedim birden. "Bunun arkasında kardeşlerinden biri

olduğunu varsayıyor çünkü başka hiçbir fae, ejderhanın gazabıyla yüzleşmeye cesaret edemez."

Lexie başıyla onayladı. "Evet, sadece hangisi olduğundan emin değil ve yanlış kardeşine bulaşmak istemiyor. Yoksa diğerleri de ona karşı cephe alır."

Sesimi alçalttım. "Hırsızın ve hainin kim olduğunu bulunca beni özgür bırakacak mı?"

Lexie bir süre sessiz kaldı, ardından derin derin iç geçirdi. "Bilmiyorum. Evet demek istiyorum ama her zamankinden daha garip davranıyor. Birkaç gün sakinleşmesini beklemeliyiz. Sonrasında şansımı deneyip daha fazlasını öğrenmeye çalışacağım."

"Sırf bana yardım etmek için kendini tehlikeye atma," dedim telaşla. "Gerekiyorsa o ruhsuz odada birkaç hafta geçirebilirim."

Elimi sıktı. "Bu işin altından birlikte kalkacağız."

Sözlerine kelimelere dökemeyeceğim kadar çok minnet duyuyordum ama arkama yaslanıp her şeyi onun halletmesine izin verecek değildim. Herkesin benden bir şeyler saklamasından bıkmıştım.

"Bu dünya hakkında daha fazla şey öğrenmem gerek," dedim. "Elle tutulur hiçbir şey bilmiyorum. Faelerin ne tür güçleri olduğunu bile. Kendi hayatım söz konusuyken hiçbir şey bilmeden ortalıkta dolaşmaya devam etmek aptallık olur."

Önünde durduğumuzda kapım açılarak girmemize izin verdi. Lexie peşimden içeri girerken kendimi kanepeye attım, çok yorgundum. Damarlarıma karışan onca adrenalin bütün enerjimi tüketmişti.

"Her fae ırkı farklıdır," dedi Lexie. Daha fazla bilgi edinmem gerektiği konusunda benimle aynı fikirde olmasına çok sevinmiştim. "Ama dürüst olmak gerekirse çoğumuz insanlara benziyoruz. Daha güçlü, daha hızlıyız ve daha hayvansı reflekslerimiz var ama Düşmüşlerinki gibi güçlerimiz yok. Ya da kitaplarında okuduğun çoğu doğaüstü varlığınki gibi güçlerimiz."

Gözlerimi kıstım. "Büyülü kınından alevli bir kılıç çıkardın."

Samimi bir kahkaha attığında her nedense rahatladığımı hissettim. "Kuzey Sandingshire bölgesindeki bir savaşçı klanından geliyorum," dedi sakinleşirken. "Ocheran'ın üst çeyreğinden. Kılıç kullanma becerimiz ve enerjiyi manipüle etme yeteneklerimizle biliniriz. Tabii bu konuda Lord Drager'ın yanından bile geçemeyiz. Sadece silahlarımı saklamama ve hafif yaraları iyileştirmeme yetecek kadarı var bende. Kılıcım Trainker Dağları'ndaki goblinlerin elleriyle dövüldü. Çeliklerini Risest'in doğal enerjisiyle güçlendirmeyi iyi bilirler. Bu da dövdükleri her kılıca kendisine özgü bir güç ve..." Gülümsemesi hüzünlü bir aldı. "Kişilik bahşediyor diyelim."

Lexie'yle aramda geçen iki dakikalık konuşma bile Risest'e dair fikirlerimi güçlendirmeye yetmiş, göğsümdeki paniği bir nebze olsun hafifletmişti. Şimdilik bir tutsak olabilirdim ama Drager'ın haini bulmak için bana hâlâ ihtiyacı vardı, dolayısıyla beni eninde sonunda serbest bırakmak zorunda kalacaktı. Sonra o ejderha savaşlarıyla meşgulken ben de Dünya'ya kaçacaktım.

Planım kusursuz sayılmasa da daha kötülerinin altından kalktığım olmuştu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Lexie yemeğim gelene kadar yanımdan ayrılmadı ve bu kez bir şey söylememe gerek kalmadan bana katıldı. "Perilerin pek bir şey yemediğini söylemen çok garibime gidiyor," dedim, buradaki en sevdiğim yemek hâline gelmeye başlayan otlu ve sarımsaklı ezmeyle kaplanmış ekmeğimden aldığım lokmalar arasında. "Çoğu zaman benden daha fazla yiyordun ve benim epey sağlam yediğimi düşünürsek bu büyük bir başarı."

Lexie burnundan bir ses çıkararak güldü. "Kaçık annenin yalanlarından bir diğeri. Çok fazla yemiyorsun. Fazla kilolu da değilsin. İnsanların birçoğu sendeki kıvrımlar için adam öldürür. Benim klanımdaki faeler doğuştan zayıftır ama sana şu kadarını söyleyeyim, çok kereler yemeklere gömülüp daha kıvrımlı hatlarım olsun istedim."

Lexie bunu daha önce de söylemişti ama bir kilo aldığını bile görmemiştim, nedeni şimdi anlaşılıyordu.

Elindeki meyveyle oynarken birkaç saniye sessiz kaldı. "Değiştim, Morgs," dedi en sonunda. "Dünya'daki zamanım beni Risest'te geçireceğim birkaç on yılın asla yapamayacağı kadar etkiledi. Bir fae'den insan-fae melezine dönüştüm, belki genetik anlamda değil ama kişilik özellikleri olarak."

Ona karşı çıkamazdım ve bu ikili kişiliğini sevmiştim.

"Faelerin birçoğunun sivri kulakları olmadığı dikkatimden kaçmadı," dedim kabalık etmediğimi umarak.

Lexie'nin dudakları arsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yeterince dikkatli bakmıyorsun," dedi. "Okuduğun kitaplardan

edindiğin engin fantastik dünya bilgine rağmen insan gözü görmek istediğini görür. Tekrar dene."

Saçlarını yüzünden çekip insansı, kusursuz kulaklarını ortaya çıkardı. Daha önce yüzlerce, hatta binlerce kez gördüğüm kulakların aynısıydı. Öne eğilip gözlerimi kıstım, başımı hafifçe eğdiğimde kepçesinin tam ucundaki hafif sivrilik daha belirgin bir hâl aldı.

"Bu mu yani?" Bir kahkaha patlattım. "Sadece kulağına bir garezim varmış gibi dikkatli bakarsam fark ediliyor."

O da kahkaha attı. "Evet ama çoğu ırkın kulaklarındaki sivrilik benimkilerden çok daha belirgin, eminim bunu sen de fark etmişsindir. Lancourt'tan çıkıp anakaraya inersen bunu daha net görürsün."

Tekrar arkama yaslanıp iç geçirdim. "Yakın zamanda bir yere gidebilecekmişim gibi görünmüyor. Drager o davetsiz misafir yüzünden çok öfkeli. Lafı açılmışken, kimdi o? Hangi Düşmüş'tü?"

Neşesi birden kayboldu. "Zahak."

Cevabı tek bir isimden ibaretti ve pek detayına inmek istemediği ortadaydı.

Bu savaş demek, kardeşim. "Drager, o ejderhaya kardeşim dedi. Aralarında gerçekten kan bağı var mı?"

Dünya'da kardeş sözcüğünün bir sürü anlamı vardı, aynısının burada da geçerli olup olmadığını merak ediyordum.

Lexie sorumu başıyla onayladı. "Bildiğimiz kadarıyla hepsinin kan bağı var, başka bir dünyada doğmuşlar ve ırkları yok olmanın eşiğine geldiğinde aileleri kurtulmaları için hepsini buraya göndermiş."

Ona doğru eğilerek birkaç derin nefes alıp verdim. "Yani uzaylı olduklarını mı söylüyorsun? Süpermen gibi Fae dünyasına düşen ejderha uzaylılar, ha?"

Bu hikâyenin yazarı kafayı neyle bulmuştu?

Lexie başını iki yana salladı. "Seni kitaplardan çıkarıp gerçek dünyaya sokmamız gerek. Önümüzdeki on iki Noel aynı anda gelmiş gibi görünüyorsun."

Kafayı Noel'le bozduğum sır değildi. Hiçbir zaman çok paramız olmasa da hünerli ellerimle küçük dairemizin abartılı dekorasyonuna yeni şeyler eklemenin bir yolunu daima bulurdum.

"Zaten gerçek dünyadayız," diye hatırlattım. "Hem teknik olarak buradan sağ çıkmak için kendimi yirmi küsur yıldır eğitiyorum."

Elimi tutup beni çekerek rahatımı bozdu, ifadesi son derece ciddiydi. "Sorun da bu ya, Morgan. Bu, sonucu yazarının iki dudağının arasına bakan bir hikâye değil. Risest senin bildiklerinin de ötesinde pek çok yaratıkla dolu korkunç bir yer. Benim aldığım gibi bir eğitim almadın. Drager'ın gücünden de yoksunsun. Zayıf ve savunmasızsın ki faeler buna bayılır. İyi anlamda değil, bir avcının avını sevdiği gibi."

Bugün bir ejderhanın üzerine düşmekten kıl payı kurtulmuş olmam sözlerini destekliyordu. Fakat uyarılarını derinlemesine düşünecek mecalim yoktu. Odama kapatılmış olmaktan duyduğum panik –her ne kadar düşünmemeye çalışsam da– içimi usul usul kemirmeye devam ediyordu. Şimdilik güvende olmaya, karnımı doyurmaya ve bu fantastik dünyada en yakın arkadaşımla birlikte olmaya odaklanacaktım.

Korku ve endişe yarının sorunu olacaktı. Bu gece Lexie'yle geçirdiğim her bir saniyenin tadını çıkaracaktım.

Görünen o ki korku ve endişe o kadar da yarının sorunu değildi. Odama sıkışıp kalmıştım, kapı artık açma komutuma yanıt vermiyordu. Kendimi tutsak olmadığıma inandırma ça-

balarım buhar olup uçmuştu. Hiç değilse Lexie hâlâ ziyaretime gelebiliyor, benimle yemek yiyip akıl sağlımı biraz olsun korumama yardım edebiliyordu.

Geri kalan her şeyimle çaresiz ve kaybolmuş hissetsem de en yakın arkadaşıma tekrar kavuştuğuma mutluydum.

"Birkaç sorum var," dedim odamdaki mahkûmiyetimin ilk öğleden sonrasında. Lexie kıkırdadı.

"Hiç şaşırmadım, Morgs."

İkimiz de zihnimin istediği cevapları almadan bana huzur vermeyeceğini biliyorduk. "Doğurganlık ritüeli otuz gün sürüyorsa nasıl oldu da daha önce hiç kütüphanede mahsur kalmadık?"

Lexie'nin dudakları ağır ağır kıvrıldı. "İki yıl önce seni zorlamamla çıktığımız tatili hatırlıyor musun?"

Gayet iyi hatırlıyordum. Kaliforniya'da bir ay geçirmiş ve mütevazı birikimimizin tamamını lunaparkları ve diğer turistik yerleri gezerek harcamıştık. Harika vakit geçirsem de kitapları deli gibi özlemiştim. "Yani genellikle ritüelin ne zaman başlayacağını biliyorsun ve kütüphanede olmayacağımızdan emin mi oluyorsun? Ama o çıktığım tek uzun tatilimizdi."

Başıyla onayladı. "Drager çoğu yıl faeleri ayin sırasında kütüphaneden uzak tutuyor. Risest'te kalıyoruz. Bu yıl ayin habersiz başladı. Nedenini bilmiyoruz. Drager bunun kayıp kitapla ve diğer garip olaylarla bağlantılı olduğuna inanıyor. Bazı faeler dengeyi bozuyor."

Bu, endişe verici olduğu kadar mantıklıydı da. "Bu yüzden neredeyse hiç kimsenin kitap ödünç almadığı haftalar oluyordu."

O haftalara bayılıyordum, günlerimizi sadece toz alıp kitap okuyarak geçiriyorduk.

"Aynen öyle," dedi Lexie.

"Peki, bu ilk sorumu cevaplıyor." Kafamı kurcalayan bir sonraki düşünceme geçtim. "Sen de doğurganlık seremonisi sıra-

sında kütüphanede mahsur kaldın, değil mi? Bir aynını kiminle geçirdin?"

Arkadaşlığımızın ne denli zarar gördüğünün, aramızdaki güven ve iletişimi yeniden inşa etmenin ne kadar uzun süreceğinin bir kanıtı da buydu, ritüel sırasında ne yaptığını hâlâ bilmiyordum.

Sertçe yutkunup yüzü düştüğünde cevabını daha da merak ettim. "Jordo."

Fısıldamıştı ama çığlık atsa dudaklarından dökülen ismi ancak bu kadar net duyardım. Bir şaşkınlık nidasıyla, "Hasiktir, daha neler!" dedim.

Bir gülümsemeyle kıvrılan dudakları yüzündeki sert ifadeyi yumuşattı. "Keşke. Komutanlarımdan biri olduğundan Dünya'ya gelmemden önce birçok kez birlikte çalışmıştık ama aramızdaki ilişki platonikten öteye hiç geçmemişti. O piç kurusu o kadar baskın karakterli ki büyünün etkisindeyken bile kavga edip durduk. Önce kavga ettik sonra seviştik. Dolayısıyla şimdi profesyonel olmaya çalışsak da aramızda garip bir çekişme var."

Jords'u birkaç kez görmüştüm ve onu cinsellik içeren bir aktivite içinde hayal bile edemiyordum. "Drager da öyleydi," dedim. "Aradaki tek fark, söz konusu yatak odası olduğunda benim hiç baskın olmamam." Dudaklarımı birbirine bastırıp omuzlarımı silktim. "Açıkçası bana patronluk taslaması hoşuma bile gitti."

Lexie'nin dudakları kıvrıldı. "Neden hiç şaşırmadım acaba?" Kanepenin minderlerine yaslandı. "Drager'la yatmak nasıldı?" diye sordu. "Nasıl sağ kurtuldun?"

Elimi karnıma bastırdım, içimde ağır ağır çalkalanan sıcaklığı özlüyordum. Gücü artık neredeyse tamamen solup gitmişti. "Enerjisi sayesinde. Onu bir şekilde içime aşıladı ve sadece büyüklüğüne değil, gücüne de alışmamı sağladı."

Sözlerimi sanki son derece mantıklıymış gibi başıyla onayladı "Seks nasıldı?"

"Muazzamdı," dedim bir an bile tereddüt etmeden. "Drager'la seks yapmadan önce olduğum kadın değilim. O fantastik kitaplarda okuduğum sevişme sahnelerini şimdi anlıyorum."

Lexie şüpheci gözlerle bana baktı. "Neyi anlıyorsun?"

"Kadın kahramanların sayfada bir penis belir belirmez beyinlerini neden bir kenara bıraktığını. Böylesi bir cinsel enerji ve çekimin ortasında aklına mukayyet olmak çok zor. Sanki..."

"Efsunlanmış gibi," dedi Lexie alaycı bir homurtuyla. "Sirenlerin şarkısına kapılanlara da böyle diyoruz. Efsunlanmış. Onların kontrolü altına girer, iradeni onların eline teslim edersin."

Başımla onayladım. "Evet, Drager'la olmak tam olarak öyleydi ama elindeki güçten istifade etmedi. Aksine benimle çok ilgilendi." Anılar zihnime doluştu. "Hiç kenetlenmek diye bir şey duydun mu?" diye sordum.

Birden doğrulup gerildiğinde dikkatini çektiğimi anladım. "Kenetlenmek mi? Neden soruyorsun, Morgan?"

Tepkisi merakımı kabarttı. "İlk seksimiz sırasında, enerjisi vücuduma dolduğunda içime kenetlendi. Drager bunun genelde bir Düşmüş'ün üremeye uygun bir kadın bulduğu anlamına geldiğini ama bu sefer doğurganlık ritüelinden kaynaklandığını söyledi. Sadece bir kez olduğunu düşündüğümde kulağa mantıklı geliyor."

Lexie ardına kadar açılmış gözleriyle beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. "Düşmüşler bu topraklara gelmelerine neden olan olayları hatırlamıyor," dedi alçak sesle. "Hafızları zihinlerinden sökülüp alınmış ama dünyalarına ait birkaç geleneği anımsıyorlar. Söylentilere göre enerjilerine kucak açıp çocuklarını taşıyabilecek tek bir eşleri olurmuş. Bu bağı hissetseler bile kenetlenmeleri bunun yadsınamaz kanıtıymış."

Riseste gelmeden hemen önce, Drager'la zaten defalarca kez sevişmişken regl olmuştum, dolayısıyla hamile olmadığıma emindim. Ejderhaların seks yapmak istediklerinde insan kanını umursamadıklarını da böylece öğrenmiştim. Hiçbir şeyden tiksinmiyorlardı. Dahası, krampların en iyi ilacı kesinlikle orgazmdı.

"Büyü yüzünden olmalı," diye tekrarladım. "Hamile değilim ve sadece ilk sevişmemizde oldu."

Lexie bir şey söylemese de yüzündeki ifadeyi tanıyordum. Konuyu rafa kaldırıp başka bir bakış açısıyla dönene kadar günlerce bunu düşünecekti.

Yeni perspektifini heyecanla bekliyordum.

Konuşmamız bittiğinde Drager'la başka bir savaş stratejisi toplantısına katılmak için yanımdan ayrıldı. Kudretli lideri siyah ejderhanın ziyaretinden hiç hoşlanmamıştı ve bir daha asla gafil avlanmamaya kararlıydı. Drager'a duyduğum öfke buradaki ilk günümde alev alev yanmış, ikinci günümde bir nebze sakinleşip usul usul kaynamaya devam etmişti ama gözlerimi üçüncü güne açtığımda diğer duygularımı gölgede bırakacak hiçbir şey hissetmiyordum.

Yatarken olduğumdan da daha bitkin vaziyette öylece uzanırken kalkmamın bile bir anlamı olmadığını düşünüyordum. Elbette, gelmiş geçmiş en iyi duşta yıkanabilir, rüya gibi yemekler pişiren faelerin hazırladığı leziz yiyecekleri yiyebilirdim ama sonra yine pencerenin önünde volta atıp alabildiğine uzanan nefes kesici pembe gökyüzünü izlemekten başka yapacak bir şeyim olmayacaktı.

Yorgana dolanmış hâlde yatmaya devam ederken yorgunluktan birkaç saat daha sızdım, gözlerimi tekrar açtığımda kendimi öncekinden de beter hissediyordum. Daha önce annem öfke nöbetlerinden birini geçirirken hafif bir depresyon atlatmış olsam da hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Ruhum vücudumu terk ederken döşeğin içinde kayboluyormuş gibiydim.

Kımıldamak istesem de takatim yoktu.

Ama istemiyordum.

Denemeye bile yeltenmedim.

"Morgan!"

Lexie'nin bağırdığını duydum ve bir çift el beni yataktan sertçe kaldırdı.

"Donuyorsun," dedi kalın bir ses.

Drager'ın içimdeki sıcaklığı nihayet sönmüş, beni buz gibi, kırılgan bir kabuğa dönüştürmüştü.

Lexie'nin sesi tekrar duyuldu. "Drager bizi öldürecek ama başka çaremiz yok. Solup gitmesine müsaade etmeyeceğim."

"...topraklar... onu kurtarabilir," diye yanıtladı erkek sesi ama gözkapaklarımın bir kez daha ağırlaşmasıyla karanlık görüşümü usul usul ele geçirirken söylediklerinin çoğunu duyamadım.

Canım karanlık.

"Morgan," dedi Lexie sertçe. Gücünün bir parçasıyla vücuduma vurduğunda göğsümde bir sarsıntı hissettim. Bu yalancılar kraliçesinin insanla alakası yoktu.

"Siktir... git," diye mırıldandım.

"Güzel, hiç değilse küfredebiliyor," dedi Lexie derin bir nefes verirken. "Hâlâ vaktimiz var. Acele et, Chaple."

Chaple beni kucağına alır almaz koşmaya başladılar, perişan hâlime rağmen hızla ilerlediğimizin farkındaydım. Gözlerimi açıp başımı kaldırmaya yönelik ilk girişimim başarıyla sonuçlandığında karanlık panik hissine karıştı. Bu sıradan bir depresyon değildi.

Ölüyor muydum?

"Araçların çoğu devriyede," dedi Chaple. Lexie az önce her ne yaptıysa aklım söyledikleri her bir kelimeyi anlayacak kadar başıma gelmişti.

"*Calendul*'u çağıracağım," dedi Lexie.

Chaple'ın yanıtı gergindi. "Bunun akıllıca olduğundan emin misin?"

"Başka seçeneğimiz yok," diye çıkıştı Lexie.

Satir akıllılık edip konuyu uzatmadı ve dışarı çıktığımızda yanaklarımı okşayan hafif esintiler bir nebze olsun kendime gelmeme yardımcı oldu. Tek gözümü açıp gökyüzünün en parlak rengine büründüğünü ve Lancourt'un kenarında kocaman bir kuşun bizi beklediğini bile gördüm.

Benden neredeyse iki metre uzun olan kuş, daha önce gördüğüm hiçbir hayvana benzemiyordu. Son derece güçlü görünen uzun ve kalın bacakları ve gece mavisi gövdesiyle bir leyleği anımsatıyordu. Kanatları gövdesine yaslanmıştı ve Lexie'nin yaklaşmasıyla uzun boynunu ona doğru uzattı. Ölümcül gagasının üzerindeki boncuk gözleriyle bize bakıyordu.

"Seni bu şekilde çağırdığım için üzgünüm," dedi Lexie telaşla. "Ama durumumuz çok acil. Morgan'ın Lancourt'tan çıkıp aşağıdaki topraklara inmesi gerek. Onu götürür müsün? Sana büyük bir iyilik borcum olur."

Kuş turuncu renkli keskin gagasını açıp kısık bir uğultu çıkardı.

Lexie derin bir nefes verdi. "Teşekkür ederim, dostum. Söz veriyorum bu iyiliğini unutmayacağım."

Başka bir uğultunun ardından Chaple beni yere bıraktı. Kuş kocaman kanatlarını açıp vücudunun mavisine tezat oluşturan turuncu tonlarını gözler önüne sererken Lexie yanıma çömeldi.

"Morgan, beni dinlemen gerek," dedi telaşla. Nasıl olduysa ona odaklanmayı başardım. "Calendul bir *yonter*, güçlü bir yırtıcı kuş. Ailemin eski bir dostu, bana bu iyiliği yapması da bu yüzden. Calendul sana zarar vermeyecek ama aşağıdaki diğer canlılar için aynısını söyleyemem. Bu yüzden biz seni bulana kadar hayatta kalman gerek. Anladın mı?"

Açmayı başardığım tek gözüm ağır ağır kapanıyor, bitkinlik vücudumu bir kez daha ele geçiriyordu.

"Morgan!" Vücudumu bir kez daha sarstı.

"Tamam," diye mırıldandım. "Kuşları sevmek yok."

Bir kez daha sarsıldığımda bu seferkinin daha kuvvetli olmasına şaşırmadım.

"Bir araç bulur bulmaz biz de Ocheran'a geleceğiz," dedi Chaple, Lexie'nin daha yukarısından bir yerlerden. Sesi uzaktan geliyordu. "Olduğun yerde kal ve hiçbir şeye dokunma yeter."

"Faeleri sevmek de yok," diye mırıldandım bir kez daha.

"Patates kızartması aşkına," diye homurdandı Lexie. "Orada on dakika içinde kendini öldürtecek. Şimdiden görür gibiyim."

Calendul uğuldar gibi uzun bir ses çıkardı ve bir an sonra kendimi pençeli güçlü ayaklarında Lancourt'tan aşağı süzülürken buldum.

Boğazımdan bir çığlık yükselirken bunun hiçliğe karışmaktan daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu merak ettim. Yere düştüğümde bir şey hissetmemeyi umuyordum.

Yirmi Altıncı Bölüm

O dehşet verici ilk düşüşün ardından Calendul bir hava akımı yakalamış olmalıydı ki daha yavaş alçalmaya başladı. Sonrasında sadece birkaç kez gördüğüm Ocheran'ın vahşi topraklarına doğru yaptığım yolculuk çok daha yumuşak seyretti.

Beni otların arasına nazikçe bıraktığında iki gözümü de açıp derin bir nefes almayı başardım. Göğsümün derinliklerinden gelen o hastalıklı, buz gibi his, oturur pozisyona geçip etrafıma bakacak kadar kendime gelene kadar gitgide azaldı.

Calendul beni burada olduğumu biraz olsun gizleyen iki küçük tepenin arasındaki otlarla dolu bir oyuğa getirmişti. Ayağa kalkmamla kuş bir kez daha uğuldadığında başımı iki yana salladım.

"Üzgünüm ama ne dediğini anlayamıyorum. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın."

Uzun gagasını bana doğru sallayarak daha yüksek sesle uludu ve Lexie'nin talimatları artık yeniden çalışmaya başlayan beynime hücum ettiğinde Calendul'un beni etraftaki tehlikelere karşı uyarmaya çalıştığını düşündüm. Bedenimi saran korkuyla etrafıma bakındım.

Bu oyukta kalmak çok tehlikeliydi.

Üzerimde yükselen tepenin zirvesinde bir fae belirecek olursa fazlasıyla dezavantajlı bir durumda kalırdım.

Bir an bile düşünmeden oyuktan dışarı tırmandım, arkamdan Calendul'un sesini duysam da dönüp ona bakmadım. Tepeye ulaştığımda durup durumumu değerlendirdim. Calendul

beni ıssız bir yere bırakmış gibi görünüyordu. Engebeli tepeleri, pembe gökyüzünü ve uzaklardaki ormanı görebiliyordum.

Yine de başıma bir şey geleceği hissini üzerimden atamıyordum.

Nedeni Drager'ın onları Lancourt'tan ayrılmama kesinlikle izin vermemeleri konusunda uyarması mıydı? Yoksa Lexie'nin beni buraya yalnız başıma gönderirken paniğe kapılması ve sesine karışan endişe miydi?

Calendul'un ardı arkası kesilmez uğultularına rağmen etrafta bir tehlike belirtisi göremiyordum ama korkum geçmiyordu. Beni huzursuzlandıran şeyin ne olduğunu anlayacağımı umarak hareketsiz kalıp duyularımı keskinleştirmeye çalıştım. Tabii ki Dünya'da bile herhangi bir hayvanla kıyaslanamayacak kadar kör duyulara sahip bir insan olduğum aklımdan çıkmıştı. Burada bir sümüklüböcekten farksız olmalıydım.

Kim bilir, belki buranın sümüklüböcekleri bile benden üstündü.

Lexie, faelerin insanların biraz daha gelişmiş versiyonları olduğunu düşünse de büyülü kınından büyülü bir kılıç çekerken doğaüstü bir hızla hareket ettiğini gördükten sonra yanıldığından emin olmuştum. Hem de ne yanılmak.

Calendul'un uğultusu giderek yükselip yaklaştığında neredeyse az önce tırmandığım lanet tepeden aşağı yuvarlanacaktım. Bir sümüklüböceğinkinden dahi beter duyularım *o kadar güçlüydü* ki arkamdan yaklaştığını ruhum bile duymamıştı. Başımı geriye atıp onunla göz göze geldiğimde ne kadar kocaman olduğunu fark ettim.

Kocaman ve –Lexie'nin beni göndermeden önceki uyarılarına bakılırsa– tehlikeli.

Simsiyah gözlerini kırpmadan pürdikkat bana bakıyordu. Sertçe yutkunup onu yatıştıracağını umarak iki elimi kaldırdım. "Üzgünüm. Bu cahil insanı mazur gör, Cal. Beni kunda-

ğındaki bir bebek gibi düşün. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok ve beni bıraktığın o son derece güvenli yerden sadece sırtımdan geçen ürpertiler yüzünden çıktım. Bu da benim tehlike uyarım, anlarsın ya?"

Kuş, başını yana eğdi. Kafası mı karışık, kızgın mı yoksa beni gagalayarak öldürmenin en hızlı yolunu mu bulmaya çalışıyor anlayamıyordum. Fakat saldırmaya kalkışmadığına göre beni öldürmek istemediğine karar verip etrafı kolaçan etmeye döndüm.

En yakınımdaki ağaçlara döndüğümde karşımda yine aynı boş yeşilliği görmeyi bekliyordum. Fakat artık yalnız değildik.

Kendime engel olamayarak bir şaşkınlık nidası attım ve yaklaşık bir metre ötemdeki küçük yaratığı incelemeye koyuldum. "I, tavşan mı o?" dedim.

Yanıldığım apaçık ortada olsa da gri kürkle kaplı vücudu, kısa ve sivri kulaklarıyla tıpkı bir yaban tavşanını andırıyordu. Koyu kırmızı gözleriyle beni incelerken burnu sanki kokum o kadar yabancıymış ki bir türlü ne olduğumu kestiremiyormuş gibi seğirdi.

Cal daha da yakınıma girdi, uğultusu havayı titretiyor gibiydi. Tavşan benzeri yaratığın kulakları da seğirmeye başladı. Etrafta takılmadan göz açıp kapayıncaya kadar yok olduğunda yerde göremediğim bir delik olduğunu düşündüm.

Yanımda Cal olduğu için şükrettim, yaratığı kaçıranın benim şaşkın bakışlarım olduğunu hiç sanmıyordum. Lexie burada on dakika içinde kendimi öldürteceğimi düşünmekte pek de haksız sayılmazdı.

Başımı kaldırdığımda kilometrelerce uzaktaymış gibi süzülen Lancourt'u gördüm. Orayı bu açıdan görmek tuhaftı ve Drager'ın ana üssünün devasa boyutuna şaşırmadan edemedim. "Neredesin, Lexie?" diye fısıldadım.

Beni buraya göndermekle doğru bir karar vermişti. Enerjim geri dönmüştü ve Lancourt'un beni neredeyse ölümle

burun buruna getirecek kadar tükettiği ortadaydı. Drager denen o sıçan kılıklı lanet piç, bunun olacağını bile bile hayatta kalmamı sağlayacak gücü vücuduma aşılamadan beni odama hapsetmişti.

İçim bir kez daha korkuyla dolarken bakışlarımı Lancourt'tan Ocheran topraklarına çevirdim. "Burada kalamam," dedim Cal'e. "Burası tehlikeli."

Bir kez daha mırıldandı ve dürüst olmak gerekirse, bu seferki kulağa benimle alay ediyormuş gibi gelmişti.

Tam da o sırada aptal kafam bana başından beri anlatmaya çalıştığı şeyi anlayıverdi. "Sensin," dedim bir anda, başımı iki yana sallayarak. "Hissettiğim tehlike sen misin?"

Cal daha yüksek sesle uğuldayıp gözlerime bakabilmek için başını bana doğru eğdi. Kişisel alanımı işgal ettikçe omurgamdaki karıncalanma ve içimdeki korku girdapları şiddetlendi, öyle ki çığlık çığlığa kaçmamak için kendimi zor tuttum. İçgüdülerim –her ne kadar beş para etmez olsalar da– ondan kaçmamı söylüyordu.

Neyse ki geri çekilip birkaç adım uzaklaşarak içimi dolduran korkunun sakinleşmesine müsaade etti. Silahlarından biri de bu olmalıydı. Ölümcül dış görünüşünün yanı sıra neden olduğu ölümcül korku dalgalarıyla birinin aklını kaçırmasına neden olabilirdi.

Üzerimdeki garip huzursuzluğun anlam kazanmasıyla tepedeki oyuğa geri dönmeye koyuldum, Calendul da hemen arkamdaydı. Yerde beni ısıracak böcekler olmadığını umarak üzerimdeki minicik ipek şortumla kendimi yumuşak çimenlere bıraktım.

Hissi dünyadaki çimenler gibi değildi, daha kadifemsiydi ve tenimi tahriş etmiyordu. Pijamamın tek minicik parçasının şortum olmadığı düşünüldüğünde –tişörtüm incecik ipekten di ve dün sabah uyandığımda memelerimden birini banyoda,

diğeriniyse mutfakta kahve yaparken bulmuştum–bir noktada başka bir frikik vermem son derece muhtemeldi.

Lexie'nin ölmemden endişelenmesine rağmen neredeyse çıplak sayılacak hâlimi fark etmiş olduğunu ve yanında birkaç parça kıyafet getireceğini umdum.

Gözlerimi kapamadım. Cal'e o kadar güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim ama pembe gökyüzüne bakıp Drager'ın evinin amaçsızca süzülmesini izlerken gevşediğimi hissettim. Düşüncelere dalıp gitmişken oyuğun tepesinde beliren devasa gölgeyi fark etmedim. Fakat Cal öncekinden daha yüksek sesle uğuldamaya başladığında nihayet bizi bulduklarını düşündüm.

Fakat gelen beklediğim kişiler değildi.

Gölge, az önceki tavşandan, hatta içimi korkuyla dolduran Cal'den bile daha tehlikeli birine aitti.

Drager.

Kızgın bir Drager.

Öfkeli adımlarla yürümeye başladı. Aramızdaki mesafeyi kapatırken ayaklarının altındaki güzel, yemyeşil çimenler solup toz hâline geldi. Beni çıplak elleriyle öldürmeye kalkışacağından endişelenerek ayağa fırlayıp geri çekildim. Yaklaştığında teninin daha koyu göründüğünü, boynundaki, ellerindeki ve yüzündeki pulların daha belirgin olduğunu fark ettim.

"Emirlerime ne cüretle karşı gelirsin!" diye bağırdı yaklaştığında, simsiyah gözleri ruhumu delip geçiyordu. "Sana Lancourt'u terk etmemeni emretmiştim."

Calendul'un uğultusu şiddetlendiğinde Drager'ın bakışları kuşa kaydı. Cal önüme geçti, Lexie'ye duyduğu sadakat yüzünden benimle bu korkunç ejderhanın arasına girmeyi göze alıyor olmalıydı. Fakat buna engel olacak gücüm varken, beni koruyan hiçbir canlının zarar görmesine izin veremezdim.

Drager'ın boğazından hayvani bir kükreyiş yükseldi, Cal kanatlarını daha da açıp ejderhayla savaşmaya hazırlandığı sırada

kendimi ikisinin arasına attım. "Hayır!" diye bağırdım. "Ona zarar verme. Hayatımı ona borçluyum."

Derisinin altındaki gizli ejderha özgür kalmaya uğraşırken bedeni şişiyordu. Cal'in yarattığı korku, Drager'ınkiyle kıyaslandığında hiçbir şeydi ama bu ejderhanın altında –ve üstünde– koca bir ay geçirdikten sonra artık daha dirençliydim.

"Drager!" diye çıkıştım, bakışlarını etrafımdan dolanmaya çalışan Cal'den uzaklaştırmaya çalışarak. "Lancourt'ta ölmek üzereydim. Bu sabah gözlerimi bile açamadım, Lexie ve diğerleri de hayatımı kurtarmak için yapabilecekleri tek şeyi yaptılar."

Drager dudaklarını birbirine bastırdığında etrafında daha fazla ot soldu. Yemyeşil oyuk neredeyse tamamen kurumuştu. "Neden bana gelmediler?"

Başımı iki yana sallarken dudaklarımdan alaycı bir gülüş kaçtı. "Herkes senden korkuyor," dedim dürüstçe. "Tebaanı korku ve güçle kontrol ediyorsun; evet, sana sadıklar ama yardım istemek için sana gelemiyorlar. Özellikle de konu ben olduğumda. Görünüşe göre seni her zamankinden daha dengesiz yapıyormuşum."

Arkamdan gelen uğultu daha da yükseldi. "Cal'in ne dediğini söyleyebilir misin?" diye sordum Drager'a. O sakinleşmeye başlayınca ben de rahatlamıştım.

Bir an duraksadı, göğsünden gümbürtüler yükseliyordu. "Şimdiye kadar gördüğü en tuhaf yaratık olduğunu, zayıf ve işe yaramaz olduğun hâlde onu neden koruduğunu anlayamadığını söylüyor."

Sözlerine aldırmadan omuzlarımı silktim, doğruyu söylüyordu. "Sırf beni korumak istediği için zarar görmesine izin veremem. Kavgan da öfken de benimle ve hayatımı kurtaran kuşun sebepsiz yere ölmesine neden olacaktın."

Cal daha yüksek, daha sertçe uğuldadığında Drager başını iki yana salladı. "Seni öldürmesi gereken şeylere tuhaf bir sada-

kat gösteriyorsun." Elini Cal'e doğru salladı. "Gidebilirsin. Hizmetlerinin karşılığını alacaksın."

Drager gitgide sakinleşiyordu, etrafındaki çimenler hayata dönmese de pulları hemen hemen kaybolmuştu. Başımı çevirdiğimde Cal'i o korkuyu uyandıracak kadar yakınımda buldum fakat bu kez bu hissi memnuniyetle karşıladım. Hayattaydı ve önemli olan tek şey buydu. "Teşekkür ederim, dostum," dedim neşeyle. "Kendini özletme."

Kuş gözlerini kısıp başını iki yana salladı, ardından kanatlarını açıp göğe yükseldi.

Bakışlarımı tekrar Drager'a çevirdiğimde küçük bir çığlık attım. Tam önümde duruyordu, yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. Beni öldürüp sıkıntısını kökten çözmeye karar verdiyse ondan kaçmam imkânsızdı ama elini uzattığında aklından başka bir şey geçtiğini hissettim.

Yüzündeki ifadeyi tanıyordum ve bu kez beni cezalandırmak için bambaşka bir planı olduğu açıktı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Elleri kalçalarımı sıkıca kavradı, dokunuşunun sıcaklığı ince ipeğin altına sızıyordu. "Bana itaatsizlik ettin," dedi. Sesi yumuşak ve hipnotize ediciydi. O tok, pürüzlü tını telefonuma cevap verdiğim geceden beri felaketim olmuştu. Her şey bir aramayla değişmişti.

"Ö-ölüyordum," dedim güçlükle, sesim içimdeki fırtınaya rağmen sakin çıkmıştı. Hain bedenim çoktan büyüsüne kapılmıştı.

Eğildiğinde temiz hava ve güneş ışığının kokusu burnumu doldurdu. *Güneş tanrısı* çoğu zaman kusursuz bir yaz günü gibi koksa da kızdığında etrafı ateş ve kül kokusu sarardı.

"Kimse bana itaatsizlik edip cezasını çekmeden kurtulamaz," diye devam etti. "Öl ya da ölme. Şartlar sadece cezayı değiştirir."

Daha sıkı kavradığında inleyerek aklındaki ceza hakkında neler hissettiğimi belirttim. Drager'a direnmek istesem de beni hiç benzerini görmediğim şekilde kendine çekiyordu. Hissettiğim bu çekimin buradaki tanrısal gücünden kaynaklandığını varsayıyordum ama küçük bir parçam nedeninin aramızdaki bu garip bağ olmasından korkuyordu.

Bir insan ve ejderhaya dönüşebilen bir tanrı. Böylesi imkânsız bir eşleşme hiç görülmemişti.

Kalçalarımı bıraktığında pürüzsüz avuçlarını tişörtümün altına kaydırıp çıplak tenimde gezdirdi. Parmakları memelerimin alt kısmına sürttüğünde içim başka bir sıcaklık dalgasıyla kavruldu.

Bacaklarımın arasındaki sızıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine bastırırken başımı geriye atıp boynumu Drager'a sundum. Dudaklarını çıplak deriye yaslayıp nabız noktalarımda gezindi, dişlerini sürterek her bir ısırığını hissettirdi. Tenime hiç zarar vermedi ama beni işaretlemekten zevk alıyordu.

Elleri tişörtümü kavrayıp ipek kumaşı tek bir hareketle yırtarak beni üstsüz bıraktı. Güneşin sıcaklığı ve tenimdeki dokunuşları çok iyi geliyor, içimi yaşam ve enerjiyle dolduruyordu. Lancourt'ta buz gibi ölümün kıyısından dönmemin ardından bu his daha da paha biçilmezdi.

Sürekli üzerime eğilemeyecek kadar uzundu, zaten bu pek de tarzı sayılmazdı, o yüzden de elleriyle kıçımı kavrayıp beni kucağına aldığında hiç şaşırmadım. Bacaklarımı beline dolarken dudakları hiç vakit kaybetmeden vücudumda gezinmeye başladı. Sıcak ve sert ağzı sağ meme ucumu buldu ve sertleşip zonklamaya başlayıncaya kadar emip nazikçe ısırdı. Sıra sol meme ucuma geldiğinde bacaklarımın arasındaki sızıyı rahatlatmak için çaresizce ona sürtünüyordum.

Bir elini şortumun yanından içeri kaydırdığında ipek kumaşı sırılsıklam eden çıplak tenimle karşılaştı. "Siktir," diye homurdandı. Şortumu da yırtıp bir kenara atmasını beklerken Drager uçlarını tutup dikişleri tam kıvrımların arasına girecek şekilde sertçe çekiştirdi, her hareketinde kumaş klitorisime sürtünüyordu.

"Tanrım," diye inledim, beni boşaltmak için üzerimdeki şortu kullanırken kendimi ona daha sert sürttüm.

Drager'ın dudaklarından kötücül ve şehvetli bir kahkaha döküldü. "Bu ne heves? Açıklanamaz bir durum."

Aslında gayet de açıklanabilirdi. Belli ki kendini kadınların gözünden göremiyordu, ne kadar çekici olduğunun farkında değil miydi? Başını iki yana sallayıp parmaklarıyla şortumu içi-

me iterek beni ipek kumaşla becermesine bakılırsa inlemelerim arasında kafamdan geçenleri dile getirmiş olmalıydım.

"İnsanlar çok aciz. Her bir içgüdün arkana bakmadan benden kaçman gerektiğini söylemeli ama sen tanrısının ışığı altında tomurcuklanmış bir çiçek gibi açıyorsun."

Küstah piç. Sözlerinin her birini özenle seçmişti ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Gerçi Drager'ın içimdeki parmakları ve şortumla orgazmın eşiğine gelmişken hiçbiri umurumda değildi. Karnımdaki sıcaklığın patlamasıyla haykırdığımda göğsünün derinliklerinden tatmin olmuş bir hırıltı yükseldi.

Bedenim orgazmın etkisiyle sarsılıp titrerken güçlü elleriyle beni sabit tuttu. Drager'la son seksimizin üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti ama haykırıp tırnaklarımı omuzlarına geçirirken aradan bir ömür geçmiş gibi hissetmiştim. Kütüphanede yaptığı gibi aşılamasa bile gücü tekrar içime sızdı.

Beni kucağından indirmeden parmaklarını içimden çıkardı, ipek kumaş hâlâ içimdeydi. Boştaki eliyle belini kavradığı şortumu kıçım bütün çıplaklığıyla açıkta kalana kadar yavaşça aşağı kaydırdı. Vücudumu kendisininkinden hafifçe uzaklaştırıp şort içimden tamamen çıkana kadar bacaklarımdan aşağı çekiştirmeye devam etti. Her hareketiyle vücudumdan başka bir zevk ürpertisi geçtiğinden bir kez daha iki büklüm oldum.

Yavaş, zevk dolu bir işkence gibiydi ve Drager'ın ceza anlayışı buysa ona itaat etmemek gözüme çok daha cazip görünüyordu. Gerçi cezayı şartların belirlediğini söylemişti...

Hayır, Morgan. İyi bir orgazm uğruna hayatımı riske atmayacaktım.

Şortum da ipek tişörtümün yerdeki yırtık parçalarının arasına katıldığında gözlerine bakmak için geri çekildim. "Elinden gelenin en iyisi bu mu, ejderha?"

Ona taktığım isim tahmin edemeyeceğim kadar isabetliydi. Kütüphanede yarı ejderha yarı insan formuna bürünebilme ihtimali karşısında heyecanlanırken artık gerçekten de devasa bir canavara dönüşebileceğini öğrenmiştim ve bunu daha da etkileyici buluyordum.

Aletinin kalın başını kıvrımlarımın arasına soktuğunda mantıklı düşünebilme yeteneğim buhar olup uçtu. Hızlıydı ve bunu defalarca kez yapmış olmamıza rağmen Drager, vücudumu kelimenin tam anlamıyla manipüle etmeden içime sığamayacak kadar büyüktü.

Acı geri kalan her şeyi gölgede bıraktığında beni cezalandırmak için vücudumu parçalamaya karar verdiğinden endişelendim. Canımı yaktığını belli etmemeye çalışsam da dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtığında kıçımın altındaki elleri birden ısınmaya, gücü içime sızmaya başladı.

Acı bir çırpıda yerini zevke bırakırken dudaklarımdan dökülen bir sonraki çığlık yaklaşan orgazmımın habercisiydi. Drager kendini yavaşça içime itmeye devam ederken kendimden geçiyordum. Aletinin çıkıntıları içimdeki milyarlarca sinir ucuna sürtünerek içimi öyle bir dolduruyordu ki en derinlerime yerleştiğinde nefesim kesildi.

Vücudumu hafifçe kaldırarak içimden çıkıp bir an sonra sertçe tekrar girdiğinde ona sıkıca tutunup vücudumu ele geçiren zevk dalgalarından sağ kurtulacağımı ummaktan başka bir şey yapamadım. Her şey öyle hızlı gelişti ki ayak uyduramazsam mahvolacaktım. Bedenimi ele geçiren ve bana sonunu görmekten başka bir çare bırakmayan türden bir orgazmla zirveye ulaştım.

Haykırışlarım havayı doldururken fae dünyasının ortasında, herkesin bizi görebileceği bir yerde olmamızı umursamadım. Drager hızlanıp kalçalarını daha sert itmeye başladığında diğer faelere dair tüm düşünceler zihnimden uçup gitti. Vücudumu

ele geçiren zevk dalgaları kontrolden çıkarken sayıkladığım adı çığlıklarıma karışıyordu.

Sonu gelmeyen bir orgazmın pençesinde gibiydim.

Fae ritüelinin etkisi olmadan ilk kez birlikte oluyorduk ama hissettiklerimin tıpkı o zamanki kadar yoğun olması şaşırtıcıydı. Belki de aramızdaki cinsel uyumun ritüelle sandığımdan daha az ilgisi vardı.

Drager hızlandığında artık dayanamayacağımı düşündüm. Her şey paramparça oldu, zihnim bulanıklaştı. Drager'ın homurtusuyla kendime geldiğimde son kez içime ittiği aletinin boşalırken şiştiğini hissettim.

Yoğun zevk girdaplarının arasında hareketsiz kalırken ikimiz de bir an için kendimizi kaybettik ama sonunda aklım başıma geldiğinde normal nefes almayı başardım.

Nefes almayı ve düşünmeyi.

Seksimiz öncekileri aratmasa da belirli farklılıklar vardı. Dragerfield'da tek odak noktası bendim, buradaysa neredeyse ölene dek günlerce beni görmezden gelmişti. Beni cezalandırmak için becermişti ve bu gerçek göğsümde ağır bir yük, ağzımda kötü bir tat bırakıyordu.

Bedenlerimizi çözüp beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Bir an bacaklarım beni taşımayacak sansam da dengemi toplayıp sorunsuzca ayakta durmayı başardım. Beni dikkatle inceleyerek, "İyi misin?" diye sordu. "Lancourt'ta bir anda ortadan kaybolduğunda kontrolümü kaybettim, seni cezalandırmak istesem de niyetim sana zarar vermek değildi."

Endişesi göğsümdeki ağırlığı bir nebze hafifletti.

"Gayet iyiyim," dedim yalancı çıkmamak için bacaklarımdaki uyuşukluğun bir an önce geçmesini dileyerek. "Gücün iyileşmeme yardımcı oluyor." Sonraki birkaç saat topallayacak olsam bile.

Dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı. Bu o kadar az karşılaştığım bir manzaraydı ki içimdeki ağırlığın biraz daha hafiflediğini hissettim.

"Ee... peki şimdi ne olacak?" diye sordum, o çoktan giyinmişken Ocheran'ın ortasında hâlâ çırılçıplak durduğumu fark ettiğimde. Rahatız edici olsa da pantolonlu takımlara olan takıntısı dışında bir çözümü olduğunu umuyordum.

"Benimle Lancourt'a döneceksin," dedi hiç düşünmeden.

Siktir oradan. Kollarımı memelerimin üzerinde kavuşturarak, "Dönmeyeceğim," dedim sertçe. "Ölene kadar odamda tutsak kalmayacağım."

Hırlayınca yanaklarında bir anda pullar belirdi, sonra aynı hızla kayboldu. "Bunun tekrarlamasına izin vermeyeceğim, Morgan. Enerjimin içinde ne kadar kalıp seni güçlendireceğini yanlış hesaplamışım. Artık arayı bu kadar açmayacağım. Enerjimi düzenli olarak vücuduna aktaracağım."

Bir yanım Drager'ın *enerjisini içime aktarması* fikrine heyecanlansa da diğer yanım güneş tanrısına –bu dünyaya– daha da bağlanmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordu.

Sadece bunu bir kez daha gazabına uğramadan nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Bak, sorun..."

"Morgan!"

Arkama döndüğümde Lexie'nin koşarak bize doğru geldiğini gördüm. Hem de elinde bir elbise yığınıyla.

"Yeni kıyafetlere ihtiyacın olacağını düşünmekte haklıymışım demek," dedi yanıma geldiğinde.

Güldüm. "Sen bir meleksin. Çok teşekkür ederim."

Temiz iç çamaşırını, kot pantolonu ve düz beyaz gömleği hızlıca üzerime geçirirken Drager korkutucu bir gölge gibi sessizce dikilmeye devam etti. Lexie bu dünyaya adım attığımdan

beri üzerime giydiğim en rahat kıyafetleri getirmişti ve kendimi özüme dönmüş gibi hissediyordum.

"Lexical, sana bu işi bizzat halledeceğimi söylemiştim," diye homurdandı Drager arkamdan.

"Biliyorum," diye yanıtladı Lexie, Drager'la arama geçerek. "Ama buraya sadece Morgan'a kıyafet getirmek için gelmedim. Jords, Düşmüşlerden bir çağrı aldığını söyledi. Bir toplantı talebi. Görünüşe göre kendi topraklarında yaşadıkları sorunları tartışmak istiyorlarmış."

Drager benim üzerimde olan dikkatini Lexie'ye çevirip ona doğru yaklaştı, gözleri alev alev yansa da yüzü ifadesizdi. "Düşmüşlerden bir çağrı mı? Hepsinden mi?"

Lexie başıyla onayladı. "Öyle görünüyor. Tuzak olabilir ama Jords bu fırsatı hainimizi bulmak için kullanabileceğimizi söyledi. Olup bitenlerin ardında hangi kardeşiniz olduğunu çözebileceğimizi. On yıllardır bir toplantı talebi almamıştık."

Drager bir süre Lexie'nin söylediklerini düşündükten sonra başıyla onayladı. "Haklı olabilir."

Lexie'nin dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Elbette, hem siz burada yokken... Morgan'ı Fae Akademisi'ne götürebileceğimi düşündüm. Lancourt'ta kalamaz ama Ocheran'da gayet iyi görünüyor."

Drager gözlerini kısıp sanki bu fikir benden çıkmış gibi hızla bana döndü. "Akademi'ye gitmesine neden izin vereyim?" diye sordu.

Lexie'nin bu ejderhayla başa çıkma konusunda son derece tecrübeli olduğu açıktı, geri adım atmadı. "Çünkü tarafsız bir bölge, Risest'teki en güvenli yerlerden biri ve derslere kaydolursa burada nasıl hayatta kalacağını öğrenebilir. Uzun süre bir yere gitmeyecekmiş gibi görünüyor ve Faelerle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Cal, onun bir *dunedin* görünce Dünya'daki tavşanlara benzediğini sanıp ona yanaşmaya kalktığını söyledi. Dunedin

onu paramparça edebilirdi. Neyin tehlikeli neyin güvenli olduğunu bilmiyor ve ölüp gitmesini istemiyorum."

"O şeye hiç de *yanaşmaya kalkmadım,*" diye mırıldandım ama bana kulak asmadılar.

Drager bir süre bunu düşündü, ardından başıyla onayladı. "Gayet mantıklı. O derslere kaydolsun, ben de toplantıya odaklanabileyim."

Kimse fikrimi sormaya zahmet etmese de bir itirazım yoktu. Bu plan dört bembeyaz duvarın arasında dönmekten çok daha cazipti. "Lexie de benimle gelecek, değil mi?"

"Evet," dedi Drager. "Şu anda bir pixie kadar zayıf ve savunmasızsın. Hayatta kalabilecek kadar güçlenmen gerek."

Bir insan olduğum ve ancak bir noktaya kadar "güçlenebileceğim" ikisinin de aklından çıkmıştı ama bu diyara dair öğrenebileceğim her şeyi öğrenmekten zarar gelmezdi. Bu ihtimali düşünmek bile içimi heyecanla dolduruyordu. Sonuçta bir insan hayatında kaç kere kendini başka bir dünyada bulurdu ki? Hiç bulmazdı, değil mi? Cevap hiç olmalıydı.

Benden önce yani.

Bir dakika...

"Risest'te başka insanlar da var mı?" diye sordum birden.

Lexie de Drager da bana döndüğünde gerildiğimi hissettim.

"Evet."

Hepsi buydu. Aldığım cevap bundan ibaretti.

"Burada ne yaptıklarını bilmek istemem, değil mi?"

Sorum bu kez cevapsız kalınca paniklememeye çalıştım.

"Sadece birkaç kişi ve hiçbiri Ocheran'da değil," dedi Lexie, beni rahatlatmaya çalışırcasına. Sanki bununla rahatlayabilirmişim gibi.

Bir yanım fantastik bir dünyadaki insanlardan hiçbir iyilik gelmeyeceğini bilse de kafamı buna yoramazdım. Buradaydım ve Lexie'nin de belirttiği gibi yakın zamanda da gidecekmiş gibi görünmüyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bir ejderha adam tarafından becerildikten sonra yürümek garipti ve sıkıca birbirine bastırdığım dudaklarımın arasından küçük, acı dolu bir ses kaçtığında Lexie bana sırıttı. "Seni iyileştirmemi ister misin?" diye fısıldadı. "Akademi'ye daha epey bir yol var."

"Ona sakın dokunma," dedi Drager. "İşaretimi kaldırmayacaksın."

Lexie başını ona çevirip gözlerini kırpıştırdı. "Onu işaretlediniz mi?"

Drager'ın ses tonu değişmese de gözleri hafifçe kısılmış gibiydi. "Eşim olarak değil. Neden en imkânsızı düşünüyorsun? Şu an benim döllerimle kaplı ve diğerleri üzerindeki işaretin kokusunu alacaktır. Benim olana dokunmazlar."

Neyinle kaplı? "Döllerin mi?"

Dürüst olmam gerekirse haksız sayılmazdı. Tertemiz güzelim iç çamaşırım birbirine karışmış zevk sularımızla sırılsıklam olmuştu bile; attığım her adımda hissettiğim bir gerçekten bahsetse de bu kadar hayvani davranmasına gerek yoktu.

Evet, tamam, bir ejderhaydı ve ondan insani değerler beklemek aptalcaydı. Burada hayatta kalmak için daha az aptallık yapmalıydım.

"Aynen öyle, küçük insan," dedi. "Seninle işim hâlâ bitmemişken güvenliğini tehlikeye atmayacağım. Ne pahasına olursa olsun."

Konuyu değiştirme vakti gelmişti. "Neden topraklarının ve halkının üzerinde yaşıyorsun?" diye sordum aceleyle. "Burada olsan eminim her şeyi daha yakından takip edebilirdin."

Bana bakıp sorduğum soru kafasını karıştırmış gibi kaşlarını çattı. "Topraklarımı yukarıdan takip etmeyi tercih ediyorum. Ejderhalar böyle yapar."

"Tüm Düşmüşler böyle mi yapıyor yani?"

"Öyle bir güçleri yok," diye yanıtladı Drager küstahça.

"Peki ya Zahak?" diye sordu Lexie, ardından dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Görünüşe göre bunun arkadaşlar arasında havadan sudan bir konuşma olmadığını unutmuştu.

Drager homurdandı. "Gücü olsa neden benim topraklarımda uçsun?"

O devasa, korkunç siyah ejderhanın görüntüsü zihnimde belirdi.

Zahak.

Canavar hâli hayal edebileceğim her şeyden daha korkunçsa insansı hâlinde nasıl göründüğünü merak ettim. "Hayatımı kurtardı," dedim usulca. "Bunu neden yaptı ki?"

Drager'ın içimdeki enerjisi ısınıp öfkeyle titreşti.

"Zahak altında yatan başka bir neden olmadıkça hiçbir şey yapmaz," dedi Drager. "Seni çok yardımsever biri olduğu için kurtardığını sanma, iyilik nedir bilmez o. Yalnızca bana baskın olduğunu göstermeye çalışıyordu ve sen de yanlış zamanda yanlış yerdeydin."

Drager'ın haklı olduğuna emindim, sonuçta bu dünyayı ve kardeşlerini benden çok daha iyi tanıyordu. Yine de sözlerinden rahatsız olmadan edemedim. Sırf o öyle sanıyor diye her şey onunla ilgili olacak değildi.

Cal'in beni bıraktığı bölgenin yemyeşil düzlüklerini arkamızda bırakırken aramızdaki gerginlik hâlâ gıdım azalmamıştı. Ağaçlara vardığımızda üzerimizdeki seyrek yaprakların arasından sızan pembemsi ışık huzmeleri etrafımızı sardı.

Dikkatimi doğaya çevirip tanımadığım birçok çiçek ve bitkiyi incelemeye başladım. Yakınımızdaki çalılar altı yapraklı

mor çiçeklerle doluydu. "Angener çiçekleri," dedi Lexie incelemek için çalıya eğildiğimi görünce. "Şifalı çiçeklerdir. Onları ezer, çıkan yağı yaraların üzerine süreriz."

Elini daha gür bir çalının üzerinde gezdirdiği sırada çiçekler dokunuşuyla kabarıp büyüdü. Hareketini tekrarladığımda çiçekleri okşayan elimini bir sıcaklık takip etti. Gözlerim ardına kadar açılmış vaziyette en yakın arkadaşıma döndüğümde bana usulca güldü.

"Duyarlı değiller," dedi. "Onları ezmekten korktuğunu biliyorum ama inan bana, acı ya da herhangi bir şey hissetmiyorlar. Beslenmek için enerjini kovalıyorlar, tıpkı ev–" boğazını temizleyip çaktırmadan Drager'a baktı, "Dünya'daki çiçeklerin güneşe dönmesi gibi. Sadece enerjiyle ilgili bir şey."

Sözleri mantıklıydı ama başka çarem kalmadıkça çiçekleri asla ezmeyeceğimi içten içe biliyordum.

Drager'ın her şeyi uzun uzun incelememe sinirlenip acele etmemizi söylememesi beni şaşırttı. Yolculuğumuzun başında etrafta hiçbir yaratık görmesek de zaman geçtikçe bir bir ortaya çıkmaya başladılar. Bunlardan ilki bir metreyi aşkın gövdesi ve bir o kadar uzun bacaklarıyla pasparlak tüylü bir kediydi. Parlak, kırmızı bir kürkü, daha uzun bir burnu ve yüzünde hareket eden minik dokunaçlar gibi kalın ve uzun bıyıkları olan bir panteri anımsatıyordu.

"*Sabre,*" dedi Lexie. "Ölümcül değillerdir."

Kedi usulca yaklaşıp başını bacağıma sürterek evrensel kedi dilinde sevilmek istediğini gösterdiğinde Lexie'nin haklı olduğunu anladım. "Ah tatlım, ne kadar sevimlisin," dedim gülümseyerek. Uzaktan göründüğü kadar yumuşak değildi, kürkü sıkı ve sanırım su geçirmezdi.

"Otçul ve özgür ruhludurlar," dedi Lexie ve yanımızda bütün sessizliği ve ölümcül havasıyla dikilen Drager bile yaratığın başını okşadı. Kısacık sürse de gözümden kaçmamıştı.

O gözden kaybolduktan sonra farklı bir fae yaratığı ortaya çıktı. Küçücüktü ve bir çiçek çalısının üzerinde kanat çırparken parıldıyordu. Aynı yaratıktan önce bir, ardından bir tane daha belirdi, çok geçmeden bir düzinesi karşımızda ışıl ışıl parlamaya başladı. Aydınlık ormanın ortasında bile cıvıl cıvıl ve gözalıcı görünüyorlardı. Yaklaşmak için hamle yaptığımda Drager beni durdurdu. "Onların ışığını asla takip etme, insan. Güzellikleriyle seni kendilerine çekerler ama ardında ölüm bulursun."

Gözlerimi kısıp ışıklarına baktığımda göz kamaştıran parıltının ötesini görüp ürperdim. "Vay canına," dedim şaşkınlıkla. Küçük bir piranaya benziyordu. Balık şeklindeydi ama minik kanatlarıyla havada asılı duruyordu, sivri dişleri vücudunun en büyük bölümüydü. Daha fazlası ortaya çıktığında hep birlikte etimi saniyeler içinde kemiklerimden sıyırabileceklerini düşündüm.

"Burada boyut ve ölümcüllük doğru orantılı değil demek." Bir başıma olsam sabre'dan kaçar, bu ışık bulutunun arasına güle oynaya girerdim.

Lexie, "Concorlar," derken yüzü tiksinti doluydu. "Korkunç canlılardır. Ama onlara dokunmadıkça sana saldırmazlar. Seni içlerine çekmeleri gerekir. Pek çok fae hayatını bu ışıklar yüzünden kaybetti."

"Ama onları yakalayıp bir kavanoza koyarsan," diye ekledi Drager, "mükemmel ve ebedi bir ışık kaynağın olur. Havasızlıktan ya da açlıktan ölmezler."

Bildiğim iyi oldu.

Yürümeye devam ettik. Dönüp arkama baktığımda concorların çoktan gözden kaybolduğunu, bir sonraki kurbanları için pusuya yattıklarını gördüm.

Saatlerdir yürümemize rağmen ormanın sonu gelmiyordu, yol boyunca başka canlılarla da karşılaştık. İçlerinde en korkutucusu *fantine* isimli etobur bir hayvandı. Koyu renkli bir deri-

si, kahverengi tatlı gözleri ama kötü, çok *kötü* bir mizacı olan bu yaratık geyiğe benziyordu. "Sürü hâlinde gezerler," dedi Lexie, Drager hayvanı kovduktan sonra. "Biri önden gider, diğerleri de hep birlikte avlanabilsinler diye arkadan gelir."

"Hızlanmalı mıyız?" diye sordum, etobur bir fantine sürüsünün geldiği düşüncesiyle panikleyerek. Drager soruma gülerek cevap verdi, aptallık edip en korkunç yırtıcının zaten yanımızda olduğunu ve hiçbir şeyin bize saldırmaya yeltenmeyeceğini unutmuştum.

"Akademi tam olarak ne kadar uzakta?" diye sordum. Sanki koca günün yarısını yürüyerek geçirmiştik. "İnsanların suya, yemeğe ve kapalı bir tuvalete ihtiyacı var. Sıralama değişebilir tabii."

Drager'ın "işaretini" içimde tutmaya kararlı olması teoride kulağa harika geliyordu ama birlikte olduğumuzdan beri işememiştim ve sağlam bir idrar yolu enfeksiyonunun beni beklediğine emindim. Drager'ı mutlu etmekten ziyade, ormanda çıplak kıçımı ısırmaya kalkacak çok fazla yaratık olduğundan endişelenmiştim. Fakat çok yakında karşımda bir tuvalet belirmezse başka çarem kalmayacaktı. En azından Lexie yanımdaydı da arkamı kollaması için Drager'a güvenmek zorunda değildim.

İlişkimizin *birbirimizin önünde işiyoruz* kısmına daha vardı. Nedeni de tabii henüz bir ilişkimiz olmamasıydı. Muhtemelen de hiç olmayacaktı.

"Hâlâ epey yolumuz var," dedi Drager. "Ocheran toprakları geniş ve Akademi beş arazinin ortasında yer alıyor. Senin de bildiğin gibi tarafsız topraklarda."

"*Crionları* çağıralım," dedi Lexie keyifle gülümseyerek. "Tek gayeleri seni memnun etmektir."

Drager sessizce bir şeyler homurdandı. "Çağırmamayı tercih ederim. Geldiler mi gitmek bilmiyorlar. Onu ben taşırım."

O tam karşısında duruyordu ve aciz bir bebek gibi taşınma fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Zaten insanları kendilerinden aşağı görüyorlardı ve buna tam mânâsıyla karşı çıkamasam da ırkımı elimden gelen en iyi şekilde temsil etmeye devam edecektim.

"Kendi ayaklarım üzerinde yürümeye devam edip çalılıklara işeme–"

Drager bir elini kıçıma yaslayıp beni kucağına aldığında dengem bozuldu ve ben hoşnutsuzluğumu dile getirme fırsatı bulamadan o kadar hızlı koşmaya başladı ki ejder lordunun üzerine kusmamak için derin nefesler almak zorunda kaldım.

Gerçi hak etmiyor da değildi.

Yolculuğumuz sırasında gözlerimi pek açamasam da ne zaman bir kaçamak yapsam Drager'ın yanında koşan Lexie'nin bu hızın her saniyesinden büyük bir zevk aldığını gördüm. Yüzü aydınlanmıştı, gözleri ışıl ışıl parlıyordu ve sesini duyamasam da koşarken şarkı söylediğini biliyordum.

İnsanlardan farksızmış, kıçımın kenarı. Yalancının önde gideniydi. Lanet olası bir hız treni gibi koşuyordu.

Drager beni düşmekten korkmayacağım kadar sıkı tutuyordu; hız kesmeden ilerlemeye devam ettiklerini görünce gözlerimi açmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Doğaüstü hızlarına rağmen Akademi'ye varmamız birkaç saat sürdü. Ormandan ayrılmadan hemen önce tuvalet molası istemek zorunda kalmıştım ama neyse ki kıçım kimsenin saldırısına uğramamıştı.

Ormanı arkamızda bıraktığımızda hayatımda gördüğüm en büyük göle vardık. Drager zümrüt yeşili, berrak suyu görür görmez yavaşladı. Beni yere bıraktığında bakışlarım göle kaydı. Öğleden sonra güneşinin altındaki uzun yolculuğun ardından su davetkâr görünüyordu.

"Yüzmek güvenli mi?" diye sordum, henüz kendine gelmemiş bacaklarımın üzerinde bocalarken. "Ya da içmek?" Kupkuru ağzım suya balıklama dalmak için yanıp tutuşuyordu.

"İçmek güvenli," dedi Lexie. "Su beş toprak boyunca akarken milyonlarca yeraltı tünelinden süzülür. Ama gölde hiç tek başıma yüzmedim. Denizinsanları da dahil birçok fae burayı evi olarak görür."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Denizinsanları mı?"

Başıyla onayladı. "Evet. Hemen hemen hayal ettiğin gibidirler ama o bayıldığınız filmdeki kızıl saçlı kızdan daha çok balığa benzerler."

Titreyen bacaklarımla kıyaya doğru ilerledim ve gölün sakin yüzeyini inceledim. Hiçbir yaşam belirtisi göremeyince hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı bilmiyordum. Diz çöküp avuçlarımı berrak suyla doldurdum. Ağır ağır yudumlarken tadının güzelliği karşısında inlememek için kendimi zor tuttum. Tatlıydı ve susuzluğumu ânında gidermişti, avuç avuç içmeye devam edip ancak midem guruldadığında durdum.

"Gel hadi, birazdan hava kararacak. Seni gündüz gözüyle Akademi'ye yerleştirmek istiyorum," dedi Drager kıyıdan.

Ayağa kalkarken bedenimde ne kadar kas varsa hepsinden itiraz çığlıkları yükseldi. Canım sadece seksten değil, saatlerce yürümekten ve son hız koşarken Drager'ın kucağında taşınmaktan da acıyordu. Zavallı kitap kurdu bedenim böyle aktivitelere alışkın olmadığından serzenişini duyduğumdan emin olmak ister gibiydi.

Gölün etrafındaki patika boyunca ilerlerken bacaklarım yavaş yavaş kendine geldi ve çok geçmeden, pembe gökyüzü kararmaya başlarken Akademi göründü.

Güneş... tanrıları... aşkına.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kilometrelerce genişlikteki alana yayılan Akademi çok etkileyiciydi. Karşımda her zaman hayranlık duyduğum, daha çok İngiltere ve Avrupa'da görülen seçkin ve köklü okullar gibi karanlık ve heybetli, gotik bir yer bulmayı bekliyordum ama Fae Akademisi hiç de öyle görünmüyordu.

Pencere, kapı ve kemerlerdeki altın renkli süslemeler dışında tamamen beyazdı. Üç ya da dört katlı bina beklediğimden daha modern görünüyordu, kuleleri yoktu ve Hemptons milyarderlerinin oyun alanlarındaki bir sahil malikânesini andırıyordu. Sağ ve sol tarafa uzanan balkon ve pencerelerin yatakhaneye ait olduğunu tahmin ediyordum. Ortadaki yarım düzine basamak neredeyse tamamı altın renkli, üzerinde kıvrımlı sözcükler ve resimlerin hareket ettiği çift kanatlı devasa bir kapıya uzanıyordu.

Lexie'nin Risest'in Dünya'dan çok da farklı olmadığı yönündeki ısrarlarına rağmen faelerin enerjiyi manipüle etme yeteneklerine akıl sır erdiremiyordum. "Burada kaç çocuk ya da öğrenci eğitim görüyor?" diye sordum usulca. Kendimi şimdiden huzursuz ve buraya ait değilmiş gibi hissediyordum.

"Burada ne çocuk ne de genç var," dedi Lexie. "Akademi'yi daha çok bir üniversite gibi düşün, bir uzmanlık alanı seçiyorsun ve topraklarına dönüp çalışmaya başlamadan önce ileri eğitim alıyorsun."

"Ama benim temel eğitime ihtiyacım var," diye hatırlattım. "İleri derslerin hiçbirine katılamam."

Drager pek endişeli görünmüyordu. "Yeteneklerini aşan dersler almayacaksın. Çoğu sadece gözlemden ibaret olacak. Böylece hiçbir şeye bulaşmadan dünyamızı öğreneceksin. Özel öğretmenler de tutabiliriz."

"Buna gerek var mı?" diye sordum. "Sonuçta Risest'te sonsuza dek kalmayı planlamıyorum. Belki de haini bulana kadar Lexie'yle kalmak daha mantıklıdır, sonra da evime dönerim."

Drager'ın ifadesini anlamlandırmak güç olsa da önerimden pek hoşlanmış gibi durmuyordu. "Fae dünyasında zaman insanlarınkinden çok daha yavaş geçer," dedi haklılığını ispat etmeye çalışıyormuş gibi tane tane konuşarak. "Hainin izini sürüp icabına bakmak yıllar, hatta on yıllar sürebilir. Ayrıca hiçbir eğitim zaman kaybı değildir. Bu fırsata minnettar olmasın. Böyle kurumlarda insanlar genelde hoş karşılanmaz."

"Ah, tabii ya! Neden daha önce söylemedin?" Sesim sahte bir heyecanla dolup taşıyordu. "O altın kapılardan geçip kendimi hak etmediğim bu deneyime bırakmaya çok hazırım."

Drager'ın ifadesi kararlığında Lexie birden araya girdi. "Eğlenceli olacak," dedi neşeyle. "Burada çok güzel günlerim oldu. Eh, Dünya'da o kadar zaman geçirdikten sonra biraz paslandım. Bilgilerimi tazelemek iyi gelir."

Derin bir nefes alıp ona kadar saydıktan sonra Lexie yanımda olduğu müddetçe iyi olacağıma kanaat getirdim. "Peki, ben hazırım," dedim. "Bu arada öğrenciler nerede?" Etraf terk edilmiş gibiydi, görünürde tek bir fae bile yoktu.

Etrafımızda göremediğim bir çan kulesi varmış gibi uzun ve pes bir *gong* sesi duyulunca Akademi birden canlandı. Pencerelerin açılmasıyla öğrenciler balkonlara akın ederken Akademi'nin terk edilmiş olduğuna dair düşüncelerim uçup gitti.

Geldiğimizde hepsi derste olmalıydı.

"Akademi'nin daima birkaç yüz öğrencisi olur," dedi Drager. "Risest'te pek genç nüfus yok, dolasıyla Akademi'nin kapasitesi

bundan çok daha fazla olsa da sayı genellikle bu civarda kalıyor. İki yıllık bir eğitimden geçiyorlar, bu da yaklaşık dört yüz gün ediyor."

Eğitim süresi evimdeki çoğu üniversiteden daha kısaydı demek. "Akademi'yi Düşmüşler mi kurdu?" diye sordum.

"Her şeyi biz yarattık," dedi. "Beş diyar da ne yöneticisi ne de amacı olan bir kargaşadan ibaretti. Faeler birbirleriyle çatışıyor, tek bir dünyadaymış gibi uyum içinde yaşamıyordu."

"Risest'in diğer toprakları ne hâlde? Doğu Âlemi dışında kalanlar?" diye sordum. "Onların Düşmüşleri olmadığını varsayıyorum, hâlâ kaos içinde birbirleriyle mi çatışıyorlar?"

Soruma cevap veren Lexie oldu. "Onlar hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Aramızdan uçsuz bucaksız, tehlikeli denizler geçiyor. Asırlardır o topraklardan gelen birkaç kişiyle karşılaştık sadece ve o sıralar burada, Doğu Âlemi'nde uğraştığımız sorunları yaşamıyorlardı. Dünya'ya giden geçitler yüzünden enerjimizin düzensizleştiği, bunun da ırkımızı etkilediğini varsaydık."

Dünya ve Risest arasındaki bağlantı beni âdeta büyülüyordu. "Geçitler tam olarak nasıl işliyor? Nasıl ortaya çıktılar?"

"Hiçbir fikrimiz yok," dedi Lexie, omuzlarını silkip daha fazlasını öğrenebileceğime dair tüm umutlarımı yerle bir ederek. "Dünya'nın milyonlarca yıl önce bizim dünyamızın enerjisiyle oluştuğuna dair teoriler var ama işin aslını bilen kimse kalmadı. Ne gariptir ki geçitleri tesadüfen keşfeden ilk kişi bir insandı. Sadece birkaç seçkin insanda geçidi aşabilecek yoğunlukta enerji var ama birçoğu yine de denerken ölüyor. Doğu Âlemi'ndeki tüm geçitler faelerin Dünya'ya izinsiz geçmesini engellemek için sıkı sıkıya gözleniyor."

"Zaten geçitlerin çoğu benim topraklarımda," diye ekledi Drager. "Halkımın da sadece kütüphaneyi kullanarak enerji toplamaya izni var."

"Güneşin sana güç verdiğini söylemiştin," dedim ilk konuşmamızı hatırlayarak. "Ama kütüphaneyi sadece geceleri ziyaret ediyorsunuz. Bunun nedeni ne?"

Drager'ın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bina güneş enerjisini topluyor, biz de geceleri gelip bununla besleniyoruz. Böylesi daha kolay. Biz onların dünyasına gönlümüzce girip çıkarken insanların hepsi çoktan uyumuş oluyor."

Demek öteki tarafa geçen faelerin hepsi kütüphanede kalmıyordu. Dünya'ya insanlar uyurken sızmak istiyorlarsa bunu yapamazlardı.

Konuşmaya dalmışken balkonları doldurmuş fae öğrencilerin dikkatini çekiyorduk, hepsi korkuluklardan bize bakıyordu. *"Düşmüşlerden biri burada,"* diyen birkaç fısıltı kulağıma geldi.

Belli ki Drager Akademi'yi pek sık ziyaret etmiyordu.

"Gel." Ejder lordu meraklı gözleri umursamadı. "Seni yerleştirelim."

Kapılardan girme niyetiyle basamaklara yönelmişti ki ilkine adım atamadan duraksadı. Ağır ağır dönüp göle baktığında ifadesi karardı. Dikkatini çeken şeyi merak ederek gölü ve ufku incelediğimde aniden ortaya çıkan dört gölge karşısında dudaklarımdan utanç verecek kadar yüksek sesli bir çığlık döküldü.

Ejderhalar. Hem de hepsi.

Dört devasa yaratık güneş ışığının son demlerinde ormanın ve gölün üzerinde süzülürlerken birer siluetten farksız görünüyordu. Devasa kanatları, güçlü ve ağır gövdeleri, yaldızlı kanatları ve pullarıyla hepsi siyah ejderhaya benziyordu ama Lexie'nin daha önce de açıkladığı gibi renkleri farklıydı.

En önde ve ortada uçan orman yeşiliydi, siyah olandan biraz daha küçük olsa da çevik ve hızlıydı. Bir yanında kiremit rengi, diğer yanındaysa kırmızı renkli iki ejderha daha vardı.

Hepsinin üzerindeyse düzenlerine ayak uydurmayan, üçünün toplamından daha büyük ve daha korkutucu siyah pullu ejderha duruyordu.

"Senin ejderhan ne renk?" diye sordum Drager'a, gözlerimi yaklaşan devasa canlılardan alamıyordum.

Göğsünden yükselen gümbürtüyle dikkatim dağılacakken diğer dört ejderha sola doğru bir yay çizip yaklaşık elli metre ötemizdeki çimlerin üzerine indi.

Drager'ın gümbürtüsü şiddetlenirken bir ejderha savaşına şahit olmak üzere olup olmadığımı merak ettim. Bu ihtimalin bile içimi korkuyla doldurması gerektiğini bilsem de bir yanım bunu deneyimlemek istiyordu.

Arkamızdaki öğrenciler akıllarını kaçırmış gibi çığlıklar atarak diğerlerine sesleniyordu, omzumun üzerinden arkama hızlı bir bakış attığımda balkonların hınca hınç dolu olduğunu görünce şaşırmadım. Akademi'deki herkes gösteriyi izlemek için toplanmıştı.

Drager ilerlemeye başladığında vücudum sıcak havayla sarmalandı. Çimlerin üzerinde kardeşlerine doğru ilerlerken, "Burada kal," dedi sertçe.

"Sanırım sonunda onları neden tanrı gibi görüp boyun eğdiğinizi anladım," diye fısıldadım Lexie'ye. "Çok etkileyici görünüyorlar."

"Tahmin bile edemezsin," diye karşılık verdi. "Beşini bir arada görmeyeli yıllar olmuştu. Pek iyi geçindikleri söylenemez, birbirlerine sürekli şüpheyle yaklaşıyorlar. Diğer dördünün neden Drager'ın peşinden Akademi'ye geldiğini anlayamıyorum."

"Belki toplantıyı buraya taşımaya karar vermişlerdir?" diye tahmin yürüttüm.

"Ya da savaşı," diye karşılık verdi Lexie düz bir sesle. "Cevabımızı birazdan alacağız."

Drager kardeşlerinin canavar formlarının karşısında durduğunda büyüklüklerini ilk kez bu kadar net idrak ettim. Drager

dev gibi bir adam olmasına rağmen onların karşısında ufacık kalmıştı. Dört ejderhanın en küçüğü yeşil olanın karşısında bile.

"Bir savaşın patlak verip vermeyeceğini nasıl anlayacağız?" diye sordum, arkamızdaki faelerin artan heyecanlarıyla yükselen gürültüsünü bastırmak için daha yüksek sesle.

"Anlarsın," dedi Lexie gergince gülerek. "Güçlerini göstermekten kaçınmazlar. Toprakları ve fae ırklarını bölüştükleri ilk birkaç yıl dünyamız alevler içinde kalmıştı."

Neyse ki henüz görünürde tek bir alev bile yoktu. Gerçi havadaki gerginliği fark etmemek imkânsızdı.

"Toplantı odasını hemen hazırlayın," dedi arkamızdan gelen tiz bir ses. Başımı çevirdiğimde iri yarı bir fae'in basamakları aceleyle indiğini gördüm. Üzerinde döpiyese bakılırsa Akademi'deki hocalardan biriydi ve neredeyse Drager kadar uzun boyluydu.

Geniş omuzları, geniş bir yüzü ve yüzünün ortasında ejderhaların üzerinden ayırmadığı kocaman tek bir gözü vardı.

Lexie kulağıma doğru eğilerek usulca, "Trol," dedi. "Akademi'nin müdiresi Rolta. Trollerin derisi çok güçlüdür, çoğu enerji manipülasyonuna ve diğer fae yeteneklerine dirençlidir. Rüşvet kabul etmez, en yüksek teklifi verenin piyonu olmazlar. Dolayısıyla öğrencileri kontrol altında tutma konusunda ideal bir seçim."

Rolta'ya bir bakış daha attığımda kendine has özelliklerine rağmen etkileyici ve güzel bir kadın olduğunu fark ettim. Omuzlarına dökülen dalgalı sarı saçları, koyu gri bir teni vardı ve kalıplı vücuduyla haltercileri andırıyordu. Küçük burnu ve ince dudaklarının üzerindeki tek mavi gözüneyse bakmamaya çalıştım.

Onu incelememi kaba bulabileceğini hatırlayınca bakışlarımı tekrar karşımızdaki ejderhalara çevirdim.

"Kutsal ürpertiler aşkına, şekil değiştirecekler," diye mırıldandı Lexie.

Bütün dikkatimle Düşmüşlere odaklanmışken trol kadın aklımdan uçup gitmişti. İki metrelik bir adamın nasıl on beş metrelik bir ejderhaya dönüştüğünü görmem gerekiyordu. Bilim adına tabii ki.

İlk harekete geçen yeşil ejderha oldu.

Lexie, "Kellan," diye açıkladığında adına ihtiyaç duyup duymayacağımı merak ederek aklımın bir köşesine yazdım. "Su manipülasyonu gücüyle Verdin Denizleri'ne hükmediyor."

Daha sonra üzerine düşüneceğim bilgilerin sayısı giderek artsa da şu an sadece şekil değiştirmelerine odaklanmıştım. Durduğum yerden bile hissedilen sıcak bir rüzgârla başladı, ardından etrafımızdaki ışık iyice parlaklaştı. Enerjileri güçlüydü ve daha yakınlarında olsak ne kadar rahatsız edici olacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Işık etrafını sarmalayıp kıvrılıp bükülen uzuvlarını görmemize engel oldu ve çok geçmeden yatıştığında yeşil yaratık ortadan kaybolmuştu. Yerinde uzun boylu bir adam duruyordu. Cüssesiyle Drager'ı andıran Kellan'ın beyaza çalan sarı saçları ve son derece bronz bir teni vardı. Günlerini güneşin altında geçiren bir sörfçüye benziyordu. Olduğum yerden yüz hatlarını bütün netliğiyle göremesem de en az kardeşi kadar gözalıcı olduğunu anlayabiliyordum. İnsan formu her nasılsa giyinikti, üzerinde bir şort ve gömlek vardı, ayaklarıysa çıplaktı.

Vay canına. Beşi de aynı anda şekil değiştirse ne denli yoğun bir enerjinin yayılacağını merak ettim.

Belli ki ejderhalar, hangi dünyadan düşmüş olurlarsa olsunlar, her türlü ırkın üzerindeydi. Gerçekten de tanrıları andırıyorlardı. Fakat kendilerini her ne kadar tanrı olarak adlandırsalar, faelerin sadakati ve hayranlığıyla güçlenseler de hepsi hâlâ bir ejderhaydı. Uzaylı ejderhalar.

Birini tanrı yapacak şeyin ne olduğundan emin olamıyordum ama ilginç bir düşünce gibi geliyordu. Kesin olan bir şey varsa o da Dünya'da olsalar kesinlikle yüce varlıklar olarak görülecekleriydi ve bir insan olarak bunu reddedemezdim. Yani... sanırım tanrı sayılırlardı.

Otuzuncu Bölüm

"Sen de kafayı yiyor musun?" diye sordu Lexie nefes nefese. Hiçbir zaman gergin biri olmamıştı, özellikle de konu erkekler olduğunda. Benim aksime kimseye tutulmamış, istediği kişiyle yatmayı seçmiş, asla daha fazlasını arzulamamıştı. On yıllık gelecek planında evlilik ya da aile kurmak yoktu -bilakis plan yapmaya şiddetle karşı çıkardı- ve nedenini hep merak etmiştim. Artık cevabı biliyordum elbette, Lexie tipik bir insan kadınından çok farklıydı.

Kırmızı ejderha insan formuna bürünürken, "Ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilmiyorum," dedim boğuk bir sesle.

"Tylan," dedi Lexie. "Ateşin gücünü taşıyor, öfkelendiğinde alevlerinin otuz metreye ulaştığını duydum. Lastoa Kraterleri'nde yaşıyor."

Listeye başka bir isim, başka bir bölge daha eklenmişti. "Yakında bir haritaya ihtiyacım olacak," dedim.

Dudakları seğirdi. "Derslerine başladığında buluruz."

Dersler. Bunu sindirmem zaman alacaktı fakat şu an zihnim ejderhalarla meşguldü. İnsan formuna bürünmüş üçüncü Düşmüş ortaya çıkana kadar ışık yoğunlaştı, sıcaklık etrafımızı sarmaladı.

Tylan kardeşlerinden birkaç santim kısaydı. Saçları koyu kahverengiymiş gibi görünse de aralarda ejderhasının rengini andıran kızıl tutamlar gördüğüme yemin edebilirdim. Drager ve Kellan'dan daha esmer olan teni koyu kahverengiye çalıyordu. Gözlerini göremesem de ona oduncu havası katan gür bir

sakalı vardı. Hele de üzerindeki kot pantolonu, dar siyah tişörtü ve ayağındaki botlarıyla.

"Tanrılar yardımcımız olsun," dedi Lexie boğuk bir sesle. "Birlikte ne kadar güçlü olduklarını unutmuşum. Onları tanrı olarak kolayca kabul etmemizin nedeni de buydu. Yan yana geldiklerinde enerjileri artıyor. Birbirleriyle didişmeyi bir yana bırakıp birlikte çalışsalar bütün Risest'e kolayca hükmedebilirler."

"Kardeşler birbirleriyle hep didişir," dedim omuzlarımı silkerek. "Sadece çoğu, birbirini yerken toprakları yok edecek kadar güçlü değil. Hiç değilse bu beşi dünyanızı yerle bir etmeyecek kadar birlikte çalışıyor."

"Haklısın," dedi üzerimize hücum eden sıcaklık dalgası yüzünden kendini yellemeye başlarken. Alnım çoktan ter damlacıklarıyla ıslanmıştı ve sona kalan ikisi de şekil değiştirdiğinde kim bilir ne hâlde olacağız diye merak ettim.

Sol tarafımızda duran Rolta beş kardeşe doğru ilerlemeye başladı. Çimlere düşen gölgesini fark ettiğimde sandığımdan daha iri olduğunu anladım. O ilk birkaç adımdan sonra daha fazla yaklaşmadı.

"O bile tereddüt ediyorsa hepimiz etmeliyiz," diye mırıldandı Lexie. "O kadın hiçbir şeyden korkmaz."

Etkileyici görünümü göze alındığında buna şaşırmadım. Belki tüm troller onun gibiydi ama içimden bir ses kendi ırkının içinde bile istisna olduğunu söylüyordu. Doğu Âlemi'ndeki tek tarafsız toprağı, Akademi'yi –neredeyse hiç kan dökmeden– yönetmesi, güçlü bir varlık olduğunun kanıtıydı.

Üzerimize hücum eden yeni bir sıcak rüzgâr dalgası alnımdaki teri ânında kuruttu. Turuncu ejderha şekil değiştirmişti ve yerinde başka bir gözalıcı adam duruyordu.

"Emmen," dedi Lexie. "Santoia'nın Vahşi Toprakları'ndan geliyor. Toprağa yatkınlığı var ve bu gücüyle devasa mineraller çıkarabiliyor."

Emmen, kırmızı ejderha Tylan'la aynı boydaydı, kardeşininkinden çok daha solgun teni batan güneşin altın rengi ışıkları altında parıldıyordu. Yanlarından kazınmış, üstten de kısacık bırakılmış saçları kahverengiymiş gibi görünüyordu ve sakalsız yüzü pürüzsüzdü.

Pantolonu ve beyaz gömleğiyle Drager gibi resmî giyimliydi. Değişimi sona ererken kol düğmelerini iliklediği ve sırtını dikleştirip birbirleriyle konuşan kardeşlerine baktı.

Ejderhalar şekil değiştirmeye başladığından beri sabırla yaldızlı kanatları kapkara pullarıyla çok daha parlak görünen devasa siyah ejderhanın yüzünü göstermesi bekliyordum. Sırayla insan formuna bürünen kardeşleriyle arasındaki mesafeyi korumuştu ancak sırada o vardı.

Sıcaklık bu kez o kadar yoğundu ki gerilememek için kendimi zor tuttum. Çıkan ışık gözlerimi kör edecek kadar parlaktı. "Hiçbirimiz nasıl değiştiklerini görmedik," dedi. "Ama Drager ve Zahak daima en boğucu olanlardır."

Drager'dan bahsettiğinde bir kez daha ejderhasının ne renk olduğunu merak ettim. Lexie'nin cevabı bildiğine emindim ama bir yanım bunu kendi gözlerimle görmek istiyordu.

Işık başımızı kaldırabileceğimiz kadar azalıp da beşini de bir arada gördüğümde tepkimi saklamayı başaramadım.

Hayır, bu doğru sayılmazdı.

Beşlinin sonuncusunu gördüğümde tepkimi saklamayı başaramadım.

Zahak.

Drager'dan birkaç santim uzundu ama yüzü... tıpkı onunkine benziyordu. Biraz daha sert ve kusursuz açılarla dolu hâli gibiydi. Saçları kardeşininkinden daha koyu olsa da teni onunki gibi bronzdu. Fakat Drager'ın aksine takım elbiseye benzer bir şey giymemişti, üzerinde siyah bir kargo pantolon, tabii ki siyah bir tişört, ayaklarındaysa ağır botlar vardı. Gizli bir devlet

operasyonunda çalışan, adı ya da telefon numarası olmayan bir adam gibi görünüyordu

"Kahretsin," diye mırıldandım, "ben de Drager arkadaş canlısı biri değil sanıyordum. Siyah ejderha korkutucu görünüyor."

Lexie boğazını temizledi. "Evet. Zahak, Denille Adaları'na hükmediyor. Ejderha efsanesinin –avlanıp hazineler biriktiren korkunç, yalnız canavar hikâyesinin– karşılığıdır. Kimse onu tam anlamıyla tanıyamasın diye bu efsaneleri bile bile besler. Onunla karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdim."

"Evet... ben de."

Drager'a o kadar benziyordu ki ona tam anlamıyla katılmam imkânsızdı. Belki de tipim uzun boylu, tehlikeli görünen ürkütücü psikopatlardı.

Zahak nihayet kardeşlerinin yanına yaklaştı, durduğum yerden bile yüzündeki gergin, huysuz ifadeyi görebiliyordum. Burada olmayı zerre kadar istemediği her hâlinden anlaşılıyordu. Dürüst olmak gerekirse bir nebze olsun mutlu görünen tek kişi, yüzündeki saçları kadar parlak gülümsemesiyle yeşil ejderhaydı.

Birlikte bir çember oluşturduklarında gölle Akademi arasındaki açıklık enerjiyle doldu. Tenim tepeden tırnağa karıncalanırken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Düşmüşler tek sıra hâlinde bize döndüklerinde Akademi'de bir hareketlilik oldu. Arkama döndüğümde balkondaki tüm faelerin içeri kaçtığını, beş şekildeğiştirenin karşısında yalnızca Lexie ve Rolta'yla kaldığımı gördüm.

Faeler içgüdüleriyle hareket edip gözden kaybolurken ben onlara yaklaşmak istiyordum. Önde doğru bir adım atarak Drager'la aramdaki çekime teslim oldum. Hepsinin bir araya gelmesiyle daha da güçlenen çekime.

Kımıldama.

Kafamın içinde alçak sesli bir homurtu yankılandığında çığlık atarak dizlerimin üzerine çöktüm. Sertçe yere çarptığımda

nefes alıp verişlerim hızlandı ve bakışlarımı beşinin üzerinde gezdirirken başımın döndüğünü hissettim.

Drager az önce zihnimin içinde mi konuşmuştu? Verdiği emirle midemde tıpkı gücünü içime aşıladığı zamanki gibi bir sıcaklık kıpırdandı. Ama ses onunkine benzemiyordu.

Belki de birinin zihnine fısıldarken sesler değişiyordu, öte yandan bunu yapabiliyorsa şimdiye kadar çoktan yapmış olmaz mıydı?

"Morgs," dedi Lexie şaşkınlıkla, eğilip beni ayağa kaldırırken. "Tavuklar aşkına, az önce ne oldu öyle?"

"Tavuk mu?" Derin bir nefes aldım, hâlâ ejderhalara odaklanmış hâlde olduğumdan ne sorduğunun farkında bile değildim.

"Boş ver," diye homurdandı Lexie. "Neden düştün? Genelde yok yere sakarlık etmezsin. Öylece kapaklanıverdin."

Hayır. Öylece değildi. Kafamın içinde gürleyip bana emir veren kalın ses yüzünden kapaklanmıştım.

Hâlâ olması gerekenden çok daha hızlı nefes alıp versem de ciğerlerim oksijenle dolmuyordu.

"Sakinleşmen gerek yoksa bayılacaksın," diye uyardı Lexie sırtıma ritmik hareketlerle daireler çizerken. "Yavaş ve sakin nefesler al, Morgan. Yavaş ve sakin."

Sıcaklık içimde dönmeye devam etse de sözleri eninde sonunda sakinleşmeme yardımcı oldu.

"Bu..." dedim güçlükle, ardından kendimi yavaşça birkaç nefes daha almaya zorlayıp devam ettim. "Ejderhalar insanın zihninin içinde konuşabiliyor mu?" diye sordum. "Zihnimizi okuyabiliyorlar mı?"

Yok artık. Drager bunu yapabildiğine dair hiçbir şey söylemeden bunca zamandır kafamın içinde miydi? Onun canına okuyacaktım.

Lexie başımı kaldırıp ona dönene kadar soruma cevap vermedi. "Sanmıyorum," dedi, düşünceli bir tavırla. "Bildiğim ka-

darıyla yapamıyorlar. Zihinsel bariyerlerini indirirlerse birbirleriyle telepatik olarak iletişim kurabildiklerine dair söylentiler duydum ama Lord Drager bunu hiç doğrulamadı."

İçimdeki enerji nihayet sakinlediğinde nefes alıp verişlerim normale döndü.

"Morgan Starrer, beni korkutmaya başlıyorsun," diye çıkıştı Lexie ona cevap vermediğimi görünce. "Kendine gelmek zorundasın, Düşmüşler doğruca buraya geliyor."

Kafam hâlâ birinin zihnimin içinde konuşmuş olabileceği ihtimaline takılmıştı. Böyle bir şey yapamıyorlarsa aklımı kaçırıyorum demekti ve bu, geçtiğimiz ay boyunca başıma gelen çoğu şeyi açıklardı.

Bir yanım koşarak ailemin yanına dönmek istiyordu, bana ulaşamadıkları için çılgına döndüklerine ve muhtemelen kayıp ihbarında bulunduklarına emindim.

Hiç değilse orada karşılaşacağım tehlikelere aşinaydım.

İçimden bir ses Risest'teki tehlikelerin en kötü kâbuslarımdan bile daha beter olduğunu söylüyordu. Fantastik yolculuğuna büyülü bir ağaç ve üzerindeki topraklarla başlayıp yavaş yavaş akla gelebilecek her türlü müstehcenliği barındıran peri masallarına geçmiş iflah olmaz bir kitap kurdu olarak karşılaştığım manzara hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi.

En derin korkularımın ötesinde.

Beş ejderha çimenlerin üzerinde yavaş yavaş ilerliyordu, aramızdaki mesafe giderek azalırken Rolta yanıma geldi. Bize tek kelime etmemişti ama bir önemi yoktu. Bunun hayatımızın son saniyeleri olup olmadığını merak ettiğimiz bu korku dolu anda hep birlikteydik.

Düşmüşler üzerimize geliyor, hepsi de öfkeli görünüyordu.

Lexie'nin de dediği gibi, tavuklar aşkına.

Otuz Birinci Bölüm

Artan sıcaklık ve şiddetlenen rüzgâr yüzünden ayakta durmakta zorlanıyorduk. "Umarım daha fazla yaklaşmazlar," diye mırıldandı Lexie, dik durmak için kolumdan destek alırken.

Sanki Lexie'yi duymuş gibi durdular; sadece Drager yürümeye devam etti. Artık yüz ifadelerini net görebileceğim kadar yakınımdalardı ama tıpkı güneş tanrısı gibi hiçbiri pek bir şey açık etmiyordu.

Kellan'ın gözlerinin ejderhası gibi yeşil, Tylan'ınkilerin kahverengi, Emmen'ınkilerinse neredeyse beyaz sanılacak kadar açık renkli olduğunu fark ettim. Kardeşlerinin yanında duran Zahak'ın simsiyah gözleri bana kenetlenmiş gibiydi; gökyüzünde süzülen toprak parçasından düşmekten kıl payı kurtardığı insanın nasıl hâlâ burada ve hayatta olduğunu merak ediyordu şüphesiz.

Drager yanımıza geldiğinde olan biteni açıklamasını beklerken beni bir kez daha kollarına alıp –üstelik bu kez öncekinden çok daha sertçe– Düşmüşleri ardında bırakarak Akademi'ye uzanan basamaklara ilerledi.

Arkamızdan gür bir kahkaha sesi yükseldi ama hangi ejderhanın Drager'ın yaptığını komik bulduğunu görmeye fırsatım olmadı. Kumara düşkün bir kadın olsaydım paramı Kellan'a yatırırdım, beşi arasında en kaygısız görünen oydu.

En azından dışarıdan bakıldığında.

Akademi'den içeri adımımızı attığımız anda avucumla Drager'ın göğsüne vurup kendimce hırlamaya çalıştım, acınası bir

girişim olsa da insan ses telleriyle elimden gelen ancak bu kadardı. "İndir beni, Drager," diye emrettim. "Ben etrafta gezdireceğin bir oyuncak bebek değilim."

"Kes sesini," diye hırlayarak az önceki girişimimin ne kadar acınası olduğunu bir kez daha vurguladı.

"Neden buradalar?" diye sordum onu duymazdan gelerek.

Başını eğerek içeri girdiğinde yüksek tavanlar, altın renkli süslemelerle kaplı beyaz duvarlar ve salonda ilerlememizle neredeyse ânında ortadan kaybolan meraklı yüzler bir an için dikkatimi dağıldı. Sınıflara ve yatakhanelere uzanan koridorlarıyla Akademi'nin içi tıpkı bir okul gibiydi.

"Her şeyi çok bilen kardeşlerim, toplantılarımız daima felaketle sonuçlandığından tarafsız bölgede toplanmamızın bir nebze sakin kalabilmemiz adına en iyisi olacağına karar vermiş. Fae Akademisi'nin kurallarını çiğneme riskine girmeyiz."

Güneş tanrısından net bir cevap almanın şokuyla geri kalan sorularım aklımdan uçup gitti. Kafamı kurcalamaya devam eden bir soru dışında.

"Dışarıdayken zihnime fısıldadın mı?"

Drager göz göze gelebilmemiz için yürümeyi bırakmadan vücudumu yukarı kaldırdı. "Ne dedin sen?"

Sesindeki gerginlik bir sonraki sözlerimi dikkatli seçmemi söylüyordu. "Dışarıdayken kafamın içinde kalın bir ses duyduğumu sandım."

Aramıza bir sessizlik çöktü, bir süre yalnızca göğsünden yükselen hırıltıyı duydum. "Bu mümkün değil. Hayal görmüş olmalısın."

Konuyu kapamak istediği ortadaydı, antrede ilerlemeye devam edip açık bir kapının önünde durana kadar bir şey söylemedim, kafam karışmıştı. Ön büroya benzer bir yere girdiğinde altın renkli bir masanın arkasında oturan ince uzun bir kadın ayağa fırladı. "Lord Drager," dedi şaşkınlıkla. "Her şey yolunda mı?"

Küçücük yüzünü çevreleyen kısa kesilmiş saçları kıpkırmızıydı ve yüz hatları hiç insana benzemese de çok güzeldi. Gri gözleri çok büyük, burnuysa çok küçüktü ve neredeyse hiç dudağı yoktu. Kulakları çoğu fae'de görmeyi beklediğim gibi sivriydi ve Lexie'nin sivri olduğunu iddia ettiği kulaklarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Celeste, sana yeni bir öğrenci getirdim," dedi Drager direkt konuya girerek.

Kocaman gözlerini bana çevirdiğinde yüzünde beliren şaşkınlığa bakılırsa Drager'ın kollarındaki esiri yeni fark etmişti. Beni başparmağında çıkmış bir şeytantırnağıymışım gibi incelerken bakışları buz kesti.

"Bu... bir insan mı?"

Ah, ne güzel. Lexie'nin beni uyardığı tepkiye sonunda şahit olmuştum. İnsan olmam ve Drager'ın beni kucağında taşıma konusundaki yeni takıntısı Akademi'deki ilk dakikamda tuhaf bir duruma düşmeme neden olmuştu. Bağımsızlığımı gösterme zamanı gelmişti.

"*Bu* insan sorularınıza kendi ağzıyla cevap verebilir," dedim Drager'ın göğsüne bir kez daha vurmadan önce. "Bırak beni, göt herif."

Celeste keskin ve dramatik bir nefes aldı. Yüzü griye döndü ve bir anda masanın arkasında gözden kayboldu. *Bayıldı mı o?*

Drager, Rolta ve Lexie ofise girene kadar ne yerinden kımıldadı ne de beni yere bırakmaya yeltendi. Diğerleri geldiğinde Celeste çoktan ayağa kalkmıştı ve fal taşı gibi açılmış gözleri Drager'la aramda gidip geliyordu.

"Lord Drager, lütfen ofisime gelin," dedi Rolta gergin bir sesle. Drager'ın göğsü şişip ifadesi karardığında kadın henüz sözünü bile bitirmemişti. "Tabii sizin için de uygunsa. Akademi'ye geldiğinizi fark ettiklerinde öğrencilerin meraklı gözlerinden kaçınmak isteyeceğinizi düşündüm."

"Gidelim," dedi Drager müdirenin sözlerini başıyla onaylayarak.

Drager'ın beni evcil hayvanıymışım gibi her yere taşımasından bıktığımdan olduğum yerde kalmak istiyordum ama Celeste ve tiksinti dolu kocaman gözleriyle baş başa kalmanın anlamı yoktu. Drager'ın önceki sözlerinden faelerin gözünde bir hayvandan farksız olduğumu zaten biliyordum ama artık fazla iyimser davrandığından şüphelenmeye başlamıştım. Celeste bana kazayla üzerine bastığı bir *havyan pisliğiymişim* gibi bakıyordu.

Verdiği tepki Akademi'de geçireceğim zamanın bir göstergesiyse buraya birkaç haftadan fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

Drager beni dürterek ön masayı geçip üzerinde altın harflerle *Müdire* yazan kapıya doğru ilerleyen Lexie ve Rolta'yı takip etmemi söyledi. Kapıda başka sözcükler de yazıyordu ama bilmediğim bir dildeydi.

İçeri girmemizle kapının Drager'ın arkasından kendiliğinden kapanmasını sorgulamadım. Akışına bırakmanın başıma geleceklerden kurtulmanın tek yolu olduğuna karar vermiştim.

Ofis sadeydi, içeride sadece devasa bir masa, ona uygun boyutlarda bir sandalye ve arkasında da kitaplarla dolu beş raf vardı. İçimdeki kitap kurdu raflara gidip kitaplara göz atma dürtüsüyle dolup taşsa da -huylu huyundan vazgeçmezdi- kendime hâkim olmayı başardım.

Rolta yerine oturup bize de aynısını yapmamızı işaret etti. Lexie'yle masanın öteki tarafındaki üç minderli sandalyeden ikisine yerleşirken Drager'ın tepemizde dikelmeye devam etmesi hiçbirimizi şaşırtmadı. Arkamda korkunç bir ejderha dururken kendimi güvende hissetmem beni endişelendirmeliydi ama akışına bırakmak böyle garip şeyleri sorgulamamayı gerektiriyordu.

Müdire kalın parmaklarını birbirine kenetledi, kırpmadığı tek gözü aklından geçenlere dair hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Lexie, Akademi'de iki kişilik bir yer istediğinizi söyledi. Biri size bir konuda yardım edeceğini umduğunuz, geleneklerimizi öğrenmek isteyen bir... insan, diğeri de koruması için."

Sesi, gerginliğinin bir kısmı yatışmış gibi öncekinden daha güçlü çıkıyordu. Belli ki ofisinin duvarları arasında kendini daha rahat hissediyordu.

"Morgan benim için önemli," dedi Drager dümdüz bir sesle. Ne söylediğini idrak ettiğimde neredeyse Celeste gibi yeri boylayacaktım. Onun için önemli olduğumu mu söylemişti o? "İşimizi bitirene kadar iyi olmasına ve hayatta kalmasına ihtiyacım var."

Ah, tabii ki. Hainini bulmama ihtiyacı vardı. *Sakin ol, aptal şıpsevdi.*

Bir kalbin iki tarafına isimlerimizin baş harflerini yazıp durmaktan vazgeçmeliydim. İlişkimiz arada sırada seks –gerçekten harika bir seks– yaptığımız bir iş anlaşmasından ibaretti, aşk değildi. Duygularımın yoluma çıkmasına izin vermeyecek kadar yetişkindim. Öyle olmak zorundaydım.

"Görünüşe göre ben de bir süre kardeşlerimle birlikte Akademi'de olacağım," dedi Drager huysuzca. "Bu da öğrencileri hizaya sokmaya yardımcı olacaktır. İnsanımın başına bir şey gelirse buna hiç memnun olmayacağımı hepsine açık bir dille belirteceğim."

Öğrencilerini Drager'dan çok daha iyi tanıyan Rolta, buna ikna olmuşa benzemiyordu. Hiç değilse Lexie yanımda olacaktı. Kılıcını görmüştüm; ihtiyacım olan tek koruma oydu.

"Bir sorun yok elbette," dedi Rolta. Ağzı böyle söylese de ses tonundan okulunda böyle şeyler yaşamaktan son derece rahatsızlık duyduğu anlaşılıyordu. "İkisini de aynı odaya yerleştirmeliyiz. Neyse ki kısa süre önce tam da iki kişilik bir oda

boşaldı. Başka öğrenci kalmıyor ve özel bir banyosu var, bu da öğrencilerin onu tuvalette kıstırma ihtimalini düşürüyor."

Ah, ne güzel. Sabahları saçımı yıkarken banyoda kıstırılmak gibisi yoktu.

"Morgan'ın gölgesi gibi olacağım," dedi Lexie sırıtarak. "Onu dokunmaya kalkan olursa ellerini keserim."

Dünya'da biri böyle bir laf etse kınayıcı bakışlarla karşılaşır ve akıl sağlığı hakkında nutuklar dinlemek zorunda kalırdı ama burada sadece başlarını sallayıp gülümsüyorlardı. Fae Akademisi farklı kurallarla yönetiliyordu ve burada her şeyi sonuna kadar tecrübe edecek kadar uzun süre kalmayı umuyordum. Fae dünyasında insan olmak her ne kadar zor olsa da bunu bir fırsat olarak görmeye devam etmek, bu fantastik diyarı doyasıya yaşama şansını boşa harcamak istemiyordum.

"Anlaştık o hâlde," dedi Rolta ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki çevik vücuduna imrenmeden edemedim. Tepeden tırnağa iri ve güçlüydü, trol hayatının zirvesinde olduğu belliydi. "Onlara odalarını gösterelim."

"Önce öğrencilerle konuşalım," dedi Drager yerinden kımıldamadan.

"Elbette!" Rolta ellerini çırptı ve bir saniye sonra Celeste kapıda belirdi. Onu ilk görüşümdeki gibi kusursuz görünüyordu ve yüzüne bile çekidüzen vermeyi başarmıştı, artık bakışlarıyla beni öldürmeye çalışmıyordu.

"Bir şey mi istemiştiniz, Müdire Hanım?" diye sordu Rolta'ya.

"Evet, öğrencilere Büyük Amfi'de toplanmalarını duyurur musun? Konuşmamız gereken..."

Duraksadığında kendime mâni olamadım. "Hararetli meseleler mi var?"

Bu, Akademi'ye kaydolan bir insandan daha önemliydi. Beş Düşmüş de buradaydı ve yaydıkları enerji en sağlam temelleri

bile sarsmaya yetecek kadar güçlüydü. Tarafsız bölgedeki öğrenciler ne olduğunu öğrenmek isterlerdi.

Rolta gözünü üzerime dikti. Bakışı sertti, yüzünde nezaketten eser yoktu ama bunun canımı sıkmasına izin vermeyecektim. Rolta ve Celeste'in tavırlarına bakılırsa burada olmam pek hoş karşılanmayacaktı ve kendimi buna hazırlamaya başlamam gerekiyordu.

Ne Akademi'de ne de Risest'te hoş karşılanıyordum.

Hele de Drager yanımdayken.

Lexie'nin uyarısını artık çok daha ciddiye alıyordum.

Artık umursamaz davranamazdım.

Özellikle de hayatta kalmak istiyorsam.

Otuz İkinci Bölüm

Rolta boğazını temizleyip kişisel hislerini bir yana bırakarak profesyonel tavrını takındı. "Evet, Düşmüşlerin gelişi de bunlardan biri." Drager'a döndü. "Siz ve kardeşleriniz için en iyi odalarımızı hazırlatacağım. Dördüncü katın tamamını toplantılarınız için kullanabilirsiniz, meraklı gözlerden kaçmanıza da yardımcı olacaktır. Kimsenin oraya çıkmasına izin vermiyoruz."

"Makul," dedi Drager tanrısal bir ejderhanın bütün zarafetiyle. Kibri bazen dayanılmaz olsa da kimse bunu sorun etmiyormuş gibiydi.

Celeste sözcüğü andıran birkaç garip ses çıkardığında Rolta onu başıyla onaylayıp odadan çıkmasını işaret etti. Birkaç saniyenin ardından içeride bir çınlama yankılandı ve Celeste'in pürüzsüz, tiz sesi duyuldu. *"Bayan Rolta'nın talebi üzerine tüm öğrenciler Büyük Amfi'ye. Geç kalmayın."*

Görünüşe göre Rolta'nın katı yönetimi sadece laftan ibaret değildi.

Koridorları dolduran ayak sesleri ve konuşmalar, Rolta'nın ofisinin açık kapısından içeri süzülmeye başladı. Çok geçmeden emre itaat etmek için acele eden öğrencilerin sayısı arttı ve sesler topyekûn bir gürültüye dönüştü.

Öğrencilere bir göz atma isteğiyle ayağa kalkıp kapıya yaklaştım. Dışarıda ejderhalar ve faeler arasında kalmışken nereye bakacağımı bilememiştim ama öğrencileri gerçekten merak ediyordum. Lancourt'ta geçirdiğim süre zarfında Ocheran'dan

gelen birkaçıyla tanışmıştım elbette ama Doğu Âlemi'nde dört diyar daha vardı ve oralardan gelenlerin farklı olup olmadığını merak ediyordum.

Sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki. En temel bilgilerden bile yoksun olmam sinirimi bozuyordu. Lexie, Düşmüşleri ve güçlerini açıklarken merakımı bir nebze yatıştırmıştı ama çok daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

Kapıya doğru ilerlemeye yeltendiğimde Drager beni geri çekti. "Öğrencilerle konuşana kadar gözümün önünden ayrılmayacaksın," dedi. "Bunlar topraklarımızdaki en güçlü, en kurnaz, en hırslı faeler ve statülerini yükseltmek için daima fırsat kollarlar. Seni kendi oyunlarına dahil etmeyeceklerinden emin olmam gerek."

Hayal kırıklığına uğrasam da ona karşı çıkmadım. Günün birinde benden daha büyük, daha güçlü kişilerin gölgesinde yaşamamaya kararlıydım. Günün birinde kendi ışığımın altında duracak ve yeterli olacaktım.

Ama o gün bugün değildi.

Bugün hâlâ odadaki en zayıf kişiydim.

Ve bu gerçek ödümü koparıyordu.

Kendimi ailemin ben henüz küçük bir çocukken başlayan kontrollerinden, etkilerinden ve sorunlu davranışlarından kurtarmak yaptığım en zor şeylerden biriydi. Annemin yıllarca sürdürdüğü koşullandırmasını kırmak güç olsa da bunu başarmıştım. Bu da aynı şeyi tekrar yapabileceğim anlamına geliyordu.

Yıllar önce bana bunu yapacak gücü veren Lexie'nin yanımda olması da cabasıydı. Bağımsızlığımı bir başkasının yardımıyla kazanmış olmamın ironik olduğunun farkındaydım ama insanın yanında doğru kişinin olması her şeyi değiştirirdi.

Lexie'yle olan hayatım evde yaşadığımdan çok daha iyi ve özgürdü. Suçluluk yoktu. Acı yoktu. Sürekli kendimi sorgulamıyordum. Basit bir hayat yaşayıp bundan zevk alıyordum.

Beni buraya getiren de o olmuştu ve nihai kararımı henüz vermemiş olsam da şimdilik yeni maceramın bir dakikasını bile hiçbir şeye değişmezdim.

On dakikalık gergin sessizliğin ardından Drager, yeterince öğrencinin toplanmış olduğuna karar vermiş olacak ki Büyük Amfi'ye doğru ilerlemeye başladı. "Şu öğrencilerle konuşalım bakalım," dedi ofisten çıkıp bizi de peşine takarken.

Sessiz koridorlarda ilerlerlediğimiz sırada yüksek tavanların ve gözalıcı lambrilerin büyüsüne bir kez daha kapılmadan edemedim. Etraf insanın içini sakinlik ve huzur dolduracak şekilde dekore edilmişti ve koridorları geçerken bunun işe yaradığını hissettim.

Girişin aksi istikametine doğru ilerlerken birçok kapının önünden geçtik, açık olan birkaçı arkalarındaki farklı sınıfları görmeme olanak sağlıyordu. Sıra sıra dizilmiş standart masalarla dolu sınıflara, bir savaş arenası veya zindana benzeyen odalara hızlıca bir göz attım. Taş kaplı, daha karanlık görünenlerin ne işe yaradığına dair hiçbir fikrim yoktu ama derslerimden birinde öğreneceğimi umdum.

Drager büyük bir çift merdiveni tırmanarak hepimizi geniş bir fuayenin ve geniş kapıların yer aldığı üst kata çıkardı. Beyaz renkli, ışıltılı kapılar en az altı metre yüksekliğindeydi ve ardına kadar açılmıştı. İçeride toplanan öğrencileri görebiliyorduk.

İki futbol sahası büyüklüğündeki salonun büyü –ya da Lexie'nin deyimiyle *enerji* manipülasyonu– olmadan Akademi'nin duvarları arasında bulunması imkânsız olmalıydı. O kadar büyüktü ki öteki uçtaki öğrenciler doğru düzgün görülmüyordu. En azından benim insan gözlerim göremiyordu yani.

Koltuklar Dünya'daki amfilerde olduğu gibi sıra sıra yükselmiyordu; aralarında banklar, minderli sandalyeler ve kanatları olanlar için havada asılı duran birkaç yer vardı. Gözüme ilişen faelerin çoğu Lexie'ye benziyordu, gerçeği bilmesem insan ol-

duklarını bile düşünebilirdim ama canavarları andıranların sayısı da azımsanamayacak kadar fazlaydı. Vücut yapılarına uygun yerlere yerleşmiş çeşit çeşit kolları, bacakları ve farklı uzuvları vardı.

"İyi misin, Morgs?" diye sordu Lexie. "Drager sen sarayındayken kâbuslardan fırlamış gibi görünen faeleri Lancourt'tan uzak tutmak konusunda son derece titiz davrandı, çoğu Zahak'ın topraklarından geliyor. Ama burada seni koruması mümkün değil."

"Sırf farklı görünüyorlar diye beni onlardan korumasına gerek yok," diye karşılık verdim, sözleri sinirimi bozmuştu. "Hangilerinin beni öldürmeye kalkışacağını bilsem yeter, sonrasında onlardan kaçınmak için elimden geleni yapabilirim. Bir sonraki doğum günümü görmeye niyetliyim."

Lexie kahkahasını bastırdı. "Eh, o hâlde gelişmiş insanlara benzeyenlerden uzak dur. Her zaman diğerlerinin önüne geçmek için plan yaparlar ve sen kolay bir hedefsin. Burada geçirdiğimiz süre boyunca elimde kılıcımla uyuyacağım."

"Onu burada öğrenciyken de yapıyordun," diye mırıldandı Rolta. Salonda Drager'ı takip ederken konuşmamıza kulak kabartıyordu demek. "Akıllıca olduğunu inkâr edemem. Akademi birbirine rakip beş topraktan gelen öğrencilerle dolu. Birileri daima diğerini alt ederek değerini kanıtlamaya çalışır, böylesi anlaşmazlıklara karışmadığımızı biliyorsun. Amacımız sizi fae dünyasına hazırlamak ve dünyamızda yalnızca en güçlü olan hayatta kalır."

"Akademi tarafsız bölge değil mi?" diye sordum alçak sesle. "Öğrencilerin birbirleriyle savaşmasına izin verilmeyeceğini düşünmüştüm."

Rolta kıkırdadığında dudaklarından garip, pürüzlü bir ses döküldü. "Savaşla rekabet arasında büyük fark vardı. Biri kurallara aykırıyken diğeri... eh, hayatımızın bir parçası."

Elimizde kılıçla uyumamızı tavsiye etmesine bakılınca aradaki ayrım kulağa pek de net gelmiyordu.

Drager koltukların arasındaki koridordan küçük bir sahneye doğru ilerliyordu. Faelerin gözleri üzerimizdeydi; üzerimde hissettiğim yüzlerce bakış derimi karıncalandırıyordu. Kimseyi rahatsız etmeyeceğimi ya da hâlihazırda çektiğimizden daha fazla dikkat çekmeyeceğimizi umarak etrafımdaki kimseye doğrudan bakmamaya çalıştım. Neyse ki çoğu Drager'la ilgileniyordu ve onun ilgi odağı olarak kalmaya devam edeceğini düşünüyordum.

Düşmüşlerin karizması doğuştan gelen güçlerinin bir parçasıydı, öylece dururlarken bile ışıldıyordu. Onunla vakit geçirdikçe –ve diğer Düşmüşleri de görmemle– faelerin onları tanrı olarak görmesi daha da mantıklı geliyordu.

Salonun ön kısmına ulaştığımızda Rolta'nın arkasına saklandım, geniş omuzlarına minnettardım. "Sessizlik," diye bağırdı müdire ve içerideki bütün gürültü bıçak gibi kesildi. "Birçoğunuzun da çoktan gördüğü üzere yüce gönüllü liderlerimize evsahipliği yapıyoruz." Sesi sakin ve otoriterdi. "Hepinizin yasak olduğunu bildiği dördüncü kat onların kullanımında olacak. Ayrıca doğu kanadı da uçmak ve toplantılarını yapmak üzere tamamen onlara tahsis edilecek. Akademi'nin tarafsız bölge olduğunu ve sıradan fae çatışmaları dışında bu topraklarda hiçbir kavganın patlak vermeyeceğini hatırlatmama lüzum yok. Tek istisna Düşmüşlerdir, dolayısıyla bir nedeniniz olmadıkça onlara karşı gelmeyin. Bu ilk ve son uyarımdır."

Öğrenciler hiçbir tepki vermedi, ifadelerini gizlemekte oldukça usta görünüyorlardı. Rolta başını onaylar gibi salladı. "Pekâlâ, güzel. Lord Drager'ın da size söyleyecek birkaç şeyi var."

Zaten herkesin dikkati üzerinde olmasına rağmen, nasıl mümkün oldu bilmiyorum ama içeriye daha derin bir sessizlik

çöktü. Sanki öğrencilerin tamamı nefeslerini tutmuştu. Yani, en azından nefes almak zorunda olanları.

"Bu iki fae benim himayemdedir," dedi Drager, Lexie'yle beni işaret ederek. "Düşmüşler görüşmelerini bitirene kadar kısa süreliğine Akademinize kaydoluyorlar. Onlara elinizi sürmeyecek, aranızdaki üstünlük mücadelesinden muaf tutacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Kimseden çıt çıkmasa da Drager sözlerini yinelemedi, bunun öylesine sorulmuş bir soru olduğunu herkes biliyordu. O Lord Drager'dı, Düşmüş fae tanrılarından biriydi ve sözü kanundu.

Odanın ortasında bir yerlerden bir el havaya kalktı. Rolta kalın kollarından birini öğrenciye doğru salladı. "Evet, ne oldu?"

"Tanrılar neden burada? Hazırlandığımız şey bu muydu? Savaş dış güçlerden mi çıkacak? Yoksa beş toprak arasında mı patlak veriyor?"

Salon birden endişeli uğultulara boğuldu ama Drager konuşmaya başladığı anda aynı hızla solup gitti. "Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok. Bir toplantı için buradayız, ufukta daha ciddi bir sorun görünmüyor. Gelişimizle savaşlara bir son verdik ve sizi tekrar kaosa sürükleme niyetinde değiliz. Akademi beşimizin de bir araya gelmesi için en uygun yerdi ve bunu son yapışımızın üzerinden çok uzun zaman geçti."

Düşmüşler demişken, diğer dördü neredeydi? Neden bizimle gelip öğrencilerle konuşmamışlardı? Sözcü ejderhalıklarını sık sık Drager mı üstleniyordu? Yoksa haddini aşıyordu ve diğerlerinin bundan haberi bile yok muydu?

O siyah ejderhanın, birinin onun adına konuşmasını kabul edeceğini hayal bile edemiyordum. Gerçi bu varsayımım sadece ejderha formunu gördüğüm dehşet verici birkaç saniyeye dayanıyordu. Tesadüf olsun ya da olmasın hayatımı kurtardığını unutamıyordum ve elime ona gerçeği, o gün Lancourt'ta

ne işi olduğunu sorma şansının geçip geçmeyeceğini merak ediyordum.

Drager onlardan herhangi biriyle karşılaşmama izin verir miydi ki? Fae dünyasında geçirdiğim her gün -yaptığımız her seksle- daha da artan baskınlığına bakılırsa içimden bir ses, *İmkânı yok*, diyordu. Yine de tüm bunlar sadece şimdilik işine yaradığım gerçeğini değiştirmiyordu. Günün birinde haini bulacaktık ve hayatındaki tüm işe yaramaz şeyler gibi beni de bir kenara atacaktı.

Niyetim maceranın tadını çıkarmak ve kalbimi elimden geldiğince korumaktı.

Ha, bir de bu Akademi'den sağ çıkmak.

Rolta ve Drager öğrencileri ne kadar uyarırsa uyarsın, daima kuralları çiğneyerek kendisini kanıtlayabileceğini düşünen birileri olurdu.

Lexie ve ben el değmemiş oyuncaklar gibiydik ve Drager az önce tüm öğrencilere meydan okumuştu.

Geniş fantastik kitap koleksiyonumdan öğrendiğim bir şey varsa, o da bunun sonunun iyi bitmeyeceğiydi.

Benim için.

Otuz Üçüncü Bölüm

"Fena sayılmaz," dedi Lexie, bize verdikleri odayı incelerken omuzlarını silkerek.

Büyük Amfi'deki toplantı sona erdikten sonra Drager, kardeşlerine katılmak üzere yanımızdan ayrılmış, Rolta da bizi odamıza götürmüştü.

"Morgan?" diye üsteledi Lexie ben cevap vermeyince.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca kalacağımız güzel odaya dönüp iki tek kişilik yatağı, ortalarındaki şifoniyeri, köşedeki küçük gardırobu ve sağdaki banyoyu inceledim. "Harika," dedim hâlâ yanımızdan ayrılmamış Rolta'ya dönerek. "Bize özel bir oda bulduğun için teşekkür ederiz."

Rolta başıyla onaylasa da yüzü asıktı. "Odadan çıkmamanı, çıkacaksan da Lexical'ın yanından ayrılmamanı tavsiye ederim. Lord Drager öğrencileri uyarmış olabilir ama burada hocaların bilgisi dışında pek çok şeyin döndüğünü çoktan tahmin etmişsinizdir. Elimizden geleni yapsak da öğrencilerimiz son derece yetenekli faeler. Kuralları ihlal ettiklerini biliyoruz ama onları suçüstü yakalayana kadar elimizden bir şey gelmiyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim. Burada hayatta kalma şansımın ne olduğu konusunda açık açık konuşmayı tercih ederdim. Yalanlar sadece ölümüme davetiye çıkarırdı.

"Onu ilk iş dövüş dersine kaydettirmek istiyorum," dedi Lexie. "Özel hocalarla. Hiç değilse temel savunma ve saldırı tekniklerini öğrenmesi gerek. Biz yardımına gelene kadar saldırganını birkaç saniye oyalayabilir."

Rolta bir kez daha başıyla onayladı. "Düşmüşlerin görüşmeleriyle ilgili taleplerini ve ihtiyaçlarını öğrenir öğrenmez bunu halledeceğim."

Fae Akademisi'nin müdiresi önceliklerini iyi biliyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Sözlerini bitirip odadan çıktığında Lexie kapıyı arkasından kapadı ve elini üzerine yaslayıp anlayamadığım kelimeler fısıldadı. arkasını dönüp meraklı bakışlarımla karşılaştığında, "Sadece önlem alıyordum. İçeri girmelerine engel olamam ama işlerini zorlaştırabilirim," diye açıkladı.

Dünyadaki en güvendiğim kişiyle yalnız kalınca sahte cesaretimi bir kenara bıraktım. "Korkuyorum, Lex."

Bu sözcüğün farklı varyasyonlarını ona defalarca kez söylemiştim, özellikle de ailemle yüzleştiğimde. Yıllardır korkularımı açtığım tek kişi oydu, artık resmen günlüğüm gibi olmuştu. Fakat bu sözcüğü dile getirirken ilk kez bu kadar ciddiydim ve sıradan bir yaşam sıkıntısı ya da endişesinden fazlasını anlatıyordu. Bu, gerçek bir ölüm kalım meselesiydi.

"Korkmalısın da."

Her zaman dürüst biri olmuştu –kim olduğuna dair söylediği *ufak* yalan dışında– ama bunun da ötesinde bana daima gerçekleri söyleyeceğini bildiğim dostumdu.

"Ama Drager ve ben yanındayız," diye devam etti. "Olan biteni Rolta'nın sandığından daha iyi biliyor ve yanında olmasa bile seni koruyacağına dair verdiği sözü hafife almamalısın."

O ejderhayı asla hafife almazdım ama aynı anda her yerde olamayacağını da biliyordum. "Beni hayatta tutma planımız ne peki?" diye sordum, köşedeki beyaz, pelüş koltuklardan birine yönelirken.

"Önce ikimiz de derslerimizi planlayacağız," dedi Lexie diğer koltuğa yerleşip. Konuşmaya devam ederken ellerini kolçaklardaki yumuşak tüylerin üzerinde gezdirdi. "Risest'in ve

beş diyarın nasıl işlediğini öğrenmeni sağlayacak dersleri seçeceğiz. Kurallar. Politikalar. Savaşlar ve kaçınman gereken kan davalarıyla hangi yaratıklarla asla yalnız kalmaman gerektiğine dair şeyler anlatanları." Yüzünde birden bir gülümseme belirdi. "En önemlisi de sana dövüşmeyi öğreteceğiz."

"Pek atletik biri sayılmam," diye hatırlattım, dövüşmeyi öğreneceğim fikrine gülmemek için kendimi zor tutarken. "Spor niyetine kitap okuduğumu biliyorsun. Dünyanda böyle bir spor dalı varsa benden iyisini bulamazsın ama konu gerçek bir fiziksel aktiviteyse enerjimi sadece en sevdiğim serinin devamı çıktığında kitapçılardaki sıranın önüne depar atmaya saklıyorum."

Lexie'nin alçak sesli kahkahaları beni rahatlattı, kulaklarıma çıkmış omuzlarımı gevşetti. Bu kadar gerildiğimin farkında bile değildim. "Bilmez miyim?" dedi alaycı bir tavırla. "Ama ben de bir kitap kurduyum. Drager'ın Dünya'daki rolü için gönüllü olmamın nedenlerinden biri de buydu. Etrafım kitaplarla çevriliyken benden mutlusu yok." Dudakları kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir de kılıcımı ne olduğunu bile anlamadan bir pisliğin göğsüne sapladığımda. Sen de aynı böyle olabilirsin, inan bana."

Beni korkutuyordu ama gerektiğinde kendimi savunabilmek cazip bir fikirdi. Lexie yıllarca eğitim görmüştü, benimse böyle bir lüksüm yoktu ama hiç değilse kendimi kazayla bıçaklamamama yetecek birkaç şey öğrenebilirdim.

"Elimden geleni yaparım, biliyorsun," diye söz verdim. "Planın ne olursa olsun."

Lexie elimi tutup hafifçe sıktı. "Biliyorum ve Dünya'ya döndüğünde de kendini koruyabilecek olman içimi rahatlatacak. Yanında olamazsam yani."

Dudaklarımdan dökülen ses yaralı bir hayvanınkini andırıyordu. "Neden olmayacakmışsın?" diye sordum, onu tam olarak görebilmek için vücudumu döndürüp bir bacağımı da

kendime çekerken. "Biz bir takımız. Dünya'ya sensiz dönmeyeceğim."

Orası Morgan ve Lexie'ye ait bir dünyaydı ve hiçbir şekilde değiştiren pisliğin bunu elimden almasına izin vermezdim.

"Drager'ın kararına bağlı," dedi usulca. "Burada özgür yaşıyoruz ama yerine getirmemiz gereken sorumluluklarımız var. Dünya'da yapacak bir işim yoksa buraya dönüp ordumuza katılmalıyım."

"Her fae'in bir işi mi var yani? Devasa malikânelerinde pinekleyen zenginler yok mu?"

Lexie başını iki yana salladı. "Çok fazla gücü ve kontrolü olan, yanlarında onlara yardımcı olacak başkaları bulunduğu için daha az yorucu şeylerle uğraşan faeler var tabii ama burada herkesin yerine getirmesi gereken bir rolü var. Hiçbir şey yapmamak doğamızda yok. Genelde ilgi alanlarımıza yöneliriz, örneğin su faeleri doğal ortamlarında suyollarını temizlemek ya da fae hayvanlarının çiftleşme ritüellerine rehberlik etmek gibi şeylerle uğraşır. İnsanların muhtemelen bunu *işten* saymayacağını biliyorum ama bu da yerine getirilmesi gereken önemli bir sorumluluk."

Böyle bir dünyayı zihnimde canlandırmaya çalışsam da başaramadım. Kulağa zor olduğu kadar ilgi çekici de geliyordu. "Depresyon ve can sıkıntısı nedir bilmiyor olmalısınız," dedim. "Sürekli meşgul olacağınızı biliyorsunuz ama nefret ettiğiniz boktan bir işe katlanmıyorsunuz. Etrafı temizleyip çöpleri atmayı bile sorun etmiyorlar mı?"

Lexie daha fazla gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Çöplerle beslenen faeler var. İnsanların dünyasında nasıl da faydalı olurlardı. Sinirlerini bozan diğer faeleri de yemeseler birkaç tanesini öteki tarafa çoktan geçirmiştim."

Drager'ın salondaki konuşması sırasında kâbuslardan fırlamış gibi görünen birkaç fae görmüştüm ve çöp yiyen canavarla-

rı düşünüp iğrenmektense bunların ne tür yaratıklar olduğunu öğrenmeyi tercih ederdim. Lexie hayatta kalabilmem için bu dünyayı öğrenmemi istiyordu ve haklıydı ama bunun ötesinde bilgi dağarcığımı doldurmaya da ihtiyacım vardı.

Güneşin batmasıyla bronz ve altın rengi ışık huzmeleri karşımızdaki balkona süzülmeye başlamıştı. Lexie birkaç dakika boyunca yarın uymam gereken güvenlik önlemlerinden bahsetti, ki aralarında onsuz hiçbir yere gitmemek, hiçbir fae'in gözlerinin içine doğrudan bakmamak –sonuçta hangi ırkın bundan rahatsız olacağını bilmiyordum– ve dikkatleri üzerime çekmemek gibi maddeler bulunuyordu.

İçlerinde en önemlisi onsuz hiçbir yere gitmemekti.

Tuvalete bile.

Bunu en az beş kere tekrarlamıştı.

Uyarılarının sonuna geldiğinde midemde huzursuzlanan girdaplar beni balkona açılan üç panelli cam kapılara gitmeye itti. Alttaki iki panel şeffaftı, en üsttekiyse rahatlatıcı pastel tonlarında çiçek ve uçan kuş resimleriyle bezenmişti.

Kolu kavrayıp kapıyı sessizce açarak batan güneşin son ışıklarının tadını çıkarmak üzere dışarı çıktım. Lancourt'ta daima kafesimde kilitli oturduğumdan gece göğünü hiç böyle görmemiştim. Derslerinin bitmesiyle etrafımızdaki odalarına dönen öğrencilerin seslerinin tadını çıkarırken serin esinti tenimi okşuyordu.

Lexie de bana katılmaya karar verip korkuluklara yaslanarak gölü ve öğrencileri izlemeye koyuldu. Hâlâ odalarına dönmeyen yaklaşık bir düzine fae, uzun kanolara benzer şeylerin üzerinde kürek çekerek uzaklara doğru ilerliyordu.

"Denizinsanları zaman zaman düşmanca davransa da Akademi arazisini paylaşma konusunda genellikle sorun çıkarmazlar," dedi Lexie. "Öğrencilerle birlikte yaşamayı öğrenmiş olabilirler ama ben yine de yakın gelecekte gölde yüzmeye kalkışmamanı öneririm."

"Başta cazip görünmüştü," dedim, "ama artık hiç niyetim yok."

Lexie kötü bir yüzücü olduğumu biliyordu. Annem bunun tehlikeli bir aktivite olduğunu düşünmüştü –bana kalırsa yüzme bilmemek kulağa çok daha tehlikeli geliyordu ama bana soran mı vardı?– ve yüzmeyi kendi başıma öğrenecek yaşa geldiğimde de suya, özellikle de derin ve karanlık sulara karşı mantıksız bir korku duymaya başlamıştım. Girdiğim en derin su küvetime doldurduğumdu.

"Tamam, tamam," dedi Lexie başıyla onaylayarak. "Bu endişeyi listemden çıkarıyorum."

Keşke onun dışında onlarca madde daha olmasaydı.

Öğrenciler odalarının balkonlarına çıkmaya başladığında Lexie beni içeri sokmaya çalıştı ama bu seferki endişesi yersizdi. Hepsi pürdikkat altın renkli gökyüzünü izliyordu. Düşmüşler ürkütücü oldukları kadar büyüleyiciydiler de ve hepimiz onları tekrar görmek istiyorduk.

En azından bu kadar uzaklarındayken enerjilerinin yoğunluğu konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Beşinin de karşısında durmanın nasıl bir his olacağını hayal bile edemiyordum. Drager küçük dozlarla beni kendisine alıştırmıştı ama beşi bir araya gelirse... Muhtemelen kendimi utandıracak bir şeyler yapar, kusar ya da bayılırdım. Vücudumun içgüdüsel bir tepki vereceğinden ve bunu kimseden gizleyemeyeceğimden emindim. Sonra da ejderhalardan birinin beni mideye indirip ıstırabıma bir son vermesini ummaktan başka çarem kalmayacaktı.

"Bu kadar kafana takma, Morgs," dedi Lexie. "Her şeyi neden içselleştirdiğini anlıyorum ama söz veriyorum bunu birlikte atlatacağız. Akademi'deki dövüş derslerinin hepsinden boşu boşuna birincilikle mezun olmadım. Harika bir hoca olacağım, eski eğitmenlerim de bize yardımcı olacak. Seni bir savaşçıya dönüştüreceğiz."

"Kulağa neredeyse şekildeğiştiren ejderhaların varlığı kadar inanılmaz geliyor," dedim usulca.

Lexie'nin dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama hepsi gerçek," diye karşılık verdi ve geldiklerini mi hissetmişti yoksa gelmiş geçmiş en kusursuz tesadüfün ortasında mıydık bilmiyordum ama Akademi'nin göğü birden altın kanatlarla doldu.

"O hâlde bana kitap savaşçısı de," dedim kızıl yaratığın gölün üzerinde süzülmesini izlerken.

Düşmüşleri ikinci kez görmemizle hepimiz isteğimize kavuşurken etrafımızdaki faeler iç geçirerek kıkırdadılar.

Otuz Dördüncü Bölüm

O gece şaşırtıcı derecede iyi bir uyku çektim. Nedeni belki önceki gün yürüdüğümüz sonu gelmez yol belki de gerginlikten yorgun düşmemdi ama ertesi sabah gözlerimi balkon kapılarının ardındaki pembe gökyüzüne açtığımda kendimi dinlenmiş hissediyordum. Açlıktan ölüyordum ama yorgunluğumun geçmiş olmasına minnettardım.

Lexie çoktan kalkıp yatağını toplamıştı, banyodan gelen su sesini duyabiliyordum. Güne hep aynı şekilde başlardı. Görünüşe göre insanmış gibi davranmıyorken bile önce duşunu alıp günlük işlerine hazırlanıyordu.

Başka temiz kıyafetim olmadığından iç çamaşırlarımla uyumuştum ve derslerimden önce üzerime geçirecek bir şeyler bulmayı umuyordum. Rahat yatağımdan kalkıp esnerken kapı çalındı. "Kim o?" diye sordum girişe yaklaşarak.

Yanımda o olmadan kapıyı açarsam Lexie beni uykumda öldürürdü. Ama içimde kıpırdanan artık aşina olduğum sıcaklık sayesinde ziyaretçimin kim olduğunu çoktan anlamıştım.

"Drager," diye homurdandı tahminimi haklı çıkararak. "Sana kıyafet getirdim."

Kolda kilit benzeri bir şey yoktu ve Lexie'nin dün akşam yaptığı büyülü numara kapıyı açmama engel olmadı. Eşiğe çıkıp Drager'ın bakışlarının üzerimde gezindiğini hissedene kadar üzerimde sadece sutyen ve külot olduğu tamamen aklımdan çıkmıştı. Isı etrafımı sarmalarken içimdeki enerjisinden geri kalanlar kıvılcımlanıp damarlarımı saf ateşle doldurdu.

Elindeki çanta ayağının dibine düşerken göğsünden alçak sesli hırıltı yükseldi ve içeri girdi. Kolunu belime dolayıp beni kendine çektiğinde ayaklarım yerden o kadar hızlı kesildi ki başım döndü.

"Ne tür bir büyü bu?" diye sordu, eğilip dudaklarını boynuma yaslarken. "Nasıl bir gücün var da bir tanrıya yanında olmadığın zamanlarda bile kendini düşündürtüyorsun?"

Karşımdaki çekici ejderhanın kibri yanıp kavrulan damarlarımın bile buz kesmesine neden oldu. Hem de ellerimi göğsüne bastırıp onu uzaklaştırmama yetecek kadar. "Drager, hayır. Bana neden çekildiğini anlayamıyorsan bunu –bu şey artık her neyse– yapamam."

Bir zamanlar, özgüvenimin yerlerde olduğu zamanlar, bana vereceği her kırıntıyı kabul edebilirdim. Ama o durumdan kurtulmak için çok çaba harcamıştım ve olmayı başardığım kişi için buna bir dur demeliydim.

Ellerimin altında hareketsiz kaldı, nefes alıp verişleri hâlâ hızlıydı, ardından tutuşu gevşedi ve beni yeniden yere bıraktı. Geri çekildiğinde yüzü bir kez daha ifadesiz hâline döndü. "Haklısın, bunca şeyle uğraşırken belki de biraz yavaşlamamız gerekiyordur."

Gözlerimi kırpıştırıp kollarımı göğsümde kavuşturarak savunmacı bir duruşa geçtim. "*Biraz yavaşlamak* tam olarak ne anlama geliyor?"

Yerdeki çantayı alıp odanın iç kısımlarına doğru ilerlemeden önce kapı arkasından kapandı. "Bu akşam benimle yemeğe çıkmak ister misin? Derslerinden sonra?"

Suratıma bir yumruk geçirse bu kadar şaşırmazdım.

"Y-yemek mi?" diye kekeledim. "Randevu gibi mi?"

Kahretsin, Morgan! Daha tuhaf davranabilir miydim?

"Evet," dedi Drager, hâlimden keyif alıyor gibiydi. "Gerçekte kim olduğunu ve dünyama girmeyi nasıl başardığını anlamanın vakti geldi de geçiyor bile."

İlk kısmı çözmekte başarılar, dostum. Ben bile kim olduğumu bilmiyordum.

Ama ikinci kısmı ben de öğrenmek istiyordum.

"Bugünkü derslerimden sağ çıkarsam çok isterim," derken sesim kulağa neredeyse normal geliyordu.

Drager'ın ifadesi karardı. "Çıkacaksın."

Çantayı bırakmak için yatağıma ilerlediğinde cesaret verici konuşmasının bundan ibaret olduğunu fark ettim. "İkinize de birkaç hafta yetecek kadar kıyafet getirdim," dedi. Mesafeli tavırları geri dönmüştü. "On birinci saatte tekrar geleceğim."

Neden bahsettiğini bilmesem de onu başımla onayladım, Lexie bunun ne anlama geldiğini bilirdi.

"Bugün başını belaya sokma," dedi dışarı çıkarken. Hemen sonra kapı arkasından kapandı.

Çoktan gittiğini ve beni duyamayacağını bilsem de olması gerekenden daha yüksek sesle, "Ben de öyle umuyorum," dedim.

Duştan gelen su sesi kesildiğinde çaresizce ihtiyaç duyduğum serinlemeye kavuşacağımı umarak sendeleyerek de olsa banyoya ulaşmayı başardım. Drager'ın vücudumu her şekilde tahrip etmesini engellemek son derece zor olmuştu ve *alt taraflara yakın* bir yanım ona gösterdiğim küçük baş kaldırıdan hiç memnun değildi. Fakat bir noktada ondan saygı talep etmezsem her canı sıkıldığında yanına koştuğu bir oyuncak olacaktım.

Banyo kapısı açıldığında Lexie bir eliyle vücuduna sardığı havluyu tutup diğeriyle saçlarını kurulayarak küçük buhar bulutunun arasından dışarı çıktı. Odaya adım atar atmaz duraksayıp iki hızlı bakışla içeriyi taradı. "Kim geldi?" diye sordu, gözleri çantanın üzerindeydi.

"Drager," dedim endişesini dindirmek için hızlıca. "Bize kıyafet getirmiş." Ağzını açtı. "Hiç azara başlama, kapıyı açmadan önce o olup olmadığını kontrol ettim."

Ağzını kapayıp gözlerini kıstı. "Kızarmış yanaklarından anlamalıydım. O ejderha aklını başından alıyor. Seni daha önce hiç böyle görmedim."

Evet, alıyordu ama aynı zamanda sinirlerimi de tepeme çıkarıyordu. "Tanışmamız biraz... Biliyorsun işte ama sonra tekrar bana neden çekildiğini anlayamadığını söyledi, ben de onu geri çevirdim. Benimle yatmak için önce bunu çözmesi gerektiğini söyledim."

Havlunun kalçalarındaki uçlarıyla oynarken gözleri ardına kadar açıldı. "O bir pislik ama dikkatli olmalısın, Morgs. Reddedilmeye ya da geri çevrilmeye alışkın değil. Bunu yapmakta sonuna kadar haklısın, çok daha fazlasını hak ediyorsun ama hayatta kalmana ihtiyacım var. Belki bir süre ondan uzak durman en iyisi olur. Umalım da birkaç ay içinde varlığını unutsun, sonra da seni gizlice Dünya'ya kaçırayım."

Ah, bir sonraki itirafıma *bayılacaktı*. "Aslında bu akşam on birinci saatte –artık her ne demekse– yemeğe çıkıyoruz."

Lexie'nin ağzı şaşkınlıkla aralandı. "İşte bunu beklemiyordum," diye fısıldadı en sonunda.

"Sen mi ben mi?" diye karşılık verdim gülerek. "Ama önce Akademi'deki ilk günümden sağ çıkmam gerekiyor. Duş alıp giyineceğim ve bir şeyler yiyeceğiz. Sıra aynen bu olacak"

Lexie şaşkınlığını hâlâ tamamen üzerinden atamamış olsa da beni banyoya ittirdi. "Evet, tamam. Akademi'yle yüzleşmeye hazırlanalım. Duştayken sana birkaç kıyafet hazırlarım, sonra bir şeyler yeriz, ardından da yeni programını almak için Rolta'yı ziyaret edeceğiz. Derslerimizi çoktan ayarlamış olmalı."

Banyoya girip kapıyı arkamdan kapatırken, "Önce kahvaltı etmezsem olay çıkarırım," diye uyardım onu.

Lexie'yle konuştuğum birkaç dakika içinde içerisi serinlemiş, su buharından eser kalmamıştı. Lavabonun üzerine saçımı yıkayıp dişlerimi fırçalayabileceğim birkaç tuvalet malzemesi

bıraktığını için ona minnettardım. Yanımda insanların hijyen ihtiyaçlarından haberdar bir fae arkadaşım olması büyük bir avantajdı.

İşimi bitirip odaya döndüğümde kıyafetlerimin yatağımın üzerine beni beklediğini gördüm. Lexie hâlâ gardırobun önünde, Drager'ın getirdiği giysileri yerleştiriyordu ve içinin şimdiden dolup taştığını görebiliyordum. "Onca kıyafet o küçücük çantaya nasıl sığdı?"

"Drager'ın enerji manipülasyonunun eşi benzeri yoktur," dedi Lexie. "Dünya'daki apartman dairemizi bile içine sığdırabilirdi."

Ah, peki o zaman.

Üzerime bana özel yapılmış gibi oturan düz, siyah renkli, ince ve ipeksi sutyen külot takımını giydim. Ardından bir kot pantolon ve kolları pazularımın ortasına gelen siyah gömleği üzerime geçirdim. Siyah çoraplarımı ve botlarımı da giydiğimde işim bitmişti. Botlar baldırıma geliyordu ve yumuşak bir malzemeden yapılmıştı. Fakat yumuşak olduğu kadar dayanıklıydı da. Üzerine takılan tırnağım ardında tek bir iz bile bırakmamıştı.

Ardından yüzüme düşmesini istemediğim dalgalı saçlarımı tepeden atkuyruğu yaptım. Lexie'nin kendimi korumayı öğrenmem konusundaki kararlılığı yüzünden dövüş dersi alacağımdan emindim. Hiç değilse kendimi o derse elimden geldiğince hazırlayabilirdim.

Lexie siyah bir deri pantolon, benimkine benzeyen siyah botlar ve gözalıcı ten rengini ortaya çıkaran koyu kırmızı bir gömlek giymişti. İkimiz için de rahat giysiler seçmişti ve Drager'ın o bayıldığı pantolonlu takımları getirmemiş olmasına seviniyordum.

Bunu söylediğimde Lexie güldü. "Hepsini gardırobun en arkasına attım," dedi. "Onun için bir iş kadını gibi giyineceğini sanıyorsa hayal görüyor demektir."

Doğru söze ne denir. *Tembel ve rahat kütüphaneci* imajımı seviyordum ve bunu bir ejderha uğruna değiştirmeyecektim.

Koridora çıktığımızda Lexie, elini sağ omzumda gezdirip önden gitmek konusunda ısrar etti. Buna gerek duymasından gerilsem de ona minnettardım. Aşırı temkinli olmak, hiçbir şeyi umursamayıp ikimizin de ölmesinden iyiydi.

Koridor, derslerine ve kahvaltıya giden faelerle doluydu ama çoğu bize bakmıyor ya da rahatsız etmiyordu. "Bu katı soylu faelerle paylaşıyoruz," dedi Lexie, aceleyle ilerken alçak sesle. "İnsanlara benzeyen faeler burada kalıyor. Kâbuslardan fırlamış gibi görünenlerin bodrumda kendilerine ait bir katları var."

"Bildiğim iyi oldu," diye fısıldadım, biriyle göz göze gelip kazara olay çıkarmamak için bakışlarımı yerden ayırmıyordum.

İki merdiven inip alt katlardan birine ulaştık. Neyin nerede olduğunu bilmiyordum ve burada geçireceğim birkaç hafta içinde öğrenebileceğimden de şüpheliydim. Fakat birinci kuralımız *yanında Lexie olmadan hiçbir yere gitme* olduğundan bunun bir önemi yoktu.

Yemek salonuna ilerlerken etrafımız daha fazla fae'le dolu, neyse ki hiçbiri yakınımıza gelmiyordu. Lexie'nin kılıcını çekmesine ya da hırlamasına gerek kalmamıştı, öğrencilerin hepsi bize temkinli yaklaşıyordu. Herkesin salona girebilmesi için çoktan açılmış, yerden tavana kadar uzanan çift kanatlı kapıya ulaştık.

İçerisi farklı şekillerde, farklı düzenlerle yerleştirilmiş en az elli masayla doluydu. Ortada yiyeceklerin sergilendiği açık büfe yer alıyordu. Yaklaştıkça büfenin kendi etrafında döndüğünü, faelerin oldukları yerde durup büfe döndükçe istedikleri yiyecekleri aldıklarını fark ettim.

Yemeklerle aramızda birkaç adım mesafe kaldığında içeriye bir sessizlik çöktü. Salondaki tüm bakışlar bana çevrildiğinde kimsenin dikkatini çekmeme planım suya düştü.

Ne yazık ki bakışların tamamı dost canlısı değildi.

Otuz Beşinci Bölüm

Lexie hiçbirini umursamadan mekânın sahibiymiş gibi yürümeye devam etti. Onu ne yaptığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Genelde de özgüvenli biriydi ama şu anki amacı bunu bütün salona haykırmaktı. Yüzüme sakin bir ifade takınıp peşine takılmak ve etrafımızdaki öğrencilere bön bön *bakmamak* için elimden geleni yaptım.

Sanki hiçbir şey umurumuzda değilmiş gibi, "Bakalım menüde ne varmış," dedi Lexie neşeyle.

Devasa döner büfenin önünde durup altındaki raflara dizilmiş koyu kahverengi kâselerden birer tane aldık. Her birinin sırında sanki el yapımıymış gibi kendilerine özgü çizgiler vardı. Benzer şekilde tasarlanmış bardaklar ve çatal bıçaklar da vardı. Çatalın uçları daha fazla, bıçak da daha keskindi ama aynı işi gördükleri belliydi.

Dikkatimi yemeklere verip beklediğimden daha ağır olan kâseyi kavradım. Daha önce görmediğim bir sürü yiyecekle dolu olan büfe oldukça hızlı dönüyordu.

"Bu kısım su ırkları için," dedi Lexie alçak sesle. İki başlı karidesler, kalamara benzer bir şey, balık gözleri ve sapsarı bir top yığını önümüzden geçip giderken ne olduklarını sormaya bile kalkışmadım.

Bir sonraki bölüm çiğ etlerle doluydu, çoğu parçalanmış ve uzun metal çubuklara geçirilmişti. Birkaç tepsideki etlerse hâlâ canlıydı, tehlikeli görünse de bazı faelerin akşam yemeği olduklarını düşündüm.

Aşina olduğum yiyeceklerin görünmesiyle keyfim yerine geldi ve Lexie'nin de yardımıyla –"*O kırmızı meyveye dokunma. Tadı balık gibi, gölge yaşayan ırklar için*"– kâsemi çeşitli yiyeceklerle doldurmayı başardım.

"Ona da elini sürme," diye fısıldadı Lexie, başka bir bölüm önümüzden geçip giderken.

Köpek büyüklüğünde bir akrebi andıran şeyin kocaman kıskaçlarına baktım. "Aklımdan bile geçirmemiştim," dedim ürpermemi bastırmaya çalışarak.

Lexie omuzlarını silkti. "Bazen meraka kapılıp sağduyunun seni durdurmasına izin vermeden kendini tehlikede buluverirsin. Bu bir *tretle* ve iğnesiyle seni öldürmesi üç saniyesini alır."

"Merakıma kapılıp sağduyumun beni durdurmasına izin vermek mi?" diye sordum, kâsemi kendime çekip kıstığım gözlerimle ona dikerek.

Lexie bana dönüp başını iki yana salladı. "Mesela o gece kütüphaneye benden habersiz giderken aklından ne geçiyordu? Neden böyle bir şeye kalkıştın ki? Hele de gecenin bir vakti adamın teki seni aradı diye?"

Birden iki şeyin farkına vardım. Birincisi, yalan söylediği için Lexie'ye o kadar kızmıştım ki onun da bana kızgın olduğunu söylemesine fırsat vermemiştim. Haklıydı, sarhoş hâlimle bir başıma kütüphaneye gitmek en gurur duyduğum kararım sayılmazdı.

İkincisi, bir fae olan Lexie'yken Drager neden *beni* aramıştı? Önce ona sorması daha mantıklı olmaz mıydı?

"Drager o gece neden seni değil de beni aradı?" diye sordum.

Büfedeki işimizin bitmesiyle boş bir masa bulmak için beni salonun arkasına götürdü.

"Şarjım bitmişti," dedi. "Kötü bir zamanlama yüzünden sana ulaştı."

Sözleri mantıklıydı ve Drager'ın o gece beni hedef almamış olması içimi rahatlatmıştı. Her şey *yanlış zaman yanlış yerden* ibaretti.

"En gurur duyduğum kararım sayılmaz," dedim köşedeki küçük bir masaya yerleşirken. Lexie salonu görebilmek için sırtını duvara verdi. "Suçu kokteyllere atmak istiyorum ama Drager'ın sesini yabana atamam."

"Sesi mi?" Lexie bana dönüp burnunu kırıştırdı. "Sesinin konuyla ne ilgisi var?"

Ekmeğimi alıp ağzıma götürdüm, mideme acilen bir şeyler girmesi gerekiyordu. "Sesi içime işlemiş gibiydi, ne yaptıysam aklımdan çıkaramadım," diye açıkladım. Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydım. "Ama kütüphaneye kovulmayacağımızdan emin olmak için gittim. İade edilen kitaplarda bir hata yapmadığıma emindim ve bunu kanıtlamayı kafama koymuştum."

Lexie önündeki tabağa el sürmeden beni incelemeye devam etti. "Seni oraya çeken Drager'ın enerjisiydi ve bunun için sana kızmasam da nedenini bilmek istiyorum. Neden aranızda bir bağ var? Normal şartlarda faelerin arasına karışan bir insanı öldürürdü."

"Hiçbir fikrim yok," dedim tabağımdaki bir sonraki yiyeceğe geçerek. "Akılalmaz bir yolculuğun ortasındayım ve hiçbirini açıklayamıyorum."

Gecenin bir yarısı gelen telefondan seks maratonuna ve şimdi de bir fae akademisinde etrafım sadece fantastik hikâyelerde okuyabileceğim varlıklarla çevrili hâlde kahvaltı yapmama kadar hiçbirini.

"Drager'ın sana olan garip takıntısı beni endişelendiriyor." Lexie nihayet ağzına birkaç meyve attı. "Dikkatli olmalısın, Morgan. Hislerin ne söylerse söylesin ona körü körüne güvenme."

Uyarısından rahatsız olsam da haklı olduğunu inkâr edemezdim. "Burada güvendiğim tek kişi sensin," diye karşılık verdim usulca. "Hep de öyle olacaksın."

Sözlerim onu yeterince tatmin etmiş olmalıydı ki yemeğine odaklandı. Ben de aynısını yaptım. Bugünü sağ atlatmak için enerjiye ihtiyacımız olacaktı. Etrafımızdaki masaların dolmasıyla konuşmamıza kulak misafiri olabileceklerin sayısı arttığından sessiz kaldık.

Öğrenciler kahvaltı boyunca bizden uzak durdu, ta ki gitmek için sandalyelerimizi geri itene kadar. Ayağa kalkmamızla dört kişilik bir grup masamızın etrafını sardı. Lexie elini görünmez kılıcının kabzasına götürürken ona yaklaştım.

İçlerinden en küçüğü ellerini havaya kaldırdı. "Size zarar vermeye gelmedik," dedi hızlıca. "Arkadaş olmak istiyoruz." Beline kadar inen sarı saçları neredeyse beyaza çalıyordu, buz mavisi gözleri ve Dünya'nın güneşi altında iki dakikada kıpkırmızı olacak solgun teni bir soylu olduğunu gösteriyordu. Kulakları sivriydi ve kesicidişlerinin yanlarında uzun köpekdişleri gördüğüme yemin edebilirdim.

"Arkadaş mı?" diye sordu Lexie, her an saldırmaya hazır duruşunu bozmadan. "Niyetini açıkla. Emerelso klanından olduğunuz aşikâr, müttefiklere bu kadar muhtaç olduğunuzdan haberim yoktu."

Sarışın kadın başını sallayarak Lexie'nin bahsettiği klandan olduğunu doğruladı, Arkadaşımın *muhtaçlık* konusundaki sözlerine de takılmışa benzemiyordu. "Adım Greta Emerelso, klanıma ait Denille Adası'ndan Akademi'ye katılan son üyeyim. Genelde yeni müttefikler aramayız ama bu benzersiz bir istisna." Düz bir sesle konuşuyordu. "Düşmüşlerden biriyle ilişkiniz var, hepimizin istediği de bu değil mi? Lord Drager'ın uyarısına rağmen burada müttefiklere ihtiyacınız olacak. Size iyi bir teklif sunuyoruz."

Lexie'nin bakışları yumuşamadı. "Lord Drager sizin tanrınız değil ki."

Greta omuzlarını silkti. "Önemi yok. Biriyle yakın olmak hepsiyle yakın olmak demektir, hele de beşi birden Akademi'deyken. Hem klanlar arasındaki sonu gelmez savaşlara akıl sır erdiremiyorum. Farklı topraklardaki kudretli klanlar güçlerini birleştirmeli. Günün birinde hepimizden daha güçlü bir düşmanla yüzleşeceğiz ve Risest'in Doğu Âlemi'nin bölünmüş beş diyarından fazlası olması gerekecek."

Teklifi Lexie'nin ilgisini çekmişti; söylediklerini düşündüğünü görebiliyordum.

Greta'nın arkadaşları –kızıla çalan sarı saçları olan dişi bir satir ve ırklarını bilmediğim ama iri cüsseleri ve bir çift gözleri olmasına rağmen trollerinkini andıran yüz hatlarıyla iki esmer erkek– sessizdi. Hepsinin Emerelso klanından olup olmadığını merak ettim.

Lexie görünmez silahındaki elini gevşettiğinde hiçbiri irkilmedi. "Teklifini etraflıca düşüneceğiz," dedi.

Greta başıyla onayladı. "Cevabınızı bekleyeceğiz."

Satir kadın ve adamlardan biraz daha küçük olanı da başlarını selam verir gibi salladı ama diğerinin koyu gri gözleri üzerime kilitlenmişti, bakışları sert ve kararlıydı. Ne düşündüğünü bilmek istemiyordum ama bir tahmin yürütmem gerekirse kafasından geçenlerin müttefikim olmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Uzak durmam gereken türden birine benziyordu.

Dördü de gittiğinde bir kez daha rahat bir nefes alabildim. Lexie'nin tavırları hâlâ sakindi, bense kafamda dört dönen endişeleri yüzüme yansıtmamaya çalışıyordum. Odaklanmamız gereken çok şey vardı; konuşmamızı herkes duymuştu ve salondan dışarı adımımızı atar atmaz bunu konuşacaklarına emindim.

"Gel hadi," diye mırıldandı Lexie nihayet yemek salonundan çıktığımızda. "Rolta'yı bulalım."

Ayak uydurmak için neredeyse koşmam gereken bir tempoyla ilerlemeye başladığında sormak istediğim tüm soruları rafa kaldırmam gerektiğini anladım, sohbet edecek havada olmadığı ortadaydı. İki dakika içinde ana giriş salonuna ulaştık.

"Tan... rım..." derin bir nefes aldım. "Lex... Biraz... yavaşla."

Yüzünde beliren gülümseme sert ifadesini yumuşattı. "Affedersin, Morgs. Savaşçı kişiliğime büründüm, görevime odaklandım."

Odaklanmak hafif kalırdı. "Sorun değil," dedim nefeslerim biraz olsun sakinlediğinde. "Biraz kardiyo işime gelir."

Sağ kolumu kavradı. "Söz veriyorum iyi olacağız. Muhtemelen bizi öldürecek şaibeli müttefiklere ihtiyacımız yok. Kimseye güvenmeyerek hayatta kalacağız."

Hızlı bir baş hareketiyle sözlerini onayladım, hâlâ kendime gelememiştim. "Yüzde yüz arkandayım. Risest'te dair bildiğim tek şey dunedinleri sevmemem gerektiği."

Ya da şekildeğiştiren tanrıları.

Görünüşe göre kurallardan sadece birine uymakta başarılı olmuştum.

Lexie gülecek gibi olsa da endişesi ağır bastı. "Emerelsolar Lord Zahak'ın adasındaki en güçlü klanlardan biri. Hepsi Lightbringerlar gibi savaşçı ve enerjiyi manipüle etmeyi iyi bilirler. Gittikleri her yerde saygı *ve korku* uyandırırlar."

"Senin klanında Ocheran'da böyle mi?" diye sordum. "Güçlü ve saygıdeğer mi?"

Omuzlarını silkti. "Evet, Ocheran'daki kopyaları sayılabiliriz, teklifine şüpheyle yaklaşsam da bu yüzden şaşırmadım. Her iki taraf için de kazançlı yanları var. Kabul edersek çok daha güçleniriz, onların da tanrılardan biriyle doğrudan bağlantısı olan müttefikleri olur."

Bundan ne kazanacaklardı ki? Drager benim evcil hayvanım değildi; onu öylece onlarla tanıştıramazdım. "O trollerden bi-

rinin bana attığı bakışları gördün mü?" diye sordum, o koyu gri gözleri zihnimde hâlâ canlıydı. "İnsanlardan hoşlandığını sanmıyorum ve bu bir sorun olabilir. Hani ben de insanım ya."

Lexie'nin ifadesi tekrar sertleşti. "Onlar golem."

Bu yeni efsanevi varlığın ne olduğunu hatırlamak birkaç saniyemi aldı. "Golem... Kilden yapılmış hizmetkârlar mı yani?"

Lexie'nin dudakları gururlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Efsaneye göre evet ama golemler ihtiyaç duyduklarında sertleştirebildikleri derileriyle çok güçlü bir savunma silahları bulunan etten kemikten varlıklar. Tam gücüne ulaştığında bir golemin tenini Düşmüşler dışında hiçbir şeyin delip geçemeyeceğini duymuştum."

"Sadık hizmetkârlar mı peki?" Bildiğim efsaneler birbirine karışmaya başlıyordu, varlıkları karıştırıp karıştırmadığımı merak ediyordum.

Lexie başını iki yana salladı. "Hayır. Kendi kararlarını kendileri verirler ama sana sadık olmaya karar verirlerse asla ihanet etmezler. Bu bağın eşi benzeri yoktur. Doğdukları toprak kadar güçlüdür."

Başımı iki yana sallayıp edindiğim yeni bilgileri anlamlandırmaya çalıştım. "Hayatta kalırsam tüm bunlarla bir hikâye yazacağım. Bunu biliyorsundur umarım."

Lexie gözlerini devirdi. "Kalacaksın. Aksi söz konusu bile olamaz."

Drager'ın sabah söylediklerine benzer bir şeyler söyledikten sonra ofisin kapısını açıp beni içeri soktu.

Ders programımı alma vakti gelmişti.

Otuz Altıncı Bölüm

Saçlarını keskin hatlarını ortaya çıkaracak şekilde geriye yatırmış Celeste masasında oturuyordu, başını kaldırıp bizi gördüğünde yüzünde sahte bir gülümseme belirdi. "Rolta sizi bekliyor," dedi eliyle diğer odayı işaret ederek.

Ona kibarca gülümsesem de onunla asla yalnız kalmamak için elimden gelen her şeyi yapacağımın farkındaydım. Gözleri profesyonel tavrının saklayamayacağı derin bir öfkeyle doluydu.

Rolta elindeki tüy kalemiyle büyük bir deftere bir şeyler yazıyordu, içeri girdiğimizde başını kaldırdı. "Ah, harika," dedi. "İnsanın programını hazırladım."

"Adı Morgan," dedi Lexie sertçe ama ben artık bana böyle hitap edilmesini zerre kadar umursamıyordum. Yalnızca Drager'ın tiksintiyle *insan* demesinden rahatsız oluyordum.

Rolta onu duymazdan geldi. "Dört özel dersimiz, bir de diğer öğrencilere katılabileceği ortak bir dersimiz var, sonuçta diğer faeleri gözlemek de Risest hakkında bilgi edinmesine yardımcı olabilir. Bir de günün sonuna özel istediğinizi koydum."

Lexie müdireyi başıyla onaylayıp ders programımın yazılı olduğunu düşündüğüm ağır parşömeni aldı. Rolta defterine bir şeyler yazmaya geri döndüğünde çıkma vaktimizin geldiğini varsaydım.

"Hadi gel, Morgs," dedi Lexie dalgınca, dikkati parşömendeydi. Ardından başını kaldırıp gülümsedi. "İlk dersin on dakika içinde başlıyor."

"Ne dersi?" diye sordum dışarı çıktığımız sırada, Celeste'e bakmaya zahmet bile etmedim.

"Düşmüşlerin ve Faelerin Tarihi," diye yanıtladı. Gözleri parıldıyordu. "Güzel bir başlangıç."

"Özel derslerden biri mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Evet. Çoğu fae tarihlerini iyi bilir."

"Başka neler var?"

Parşömeni kaldırıp okumaya başladı. "Biri saldırı, diğeri savunma olmak üzere iki özel dersin var. Silahları ve diğer teknikleri kullanmayı öğreneceksin."

Dövüşmeyi düşünmek bile vücudumu ağrıtıyordu ama bir yandan da katılmayı en çok istediğim ders buydu.

"Fae Yaratıkları ve Irklarına Dair Gerçekler ve Efsaneler diye de bir özel dersin var."

Alaycı bir ses çıkararak güldüm. "Efsaneler... peki. Efsanevi bir dünyada bile efsaneler olduğunu bilmek güzel."

Lexie programımı okumaya devam etti. "Enerji manipülasyonu üzerine ortak dersin var. Bu sadece gözlem için olacak ama güçlü ve zayıf yönlerimizi gözlemlemene yardım edecek. Her klan ve onların parçası olan ırklar birbirinden farklıdır. Akademi'nin bu dönemki öğrencilerini bilmiyorum elbette ama genelde beş diyarın ve ırkların dengeli bir karışımı olur."

"Kulağa hoş geliyor," dedim sırıtarak. "Peki şu özel istek neymiş?"

Lexie yeniden programıma döndü. "Bakalım. Görünüşe göre son dersin... *Düşmüşlerle.*"

Fısıltıyla söylediği son sözcük dudaklarından döküldüğünde ikimiz de durup parşömene döndük.

"Düşmüşler mi dedin sen?" diye sormayı başardım boğazımdaki yumruya rağmen. Sesim birden yükseldi. "Neden? Ciddi misin sen? Neden onlarla dersim var ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Drager'ın fikri olmalı, tahmin yürütecek olursam hırsız konusuyla ilgilidir. Belki de yanılıyorumdur ve insanlarla ilgili bir şeydir. Bilemiyorum ama yakında öğreniriz."

Aramızda metrelerce uzaklık varken bile beşinin enerjisi ayaklarımı yerden kesmeye yetmişti. Yakınlarında geçireceğim koca bir dersi nasıl atlatacaktım ki?

Dahası, içlerinden birinin zihnime fısıldaması gibi küçük bir sorun da vardı. Drager'ın şaşkınlığı bunu yapanın o olmadığını anlamama yetmiş, kardeşlerinden herhangi birinin bu yapabileceğine inanmadığını söylemişti ama kafamın içinde bir ses duyduğuma emindim. Tabii beş ateşli tanrının karşısında olmak geçici bir halüsinasyon görmeme neden olmadıysa.

Daha fazlası olamaz dedikçe sadece bu hafta içinde bile daha garip şeyler yaşamıştım.

"Programda bir öğle yemeği arası da var mı?" diye sordum, çaresizce normal bir şeye odaklanmak istiyordum. "Rolta bir fae'den daha sık beslenmen gerektiğimi muhtemelen bilmiyordur."

Programımı bir kenara bırakıp boştaki eliyle kolumu tutarak beni ilk dersime doğru sürüklemeye başladı. "Merak etme," dedi. "Kimsenin seni aç bırakmasına izin vermeyeceğim."

"Çok komik," dedim, Düşmüşlerin ve Faelerin Tarihi dersine geç kalmamak için ona ayak uydururken.

Ana kattaki sınıflarla dolu oldukça uzun bir koridorun sonundaki küçük bir odaya ulaştık. Etraf derslerine giden faelerle doluydu ve tarih dersimin yapılacağı odaya girdiğimizde Lexie kapıyı arkamızdan kapamadan önce gözüme birkaç meraklı yüz ilişti.

Beyaz bir duvara dönük masa ve sandalyelerle dolu sıradan sınıflardan birindeydik. İçeride başka hiçbir şey olmadığından alelade bir oda gibi görünüyordu. Son derece tiz bir ses, "Düş-

müşlerin ve Faelerin Tarihi'ne hoş geldiniz," dediğinde kendime hâkim olamayıp irkildim.

İçeride başka birine dair hiçbir işaret görmediğimden yalnız olduğumuzu sanmıştım ama belli ki gözümden kaçan bir şey vardı. Öğretmen gibi bir şey.

Odanın köşesinden içeri sızan gölgeye bön bön baktım, mantıklı düşünebiliyor olsaydım utanç duyardım.

"Otur," dedi Lexie, beni masa ve sandalyelerden birine doğru iterek. Bu sırada gölge odanın ön kısmına ulaşmıştı bile.

"Bu Profesör Malin," diye açıkladı Lexie yanıma otururken. "Denille Adası'ndaki Kâbus Diyarı'ndan gelen bir hayalet gezgin. Bu da büründüğü formlardan biri."

Formu ara sıra insansı bir şekil alan, ardından tekrar bozulup şekilsiz bir şeye dönüşen gölge ve sisten ibaretti.

"Daha maddesel bir formu var mı?" diye sordum usulca. "Nereye bakacağımı şaşırıyorum."

Profesör Malin yalnızca köpeklerin duyabildiği tiz düdüklere benzer bir kahkaha attı. Bu durumda ben de gülüşünden rahatsız olan köpek oluyordum. Kulaklarımı kapatıp çığlık atmamayı başarsam da bunu her an yapabilirdim.

"Alışırsın," dedi Lexie. "Kadim ve bilge biridir. Tarihimizi en iyi anlatacak öğretmendir."

Nihayet kabalık ettiğimi idrak edip büyüleyici ve bir o kadar da ürkütücü profesöre aval aval bakmayı keserek buraya gelme nedenime odaklandım. Düşmüşler ve hükmettikleri faelere dair bir şeyler öğrenmek için buradaydım.

"Bundan birkaç yüzyıl öncesine dönmeden Düşmüşleri öğrenmenin hiçbir anlamı olmaz," dedi profesör, gölgeleri beyaz duvara doğru sürüklenirken. Beyaz zemin üzerinde görüntüler belirdiğinde bu kez kendime engel olamayarak şaşkın bir nefes verdim.

Etrafı okyanuslarla çevrili büyük bir kara parçasını gösteren bir haritaydı karşımdaki.

"Bu Risest'in Doğu Âlemi'nin Düşmüşlerden önceki hâli," dedi Profesör Malin, sesi şimdiden daha az rahatsız edici gelmeye başlamıştı. "Gördüğünüz gibi bölünmüş topraklar yok, klanlar ve ırklar kendi bölgelerine dağılmış vaziyette."

Küçük yazılar ve resimler belirdiğinde duvar, *Siren İni, nüfus sekiz bin, Banshee Koyu, nüfus yirmi beş bin* gibi her fae ırkı için açıklamalarla doldu.

"Bir zamanlar her ırk kendi bölgesinde yaşardı," diye devam etti profesör. "Hepimiz daha fazla toprak ve kaynak için birbirimizle savaşırdık. Bunun nedeni büyük ölçüde seçkin ırkların kana susamış olmasından kaynaklanıyordu. Faeler sonu gelmez bir egemenlik savaşı içindeydi ve barıştan eser yoktu."

"Tüm ırklara yetecek yerimiz yoktu," diye ekledi Lexie. "Çünkü Denille Adası'nın büyük bir kısmı kâbuslar tarafından işgal edilmişti ve topraklarını kimseyle paylaşmıyorlardı."

Profesör Malin başıyla onayladı. "Doğru. Kâbus Hendeği diyarımızın tam göbeğindeydi ve yaklaşan herkesi öldürüyorlardı. Kimseye merhamet göstermezlerdi, bu da diğer ırkların kalan topraklar uğruna savaşmasına neden oldu."

Haritanın ortasında derin ve karanlık bir çukur belirdiğinde içim korkuyla doldu. "Siz de Kâbus Diyarı'ndan mısınız?" diye sordum profesöre usulca. "Hendekte mi yaşıyordunuz?" Kimseye merhamet göstermediklerini bu yüzden mi biliyordu? Sonuçta anlattıklarına bakılırsa bunu bilen her fae acımasızca öldürülmüş olmalıydı.

"Öyleydim ve geçmişte olduğum akılsız yaratıktan kalan bulanık anılar, bu kâbus fae'inin kâbuslarına dadanıyor."

"Risest'te onun öncesinde hiç barış olmamış mıydı?"

Lexie ağzını açıp sorumu yanıtlamaya başlayacaktı ki Profesör Malin ondan önce davrandı. "Doğu Âlemi barış nedir hiç bilmedi ama batımızdaki küçük toprakların daha huzurlu ve müreffeh yaşadığı, bizden üstün olduğu söylenirdi."

"Düşmüşlere kadar," diye ekledi Lexie ve sisli gölge onu başıyla onaylıyormuş gibi yukarı aşağı sallandı.

Beyaz duvardaki harita bir an için kayboldu ve yeniden belirdiğinde bu kez üzerinde noktalı çizgilerle ayrılmış beş bölge vardı. Beşinin de ortasında, önceki haritadaki karanlığın en büyük çukurunun olduğu yerde, Akademi'nin ortalama büyüklükteki toprakları yer alıyordu. Bölgelerin hepsi işaretlenmişti ve Doğu Âlemi'nin topraklarını ilk kez bütünüyle görüyordum. Artık Drager'ın bölgesinin tam olarak nerede olduğunu biliyordum ve Düşmüşlerin toprakları arasındaki büyüklük farkı bütün netliğiyle karşımdaydı. Drager'ı kütüphaneye sızan hırsızın arkasında kardeşlerinin olabileceğine inanmaya iten de bu boyut farkıydı.

Ocheran sağ üst köşedeydi, iki tarafı okyanuslarla çevriliydi ve kalan iki sınırında Akademi ve diğer topraklar yer alıyordu. Sol alt kısımda *Lastoa Kraterleri* yazıyordu, buranın Tylan'ın –kırmızı ejderhanın– bölgesi olduğunu hatırlıyordum. Arazi kurak ve kayalık görünüyordu, Drager'ınkiyse gür ve yemyeşil ormanlarla doluydu. Önceki günümü bu ormanların bir kısmında seyahat ederek geçirdiğimden bunu zaten biliyordum.

Sol üst köşede *Verdin Denizleri* yer alıyordu, toprakların en küçüğüydü ve neredeyse tamamı okyanusa uzanıyordu. Haritadaki görüntüsü Bahamalar'ı andırıyordu, bir sörfçüye benzeyen yeşil ejderha Kellan için yaratıldığını düşündüm.

Ocheran'la Verdin Denizleri'nin arasında çöl ve ormanlarla doluymuş gibi görünen *Santoia'nın Vahşi Toprakları* duruyordu. Turuncu ejderha Emmen'ı geniş topraklarına hükmederken görür gibiydim.

Bakışlarım son olarak merkeze doğru uzanan, beş toprak parçasının en büyüğü *Denille Adası*'na kaydı. Bir zamanlar Hendek'in bulunduğu Zahak'ın toprakları. "Hendek'e ne oldu?" diye sordum. "Yani Düşmüşler ırkların arasındaki sorunu çö-

züp hepinizi bölgelere ayırmış olsa bile hendek hâlâ orada duruyor olmalı, değil mi?"

"Doldurdu," dedi Lexie.

Sandalyemde dönüp gözlerimi kırpıştırdım. "Kendi başına mı?"

Profesör Malin'in gölgesi bir kez daha başını sallarmış gibi sallandı. "Ah, evet. Zahak'ın elementlere hükmetme gücü benzersizdir ve sonu yoktur. Düşmüşler buraya gelmeden önce kim olduklarına dair hiçbir şey hatırlamasa da enerjileri üzerinden kurduğum birkaç teorim var."

Dik oturup gölgeye dönerken teorilerini bizimle paylaşacağını umuyordum. Ne de olsa dersin amacı Düşmüşler hakkında bilgi edinmekti ve o canavarlara duyduğum merak hiç olmadığı kadar kabarmıştı.

Gönder gelsin, hoca. Her şeyi anlat bana.

Otuz Yedinci Bölüm

"Düşmüşler dünyamıza yaklaşık iki yüz yetmiş yıl önce ayak bastı," diye başladı Profesör Malin. "Birkaç on yıl eksik ya da fazla söylemiş olabilirim."

"Bana hatırlat da cilt bakım rutinlerini sorayım," dedim şaşkınlıkla. Bu çekici, gözalıcı varlıkların neredeyse üç yüz yaşında olduğuna inanamıyordum.

"Doğu Âlemi'nin sadece birkaç bölgesini etkileyen soğuk mevsimin ortasındaydık," diye devam etti insanlığımı görmezden gelerek. "Dün gibi hatırlıyorum çünkü dünyamıza ayak bastıkları an her şey durmuştu. Çatışmalarımız, hendekteki acı ve kafamın içindeki sonu gelmez çığlıklar. Derin bir sessizlik çökmüştü ve ben uzun hayatım boyunca ilk kez net düşünebilmiştim."

"Ben henüz doğmamıştım elbette," diye ekledi Lexie. "Ama hikâyeleri duydum. Sanki zamanda bir atlamaya neden olmuşlar ve donakalmışız. Tekrar kendimize geldiğimizde hiçbir fae eskisi gibi değilmiş."

Profesör Malin bize doğru yaklaştı, dünyalarının şimdiki hâli hâlâ arkasındaki duvardaydı. "Onların enerjisi yüzündendi. Topraklarımızın düzenine o kadar aykırıydılar ki gelişleri dengeyi bozdular. Tabii o zamanlar buna denge denemezdi, savaş tarafı o kadar ağır gelmişti ki kefe yere değiyordu. Fakat mevcut dengemiz buydu ve bozulmaya her şeyden çok ihtiyacı vardı."

"Tıpkı ritim bozukluğunda kalbe gönderilen şok gibi," diye sesli düşündüm ve bir anlık duraksamanın ardından gölge yeniden başını sallar gibi kıpırdandı.

"Aynen öyle. Âlemimiz ölümün eşiğindeydi ve bizi yeniden kendimize getirdiler. Elbette bu bir çırpıda olmadı. Bölüp fethetmeleri uzun yıllar aldı, yanlış hatırlamıyorsam en az bir asır sürdü. Başlarda birlikte çalışıyorlardı ve ben hâlâ en güçlü olduğumuz zamanın işbirliği yaptıkları dönemler olduğuna inanıyorum. Bana hak veren ya da aynı fikirde olan yok tabii ama çoğu o sıralar henüz doğmamıştı bile. Her şeyi çok net hatırlıyorum ve bölündükçe tekrar zayıfladığımızı da görüyorum."

Lexie ona karşı çıkmayınca acaba daha fazla fae içten içe aynı şeyi düşünüyor da Düşmüşlerin topraklarını yönetme biçimini eleştirmekten korktukları için seslerini çıkarmıyor olabilirler mi diye merak ettim. "Düşmüşler toprakları bölüşürken çoğu ırkı da böldüler," diye devam etti profesör. "Böylece hiçbir bölgede büyük klanlar kalmadı. Hepimizi kendince teorileri var ama..."

"Bize karşı ayaklanmanıza müsaade edemezdik."

Drager'ın sesini duyan profesör tiz bir ses çıkararak duraksadı ve gölgeleri gözden kaybolacakmış gibi küçülmeye başladı ama çok geçmeden insansı biçimine bürünüp yeniden ortaya çıktı.

"Birlikten kuvvet doğar," diye devam etti Drager odaya girerken. Tıpkı onu ilk gördüğüm geceki gibi tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, üzerinde zırh parçaları olan kıyafetini giymişti. Dikkatimi ona verdim ve neden bu kadar sinirli göründüğünü merak ettim. Bu ruh hâlinden hoşlanmıyordum. "Klanları böldüğümüzde hepiniz zayıfladınız. Kararımız aranızdaki savaşın durmasına da yardımcı oldu."

Hakkını vermem gerekiyordu, Profesör Malin kendini çabuk toparlamıştı. "Evet, en yaygın teori bu. Teyit ettiğiniz için teşekkür ederiz, Lord Drager." Duraksadı, şüphesiz şimdi ne olacağını merak ediyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordum, Lexie ve profesörden çıkan şaşkınlık nidalarını duymazdan gelerek. Sürekli bir yerlerden çıkıp duruyordu ve nedenine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Toplantımızdan önce seni kontrol etmek istedim," dedi. Dudakları belli belirsiz bir sırıtışla kıvrılsa da bakışları her zamanki gibi karanlıktı. "Kardeşlerimden birini buralarda gördün mü?"

Abartılı hareketlerle odanın köşelerine ve tavanına bakıp başımı iki yana salladım. "Profesör Malin gibi kendilerini küçültemiyor ya da gölgelerin arasında saklanamıyorlarsa burada değiller."

Drager'ın rahat duruşu bir anda kayboldu ve masamın önüne yaklaşıp öylece dikilmeye başladı. Oturduğum yerden bakıldığında kelimenin tam anlamıyla dev gibi görünüyordu. "O sivri dilini halletmemiz gerecek," diye mırıldandı, başparmağını sertçe altdudağımın üzerinde gezdirerek.

Nasıl nefes alacağımı ve –elinde bulaşan küçük bir damla salyaya bakılırsa– nasıl yutkunacağımı unutuverdim. Tepkim onu tatmin etmiş olmalıydı ki doğrulup ağzımı rahat bıraktı.

"Yakında görüşürüz, küçük insan. Önce dersimiz, sonra da randevumuz var. Sakın unutma."

"U-unut–" Boğazımı temizledim. "Unutmadım."

Geldiği gibi hızla çekip gitti. Amacının ne olduğu konusunda kafası karışan tek kişinin ben olmadığımın farkındaydım. Beni neden kontrol ediyordu? Özellikle de özel ders sırasında? Sadece Lexie ve gölgeden bir profesörün olduğu odada endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu.

"Bu çok garipti," dedi Lexie gergin sessizliği bozarak.

Profesör Malin tiz köpek düdüğü kahkahasını attı. "Evet, öyleydi. Düşmüşler ziyaretimize pek sık gelmez." Enerjisinin bana odaklandığını hissedebiliyor ve görünürde gözleri olsaydı pürdikkat üzerimde gezineceklerini hayal edebiliyordum.

Niyeti benim için de gizemini koruyordu, endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu.

"İşimiz bugünlük bitmişti zaten," diye devam etti profesör. "Bir sonraki dersimizde Doğu Âlemi'nin ve Düşmüşlerin tarihine devam edebiliriz."

Sandalyemi geriye ittirip ayağa kalktım ve gölgeye gülümsedim. "Teşekkür ederim, bu dünyaya dair daha fazla şey öğrenmeyi dört gözle bekliyorum."

Gölgelerden bedeni bir kez daha kıpırdandı ve ayrılmadan önce ona beceriksizce el salladım. Lexie kapıyı kapatır kapatmaz, "Tanrım," dedim şaşkınlıkla. "Profesörüm bir gölge. Arkasını görebiliyorum ama yana döndüğünde iyice ortadan kaybolmuş gibi oluyor."

Lexie kıkırdadı. "Kâbus yaratıklarının bu dünyada bile eşi benzeri olmadığı kesin. Malin o kadar yaşlı ki gücünü kimse bilmiyor ama diğerlerinin gücü saldırıya geçip karşısındakini korkutmaya dayanıyor. Akademi'de biraz daha zaman geçirdikten sonra ne demek istediğimi anlayacaksın."

Dün Büyük Amfi'deki toplantı sırasında ve bu sabah yemek salonunda kâbus yaratıklarından birkaçını görmüş ama onlara uzun süre bakmaktan kaçınmıştım. Tek görebildiğim çok sayıda göz ve uzvun yanı sıra dişler, pençeler ve diğer korkunç uzantılardan ibaretti.

"Birkaçını gördüm," dedim, "insan dünyasında bir canavar gibi görüleceklerinin farkındayım ama... dürüst olmam gerekirse güzel yüzleri ve sahte kalpleriyle soylu faeler bana daha korkutucu geliyor.

Greta gibiler. Tavırlarından hiç hoşlanmamıştım ve Lexie'nin ittifak teklifini neredeyse ânında geri çevirmesine sevinmiştim.

Lexie'nin dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Her zamanki gibi haklısın, dostum. Hendek kendini içinde bulan herkes için ölüm anlamına gelse de kâbus yaratıkları

-Doğu Âlemi'ne dağılmış çeşitli ırk ve klanların aksine- topraklarımızın geri kalanına el sürmedi. Asıl ölüm ve yıkım orada dönüyordu."

Düşmüşler çatışmayı yatıştırmış olsa da özünde bu topraklar hâlâ savaş hâlindeydi. Sadece artık göstere göstere yapmıyorlardı.

"Drager'ın çıkıp gelmesi de garipti, değil mi?" diye sordum tereddütle.

Lexie bir şey söylemese de ifadesinden kaygılı olduğunu anlayabiliyordum. Beni kontrole gelmesinin bir nedeni vardı ve kardeşlerini görüp görmediğimi sorması endişe vericiydi.

Ne var ki bunu düşünecek zamanım yoktu, yetişmem gereken derslerim vardı. "Pekâlâ, bir sonraki dersim ne?" diye sordum.

Lexie programıma bakmaya gerek duymadı, ben olsam on kez bakmış olmama rağmen her şeyi unuturdum. "Fae ırkları üzerine."

Harika. Derslerimin hepsi faydalıydı ama kolumu bir tavşana kaptırmanın eşiğinden dönüğüm düşünüldüğünde ırkları öğrenmeye çok ihtiyacım olduğu açıktı. Bu seferki sınıf uzun koridorun en ucundaydı ve yürürken bir düzine kadar öğrencinin meraklı bakışlarına maruz kaldık. "Çoğu hâlâ derste," dedi Lexie çelik kenarlı tahta bir kapının önüne geldiğimizde. "Seninkiler daha kısa sürüyor, en azından şimdilik."

İnsan beynimin alabileceği yeni bilgilerin bir sınırı olduğu düşünüldüğünde kulağa mantıklı geliyordu. Lexie, Fae Yaratıkları ve Irklarına Dair Gerçekler ve Efsaneler sınıfına vardığımızda kapıyı hemen açmadı. Elini üzerine dayayıp gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Girebiliriz," dedi kısa bir süre sonra ve kapı kendini taşıyamayacak kadar ağırmış gibi yavaşça açıldı.

İçerisinin önceki sınıfla alakası yoktu. Zemin Arnavut kaldırımlarını andırıyordu, duvarlar taştandı ve aydınlık odaya girer

girmez burnum toprak kokusuyla doldu. "Tahmin edebileceğin üzere," dedi Lexie, engebeli zeminde uzaktaki bir binaya doğru ilerlerken, "bu sınıf daha pratik bir öğrenim tarzı için tasarlanmış. İncelediğimiz yaratıklar zaman zaman ortalıkta dolaşıyor. Kapıyı açarken daima tedbirli davranmak gerek. Bir keresinde içeri dalan bir tek boynuzlu atın derslerine giden yüzlerce öğrenciyle dolu Ana Salon'da çıkardığı kargaşayı asla unutamayacağım."

Başını iki yana sallayarak gülerken anlattığı anının komik mi, korkunç mu yoksa acıklı mı olduğuna karar veremedim. Hislerini anlamlandıramasam da kesin olan bir şey vardı...

"*Tek boynuzlu atlarınız mı var?*"

Bana gelmiş geçmiş en abartılı *Sen ciddi misin?* bakışını atıp başını iki yana salladı. "Gerçekten bunun için mi aklını kaçırıyorsun? Ejderha gördün. Trol gördün. Hatta bir Calendul bile gördün ve inan bana, hayal ettiğinden çok daha korkunç ve mistik bir canlıdır."

"Ama tek boynuzlu atlar diyorsun," dedim ellerimi önümde sıkıca kavuşturup hayranlıkla. "Onlar büyüleyici varlıklardır."

Lexie abartılı bir tavırla iç geçirdi. "Kendini öldürtmen gerçekten de an meselesi."

Sözlerinden tek boynuzlu atların kafamda canlandırdığım görkemli, büyülü canlılar olmadığını anlıyordum. Eh, en azından bu derste hepsini öğrenecektim.

Engebeli arazide güç bela ilerleyip ahşap, metal ve beton bloklardan yapılmış, odadaki geri kalan her şey gibi rüstik görünen büyük bir kulübeye ulaştık. Hayvanların kokusu burada daha güçlüydü.

"Profesör Druin birazdan gelir," dedi Lexie etrafa göz gezdirerek. "Kulübede yaşadığından daima buralarda oluyor."

Bir saniye sonra sınıfın girişindeki gibi ağır bir kapı ardına kadar açıldı. İçten içe dev gibi, odaya getirdiği her türlü yara-

nkla başa çıkabilecek kadar kaslı, vahşi görünümlü bir adamla karşılaşmayı bekliyordum.

Kısmen haklı çıktım.

İlk önce profesörün kafası göründü. İlk anda gördüğüm o bölge insana benziyordu ama ardından gelen vücudunun insanlıkla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Kentaur," dedim şaşkınlıkla.

Lexie usulca başını sallayarak sözlerimi onaylayınca çenemi kapattım ve dört bacağıyla kulübesinin birkaç adım önüne ustalıkla ilerleyen profesörü incelemeye koyuldum. Başı ve vücudunun üst kısmı bir insandan daha kıllıydı ve belinden aşağı doğru ilerleyerek koyu renkli bir kürk hâline geliyordu. Yüzüyse nispeten temizdi, yalnızca boynunda ve çenesinde birkaç tutam kıl vardı. Teni açık sarı, koyu renkli gözleri bir at gibi hafif pörtlek, dudaklarıysa neredeyse yok gibiydi. Önümüzde duraksadığında Lexie'ye kocaman bir gülümsemeyle baktı. "En sevdiğim öğrencim geri dönmüş," dedi gür sesiyle. "Beni hep diken üstünde tutuyorsun, Lexical."

Lexie kıpırdayıp ona sarılmak için yukarı uzandı. Profesörle arasında iki baş kadar bir boy farkı vardı, dolayısıyla kollarını ancak beline, insan vücudunun yerini kahverengi kürkü, dört bacağı ve kuyruğuyla ata benzer bir hayvana bıraktığı noktaya dolamayı başarabildi.

Ders henüz başlamasa da şimdiden bir şeyler öğrenmeye başlamıştım.

Profesör Druin geri çekildikten sonra bana dönüp ürkütücü gözleriyle beni yakından incelemeye başladı. "Sen de yeni öğrencim Morgan Starrer olmalısın."

İçim eğilip ona selam verme dürtüsüyle dolsa da kendime hâkim oldum. İhtiyacım olan son şey düşündüklerinden daha aptal bir insan gibi görünmekti. "Beni kabul ettiğiniz için te-

şekkür ederim," dedim en sonunda. Yine de epey bir garip davranmıştım.

"Benim için bir zevk. Birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz olduğunu düşünüyorum. Dünya âlemindeki benzerlerimi hep merak etmişimdir."

Benzerler mi? "Atları mı?" diye sordum usulca, onu gücendirmeyeceğimi umarak.

Bir kez daha gülümsediğinde insan dünyasındaki hayvanlarda son derece sevimli görünen dudaksız gülümsemelerin onda aynı etkiyi yaratmadığından emin oldum. Resmen korkutucu olsa da tepki vermemeyi başardım.

"Evet," dedi. "Burada atlarımız yok ve insan dünyasındaki rollerini öğrenmek istiyorum."

Kahretsin. Muhtemelen söyleyeceklerimden pek hoşlanmayacaktı ama gerçeği saklayamazdım.

İlk dersimizi kovulmadan atlatabilmeyi ummaktan başka çarem yoktu.

Otuz Sekizinci Bölüm

Profesör Druin bizi kulübesinin arka tarafına götürdüğünde karşımda çitlerle çevrili, bir tarafında oturma yerleri bulunan, toprak zemini yumuşak bir arena buldum.

"Oturun lütfen," dedi eliyle arenanın zemininden yukarı doğru yükselen taş koltuk sırasını göstererek. Lexie'yle yerlerimize geçerken profesör arenada, yüzü bize dönük vaziyette durmaya devam etti. "Normalde her derste bir canlıya ya da ırka odaklanırız. Ama iki yıllık tam eğitim için gelmedin ve ileride de Doğu Âlemi'nde yaşamayacaksın. Bunu göz önünde bulundurarak programımı hızlandıracağım. Önce en tehlikeli yaratıklarla başlayacağım, karşına çıkabilecek ırklara kısaca değineceğim ve her birine dair sana birkaç ipucu vereceğim. Kulağa güzel geliyor mu?"

"Harika geliyor," diye yanıtladım.

"Güzel," diye devam etti. "Başlayalım o hâlde."

Profesör Druin'le geçen birkaç saatim çok yoğundu. Programını hızlandıracağını söylerken şaka yapmamıştı ve Lexie'den sözlerini takip edebilmek için bir kâğıtla kalem istememe rağmen zihnim öğrendiğim onca şeyle dört dönüyordu.

Onun hızına ayak uydurmaya çalışırken kargacık burgacık bir yazıyla en az yirmi yaratık hakkında not almayı başarmıştım.

Yonterler: Avcı kuşlar. Beş asil fae'i alaşağı edebilecek kadar güçlüler. Yalnızlar ama aile bağlarına önem verirler, sadakatleri asla zedelenmez. Gagaları en sağlam maddeler hariç her şeyi delip geçebilir ve etçildirler.

Tanrılara şükür Cal, Lexie'yi tanıyor ve onu dostu olarak görüyordu çünkü öğrendiklerime göre gerçekten dehşet verici bir canlıydı.

Dunedinler: Toprak altında yaşayan leş yiyiciler. Karada son derece hızlı hareket ederler. Klanlarıyla birlikte çukurlarında yaşarlar. Her klanın ortalama birkaç bin üyesi vardır ve fae yiyen bu canlılar zamanlarının çoğunu avlanarak geçirir. Enerji dalgalarıyla hiçbir şeyden şüphelenmeyen zayıfları kendilerine çekerler.

Görünüşe göre tavşanı sevmeyerek kendime büyük bir iyilik yapmıştım. Ona doğru gitmeme neden olacak bir çekim hissetmemem, Cal'in yaydığı korkunun *dunedinin çağrısını* gölgede bırakmasından kaynaklanıyor olmalıydı.

Ayrıca gerçekten de dev bir orman kedisine benzeyen sabre ve bir orman kedisiyle hiçbir alakası olmayan concorlar hakkında da epey şey öğrenmiştim. Elimdeki listeye bakılırsa –gerçi profesör önce beni öldürebileceklere odaklanacağını söylediğinden çok da sağlıklı bir kaynak sayılmazdı– korkmam gereken bir sürü canlı vardı.

"Kâbuslarım rengârenk olacak," diye mırıldandım Lexie'ye sınıftan çıkarken. Ağır kapılar kapanır kapanmaz hayvan kokusu kayboldu. "Okyanuslarda *lochen,* göklerde *presfn,* yerin altındaysa lanet dunedinlerle *klagour motem.* Ben Avusturalyalı falan değilim, kızım. Beni sadece düşünceleriyle öldürecek canlıların arasında yaşamayı bilmem."

Lexie'nin kahkahaları alçak sesli ve rahattı, ben de bunun bahsi geçen fae katillerinin çoğuyla karşılaşma ihtimalinin düşük olduğu anlamına geldiğini umdum. "Bir şey olmayacak. Birincisi, ben yanındayım ve hiçbir tavşanın seni yemesine müsaade etmem; ikincisi, çoğu zaman tek yapman gereken arkana bakmadan kaçmak. Eminim senin de dikkatini çekmiştir, hepsinin seni yemeden önce kendilerine çekmeleri gerek. Bir nevi uyarı gibi. Buna karşı koyabilirsen güvende olursun."

Bu konuda pek de başarılı bir sicilim olduğu söylenemezdi ama Drager bir fae sayılmazdı. Yabancı bir gezegenden, gökyüzünden ya da her neyse oradan geliyordu. Dahası, bana dokunmak için iznimi istemediği kesindi.

"Sırada ne var?" diye sordum. Koridora geri dönmüştük, öğrendiğim onca yeni bilgiyle uğuldayan beynim yorgun düşmüştü.

"Hepimizin korkması gereken bir yaratığa dönüşmeden seni besleyeceğiz," dedi Lexie, gözlerinde muzip bir parıltı olsa da yüzünü ifadesiz tutmayı başarmıştı. "Öğleden sonra da dövüş eğitimin var."

Koridor kalabalıklaşmıştı ve Lexie yemek salonuna giden yol boyunca elini sağ omzumdan çekmedi. Bazıları meraklı, bazılarıysa düpedüz nefret dolu bakışlar dışında herhangi bir sorunla karşılaşmadık. Bir ara Greta'nın onunla ittifak yapmayı kabul edersek Akademi'de geçireceğimiz zamanın nasıl sorunsuz olabileceğini göstermek için onları şimdilik bizden uzak tutup tutmadığını merak ettim.

Belki de nedeni Lexie'nin yanımda olmasıydı.

Ona attıkları bakışlar farklıydı, hafif bir korkunun yanı sıra... saygı ve hayranlık doluydu. Hem soyadı hem de kişisel başarıları nedeniyle burada iyi tanınıyordu.

Merdivenlerden çıkarken birden, "Şaşırmadan edemiyorum," dedim.

Bana dönmedi, etrafımızdaki diğer şeylere odaklanmış vaziyetteydi. "Neye şaşırmadan edemiyorsun?" diye sordu. Dikkati dağınık olsa da beni dinliyordu.

"Benimle bütün gün kitap yerleştirmekten mutluymuş gibi görünüyordun. Huzursuz olduğuna ya da başka bir yerde seni bekleyen bunca şey olduğuna dair hiçbir emare görmedim."

Dikkatini bana çevirdiğinde gözlerini kırpıştırdı, şaşırmışa benziyordu. "Morgs, sen ciddi misin?"

Gözlerimi kırpıştırma sırası bendeydi. "Evet, tabii ki ciddiyim. Burada hem soyadın hem de kişisel başarıların sayesinde saygın ve güçlü bir konumun olduğu ortada. Oradaysa ne bir damla gün ışığı ne de bir insan yüzü gören asgari ücretli işçilerdik. Verdiğimiz en büyük karar cuma gecesi hangi bara gideceğimizdi. Sıradan bir hayattı işte."

Beni kollarının arasına alıp öyle sıkı sarıldı ki neredeyse merdivenden düşecektim. "Morgan Starrer, aklını başına toplaman gerek." Kollarını vücuduma iyice sardığında kendimi ona bıraktım, bu rahatlığa sandığımdan daha fazla ihtiyacım vardı. Geri çekildiğinde gözlerini benimkilere dikti. "İster Dünya'da ister Dragerfield'da, seninle geçirdiğim zamanlar hayatımın en güzel yıllarıydı. En güzel. Bana şefkatin, ailenin, koşulsuz sevginin ne olduğunu gösterdin; bir kez bile sıkıldığım ya da tatmin olmadığım olmadı. Oturma odamıza yayılıp kitaplarımıza gömüldüğümüz, pizza yiyip şarap içtiğimiz günlere geri dönmek için her şeyimi verirdim. Bunlar asla unutmayacağım değerli anılar."

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Gözyaşlarımın yanaklarıma süzülmelerini engelleyemeyeceğim kadar fazla olduğunun farkındaydım. "Benim de," dedim boğuk bir sesle.

Ona tekrar sarıldım ve hayatımda olduğu için tanrılara – *Drager hariç*– şükrettim. Son zamanlarda yaşadığımız sorunlara rağmen arkadaşlığımız özünde değişmemişti. Her zamanki gibi güçlüydü.

"Gel hadi, Morgs. Bir şeyler yiyelim," dedi en sonunda.

Başımla onaylayıp yüzümü silerek peşinden basamakları tırmanmaya devam ettim.

Öğle yemeği de kahvaltı gibiydi fakat içerideki öğrenci sayısı çok daha azdı. "Çoğu fae günde bir öğün beslenir," dedi Lexie etrafa bakınarak. "Ama birden çok öğün yemeyi sevmeye başladığımı inkâr edemem."

Tabağındaki tüm yiyecekleri önümüzdeki hafta boyunca yiyeceği tek şeymiş gibi silip süpürerek sözlerini kanıtladı. "Katılıyorum," dedim ağzımdaki ekmek parçasını çiğnerken. "Yine de ikinci kahvaltının yerini hiçbir şey tutamaz."

Lexie genzinden alaycı bir ses çıkararak ağzındaki lokmayı üzerime püskürtünce ikimiz de kahkahalara boğulduk. "Kahretsin, özür dilerim. Aklıma randevuya çıktığın adama ikinci kahvaltıyı sevip sevmediğini sorduğun zaman geldi, neden bahsettiğini anlamayınca da pılını pırtını toplayıp eve dönmüştün."

Kahkahalarım şiddetlendi. "Taviz veremeyeceğim sınırlarım var, tamam mı? Bu da onlardan biri."

"Haklısın," dedi omuzlarını silkerek.

Yemeğin ardından Lexie beni tekrar alt kata indirdi ve ana salona girip dün yürüdüğümüz yolu aşarak binanın dışına, kadifemsi çimlere çıktık. "Ders dışarıda mı yapılıyor?" diye sordum, bir yandan da nereye gittiğimizi kestirmek için etrafıma bakınıyordum.

"Evet. Yeteneklerini değerlendirebilmemiz için önce engelli bir parkur aşacaksın."

"Ne dedin sen?" diye sorarken şaşkınlıktan tökezledim ama kendimi hemen toparladım. Bu bile engelli parkura ihtiyaç duymadan yeteneklerimi kanıtlamadıysa hiçbir şey kanıtlayamazdı.

"Hadi ama, Morgs. Bir şey olmayacak. Kitapçının birinde bir kitabın ciltli özel baskısının son nüshasını almak için bir masadan diğerine atladığını gözlerimle gördüm."

"O bir ölüm kalım meselesiydi," diye karşılık verdim. "Bir annenin çocuklarını kurtarmak için araba kaldırması gibi bir şey. İkisi bir değil."

Sadece gözlerini devirmekle yetindi. *Sürtük!* Bir an kaçıp saklanacak kadar hızlı olup olmadığımı düşündüm. Ben kaçış planımı düşünmekle meşgulken Akademi'nin köşesini döndü-

ğümüzde bir açıklıkta yuvarlak bir nesneyi tekmeleyen bir düzine kadar fae'le karşılaştık. Bizim oradaki top gibi görünmese de benzer bir işlevi vardı ve faeler o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki hız konusunda buradaki kimseye kafa tutamayacağımdan emin oldum.

Kaderime teslim olup atletik yeteneklerimin belki... *belki* bir nebze olsun gelişmesini sağlayabilirdim. Ya da denerken ölürdüm.

Engelli parkurun açıklığın ötesindeki başka bir bölümüne geldik. Bir dizi tırmanma, sürünme ve atlama etabını görebiliyordum. Drager'ın içimdeki gücüne rağmen bunları zarar görmeden aşmam imkânsızdı.

"Yüzündeki endişe..." dedi Lexie kahkahayla. "Sakin ol. Yapamazsan, yapamazsın. Ama öğretmenlerin olarak yeteneklerini öğrenmemiz gerek. Bu sayede seni vücudunun kaldırabileceğinden fazlasına zorlamayacağız."

"En düşük seviye çıkacağımı ve beni yeni doğmuş bir bebek kadar zorlamanız gerektiğini şimdiden söyleyebilirim. Ama denemem gerektiğini söylüyorsan yüzünü kara çıkarmayacağım."

"İşte benim kızım."

Ona dil çıkardım. "Isınmam gerektiğini unutturma," dedim oflayarak. "Canıma okuyacağınızı şimdiden görür gibiyim."

Dudakları hafifçe seğirse de artık profesyonel kimliğine bürünmüştü. Yanımdan uzaklaşıp parkurun başında bekleyen biri kadın, diğeri erkek iki fae'e katıldı.

"Dövüş dersine hoş geldin," dedi kadın. Sesinde üzerindeki dar, siyah tuluma yakışan kedimsi bir tını vardı. Tepeden atkuyruğu yaptığı koyu renk saçları, mavi gözlerini ve açık kahverengi tenini ortaya çıkarıyordu.

Gözalıcı bir kadındı.

Korkutucu derecede gözalıcı.

Bu evrendeki herkesin belirli bir tipi vardı ve içimden bir ses, bu faelerin benimle işi bittiğinde Dünya'ya sürünerek döneceğimi söylüyordu.

Eh, haftalar önce Drager'a da söylediğim gibi: Parçala beni.

Dayanabilirim.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Engelli parkurda ne yapmam gerektiği açıktı. Her biri farklı beceri ve yetenekleri teste tabi tutmak üzere tasarlanmış bölümleri tamamlayıp bir sonrakine geçmem gerekiyordu. İlk bakışta gözüme ilişen tek sorun, bazı bölümlerin üstün yetenekleri olan faeler için tasarlanmış olmasıydı. Mesela... üç metre zıplayıp ahşap bir duvarın kenarındaki küçük çıkıntıyı yakalamak ve vücutlarını yukarı çekip duvarın üzerinden atlayabilmek gibi yetenekler.

"Bazı bölümlerin insan becerilerinin ötesinde olduğunun farkındayız," dedi Lexie, güzel esmer kadının yanından. "Bu yüzden ihtiyaç duyduğun destek için Mika'yı da seninle göndereceğiz."

Mika yanlarındaki sessiz adamdı, benden birkaç santim daha uzun görünüyordu, tahminimce bir seksenin üzerinde olmalıydı ve hayatımda onunkilerden daha geniş omuzlar görmemiştim. Düşmüşleri saymazsak tabii.

"Benimle güvende olacaksın," dedi yumuşak, hoş sesiyle. Başının etrafında bir o yana bir yana sallanan dağınık, kahverengi kıvırcık saçları ve çocuksu hatları olan sakalsız yüzüyle güvenilir bir tipi vardı. Kaslı vücudunu, ölümcül ve iyi eğitimli olduğunu fazlasıyla belli eden duruşunu görmezden gelirsem tabii.

Belki koyu renk gözlerindeki dikkat yüzündendi, belki de sadece içgüdülerim yüzünden ama parkuru aşmama yardım edeceği konusunda ona güvenebileceğimi hissettim.

"Sadece beni takip et," dedi kusursuz, inci gibi dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle.

Ona biraz yaklaşınca duvarın sandığımdan da beter olduğunu fark ettim. Üç metreden daha yüksek görünüyordu ve çıkıntı neredeyse tepesindeydi. Mika'nın yardımıyla yukarı çıkmayı başarsam bile öteki tarafa inerken bacağımı kırar mıydım?

Mika beni dürttü. "Buna karşı çıktım ama Tasha'nın belli kuralları var ve eğitiminden o sorumlu."

Tasha. O dar tulumlu seksi kadın.

Bakışlarımı devasa duvardan uzak tutmaya çalışarak, "Bir an önce başlayalım o zaman," diye mırıldandım.

Mika benden bir adım uzaklaştı ve en ufak bir çaba sarf etmeden duvara zıplayıp iki eliyle çıkıntıya tutundu. Ardından sağ elini bırakıp sadece sol eliyle asılı kaldı. "Gel hadi, Morgan," diye seslendi boştaki elini bana uzatarak.

İnsan demek yerine adımı kullanması ona birkaç puan kazandırmıştı bile. Derin bir nefes alıp başımı yukarı kaldırırken ona ters ters bakmamaya çalıştım. "Pek hafif değilimdir," dedim dürüstçe. "Kendini hazırlasan iyi olur."

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı. "Ufacıksın. Varlığını fark edeceğimi bile sanmıyorum."

Bunu daha önce de duymuştum. Görünüşe göre kaslarını gözünde büyütmek sadece insan erkeklerine özgü değildi. Birkaç adım gerileyip duvarla arama mesafe koydum ve kendime tereddüt etme fırsatı vermeden koşmaya başlayarak elimden geldiğince yükseğe sıçramaya çalıştım.

Bacaklarım bütün gün Dragerfield Kütüphanesi'nde bir yukarı bir aşağı kitap taşımaktan güçlüydü ve duvara tırmanacak gücü bulmama yardımcı oldu. Dürüst olmam gerekirse ne Mika'nın beni ilk seferde –ya da sonrakilerde– yakalamasını ne de vücudumu bir hamlede yanına çekmesini bekliyordum ama yanılmıştım.

Ellerimiz birbirine kenetlendiğinde çelik kadar sağlam bir tutuşu olduğunu düşündüm. Kayıp düşmekten korkmuyordum. Hiç çaba sarf etmeden beni yukarı çekip tutunduğu çıkıntıya yetişebileceğim kadar kaldırdı.

Çıkıntıya tutunurken şaşkınlıkla, "Vay canına," dedim. Dirseklerimi çıkıntıya sıkıştırmış vaziyette ondan daha yüksekte duruyordum. Kendimi yukarı itmek için harika bir pozisyondaydım ama tabii ki kendi vücut ağırlığımı hiç kaldırmamıştım ve göründüğünden çok daha zor olduğunu fark ettim.

"İstersen," dedi Mika rahat bir tavırla, hâlâ tek eliyle bütün gün burada kalabilecekmiş gibi sarkmaya devam ederken, "duvarın tepesine çıkmana yardımcı olabilirim."

Eh, buraya kadar gelmiştim. "Neden olmasın? Hayır demem."

Kıçımın altında güçlü bir el hissettiğimde dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü, bir kez daha beklediğimden çok daha hızlı hareket ediyordum. Mika beni neredeyse duvardan aşağı atıyordu ama son anda kenarını kavrayarak boynumu kırmaktan kurtuldum.

Vücudumun yarısı duvarın üzerinde asılı dururken diğer taraftaki zeminin ne kadar uzak göründüğünü düşünüp panik lememeye çalıştım. Mika çok geçmeden öteki tarafa geçip zemine yumuşak bir iniş yaptı ve bana döndü. "Aşağı sarkıp kendini bırak," dedi. "Bedenin ne yapacağını bilir."

"Benim bedenim sadece okumayı ve yemek yemeyi biliyor," diye karşılık verdim. Bu esnada üst yarım duvarın tepesinde kalıp bacaklarım aşağı sarkana kadar ilerlemeye devam ettim. "Ölmeden nasıl düşeceğine dair hiçbir fikri yok."

Mika kıkırdadı. Aptal fae şaka yaptığımı sanıyordu.

İç geçirerek parmak uçlarımda asılı kalana kadar aşağı sarktım. Gözlerimi kapamanın muhtemelen yapılacak en akıllıca hareket olmadığını bilsem de içgüdülerime karşı koyamadım ve kendimi çarpışmaya hazırladığım hâlde zemine değdiğim-

de bacaklarım kırılmış gibi hissettim. Attığım küçük çığlık Lexie'nin coşkulu tezahüratının arasında kayboldu. "Bastır, Morgs. Harikasın."

Harika falan değildim. Belki kendimi öldürmek konusunda harika olabilirdim ama doğrulup bacaklarımı kıpırdattığımda hiçbir acı hissetmediğimi fark edip rahatladım. Her şeye rağmen bir yerimi sakatlamadan duvardan inmiştim.

"İyi iş çıkardın, Morgs," dedi Mika en yakın arkadaşımı taklit ederek. "Bir sonraki etaba geçelim mi?"

Hayır, geçmeyelim. "Siz öyle istiyorsanız," diye yanıtladım sahte bir tatlılıkla. "Tasha'nın bana kızmasını istemem."

Mika'nın gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi. "Pek hoş olmaz."

"Eski kız arkadaşın mı?" diye tahmin yürüttüm.

Kaşları hafifçe çatıldığında takındığı cana yakın maskesine ilk çiziği attığımı düşündüm. "Öyle bir şey. Ama üzerinden uzun zaman geçti, artık emirlerine uymak ve söylediklerini yapmaktan başka bir ilişkimiz yok."

"Yüzündeki o sahte gülümsemeyle," diye ekledim ve sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz özel hayatına burnumu soktuğumu, düşüncelerimi kendime saklamam gerektiğini fark ettim.

Öncekinden çok daha dikkatli bakışlarıyla beni inceledi ve en sonunda başıyla onayladı. "Öyle bir şey," diye tekrarlayarak konuyu kapattı.

İkinci etap sağa sola manevralar yaparak aşılan bir dizi engelden oluşuyordu. Zor değildi ama Mika parkurun amacının sona ne kadar hızlı ulaşacağımı ölçmek olduğunu söyledi. Önce o başladı, halkaların ve direklerin arasından geçip sondaki bazı engelleri takla atarak aşarken bir bulanıklıktan ibaretti.

Gösteriş budalası.

Ben de insan hızımla peşine takıldım, birinci önceliğim ciğerlerimin itirazlarına rağmen nefesimi kontrollü tutmak, ikincisiyse takılıp yüzüstü düşmemekti.

Takılıp düşmeden parkurun sonuna ulaştığımda hedeflerimden sadece birini başarabilmiş oldum. Nefes alıp verişlerim utanç vericiydi. Parkur tahmin ettiğimden daha uzundu ve çok fazla zıplamam gerekmişti.

Yanına vardığımda Mika'nın yüzündeki gülümseme gerçeğe çok yakındı. "O kadar... kolaydı ki," dedim nefes nefese. "Bittiğine üzüldüm."

"Endişelenme, daha çok var."

"Hiç endişelenmiyorum," dedim derin nefesler arasından.

Her biri potansiyelimin tamamını sınamak ve üç tırnağımı kırmak üzere tasarlanmış bir dizi engelden sürünerek, zıplayarak ve yuvarlanarak geçtiğimde endişelenmem gerektiğini anladım. Mika'nın yardımı olmasa yarısını bile aşamazdım ve parkurun sonuna geldiğimde yeni en yakın arkadaşımın o olduğuna karar vermiştim.

Beni bu aptal dersi almaya zorlayan Lexie'yle işim bitmişti, artık Mika vardı.

Eski en yakın arkadaşım yanıma gelip nefes nefese ve ter içinde kalmış vücudumu kollarının arasına almaya kalktığında onu savuşturdum. "Artık benim için ölüsün," dedim tırnağı kırılmış parmağımı göğsüne dayayarak. "Beni buna nasıl zorlarsın?"

Lexie psikopatın teki olduğundan sözlerime güldü. "Hadi ama, Morgs. Çok iyiydin. Bütün parkuru tamamladın. Buradaki çoğu öğrenci bunu başaramıyor."

Tasha da ağır adımlarla bize katıldı, alaycı bakışlarının hayal gücümün bir ürünü olmadığına emindim. "Bolca yardım alsan da parkuru tamamladın. Ders planını... eksikliklerine göre düzenleyeceğiz."

Ona *eksiklik* neymiş gösterecektim. Öne atılmamla Mika'nın beni yakalaması bir oldu, bir saattir bana yardım eden o çelikten kollar beni olduğum yerde tuttu. "Sakin ol, şampiyon," dedi

gülerek. "Enerjini eğitime sakla. Yeterince sıkı çalışırsan belki hepimize bir iyilik yapıp Tasha'nın kıçını tekmelersin."

Tasha'nın alaycı gülüşü *kıçını tekmelemem* konusunda ne kadar endişelendiğinin kanıtıydı.

"Yarın aynı yerde görüşürüz, insan," dedi ve arkasına dönüp beni Lexie ve Mika'yla baş başa bıraktı.

Mika beni bıraktığında bakışlarımla onu öldürmeye çalışsam da öfkem yatışana kadar hiçbir şey yapmadım. Dövüş dersleri verecek kadar usta bir fae'e saldırmanın pek de akıllıca bir hareket olmadığı kafama dank etti. Kıçımı bir kez daha kurtarmıştı. Kolumdaki giderek koyulaşan morluğu ovuşturarak, "Bugün için teşekkür ederim," dedim. "Muhtemelen yarın yürüyemeyeceğim ama yardımın olmasa o parkuru hayatta bitiremezdim."

Omuzlarını silkip elini kıvırcık saçlarının arasından geçirdi. Saç tutamları bir saniye sonra kusursuz bir biçimde eski yerlerine döndü. "Eğlenceliydi. Her dakikasından zevk aldım. Yarın görüşürüz, Morgs."

Son bir sırıtışın ardından beni yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakan Lexie'yle baş başa bıraktı. "Kapa çeneni," diye tısladım elimi yanıma götürerek. Artık yalnız kaldığımıza göre istediğim gibi acı çekebilirdim. "Başıma bu belayı sen açtın."

Attığı kahkaha gereğinden çok daha yüksekti. "Sandığımdan çok daha iyi bir iş çıkardın. Gerçi *Henlenson* klanından Mika'nın parkurda sana eşlik etmesini beklemiyordum. Fena ateşli bir şey, Morgan."

Sahiden de öyleydi ve beni vücudumun kapasitesinin çok ötesindeki şeylere zorlamasına rağmen ondan hoşlanmıştım. "Hâlâ enerji manipülasyonu dersine gitmem gerekiyor, değil mi?" diye sordum doğrulup yüzümü buruşturarak.

"Evet, savunma dersine de girmen gerek ama onu yarına bırakabiliriz. Daha ilk günden sana bu kadar yüklenmemize gerek yok. Yeterince hızlı iyileşmiyorsun."

"Özellikle de Düşmüşlerle olan bu garip dersin ne olacağına dair hiçbir fikrimiz yokken," diye hatırlattım.

Lexie başıyla onayladı. "Dersten önce biraz vaktimiz var. Odaya dönelim de duşa gir. Kusura bakma, Morgs ama biraz kokuyorsun."

Ben olsam *biraz* demezdim. İnsanın kokusu kendi burnunun direğini bile kırdığında yıkanıp kıyafetlerini değiştirme zamanı gelmiş demekti. Bu bir kuraldı ve böyle olmasının bir nedeni vardı.

"Hadi gidelim," dedim. Bacaklarımdaki titremenin odamıza dönene kadar geçeceğini umuyordum. Güzel bir duş ve temiz kıyafetler tam da ihtiyacım olan motivasyondu ve yürümeye başladığımızda içimden kendime bir aferin çektim.

Engelli parkuru aşmayı başarmıştım. Evet, yardım almıştım ama sonuçta pes etmemiştim.

O züppe Tasha benimle aynı fikirde olmasa da bu benim için büyük bir başarıydı.

Kırkıncı Bölüm

Enerji manipülasyonu dersi ana salondan gidilen başka bir sınıfta yapıyordu. Lexie beni içeri soktuğunda diğer öğrencilerden birkaçının çoktan geldiğini gördük ama hepsi hazırlanmakla meşgul olduğundan kimse dönüp bize bakmadı.

"Dersi buradan izleyebiliriz," dedi Lexie arenaya arkasını dönüp bir merdivene tırmanırken. Basamaklar hiçbir yere çıkmadığından eğitim egzersizlerinin bir parçası olduklarını tahmin ettim ve oturup öğrencileri gözlememiz için harika bir yer olduğunu düşündüm.

Yerimize oturduğumuz sırada içeri daha fazla öğrenci girdi ve her biri çantalarını bırakıp arenanın ortasına geçti. Birkaç dakika sonra bir aristokratı andıran yüz hatları, ipeksi siyah saçları ve gözalıcı bronz teniyle tipik bir fae olan öğretmen sınıfın arka tarafındaki gölgelerin arasından çıktı. İçeride ne olduğunu göremeyeceğim kadar uzaktaydık.

"Herkes toplansın," dedi ve tüm faeler etrafı ahşap çitlerle çevrili, zemini kauçuk bir malzemeden yapılmış gibi görünen arenanın etrafına toplanana kadar ellerini savurdu. "Bugün irademizi cansız nesneler üzerinde kullanarak onları isteklerinize göre şekillendirmek üzerine çalışacağız."

İçeride yirmi kadar fae vardı, aralarında asiller, bir satir, bir trol –tek gözü ırkını ele veriyordu– golem adamlardan biri ve... Greta vardı. Onu sabahtan beri ilk kez görüyordum.

Hemen arkalarında Profesör Malin gibi gölgelerden oluşan ama onun aksine bedensel bir biçimi olan bir kâbus yaratığı du-

ruyordu. Yuvarlak belinden sarkan dokunaçlı sekiz *bacağının* vücudunu esner gibi yukarı aşağı ittiğini görebiliyordum. "Bir orcale," diye fısıldadı Lexie. "Hendeğin derinliklerinden geliyor ama nispeten zararsızdır."

"Yüzü nerede?" diye mırıldandım, bakışlarımı yaratığın üzerinde daha büyük bir dikkatle gezdirirken. Dokunaçlı bacakları olan bir yumurtaya benziyordu.

"Yaklaşırsan gözlerinin yuvarlak başının üzerinde olduğunu ve kendi etrafında üç yüz altmış derece döndürebildiğini görebilirsin."

"Peki madem," dedim. O yaratığa daha fazla yaklaşmak gibi bir arzum yoktu ve Lexie'nin sözüne seve seve güvenecektim. "Tüm kâbus yaratıkları beş diyara mı dağıtıldı?" diye sordum, profesör sınıfı arenanın etrafına dağıtırken.

"Hendeğin bazı kısımları hâlâ duruyor," dedi. "Zahak'ın topraklarında, bir zamanlar merkezi olan en derin mağaranın bulunduğu yerin hemen yakınlarında. Elbette, Profesör Malin'in de söylediği gibi, öfkelerini bir yana bırakanların çoğu orayı terk edip beş diyara yayılarak kendilerine en uygun bölgeye yerleşti. Burada pek çok ırk bir arada yaşıyor ve hiçbiri üstün ya da aşağı olarak görülmüyor. Sadece birbirimizden farklıyız ve farklı ırkların farklı gereksinimleri var, anlarsın ya?"

Sözlerini başımla onayladım. "Evet, aynısı Dünya için de geçerli. Katy isimli, ikizi olan bir arkadaşım vardı. Daima ailesinin kardeşini daha çok sevdiğine dair şakalar yapardı ama içten içe gerçekten böyle düşündüğünü hissederdim. Bir gün bunu annesine de söylemiş. Bunu ilk dile getirişi olup olmadığını bilmiyorum ama annesinin ona bunu ilk kez açıkladığından eminim."

Konuyu söze başlarken tahmin ettiğimden daha fazla uzatmıştım ama iş işten geçtiğinden anlatmaya devam ettim.

"Katy'ye onu da kardeşini de eşit şekilde sevdiklerini söylemiş. Onlara duydukları sevginin kalplerine ağır geldiğini. Daha sonra bize Austin'in otizmli olduğunu söyledi. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmediğimizden bize daha fazla şeye ihtiyacı olduğunu, bu yüzden de bazen ona daha fazla zaman ayrıldığını, daha fazla ilgi, belki de nezaket gördüğünü hissettiğini açıkladı. Katy'nin yapmasına asla izin vermeyecekleri şeyleri Austin'in yapmasına göz yumuyorlarmış ve bu da onu kardeşini daha fazla sevdiklerini düşünmeye itmiş."

Hikâyemin sonuna geldiğimde anlattıklarımın kulağa nasıl gelebileceğini fark edip aceleyle ekledim.

"Faelerin otizmli olduğunu ya da daha fazla şeye ihtiyaç duyduklarını söylemeye çalışmıyorum, sadece iki insanın, iki ihtiyacın bile birbirine benzemediğini söylüyorum. Aynısının faeler için de geçerli olduğunu varsayıyorum, aynı ırktan olsalar bile."

Lexie uzanarak kollarını etrafıma sıkıca dolayıp beni hiç bırakmayacakmış gibi uzun uzun sarıldığında şaşırmadan edemedim. "Ne demek istediğini biliyorum ve hikâyen çok iyi bir örnek," diye mırıldandı omzuma doğru. "Faeler hayata ve karşılaştıkları şeylere daha hayvani bir güdüyle yaklaşır ama hiçbirimiz birbirimize benzemeyiz. Düşmüşlerin yönetimine alışmayı öğrenmemiz uzun sürdü ama onların enerjisine ihtiyacımız vardı. Kendi hâlimize bırakılamazdık."

Anlattıkları karşısında ne hissettiğimden emin değildim. Totaliter yönetim hakkındaki fikirlerim ve hislerim karmaşıktı, Dünya'ya ve insanlara dayanıyordu. Buradaki hayatlarına yorum yapmak bana düşmezdi. Faeler, Düşmüşlere isyan etmiyordu ve bu, gelişleriyle hayatlarının bir şekilde daha iyi yönde ilerlediği anlamına geliyor olmalıydı.

Tabii herkesin beynini yıkamadılarsa.

Bu ihtimali görmezden gelemezdim. Fakat daha fazlasını öğrenene kadar onlar geldikten sonra her şeyin daha iyi olduğunda dair sözlerini kabul edecektim.

Ders başladığında dikkatimi arenadaki faelerin ne tür güçleri olduğunu öğrenmeye verdim. Her birinin önünde tenis topu büyüklüğünde bir taş duruyordu. Profesör, Akademi'nin ve etraflarındaki dünyanın enerjisinden kopmadan bedenlerinden nasıl enerji çekeceklerini anlatıyordu. "Asla sadece kendi gücünüzü kullanmayın," dedi üstüne basa basa. "Enerjinizi bir çırpıda tüketiverirsiniz. Özellikle de doğal yetenekleriniz enerji manipülasyonuna meyilli değilse."

Greta elini tembelce sallayarak ilk denemesinde taşı kaldırıp göğüs hizasına yükselterek önünde tutmayı başardı. Bir an için kaşları çatıldı, ardından öne doğru eğildi ve taş esnemeye başlayıp bir ucu sivrilirken, diğer ucunda kabaca yontulmuş bir sap oluştuğunda gözlerimi kırpıştırdım.

"Emerelsolar da Lightsbringerlarla aynı eğitimden geçer," dedi Lexie, bana doğru eğilerek. "Gerektiğinde her şeyi silaha dönüştürebilirler."

Greta'nın kendisine yaptığı kayadan hançere bakılırsa haklıydı.

Geri kalan öğrencilerden birkaçı taşı başka biçimlere sokmayı başarsa da çoğunun denemesinde taş, diz hizalarında süzülen bir top olmaktan öteye gidemedi.

"Söylediğim gibi," dedi Lexie sırıtarak, "güç bakımından insanlardan pek de farklı değiliz."

Genzimden dökülen alaycı ses öyle gürültülüydü ki öğrencilerden birkaçı bize döndü. Bakışlarımı yere indirip görünmezmişim gibi davrandım. "Hangi insan diz hizasında süzülecek bir top yapabiliyor?" diye sordum. "En güçlümüz bile bunu başaramaz."

Omuzlarını silkti. "Şu profesyonel sporcularınızın topla yaptıkları enerji manipülasyonuna benziyor."

"Benziyor ama öyle değil." Onlar bunu beceri ve eğitimle başarıyorlardı, karşımda gördüğüm şeyse büyüydü.

Dersin sona ermesiyle öğrenciler dışarı çıkınca biz de ayaklandık ve kaslarım sızlayınca yüzümü buruşturdum. Önce seks, sonra o uzun yürüyüş, şimdi de dövüş dersleri yüzünden ya kaslanacaktım ya da yatalak olacaktım.

"Düşmüş Tanrılar dersinden önce bir şeyler yiyecek vaktimiz var mı?" diye sordum profesörün meraklı bakışları altında sınıftan çıkarken. Dersten önce onunla tanışmamanın kabalık olduğunu düşünsem de Lexie'nin söylediklerini yapıyordum ve beni içeri girer girmez herkesten ayırmayı tercih etmişti.

"Sanmıyorum," dedi. Faeler kendi dünyalarında günün hangi saatinde olduklarını içgüdüsel olarak biliyormuş gibi görünüyordu. Bu yeteneği dünyada Lexie'nin işine biraz bile yaramamıştı. "On dakikamız var ve tekrar dışarı çıkmamız gerek."

Derin bir iç geçirip kendimi sakin kalmaya zorladım. "Ejderhalarla ne gibi bir dersim olduğuna akıl sır erdiremiyorum," diye mırıldandım. "Hiç mantıklı gelmiyor."

Lexie'nin beni rahatlatmaya kalkışmaması bile başlı başına dehşet vericiydi.

Akademi koridorları hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Bu kez dersimiz pek çok kişiyle aynı zamanda bitmişti ve ana salondaki öğrenci kalabalığının arasından geçip ön kapıya ulaşmak için epey bir uğraşmamız gerekti.

"Iy, bir insan. Çok garip kokuyorlar."

"Ne çirkin bir surat, bir de pörtlek gözlü."

Lexie bize yol açarken birçok yorumdan ikisi kulağıma geldi. Kimse bana dokunmaya yeltenmedi ama neredeyse herkes bana sert bakışlar atıyordu, yanımda bir Lightsbringer savaşçısı olmasa dışarı çıkma mücadelemin çok daha zorlu olacağını hissettim.

Nihayet çimenliğe ayak bastığımızda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve savaş ya da kaç dürtülerim zirvedeydi. "Benden nefret ediyorlar," dedim boğazımı temizlemek için sertçe yutkunarak.

"Kafana takma," dedi Lexie, sesi pek de gergin gelmiyordu. "Bu dünyayla başa çıkma yeteneğini test ediyorlar. Ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorlar. Birkaç kaba yorumdan daha beterlerinin üstesinden geldin. Yıllarca psikolojik zorbalığa katlandın ve bunu arkanda bırakıp güçlendin."

Yine annemden ve ona uyan babamdan bahsediyordu, moral verici konuşmasına minnettar olsam da gerçekte... kendimi pek de güçlü hissetmiyordum. Ne Dünya'da ne de burada.

"Çirkin ve pörtlek gözlü olduğumu düşünmeleri umurumda değil." Bu lafı eden varlığın yeşil derisi ve antenleriyle bir peygamberdevesine benzemesi ne ironikti. "Sadece kimin ne gibi bir silahla, ne zaman saldırmaya kalkacağını bilmemek beni korkutuyor."

Lexie elimi tuttu. "Temkinli olmaktan zarar gelmez. Vücudun ne tepki vereceğini bilir, ona daima kulak vermelisin. O öğrencilerden bazıları sana zarar vermek istiyordu, içgüdülerin yanılmıyordu."

"Şimdi daha da ödüm kopuyor." Burada istenmemem büyük bir şok değildi ama bana zarar vermek istediklerini bilmek az önce yaşadıklarımı bambaşka bir boyuta taşımıştı. İnsanlar burada hoş karşılanmıyordu ve bunu aklımdan çıkarmasam iyi ederdim.

Temiz havada, pembe gökyüzünde batan güneşin altında dururken duygularım yatıştı. Buraya kadar gelmiştim ve artık yalnız değildim. Lexie yanımdaydı ve Drager hâlâ müttefikim sayılırdı. Dahası, beni bekliyordu ve bir an önce sınıfına gitsek iyi olacaktı.

"Gidelim de şu ders neymiş..." Sözlerim bir çığlıkla kesildi.

Lexie'nin kılıcı bir anda elinde beliriverirken içgüdüsel olarak eğildim.

"İçeri dön, Morgs," diye bağırdı.

Olduğum yere çömeldiğim için istediğim kadar hızlı hareket edemedim, tekrar doğrulduğumda Lexie'nin Akademi'nin üzerinde gezinen yonter sürüsüyle savaşmaya hazır vaziyette beklediğini gördüm. "Calendul mu?" diye sordum.

"Onun klanı değil," diye karşılık verdi Lexie.

En az on iki saldırgan kuştan oluşan sürünün tamamı Akademi'nin arazisinde yükselip alçalarak çığlık atan öğrencilerin etrafa kaçışmasına neden oldu. Lexie gibi yanında silahı olan birkaçı kuşların ölümcül gagaları ve pençelerini savuşturuyordu.

Binanın girişine doğru koşarken ağrıyan vücudumu unutmuştum. Lexie'yi bir başına bırakmaktan nefret etsem de elimden hiçbir şey gelmezdi, ben güvende olana kadar peşimden gelmeyeceğini biliyordum.

İki yonter üzerime çullandığında henüz beş adım atabilmiştim. "Lexie," diye bağırdım ama kendi başındaki üç tanesiyle uğraşırken yardımıma gelmesi mümkün değildi.

On iki yaratıktan beşi bize mi saldırıyordu? Bunun bir tesadüf olması mümkün değildi; hedeflerinde biz vardık.

Kuşlardan birisi pençelerini sağ omuzuma dolayıp tenime batırarak beni havaya, Lexie'nin ulaşamayacağı yüksekliğe kaldırdı. Elimden geldiğince mücadele ederken çığlık çığlığa bağırıyordum, pençeleri daha derinlere battıkça omuzumdaki acı arttı. Benimle ne yapacaklarından emin değildim ama Profesör Druin'in dersinde öğrendiğim beslenme alışkanlıklarına dayanarak beni mideye indirmek için yuvalarına götüreceklerini düşündüm.

Yonter ormanın derinliklerine ilerlemeden önce gölün ortasında yükselmeye başladı, ardından birden havada asılı kalıp bir çığlık kopardı.

"Lütfen," dedim, tam da pençelerini açıp beni bırakmadan önce.

Ölümcül göle düşüyordum.

Kırk Birinci Bölüm

Çığlık atıp ağlayacak, biraz da altıma işemeye zaman bulacak kadar yüksekten düşüyordum. Sonuçta her gün beni yonterden daha hızlı öldürecek fae yaratıklarıyla dolu buz gibi bir göle beş kat yüksekten bırakılmıyordum. Tabii bir de yüzmeyi bilmemem gibi küçük bir detay vardı.

Yonter bunu bilemezdi, değil mi? Yoksa niyeti başından beri bu muydu? Bugün burada ölürsem kafamdaki onlarca sorunun cevabını asla alamayacaktım.

Sonunda suya düştüğümde her bir zerrem acıyla sızladı. Çivileme dalmayı başarsam da gövdemden kayan sağ kolum ve bacağım yana doğru savruldu. Acı bir anda her yerimi ele geçirdiğinde soğuk sudan uyuşmuş ve paniğin esiri olmuş bedenime rağmen bir yerimi incittiğimin farkındaydım.

Derinlere inmemle başımın üzerindeki su giderek koyulaşırken kalan bir parça ışık demetine odaklandım. Bacaklarımı çırparak yüzeye çıkmaya çalışırken bu kadar giyinik olmamayı diliyordum. Kot pantolonum ve botlarım üzerime ağırlık yapıyordu. Ciğerlerim oksijen için çığlıklar atarken görüş alanımın kenarında karanlık noktalar dans ediyordu. Suya çarpmamla ciğerlerimdeki bütün hava bedenimi terk etmişti ve dibe batarken nefes alacak fırsatım olmamıştı.

Işık biraz daha parlaklaşsa da hâlâ yüzeyin çok uzağındaydım. Bedenim yorgun düşüyordu ve henüz pes etmemiş olsam da kaçınılmaz sonun yaklaştığı gitgide açıklık kazanıyordu.

Hadi, Morgan! Bundan daha beterlerini atlattın.

Attığım her bir kulacı, tekmeyi saymaya başladım. *Bir... iki... bir... iki... bir.*

Ritmik saymalarım beni devam etmeye itse de sonum en başından belliydi. Her şey aleyhimeydi, iyi bir yüzücü değildim, canım yanıyordu ve çok derine batmıştım. Kollarım hareketsiz kalırken karanlık beni ele geçirdi.

Yüzeye çıkmak uğruna verdiğim telaşlı mücadelem duruldu.

Düşüncelerim Lexie'ye kaydı. Beni korumak için çok çabaladığı ve hayatımda olduğu için ona minnettardım. İyi olduğunu, yonterleri başından defettiğini umdum. Arkadaşım hayatta ve iyi olduğu müddetçe mutlu bir insan olarak ölebilirdim.

Günün birinde yeniden görüşeceğimize inanıyordum. Ölüm bile bizi birbirimizden ayıramazdı.

Bilincimin son kırıntıları da avuçlarımdan kayıp gidiyordu ki belime dolanan kalın, güçlü bir şey beni sudan çıkardı. Gölün yüzeyi ardımda kalırken kasılıp ciğerlerime dolan su yüzünden öksürmeye başladım. Akademi binasının üzerinden uzaklara doğru uçtuğumuzu görene kadar bir ejderha tarafından kurtarıldığımın farkında bile olmamam ölümü ne kadar ucuz atlattığımın bir kanıtı olmalıydı.

Drager beni gölden uzaklaştırdı ve Akademi'ye giderken geçtiğimiz ormandan daha seyrek ağaçların arasına götürdü. Sonunda yere indiğinde damarlarımdaki adrenalinin de azalmasıyla birlikte pençesinde gevşek bir oyuncak gibi asılı kalmıştım. Yaratık vücudumu yavaşça yere bırakıp beni ezmekten korkuyormuş gibi geri çekildi.

Birkaç dakika sonra doğrulup oturmayı başardım, vücudum titriyordu, uzuvlarım aldığım yaralar yüzünden acı içindeydi. Ejderha etrafımızdaki araziyi sarsacak kadar şiddetle kükreyince kulaklarım sızladı.

"Drager," diye homurdandım. Sırtımı bir kütüğe yaslarken oksürük krizine tutulduğum için sesin boğuk çıkmıştı. "Çok bağırıyorsun."

Öncekinden bile daha yüksek sesle bir kez daha kükrediğinde nihayet önümdeki devasa siyah canavarı görecek kadar odaklanmayı başardım.

Siktir. Damarlarıma karışan adrenalin aklımı bir çırpıda başıma getirdi.

Drager, Zahak'ın birebir kopyası gibi görünmüyorsa karşımda yanlış Düşmüş duruyordu.

Beni kurtaran Zahak'tı.

Ve çok öfkeliydi.

Kalbim göğsümün içinde o kadar hızlı atıyordu ki ileri geri yürüyerek ağaçları ve çalıları devasa bedeniyle kökünden söküp atarken kükremelerinin arasından sesini duyup duymadığını merak ettim. Neden bu denli öfkeli olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da ellerimi havaya kaldırıp onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Zahak," diye bağırdım ve hemen ardından karşımda Drager olmadığını ve bu korkutucu Düşmüş'ün şüphesiz adının önüne *lord* unvanını koymamı bekleyeceğini hatırladım. "Beni kurtardığın için teşekkür..."

"Morgan!" Lexie'nin sesi yakınlardan geliyordu.

"Zahak! İnsanıma ne yaptın sen?" diye bağırdı Drager, en yakın arkadaşımdan bile daha yüksek sesle. Böylece karşımdaki ejderhanın kim olduğunu da doğrulamıştı.

Zahak ikisini de duymazdan gelip devasa başını bana doğru yaklaştırdı. Kafamın beş katı büyüklüğündeki burnuyla sağ omuzumu koklayarak dürtüklediğinde irkildim. Dokunuşu koluma bir acı dalgasının yayılmasına neden olunca pençelendiğimi hatırladım.

Bakışlarımı indirdiğimde yaramdan suyla karışık kan sızdığını gördüm. Görünüşe göre Zahak kanın kokusunu almıştı ve bundan hiç memnun değildi. Beni tek lokmada yutmak istemediğini umdum.

"Küçük bir yara," dedim boğuk bir sesle ama haklı olup olmadığımı bilmiyordum. "Sorun değil. Ölmeyeceğim."

Verdiği sıcak nefes etrafımı sarmalarken koyu renkli parlak gözleri daha da yakınıma girdi.

"Fae bebekleri aşkına, Morgan. Kılını bile kıpırdatma." Lexie bizi bulmuştu, sesi ejderhanın hemen arkasından geliyordu.

"İyi misin, Morgan?" Konuşan bu kez Lexie'nin hemen yanındaki Drager'dı.

İkisi de öfkeli ejderhaya yaklaşmadı, onları suçladığım söylenemezdi.

"Gayet iyiyim," dedim, Lexie'nin söylediği gibi içgüdülerime güvenip doğrulmaya çalışırken. Göle çarptığımda zedelenmiş, hatta belki kırılmış gibi görünen sağ koluma baskı uyguladığımda boğazımda yükselen iniltiyi bastırdım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye hırladı Drager, kardeşine. "Bırak yanımıza gelsin."

Zahak kıpırdanıp başını yanımdan uzaklaştırdığında ezilmemiş ağaç hattının önünde bir çift endişeli yüz ortaya çıktı.

"Hayatımı kurtardı," dedim. "Sanırım yaralandığım için endişelendi." Bunun kulağa hiç de mantıklı gelmediğinin farkındaydım ama böyle davranmasının ve beni ikinci kez kurtarmasının tek açıklaması buydu. İlki belki de bir tesadüften ibaretti ama aynı şeyin ikinci kez olması farklı bir örüntüye işaret ediyordu.

Zahak önümden çekilmek için herhangi bir hamlede bulunmayınca bacaklarıma dolanmış devasa ejderha kuyruğunun etrafından geçmeye çalıştım. Hareket etmemle vücudundan hırıltılar yükseldi. Duraksadığımda bıçak gibi kesildi. Zahak bana sunduğu güvenlikten ayrılmamı istemiyordu.

"Yanına gitmeme izin verin," dedi Lexie. "Ben onun en yakın arkadaşıyım. Morgan'ı ailem gibi seviyorum ve onun için bir an bile düşünmeden canımı veririm. Burada güvenebileceği kimsesi yok. Bana ihtiyacı var." Aramıza uzun bir sessizlik çöktü ama Lexie gerilmiş güzel yüzüyle koşarak yaratığın etrafından dolanınca Zahak'ın bir şekilde geçmesine izin verdiğini düşündüm. En yakın arkadaşımın yüzü hâlâ gözyaşlarıyla ıslaktı ve onu endişelendirmekten nefret ediyordum. Yüzü, boynu ve kollarında çok sayıda yara izi vardı. "İyi misin?" diye sordum telaşla. Boğazım sesimi yükseltmeme itiraz eder gibi sızladı.

"Turp gibiyim," dedi dikkatli bakışları yüzümde gezinirken. "O aptal yonter seni götürdüğünde geçirdiğim kalp krizini saymazsak."

"Sen mi ben mi?" diye mırıldandım. "Neden üstümüze saldırdılar?" İçimden bir ses hedeflerinde Lexie'yle benim olduğumuzu söylese de bir yanım yanıldığımı umuyordu.

"Hedeflerinde sen vardın."

Umutlarım yerle yeksan oldu.

"O zaman neden beni götürüp yemediler?"

Ejderha formundaki Zahak yeniden hırlamaya başladığında içgüdüsel bir hareketle elimi yanımdaki geniş kuyruğuna yaslayıp sakinleştirici hareketlerle okşamaya başladım. Pullarının neredeyse tenimi kavuracak kadar sıcak olduğunu fark ettiğimde elimin altında evcil bir kertenkele olmadığını hatırladım. Garip bir şekilde beni yemeye yeltenmeyen korkunç bir yaratıktı bu.

"Zahak kıl payı yetişti," dedi Lexie. "Geldiğinde sürü korkup kaçtı. Seni bıraktığında gölün üzerinden geçtiği için şanslısın."

Yaralı kolumu kendime çekip ejderhayı okşamayı bıraktım. "Şanslıyım ama sağ salim kurtuldum diyemem."

Lexie'nin ifadesi daha endişeli bir hâl aldı. "Pekâlâ, şifacılara gidiyoruz o hâlde. Şu korumacı ejderhana kımıldamana izin vermeyerek sana zarar verdiğini söyler misin?"

"Zahak, hayatımı kurtardığını asla unutmayacağım," dedim ejderhaya dönerek. "Sana minnettarım ama Lexie haklı... şifacılara görünmem gerek." Vücudundan daha fazla hırıltı yükselse de bu kez etrafıma doladığı kuyruğunun arasından çıkmaya çalıştığımda bana engel olmadı.

Lexie'yle birlikte yavaşça etrafından dolaştık ve arkama dönerek Zahak hızla gökyüzüne yükselmeden önce bir an için simsiyah gözleri ve altın kanatlarına baktım. Drager göz açıp kapayıncaya dek yanımda bitti ve kollarını bedenime dolayıp beni kucağına aldı.

"Ah, ah, ah," diye sızlandım, güçlü kolları zaten ağrıyan bedenimi daha da sızlatınca.

Tutuşu gevşediğinde kendimi sıcaklığına bıraktım ve gözlerim nihayet rahatlayabilirmişim gibi titreşerek kapandı. "Saldırı kimin başının altından çıktı?" diye mırıldandım göğsüne doğru. Kollarının arasında kendimi neden bu kadar huzurlu hissettiğimi düşünmek istemiyordum.

Hele de bir yanım giden siyah ejderhanın yasını tutarken.

"Bilmiyorum," dedi Drager sertçe. "Ama kim olduğunu bulup onu mahvedeceğim."

Aynı anda hem tatlı hem de psikopat olmasını eskiye kıyasla çok daha az rahatsız edici buluyordum. Bu dünyada her duygunun doruklarda yaşanmasına, Drager'ın uçarı tavırlarına alışmaya başlamıştım.

Bir dalıp bir ayılırken Drager beni Akademi'ye kadar taşıdı. Kafam karmakarışıktı ve vücudum gölün derinliklerinden çıkmaya çalışmaktan bitkin düşmüştü. Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmamıştım ama ilk kez bu yüzden ölümden dönüyordum.

Akademi'ye vardığımızda ikinci kata, on odadan oluşan revire gittik. Kişinin bedenindeki enerjiyi manipüle etme yeteneğiyle doğan faeler omuzumdaki yaraları kapadı, kemiklerime şifa aşıladı, birkaç gün içinde eski hâlime döneceğimi umuyor-

lardı. Lexie kendi vücudu çoktan iyileşmeye başladığından tedavi olmak istemedi.

"Dinlenmen gerek," dedi küçük pixie. Boyu bir metreden kısaydı; çelimsiz bir vücudu, kıvırcık sarı saçları ve kocaman opak kanatları vardı. "Tamamen iyileşene kadar kendini zorlama."

"Zorlamam," dedim. "Teşekkür ederim."

Dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrılırken saçları parıldadı. "Rica ederim, nazik insan."

İçeri girdiğimizden beri sessiz sessiz bir köşede duran ve bana dokunan her fae'e ters ters bakan Drager, Lexie'yle yanımıza geldiğinde yatakhaneye doğru ilerlemeye başladık. "Yemeğini odana göndereceğim," diye homurdandı, bir saattir ilk kez konuşuyordu. "Bu gece odandan çıkmayacaksın, yarın da derslerine seni ben götüreceğim."

İçimdeki iyileştirici enerji kendimi göklerde özgürce uçuyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu, yaralarımın çoğu kapanmıştı ama bu kadar aksiyken onunla tartışmayacaktım. "Randevumuzu mahvettiğim için üzgünüm," dedim usulca. "Dört gözle bekliyordum."

Asık suratını bana çevirdi. Bir yanım akşam yemek yiyeceğimizi unutup unutmadığını merak ediyordu. "Başka bir zaman çıkarız," dedi ve konu öylece kapandı.

Odaya vardığımızda Drager etrafa hızlıca bir göz attı ve gitmeden önce yarın gelene kadar odamdan dışarı adım atmamam konusunda beni bir kez daha uyarmayı ihmal etmedi.

Lexie duşa önce girmeme izin verdi, o arada odaya bir tepsi içinde yemek geldi ama yorgunluktan sadece birkaç lokma yiyebildim. Gözlerimi daha fazla açık tutamayacağımı anlayınca da yatağıma kıvrıldım ve sanki yorganın arasında birisi varmış gibi sıcak olmasına şaşırmadan edemedim.

Uykuyla uyanıklık arasında bir yerde Lexie'nin, "Seni seviyorum, Morgan. Artık uyuyabilirsin. Sakın endişelenme, ben yanındayım," dediğini duydum.

"Ben de seni seviyorum, Lex," diye mırıldandım. Onun da biraz uyuması gerektiğini söylemek istesem de takatim kalmamıştı.

Tam rüyalar âlemine dalmak üzereyken tıpkı Lancourt'un krem renkli koridorlarındaki gibi yanağımın belli belirsiz yalandığını hisseder gibi oldum ama tepki veremeyecek kadar uykum vardı.

Bu gece hayal gücüm bile beni uyanık tutamayacaktı.

Kırk İkinci Bölüm

Revirdeki pixie'nin enerjisi sayesinde çektiğim deliksiz gece uykumun ardından kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar dinlenmiş hissediyordum. Rüyalarım hayatımı *bir kez daha* kurtaran siyah ejderhayla ve kafam Zahak hakkında bir sürü kafa karıştırıcı düşünceyle doluydu.

Bilincim yavaş yavaş yerine gelirken gözlerimi açıp gerinmek istediğimde kollarımdan birinin üzerinde bir ağırlık olduğunu hissettim. Ne olduğunu görmek için bakışlarımı koluma çevirdiğimde bir çığlık attım.

Lexie yatağından fırlayıp yanıma gelirken telaşla yatak başlığıma yapıştım, ikimiz de yatağıma yayılmış sabre'a bakıyorduk.

Yatağıma yayılmış!

Tek tük kırmızı tüylü parlak siyah kürkü ve yatağımın yarısını kaplayan vücuduna bakılırsa neredeyse iki metrelik boyuyla ormanda gördüğüme pek benzemiyordu.

"Bu. Da. Ne?" diye fısıldadım telaşla, hayvan gerinip esnerken. "Bu ne?"

Lexie ardına kadar açılmış gözleriyle bana yataktan çıkmamı işaret etti. "Bu bir kızıl sabre," dedi gergince. "Soylarının tükendiğini sanıyordum. Bugünkü sabreların ataları."

Yataktan sürünerek çıktığımda sabre bir kez daha esneyip gerindi, bize saldırma konusunda hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Gerçi böyle bir niyeti olduğunu sanmıyordum, istese işimizi uykumuzda da bitirebilirdi. Uyanıp ona karşılık vermemizi -Lexie'nin karşılık vermesini- beklemesini gerektirecek bir neden yoktu.

"İçeri nasıl girmiş?" diye sordum Lexie'ye.

Bir an için ön kapıya bakıp yeniden sabre'a döndü, kılıcı elindeydi. "Kapı hâlâ koruma altında. Haberim olmadan büyümü bozabilecek tek kişi Rolta ya da... Düşmüşler."

Pantere benzeyen siyah yaratık yuvarlanıp dört ayağını havaya kaldırdı, gerinip esnedikçe ölümcül pençeleri patilerinden fırlıyordu. Dokunaç benzeri bıyıkları ormanda gördüğüm sabre'dan daha kalın ve uzundu, ayrıca kenarlarının bir silah gibi tırtıklı olduğuna yemin edebilirdim.

"Iı, affedersin, tatlı kedicik. Burada ne işin var acaba?"

Sabre sözümü bitirmeme fırsat vermeden tembel bir ev kedisi gibi yataktan inip yanıma geldi ve Lexie aramıza geçtiğinde şiddetle hırladı.

"Lex," dedim usulca. "Sanırım önüme geçmeden hoşlanmadı. Belki biraz sakinleşip ne yapacağına bakmalıyız."

"Hayatta olmaz, Morgs. Yanında ben dururken bile göz açıp kapayana kadar karnını deşebilir."

"Bana biraz güven," diye fısıldadım. "Bana Zahak'ın ejderha hâlini hatırlatıyor. Onu daha da sinirlendiriyorsun." Saflığıma gözlerini devirmesini beklemeden yanına geçtiğimde sabre da ne yapacağımı başından beri biliyormuş gibi önüme atladı.

"Morgan!" diye beni azarladı Lexie, ayak parmaklarının üzerine yükselip saldırmaya hazırlanırken kılıcı daha da parıldadı, sabre'ın aramıza geçmesiyle ne yapacağından emin olamıyordu.

"Lancourt'taydı," dedim usulca, bakışlarım hayvanın üzerine kenetlenmişti. "Yüzümü yalamıştı."

Dün gece uykuya dalmadan önce yalandığımı hatırlamamla her şey birden anlam kazandı. Koridorlarda kaybolduğumda hissettiğim dokunun, kokunun ve enerjinin aynısıydı. Dün gece bunu fark etmeyecek kadar uykuluydum ama bu sabah gerçek bütün netliğiyle karşımdaydı.

Sabre'ın göğsünden bir mırıltı yükselti ve ben ne olduğunu anlayamadan yüzümü yeniden yaladı.

"Görünmez olabiliyor musun?" diye sordum.

Başka bir mırıltıyla ışık ve enerji huzmesine dönüşüverdi, Profesör Malin'in gölgelerini andırıyordu. "Koridorda seni görememiş olmama şaşmamalı," dedim gülerek. "Drager'ın beyaz ve krem renkli berbat duvarlarında kaybolmuşsun."

Sabre yeniden ortaya çıkınca, "Neden buradasın?" diye sordum.

Lexie gevşeyip her an saldıracakmış gibi durmayı bırakırken kılıcı ortadan kaybolup büyülü kınına döndü. "Seni koruyor," dedi.

"Neden ki?"

Asıl soru buydu.

"Zahak," diye açıkladı.

Sabre'ın Zahak'ı anımsattığı aklımdan geçmişti ama beni bunu düşünmeye iten tıpkı onun gibi davranmasıydı. Bu canlının onun olabileceği aklımın ucundan geçmemişti. "Zahak mı?" diye sordum alçak sesle.

Lexie'nin şaşkın ifadesi hâlâ yerli yerindeydi. "Mantıklı olan tek açıklaması bu. Sabreların hendekte kaybolduğu söylenir, orayı kapatan da Zahak'tı. Hem bu yaratık Drager'ın evcil hayvanı olsaydı bundan haberim olurdu."

Sabre hırladığında telaşla boğazını temizledi. "Özür dilerim. Evcil hayvan değil, müttefik."

Arka bacaklarının üzerine oturup patisini yalamaya başlamasına bakılırsa Lexie'nin hatasını düzeltmesinden memnun olmuştu. Saniyeler içinde ürkütücü bir iblisten sevimli bir kediciğe dönüşmesi büyüleyiciydi.

Bir o kadar da korkutucu.

Korkutucu derecede büyüleyici.

"Zahak *dostunu* geri almayı planlıyor mu sence?" diye sordum kelimeleri dikkatle seçerek.

Lexie sessiz kalınca onun da hiçbir fikri olmadığını varsaydım.

Lexie'yle sonraki yarım saati güne hazırlanarak geçirdiğimiz sırada sabre uslu uslu oturmaya devam etti. Duş alıp giyinirken ağrılarımın büyük ölçüde geçtiğini görmek içimi rahatlattı. Omzumdaki yaralar soluk pembe izlere dönmüştü ve kolumu kaldırmama bile müsaade etmeyen yorgunluğumdan eser yoktu.

"Şifacılarınız harikaymış," dedim banyodan güne başlamaya hazır hâlde çıkarken. "Kendimi çok iyi hissediyorum."

Sabre yatağa dönmüş tembel tembel kendini yalarken Lexie'yle odamızda devasa bir panter olması dünyanın en normal şeyiymiş gibi davranıyorduk.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Lexie, "ama dün birilerinin seni öldürmeye kalktığını da aklımızdan çıkarmayalım. Kim olduğunu bulup icabına bakana kadar daha da dikkatli olman gerek."

Dün duşta geçirdiğim vaktin dışında bir an bile yalnız kalmamıştım ama hepimizin biraz daha temkinli olmasından zarar gelmezdi. "Bana uyar."

Drager birkaç dakika sonra kapımızı çaldığında onu içeri alan Lexie oldu. "Koridorları boşalttım," dedi içeri girmeden sertçe. "Sınıfına gidebilirsin. Ben de dünkü saldırıyla ilgili bir ipucunun peşine düşeceğim."

Bana dönüp iyi olup olmadığımı sormasını bekledim fakat Lexie'ye söyleyeceklerini söylemesinin ardından odaya tek bir bakış bile atmadan çekip gitti.

Gidişiyle içimi dolduran acı hiçbir şifacının iyileştirebileceği türden değildi ve kendime lanet kalbimi sertleştirmem gerektiğini bir kez daha hatırlattım. Ölümden dönüp kendimi bir kez

daha onun kollarına atarak gücüne güvenmeyi alışkanlık hâline getirmiştim.

Fakat hayatta kalmak istiyorsam buna bir son vermem gerekiyordu.

Lexie eliyle gitme vaktimizin geldiğini işaret etti ama ben daha kapıya varamadan Sabre önüme fırladı.

"Sanırım önden gitmek istiyor," dedim bıkkınlıkla. Onu dişi olarak hayal ediyordum ve adını öğrenene kadar ona Sabre diyecektim.

Başını koridora uzatıp etrafı kolaçan ettikten sonra dışarı çıktığında peşinden gelmemizi söylediğini düşündüm. Drager'ın söylediği gibi koridorlar bomboştu, yemek salonuna sorunsuzca ulaştık.

Günün geri kalanı da sadık korumam Sabre sayesinde benzer şekilde herhangi bir sorunla karşılaşmadan ilerledi. Ne kahvaltı ederken, ne Profesör Malin ve Druin'le olan sabah derslerimde ne de ilk dövüş dersime giderken de tek bir öğrenciye denk geldik.

"Tanrılar aşkına, bu da neyin nesi?" Tasha ona doğru yaklaştığımız sırada dehşete düşmüş görünüyordu, Sabre'a bakan yüzü dünkünden daha solgundu. "Bunların efsaneden ibaret olduğunu sanıyordum."

Ne diye sorsa da aslında *nasıl* demek istediği gün gibi ortadaydı. Dünya'dan ayrıldığımdan beri pek çok efsanevi yaratıkla karşılaşmış biri olarak şaşkınlığını anlıyordum. Benim de kafam allak bullak olmuştu.

"Adı Sabre," dedim elimi yaratığın kadifemsi kürkünde gezdirerek. "Beni başka bir yonter sürüsü tarafından kaçırılmaktan koruyacak."

Tasha'nın temkinli ve endişeli ifadesi değişmedi. Öte yandan, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, her zerresinden karizma akan Mika yalnızca gülümsemekle yetindi. "Hayatın

monotonlaşmasına hiç izin vermiyorsun, Morgs," dedi ağırlığını öteki ayağına geçirirken. "Bir sonraki numaranı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ölümden dönmemi ve beraberinde getirdiği sonuçları eğlenceli bulmana çok sevindim," dedim alaycı bir homurtuyla. Doğrusu, *monoton hayatımın* bazı yönlerini özlüyordum ama Risest'te uykuda olduğunu bile bilmediğim bir yanım uyanmış gibiydi ve geleceğin ne getireceğini bilememek beni heyecanlandırıyordu. Evet, yarın ölebilirdim ama büyülü bir gerçekliği keşfetmem de aynı ölçüde olasıydı.

Kendimi uzun zamandır olmadığı kadar canlı hissediyordum.

"*Arkadaşına* kenara çekilmesini söyle de derse başlayalım," dedi Tasha düz bir sesle.

"Ona çok yüklenmemelisin," diye uyardı Lexie. "Şifacının emirleri."

Tasha bunu umursamışa benzemiyordu ama bir şey söylemedi.

Sabre'a dönüp güven verici bir gülümsemeyle yüzüne baktım. "Dövüşmeyi ve kendimi savunmayı öğreneceğim. Lütfen bana ders veren kibar faeleri öldürme, olur mu?" Bir süre hırlayıp mırlasa da kenara ilerleyip beni izlemek için oturdu.

Lexie bana döndü. "Pekâlâ, dünkü engelli parkurun ardından hız ve refleksler konusunda ortalama bir fae'den çok daha yavaş olduğunu gördük ama yeteneklerin umut vadediyor. Sadece işi biraz ağırdan almamız gerek."

"Çok ağırdan," dedim.

"Hadi koşalım," diye bağırdı Mika beni çimenliğe çağırarak. Dersi Akademi'nin arkasında, engelli parkurun biraz ötesinde yapıyorduk.

On dakikanın ardından ciğerlerim biraz oksijen için yalvarmaya başlamıştı ama Mika sanki ısınmaya henüz başlıyormuş gibi yanımda koşup zıplamaya devam ediyordu. "Bugünlük bu

kadar yeter sanırım," dedi, Tasha'yla Lexie'nin yanına döndüğümüz sırada. "Dersi ağırdan alıyoruz ve dayanıklılığını artırmak için biraz zamana ihtiyacın var."

Elleri dizlerime dayayıp öne eğilirken gözlerimin önünde beyaz noktacıklar uçuşuyordu. "Seni... öl... düre–" Ani bir öksürük kriziyle tehdidim yarım kaldı.

Mika her zamanki küstahlığıyla inci gibi dişlerini ve güzel yüzünü ortaya çıkaran bir gülümseme takındı. "Senden nefret ediyorum," diye homurdanmayı başardığımda daha da gülmeye başladı.

"Beni seveceksin. Her zaman bir insan arkadaşım olsun istemişimdir."

Hiç değilse evcil hayvan dememişti. Beni çoğu fae'den daha değerli görmüştü.

Dersin geri kalanı üçünün kıçımı art arda defalarca tekmelemesiyle geçti. Ağırdan alma anlayışları buysa kendilerini tutmayı bıraktıklarında bir köşede ölüp kalacaktım herhalde. Ne silah kullanıyor ne de üzerime gerçekten saldırıyorlardı, yalnızca bir dizi blok ve hamleyle reflekslerimi test ediyorlardı. İşimiz bittiğinde kendimi kum torbası gibi hissediyordum, her yerim morarmıştı. Ayrıca saldırı hamlelerinden birini savuşturmayı başaramadığım için Tasha yüzüme vurup dudağımı şişirmişti. "O kadar sert vurmadım," demişti acıyla bağırdığımda.

Sabre'ın tehdit dolu hırıltısını duyunca dersi bugünlük bitirmeye karar verdi.

Topallaya topallaya yürürken, "Tam bir felaketti," dedim Lexie'ye. "Bacaklarını kullanmayı öğrenen bir bebek gibiyim."

"O kadar kötü değildi," diye yalan söyledi. "Kendimizi geliştirmemiz gereken epey alan var, sen de zamanla çevrenin farkında olmayı öğreneceksin."

Lexie'nin sözleri üzerine yüksek sesle mırlayınca Sabre'ın da ona katıldığını düşündüm.

Bense çevremin farkında olma konusunda Lexie, Mika ya da Sabre'ın yanına yaklaşabileceğimi hayal bile edemiyordum. Yıllar içinde annemi sinirlendirmemek için sözlerime ve hareketlerime dikkat etmeyi öğrenmiş olsam da bu fae savaşçılarıyla kıyaslanmam mümkün değildi.

Aklımı bir an önce başıma toplamazsam ölecektim. Tıpkı dünkü yonterler gibi korumalarım da günün birinde başarısız olabilirdi.

Bana saldıranlar yüzlerce kez başarısız olabilirdi.

Ama her şey tek bir başarıya bakardı.

Bir noktada kendi kendimi kollamaya başlamam gerekiyordu. Hoşuma gitse de gitmese de konfor alanımdan çıkmalı ve kendime yeni bir normal bulmalıydım.

Görünüşe göre koşmam gereken bir normal.

Kahretsin.

Kırk Üçüncü Bölüm

Hâlâ bedenimi onarmaya devam eden iyileştirici enerjiden mi kaynaklanıyordu bilmiyordum ama akşam yemeği saati geldiğinde perişan hâldeydim. Lexie beni masamızın altındaki Sabre'la baş başa bırakıp yemeğimi almaya gitti. Devasa boyutlardaki efsanevi, kadim yaratık tüm dikkatleri üzerine çekse de öğrencileri benden uzak tutuyordu.

Yanımda olması hoşuma gitmeye bile başlamıştı.

Arkadaşımın yemeğimi getirmesini beklerken Greta birkaç metre uzağımda bir anlığına duraksasa da bir şey söylemeden yoluna devam etti. Lexie elinde normalde yiyeceğimden çok daha fazla proteinle dolu bir tepsiyle geri döndüğünde gözlerimi güç bela açık tutuyordum.

"Hadi," dedi. "Uyumadan önce bir şeyler yemelisin yoksa iyileşmen daha uzun sürer."

"Patronluk taslama," dedim esneyerek.

Dudakları kısacık bir sırıtışla kıvrıldı. "Sen patronluk taslamak görmemişsin. Seni zorbalık ede ede sağlığına kavuşturacağım. Çabuk yemeye başla!"

Ona bir asker selamı çakmak istesem de yalnızca tek bir işe ayıracak enerjim vardı ve yemek yemenin daha öncelikli olduğuna kanaat getirdim. Lexie, sanki uzanacağım ilk şeyin o olacağını biliyormuş gibi ekmeklerle dolu tabağı en uzağa koymuştu. Kendince beni füme etlerle başlamaya zorluyordu.

Beni alt ettiğini sanmaya devam edebilirdi, gözlerim yarı kapalı olsa bile ekmeğe uzanacak enerjim her zaman vardı. Eliyle yüzünü ovuşturup muhtemelen içinden ona kadar saydı ama

beni tekrar azarlamadı. Hangi besin grubu olursa olsun bir şeyler yediğimi görmekten mutluydu.

Ekmeğimin ilk dilimini bitirdiğimde sabre ağır başını kucağıma koyup beni yerimden sıçrattı. Beni korkutmaktan büyük keyif almış gibi mırladı. Geri çekilmediğini görünce derdinin ne olduğunu anladım.

Birkaç meyve alıp devasa ev kedisine uzattım. Büyük mor dilini keskin dişlerinin arasından uzatıp kavunu bir lokmada yuttu. "Madem sadece bitki ve meyvelerle besleniyorlar," diye sordum, "neden bir yırtıcının dişleri ve pençeleriyle doğmuşlar?"

Lexie bakışlarını kediye çevirip kucağımda nasıl yemek dilendiğini görünce başını iki yana salladı. "Faeleri avlamak için yaratılmışlar ama avladıkları eti yemedikleri için stratejik davranıyorlar. Aç olduklarında saldırmadıklarından öyle rasgele saldırmamaları konusunda eğitilebiliyorlar. Biz onlar için yemek değil, hedefiz."

Faeler akşam yemeği olma endişesi duymadan onlardan faydalanabilsin diye yaratılmış gibiydiler.

Başındaki yumuşak ve kalın kürkü okşadığımda sabre yine mırladı, ben de ona bir dilim kavun daha uzattım. Lexie'nin ters bakışlarını fark edince kendi ağzıma da bir şeyler attım ve çok geçmeden tepsideki her şeyi bitirdik.

Sandalyemde arkama yaslandığımda etrafımızdaki gürültü bıçak gibi kesildi. Lexie silahını çağırdı ama Sabre kucağımdan kımıldamadı, mırlayıp onu biraz daha sevmem için elimi dürttü.

Gerçek bir tehlike olsaydı bir tepki verirdi, değil mi?

Kafamda cirit atan sorular bir an sonra dönen yemek büfesinin öteki tarafında beliren Zahak'ı görmemle yanıt buldu. Gözlerini salonun oturduğumuz arka köşesinden bir an bile ayırmadan kendinden emin adımlarla yürüyordu.

"Kurbağalar aşkına," dedi Lexie. "Bu hiç hayra alamet değil."

"Belki de kedisini geri istiyordur?" diye tahmin yürüttüm Sabre'ı biraz daha okşayarak. "Onu çok özleyeceğim."

"Zahak'tan bahsediyoruz," diye tısladı burada olduğunun farkında değilmişim gibi. "Kedisini falan geri istemiyor, ayrıca gördüğün her canlıyı evcil hayvan sanmaktan vazgeç artık."

Sabre hafifçe hırlasa da kulaklarını kaşımamdan o kadar zevk alıyordu ki ötesi gelmedi.

Zahak'ın insan formunu sadece bir kez, uzaktan görmüştüm ve ona baktığımda ejderha hâline daha aşina olduğumu düşündüm. Isı ve enerji bütün gücüyle etrafımızı sarmalarken dar, siyah tişörtü, siyah kargo pantolonu ve botlarıyla yine üst düzey bir özel harekatçı gibi giyindiğini fark ettim.

Bakışlarımı inanılmaz uzunluktaki bacaklarında, kaslı kalçalarında ve ince belinde ağır ağır gezdirdim. Vücudu rahatsız edici derecede Drager'ınkine benziyordu. Geniş omuzları, kalın, kaslı kolları ve... yüzü.

Aynı anda hem tıpatıp Drager'a benziyor hem de onunla hiç alakası yokmuş gibi görünüyordu.

Drager sarı bukleleri ve kibirli ifadesiyle günışığıydı.

Zahaksa gece yarısıydı. Altın renkli benekli kapkara gözleri sanki salonda –dünyada– başka kimse yokmuş gibi bana odaklanmıştı.

"Astra," diye homurdandı.

Sabre doğrulurken gerçek adını zihnimin bir köşesine not ettim.

"Astra mı?" diye sordum.

Zahak başını eğip beni dikkatle süzerken içim huzursuzlukla doldu. Gözleri pürdikkat üzerimde geziniyordu ve ilgisinin üzerimde olmasının getirdiği histen hoşlandığımdan emin değildim.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz, Lord Zahak?" diye sordu Lexie saygıyla, dikkati kendi üzerine çekmeye çalışarak.

Ayağa kalkmış, endişeli ifadesi yüzünü terk etmemiş olsa da kılıcını kınına geri kaldırmıştı. Yalnız değildi; içerideki öğrencilerin hepsi ayaklanmıştı.

Ben hariç.

Kelimenin tam anlamıyla tepemde dikilmesi son derece huzursuz edici olsa da sırf bu yüzden ayağa kalkmamaya karar verdim.

"Dünkü saldırıyı düzenlediklerinden şüphelendiğimiz birkaç öğrenciyi yakaladık," dedi gür sesiyle. "Senin de bize katılmak isteyeceğini düşündüm."

Drager'ınkinden bile daha tok olan sesi kulaklarımı doldururken dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası dökülmesini son anda engelledim. Aynı anda hem ateş hem de buzla doluydu, hem içimi ısıtıyor hem de iliklerime kadar buz kesmeme neden oluyordu. İlk telefon konuşmamızda Drager da bünyemde benzer bir etki yaratmıştı ama Zahak'ın içimde uyandırdığı duygular daha yoğundu. Tabii öyle bir şey mümkünse.

Ona cevap vermeye çalıştım ama iki kelimeyi bir araya getiremeyip sudan çıkmış balığa döndüm.

"Rolta'nın ofisindeler," diye ekledi ve kocaman eliyle Sab-Astra'nın başını sevip arkasını dönerek yemek salonunu terk etti.

Etrafımızdaki uğultunun geri dönmesi birkaç dakika sürdü, derin nefesler alıp üzerimdeki sersemliği atmama yardımcı olacaklarını umdum. Astra'nın hâlâ yanımızda olduğunu ancak nabzım bir nebze sakinlediğinde fark edebildim. Zahak'la gitmemişti ve onu burada bırakarak ne yapmaya çalıştığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Lexie. Hâlâ ayaktaydı, Zahak'ın az önce çıkıp gittiği kapılara bakıyordu. "Hem de hiç hoşlanmadım. Neden dikkatlerini çekip duruyorsun?"

"Keşke bilsem. Bilerek yapmıyorum," dedim. "Hem sadece Drager ve Zahak ansızın karşımıza çıkıp duruyor. Diğerlerini henüz görmedim."

Lexie korkuyla bana döndü. "Drager ve Zahak içlerinden en kötüleri, Morgan. İçinde bulunduğun sıkıntıyı anladığını sanmıyorum. Bırak ikisini, seni birine karşı bile koruyamam."

"Buna gerek yok," diye hatırlattım ona.

"Henüz," diye karşılık verdi iç geçirerek. "Gel hadi, söylediğini yapmalıyız. Kulağa öyle gelmemiş olabilir ama bu bir emirdi."

Ayağa kalktığımda az önceki yorgunluğumun hafiflediğini fark etmek beni rahatlattı. Lexie bir eğitim çavuşu olabilirdi ama ne yaptığını biliyordu. Bir şeyler yemek iyi gelmişti. Belki de nedeni etkileyici Düşmüş tanrı kılığına bürünmüş adrenalin iğnesiydi.

Masaların arasından ilerlemeye başladığımızda Astra da peşimize takıldı ve Zahak'ın neden hayatımı kurtartıp durduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Beni eninde sonunda öldürmeyi planlıyorsa bunca zahmete katlanmazdı, değil mi?

Gerçi hiç mantıklı değildi, beni şimdi öldürmek istese kimse ona engel olamazdı.

Yaptıklarının iki nedeni olabilirdi. Ya Drager'la aralarındaki kardeşlik bağı nedeniyle beni kurtarıyordu ya da –ki endişe verici olan buydu– sadece kendisinin bildiği bir nedenden ötürü beni hayatta tutmak istiyordu. Doğru zaman geldiğinde beni öldürebilecek bir neden.

Lexie'yi korkutan düşüncelerin de bunlar olduğuna emindim ama asla gerçekleşmeyecek bir gelecek ihtimali için endişelenemezdim.

Sağımda Lexie, solumda Astra'yla yemek salonundan çıktığımızda içerideki herkesin bakışlarının üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. *Dikkat çekmemek buraya kadarmış.* Düşmüşler kendi elleriyle beni ilgi odağı hâline getirmişlerdi. Merdivenleri inip ana salona girdiğimizde giriş masasının boş olduğunu gördüm. Akşam olması ve derslerin çoğunun bitmesiyle Celeste'in mesaisi bugünlük bitmiş olmalıydı.

Rolta'nın ofisinin kapısı kapalıydı, Lexie öne geçip ahşabı tıklatarak geldiğini duyurdu.

"Girin," dedi aşina olduğum tok bir ses. Drager içerideydi.

Bunu beklemiyordum. Drager'la Zahak'ın aynı odada olduğunu düşünmek nabzımın aptalca hızlanmasına neden oldu. İkisinin de önünde kendimi utandırmayacağımdan nasıl emin olabilirdim? İnsanlığım beni rezil edecekti ve buna nasıl engel olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Lexie içeri girince Astra başıyla beni öne doğru itti. Aklımı başıma toplayacak zamanım çoktan tükenmişti. Giderek artan paniğime rağmen yüzüme sakin bir ifade takındım.

Yeşil ve altın rengi gözler benimkileri buldu. "Gel bakalım, küçük insan," dedi Drager elini bana uzatarak.

İçerisi tahmin ettiğimden daha kalabalıktı. Rolta masasının arkasına yerleşmişti, önündeyse *sandalyelere bağlanmış, ofiste zorla tutulan* altı fae oturuyordu. Drager sağ köşedeydi ve ona katılmamı işaret ediyordu, Zahak ise solda duvar yaslanmış, simsiyah gözleriyle olan biten her şeyi izliyordu.

Astra yanımdan ayrılıp sahibinin yanına giderken Drager'a yaklaştım, ellerimiz birbirine değer değmez enerjisi bedenime sızmaya başladı. Beni kendine çekip vücuduna yasladığına biraz olsun rahatladığımı fark ettim. Ona bel bağlamanın tehlikeli olduğunu düşünüyor olabilirdim ama sunduğu küçük konforları da geri çeviremiyordum.

"Herkes geldiğine göre," dedi Rolta yüksek sesle, "sorguya başlayabiliriz."

Enerji zincirlerine benzeyen parıltılı bir şeylerle sandalyelerine bağlanmış altı fae sakin görünüyordu. Müdire ayağa kalktı, boyu Düşmüşler kadar uzun olmasa da aynı ölçüde etkileyiciydi. Altı öğrencinin üzerinde gezinen bakışları sertti, yakaladıkları faelere daha dikkatli bakınca dördünün kadın, ikisinin erkek olduğunu fark ettim. Sıranın sonundaki adam dışında hiçbirini tanımıyordum. Greta'yla ilk karşılaşmamız esnasına onun yanında olan ve bana ters bakışlar atan golemdi.

Kırk Dördüncü Bölüm

Rolta dizginleri eline aldı. "Dün sabah hepinizin Akademi topraklarından ayrılıp yonterlerin Denille Adası'ndaki bilinen yerleşim yerlerini ziyaret ettiğinizi öğrendik. Bir açıklama bekliyoruz."

Sıranın ortasındaki harpy sırtına sıkıştırılmış kanatlarıyla arkasına yaslanıp hırladı. "Hangimiz olduğu kimin umurunda," derken sivri yüzü öfkeyle doluydu. "Yalnızca insana saldırdılar. Ha o ha yerdeki pislik, bu dünyadaki ederi anca o kadar. Artık her şeyi arkamızda bırakıp derslerimize dönebilir miyiz?"

Ah, hayvan olarak görülmeyi mumla arayacağım aklımın ucundan geçmemişti.

Zahak öne çıkarak harpy'yi sandalyesiyle birlikte kaldırdı ve kimse tek kelime bile edemeden elini hızlıca savurarak kafasını kopardı. Boynunun üzerinde duran başı göz açıp kapayıncaya kadar ayaklarımın dibine uçtu.

Boğazıma yükselen çığlık nefesimi kesip öylece donakalmama neden oldu.

"Tekrar sormayacağız," diye fısıldadı ölümcül bir sesle.

Güçlükle nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışırken harpy'nin donuk gözleri bana bakıyordu. Drager iç geçirdi. "Hep böyle sabırsız ve dağınık olmak zorunda mısın?" diye azarladı kardeşini. "Hiç değilse onları sorgulamayı bitirmemizi bekleyemez miydin?"

Düşmüşlerin her biri psikopattı, bir tanesinin bile akli dengesi yerinde değildi.

Zahak'ın elinden bıraktığı sandalye az önceki yerine geri düştü, tek eksik harpy'nin yerde duran kafasıydı. Neden hiç bilmiyorum ama genzimden alaycı bir hırıltı kaçtı ve hızla kendime hâkim olmama rağmen Zahak bana döndü. "Özür dilerim," dedim telaşla. "Şok ve... Orada öylece oturuyor. Biraz..."

Çenemi hızla kapadım, zaten fazlasıyla rezil olmuştum.

Zahak'ın dudakları belli belirsiz seyirdi. "Soruları dürüstçe, lafı dolandırmadan cevaplamak için küçük bir teşvike ihtiyaçları vardı. İstediklerini aldılar."

Diğer beş mahkûm ortalarındaki sandalyede duran cansız bedene, bir dakika önce başının olduğu yerde açılmış delikten sızan koyu gri renkli kana bakıyordu. Zahak haklıydı ve bir yanım beni öldürmeye kalkanı bulmaya kendini bu kadar adamasından korkmalı mıyım yoksa etkilenmeli miyim, kararsızdı.

Hiçbir hediye düşmanının kellesi kadar romantik olamazdı.

Bir dakika, ne?

Aklımı kaçırmaya başlıyordum. Bu Düşmüş'le aramda hiçbir *romantizmin* söz konusu olmaması bir yana, başsız bedenler *hiç de tatlı değildi.*

Kapa çeneni, beyin. Tek bir kelime daha etme.

"Greta yaptı," deyiverdi golemin yanındaki kadın aniden. Rolta kadar uzun olmasa da tek gözüne ve yapılı vücuduna bakılırsa yarı trol olmalıydı. Golem homurdanıp omuzunu ona geçirirken sandalyenin yere sürtünmesine neden oldu.

"Kapa çeneni yoksa ölüm bile bir lütuf olacak," dedi öfkeyle ama yanındaki kadın panikle konuşmaya devam etti.

"Hepimiz dikkat dağıtmakla görevlendirildik, saldırıyı kimin düzenlediğini bulmayı zorlaştırmak için oraya gönderildik. Kolay bir görev olması gerekiyordu ama kimse Düşmüşlerin bir insanı bu işe karışacak kadar önemsemesini beklemiyordu. Akademi bölgesini terk etmekten başka hiçbir şey yapmamışken ölmeyi reddediyorum."

Zahak yaslandığı duvardan tekrar doğrulduğunda kadın öyle bir irkildi ki neredeyse sandalyesiyle birlikte yere kapaklanacaktı. "Saldırıda senin de parmağın var," dedi sakince. "Umursadığım tek şey bu."

Kadın başını iki yana salladı, telaşla nefes alıp veriyor, sözcükler boğazına düğümleniyordu. "Hayır. Hayır. Anlamıyorsunuz. Kabul etmesem Greta beni öldürürdü. Başka çarem yoktu, o insanla alıp veremediğim hiçbir şey yok. Hatta hiçbir insanla yok. Fani, önemsiz hayatlarıyla ne isterlerse yapabilirler."

İşte bu. Benden daha üstün herhangi bir ırkın müdahalesi olmadan pislikten daha değersiz varlığımla yaşamakta özgürdüm. İnsanların tam da bu hatun gibi bir destekçiye ihtiyacı vardı.

"Greta son derece güçlü bir aileden geliyor," dedi Lexie. İçeri girdiğimizden beri ilk kez dikkatleri üzerine çekiyordu. Zahak'ın o harpy'nin kellesini uçurmasına ne tepki verdiğini merak ettim, şu an gayet sakin ve kendinden emin görünüyordu. "Buraya topladığınız öğrenciler ne söylerse söylesin saldırıdan onu sorumlu tutmak kolay olmayacak."

"Her şeyi ben yaptım," diye bağırdı golem. Yanındaki kadına omuz atmaktan vazgeçmiş, bütün dikkatini Rolta'ya çevirmişti. "Her şeyi ben planladım, cezası neyse çekeceğim."

Zahak gülümsedi. Onu ilk kez gülümserken görüyordum, bir de duvar gibi yüzünün korkutucu olduğunu düşünmüştüm. Bu hâli çok daha beterdi. Drager beni daha sıkı kavrayınca onun enerjisine sığındım.

"Diğerleri gitmekte özgür mü?" diye sordu Rolta, ofisine çöken sessizlik uzadığında.

"Evet," dedim aceleyle. "Bu yüzden cezalandırılmamalılar."

Zahak'ın ifadesi sertleşse de itiraz etmedi ve Rolta hiç vakit kaybetmeden üç fae'in bağlarını çözdü. "Doğru olan buydu," dedi müdire, üç öğrenci arkalarına bakmadan dışarı çıkarken.

"Bu ofiste olan biteni herkese anlatacaklar ve öğrenciler, tüm Düşmüşlerin Lord Drager'ın ilk toplantıdaki uyarısını ciddiye almalarını beklediklerini anlayacak."

Sırtımdaki sıcaklık şiddetlendi. "Uyarımı en başından ciddiye almalıydılar," dedi Drager hırlar gibi.

Golem alaycı bir ses çıkardı, Greta yerine ölecek olması umurunda değildi. Onu seviyor olmalıydı, yoksa neden onun için kendi hayatını feda etsindi ki? "Her şeyden önce siz bizim tanrımız değilsiniz, Lord Drager," dedi. "Sizden emir almayız. Dahası, sizi daha makul zannederdik. İnsanlara pek de hayranlık duymadığınızı gizlemediniz, biz de o aradan çıkarsa yeniden topraklarınız, *ırkımız* için endişelenmeye, bizden bir şeyler çalan haini bulmaya dönersiniz diye düşündük."

Drager beni bırakıp golem'in karşısına dikildi. "Emirlerim göz ardı edildiğinde hiç de makul biri olmam," diye tısladı. "Haini bulmama bizzat o insan yardım ediyor. Elimdeki tek ipucunu yok etmeye yeltendiniz ve sadece bu bile öldürülmeni istememe yeterli."

Öldürülmesini kimden isteyecekti?

Zahak da yanına geldiğinde boylarının birbirlerine düşündüğümden daha yakın olduğunu fark ettim. Renkleri ve yüz hatları farklı olsa da –Zahak her yönden daha sivriydi– kardeş oldukları çok açıktı.

"Senin sorunun da bu, Drager," dedi Zahak başını iki yana sallayarak. "O insanın sana ait olduğunu söyleyip duruyorsun ama ona zarar veren bu fae'e hiçbir bedel ödetmiyorsun. İyi tanrıyı oynamayı bırak. Elimizdeki meseleye hiçbir faydası yok."

Elini savurduğunda golem başına gelecekleri anlamış olacak ki derisi koyulaşmaya başladı, Lexie'nin bahsettiği o aşılmaz zırha şahit oluyordum. Fakat bir golem bile Düşmüşlerin gücüne kafa tutamazdı.

Bir vahşete daha tanık olan bedenim şokun etkisiyle hareketsiz kalırken içimden bir kez daha sessiz çığlıklar yükseldi.

"Ona başka sorular da sorabilirdik," diye çıkıştı Drager, Zahak'a. "Bildiklerini öğrenebilirdik."

Zahak'ın göğsü şişti, hırıltıları odayı dolduruyordu. "Öğreneceğimizi öğrendik. O yalnızca bir kukladan ibaretti, sırada kuklacısı var."

Zahak çıkıp gidince ofisteki gerginlik hafifledi. Keşke aynısını kendi bedenim için de söyleyebilseydim.

"Eh," dedi Lexie, "hiç de beklediğim gibi gitmedi."

Drager başını iki yana salladı. "Zahak aldatmacalara asla tahammül göstermez. Sadakati sarsılmazdır ve karşılığında da aynısını bekler."

"Greta'yı uyarmalı mıyım?" diye sordu Rolta sandalyesine oturup gözlerini karşısındaki iki başsız fae'e dikerek.

Drager hayır der gibi başını salladı. "Sakın karışma. Zahak saldırıda parmağı olan tüm faeleri bulana kadar durmayacak, arada kalmanı istemem."

Ralta ellerini havaya kaldırıp Drager'ı başıyla onayladı, teni normalden daha solgun görünüyordu. "Burada olanları kendime saklarım ama diğerlerinin Emerelso klanını uyarmaktan geri durmayacağını biliyorsunuz."

"Biz de öyle umuyoruz," diye karşılık verdi Drager tehlike vadeden bir sesle.

"Emerelso klanına bulaşmak savaşın fitilini ateşler," dedi Lexie daha önceki endişelerini dile getirerek. "Büyük ve güçlü bir klan. Zahak'ın kızlarından birini öldürmesini hoş karşılamayacaklardır."

Drager bu durumdan gerçekten zevk alırmış gibi güldü. "Onu ben öldürürsem savaş patlak verir, ne de olsa benim topraklarımdan değil. Ama Zahak onların tanrısı, lideri. Ya

cezalarına boyun eğecekler ya da acı çekecekler, kurallara kulak asmayan bir fae uğruna köklerinin kazınmasının bir anlamı yok."

Lexie ikna olmuşa benzemiyordu, yanıldığını umdum. Risest'in huzurunu daha fazla kaçırmak istemiyordum. "Belki de Dünya'ya dönmeliyim," dedim, sesim hissettiğimden daha güçlü çıkmıştı. "Buraya bir sorunu çözmeye geldim ama daha çok sorun yaratıyor gibiyim. Üstelik haini bulmaya biraz bile yaklaşamadım. Artık sesi tekrar duysam bile tanıyacağımdan emin değilim. Üzerinden uzun zaman geçti ve çoğu fae'in sesi insanlarınkine kıyasla son derece alışılmadık."

Kendime neden sonunda bu endişemi Drager'la paylaşacak kadar güvendiğimden emin değildim ama yolculuğumuzun bir noktasında ondan korkmayı bırakmıştım. Söyleyeceklerime vereceği tepkiden artık çekinmiyordum ve bu, sadece kendimi ifade etme değil, gerçeği söyleme özgürlüğünü bulmama da yardımcı olmuştu.

Öte yandan Lexie bana aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi ters ters bakıyordu.

Belki de kaçırmıştım. Belki de Drager elinin tek hareketiyle kellemi uçurup ayaklarımın dibinde duran iki tanesinin yanına eklemek üzereydi ama içimden bir ses bunu yapmayacağını söylüyordu.

"Haini bulana kadar Risest'te kalacaksın," dedi. Sesi öfkeli gelmiyordu ama yumuşak da sayılmazdı. "Bizzat peşinde dolaşmam gerekse bile seni koruyacağız."

Lexie başını öne eğdi, onu Drager'ın sözlerini kişisel algıladığını bilecek kadar iyi tanıyordum ve böyle hissetmesine izin veremezdim. "Kaç tane yonterla savaştı," dedim. "Yanımda o olduğu için öğrencilerin çoğu bana yaklaşmıyor, yaptıkları için ona minnettar olmalısın."

Arkadaşım başını kaldırıp bana baktığında dudaklarının belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. *Teşekkür ederim,* dedi ağzını oynatarak.

Başımı onaylar gibi salladım, gerekirse onu daha fazla savunmaya hazırdım ama Drager konuyu uzatmamaya karar verdi. "Öyle olsun, Lexical ve Astra seni korumaya devam edecek, görüyorum ki kardeşim en sevdiği hayvanını seninle paylaşmaya karar vermiş. Şimdi Zahak'la konuşmaya gitmeliyim, ikiniz de doğruca odanıza dönecek ve sabah ben kapıyı açana kadar orada kalacaksınız. Hiçbir bahane duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Ondan emir almak canımı sıksa da karşı çıkmanın nafile ve aptalca olacağını biliyordum, bu yüzden gönülsüzce de olsa başımı sallayarak onayladım. "Hem de çok net."

Drager, Rolta'ya dönerek bir sonraki adımları hakkında konuşmaya başladı. "Cesetleri klanlarına teslim edilmeyecek," dediğini duysam da Lexie arkamızda Astra'yla beni dışarı çekiştirdiğinden gerisini dinleyemedim.

Beni peşinden sürüklemesine izin verdim, beynim son birkaç saatte olanlar yüzünden yanmış gibiydi. Akşam yemeğinde üzerime çöken yorgunluk çoktan gitmiş, yerini midemi alt üst eden panik ve adrenalin almıştı. Beni kimin öldürmeye kalkıştığını –ya da en azından olayda parmağı olan birkaç kişiyi– bulmuştuk ve gözlerimin önünde iki fae'in kellesi uçurulmuştu.

"Greta neden bize ittifak teklifinde bulunup cevabımızı beklemeden beni öldürmeye kalkıştı?"

Kafamı en çok karıştıran kısım buydu.

Lexie hızından ödün vermeden beni sürüklemeye devam etti, adımları sert ve öfkeliydi. "Sadece sana daha yakından bakabilmek için o aptal teklifle yanımıza geldiğinden şüpheleniyorum. Güçlü olup olmadığını ya da bir tür tehdit teşkil edip etmediğini görmek istedi. Silahıma uzandığımı gördüler ve

sıradan saldırıları önleyebileceğimi anladılar. Dolayısıyla daha büyük bir şeye kalkışmaları gerekiyordu."

"Ya teklifini kabul etseydik?" diye sordum boğazıma yükselen safrayı yutarak. Midem olanlardan hiç memnun değildi.

"Bunu hayatta kabul etmeyeceğimizi biliyordu," dedi gergince. "Klanlarımız arasında, bir ittifak teklifini değerlendirmeyi bile düşünmeyeceğim kadar büyük bir rekabet var. Ben düşünüyormuş gibi yaptım, o da bu işbirliğini istiyormuş gibi yaptı. Faelerin oynadığı oyunlar hakkındaki uyarım bu yüzdendi işte. Kartlarını asla açık oynamazlar... Hiç beklemediğin anda üzerine atlarlar."

İkinci kata ulaşmıştık ve Lexie öncekinden bile daha kararlı adımlarla ilerliyordu.

"Açıkçası daha fazla kan bekliyordum." Sözcükler bir anda dudaklarımdan dökülüverdiğinde Lexie bana döndü. "Filmlerde birinin kellesi uçurulduğunda her yer kan revan içinde kalıyor. Ama içerideki o faelerin kanı usul usul akıyordu. Garip geldi, ne bileyim."

Kaşları çatılırken gözlerini kırpıştırdı. "Bunca zamandır bunu mu düşünüyordun?"

Omuzlarımı silktim. "Başka bir şey mi düşünmeliydim?"

Beni yakınına çekti. "Arkana bakmadan çığlıklar ata ata kaçarak Dünya'ya açılan geçidi bulmaya çalışman gerekirdi. Düşmüş tanrılar senin için faeleri öldürüyor ve bunu neden yaptıklarına akıl sır erdiremiyoruz."

Doğru... Lexie haklı mıydı yoksa? Ciddi bir sorunum mu vardı yoksa bu dünyaya beklediğimden daha iyi uyum sağlayıp faeler gibi kana susamış biri mi olup çıkmıştım?

Bu düşünce midemdeki çalkalanmayı şiddetlendirdi ve yakınında durduğumuz köşeye eğilip akşam yemeğinde yediğim her şeyi çıkardım.

Kırk Beşinci Bölüm

Lexie beni odamıza sokup banyoya götürdü. Öğürmeye devam etsem de midemde kusabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. "Şoktasın," diye fısıldadı, ben hıçkırarak ağlarken. "Beynin seni korumaya çalışıyordu ama gerçeklerden kaçmak da bir yere kadar."

Bedenim yeni bir hıçkırık dalgasıyla kasıldı, ona sarılırken kendimi üşümüş ve yapayalnız hissediyordum. "En azından sosyopat olmadığımdan emin olduk," dedim yanaklarımdan hâlâ gözyaşları süzülürken. "Ayaklarının dibine düşen iki kafaya verilecek normal tepki bu."

"Onlar için üzülme," dedi sırtımı sıvazlamaya devam ederken.

Hıçkırıklarım arasından alaycı bir homurtu çıktı. "Ah, hiç üzülmüyorum. Öldüklerine sevindim, ikimiz de bu sabah olduğumuzdan daha güvendeyiz. Sadece gözümün önünde cinayet işlenmesine hazırlıksız yakalandım. Birbiri ardına gelen karmaşık duyguları hazmedemiyorum."

Özellikle de Zahak ve beni korumak için yaptığı onca şeyin yarattığı kafa karışıklığını. Her şeyi boş verip dünyanın geri kalanın hiçbir önemi yokmuş gibi beni koruduğunu görünce içimde bir şeyler kopmuştu. İyi anlamda bir şeyler. Hiçbir zaman gerçekten sevilmediğini ve takdir edilmediğini düşünen birinin bir an için nihayet koşulsuz şartsız benimsendiğini hissetmesi gibi bir şeyler.

Lexie sözlerimi düşünürken başını usulca öne eğdi. "Evet, kulağa mantıklı geliyor. O faelerin ölmesi seni rahatsız etmiyor ama tanık olduğun vahşet duygularını allak bullak etti." Yere

çöküp yanıma oturdu, tuvalet kendini birkaç kez temizlemiş olmasına rağmen kusmuğumun kokusunu alabiliyordum. "Zahak'ın derdi ne?" diye sorduğunu duyunca az önce yine sesli düşünüp düşünmediğimi merak ettim. "Yani Drager'ı bir nebze anlıyorum, keyfi yerinde olduğunda faelerle birlikte olmaktan hoşlandığını herkes biliyor ama Zahak yalnız kurttur. Bir fae'e el sürdüğüne dair tek bir söylenti bile duymadım."

O kibirli, otoriter, kontrol manyağı karakteri üzerinde hiçbir hak iddia edemediğim düşünüldüğünde, Drager'ın başka faelerle birlikte olmaktan hoşlandığını duymak canımı olması gerekenden daha fazla sıktı.

"Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum," dedim ve bakışlarımı odaya çevirdiğimde Astra'nın yatağımın üzerine yerleşmiş, uyuduğunu gördüm. Lexie'yle konuşmalarımızı tanrısına yetiştirip yetiştiremeyeceğini merak ettim. "Her şeyin Drager'la ve aralarındaki ilişkinin rekabetçi doğasıyla ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Altında başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Sence kaybolduğun gün Astra neden Lancourt'taydı?" diye sordu Lexie sesini alçaltarak.

Ona doğru eğilip fısıltıdan farksız bir sesle, "Hiçbir fikrim yok, öğrendiklerini Zahak'a iletip iletemediğini merak ediyorum. Yanındayken konuştuklarımıza dikkat etmeliyiz," diye cevap verdim.

Lexie konuyu kapatıp sabre'a bir bakış attı ama yüzündeki endişeli ifade hâlâ yerli yerindeydi.

Ertesi sabah dinlenmiş ve bir gün önce yaşananlar konusunda daha mantıklı düşünebilecek durumda uyandım. O faeler beni öldürmeye çalışmış ve yaptıklarının bedelini ödemişlerdi. Zahak'ın olanlara hiç toleransı yoktu, bunun için ona minnettar olmalıydım.

Ne burası Dünya'ydı ne de faeler insandı. Farklı ırkların farklı normalleri vardı ve bunu aklımdan çıkarmamalıydım.

Doğrulup gerinirken Astra yanımda esneyip bana merhaba dercesine yüzümü yalamaya başladı. "Günaydın," dedim pürüzlü sesimle. Sonra hemen boğazımı temizledim. "Belli ki keyfin yerinde."

Elimi başının üzerinde gezdirirken dokunaçlı bıyıklarından birinde kırmızı izler fark ettim ve onu sevmeyi bıraktığımda parmaklarımda aynı renge boyandığını gördüm. "Dün gece ne yaptın?" diye sordum, elimi incelerken uyku mahmurluğumdan eser kalmamıştı. "Bu kana benziyor, Astra."

Otçul bir canlı olduğunu biliyordum, yani dün gece avlanmaya çıkmış olması imkânsızdı. Çıktıysa bile derdi yemek olamazdı. Mırlayıp yeniden gerindi ve aşağı atlayıp balkona doğru ilerleyerek kapıları onun için açmamı istiyormuşçasına önünde duraksadı.

Lexie'nin yatağına bir bakış attığımda boş olduğunu gördüm, bu da ya duşta olduğu –gerçi su sesi duymuyordum– ya da gitmek zorunda kaldığı ve beni Astra'yla bırakmayı sorun etmediği anlamına geliyordu. Memelerimin üzerimdeki kolsuz tişörtün içinde durduklarından emin olduktan sonra –geceleri özgürce dolaşmaya bayılıyorlardı– sabre'ı takip ettim. Vitray kapılar oraya yaklaştığım anda açılarak yardımıma gerek olmadığını gösterdi. Kapılar açılırken irkilmemeyi güç bela başardım. Günün birinde bu dünyaya ve faelerin enerji manipülasyonuna alışacaktım ama o gün bugün değildi.

Asta önde ben arkada balkona çıkarken etrafımız çığlık sesleriyle doldu. Altın renkli gökyüzünü doldurmaya başlayan ilk pembe ışıklara bakılırsa saat henüz erkendi ve histerik bağırışlar sabahın ilk saatlerindeki sessizlikte daha da sarsıcıydı.

Peş peşe yükselen çığlıklardan başka bir şey duyamaz oldum. Dünyanın sonu geldiği endişesiyle dışarı koşarken Lexie'nin

yanımızda olmasını diledim. Onun güvende olup olmadığını ya da gelen çığlık seslerinin nedenini bilmemek içimi panik ve dehşetle dolduruyor, nefesimi kesiyordu. Astra'nın dışarı çıkmama izin vermesinden herkesin histeri krizine girmesine neden olan şeyi gayet iyi bildiğini anlamalıydım.

Korkuluklara tutunarak öne eğildim. "Ne oluyor?" dedim nefes nefese.

Gölün yanındaki çimenliğe bir dizi kazık çakılmıştı. Toprağın derinliklerine saplanmışlardı, boyları iki metreyi aşıyordu –en azından baktığım yerden öyle görünüyordu– ve her birinin tepesinde bir kafa duruyordu. Yan yana dizilmiş bir düzine kafa öylece sergileniyordu. Donuk gözleri Akademi'ye bakıyordu ve çoğunun benim odama dönük durduğu dikkatimden kaçmadı.

"Bu nasıl bir mazoşistlik böyle?" demeyi başardım. Astra tatlı tatlı mırlayıp sahibinin yastığına ölü bir fare bırakmış gururlu bir kedi gibi etrafımda dolanıyordu.

"Bu senin başının altından mı çıktı?" diye sordum bana cevap verecek ses telleri olmasını umutsuzca dilerken. "Hepsini sen mi öldürdün? Neden yaptın?" Mırlaması şiddetlendi, koroya yeni çığlıklar eklendiğini duyunca başımı tekrar göle çevirdim.

"Greta!"

Bu seferki ses balkonumuzun yakınlarından gelmişti ve bir düzine ölü fae'in neden odama baktığını birden anladığımda farkındalık bir tokat gibi yüzüme çarptı. Korkulukların üzerinden eğilip bakışlarımı kazıklardaki kafaların üzerine gezdirdiğimde içlerinden birini tanıdığımı fark ettim: Greta. Uzun, açık renk saçları mora çalan kırmızı bir kanla lekelenmiş olsa bile o saçları tanımamak imkânsızdı.

Astra'nın üzerine sıçramış lekelerinin nedeni buydu demek.

"Hepsi Emerelso klanından mı?" dedim boğuk bir sesle. Dün gecenin aksine midem bulanmıyordu. Karşımdaki manzaradan iğrenmesem de şaşkınlığıma engel olamıyordum.

Bu dünyada geçirdiğim her saniye faelerin vahşi doğalarına daha çok alışıyordum. Gelecekteki terapistimi zengin edecektim ama gecenin bir yarısı gelen telefona cevap verdiğim ve kendimi Dragerfield Kütüphanesi'ndeki partinin ortasında bulduğum geceden beri yaşadığım onca şeyi düşünürsek durumum çok da kötü sayılmazdı.

Arkamdan ayak sesleri geldiğinde Lexie'nin geri döndüğünü düşündüm, Astra'nın göğsünden bir hırıltı yükselene kadar arkamı dönmedim.

Kapı aralığında Drager duruyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum.

Astra'nın bu katliama dahil olduğuna emindim, dolayısıyla Zahak da işin içinde olmalıydı... ama Drager'a hangi ucundan tuttuğunu kestiremiyordum.

Drager yüzündeki sert ifadeyle başını iki yana salladı.

"Zahak," dedim usulca. "Her şeyi Zahak mı yaptı?"

Astra'nın yüksek sesle mırlamasıyla başımı bahçeye çevirdiğimde devasa boyutlardaki siyah bir ejderhanın gölün üzerinde süzüldüğünü gördüm. Kazıkların önündeki çimenliğe inip kocaman başını kaldırarak öfkeyle kükredi, ölümcül dişlerinin arasından alevler fışkırıyordu.

"Kardeşim dramatik olmaya bayılır," dedi tükürürcesine. "Ölüler konuşamaz, umarım onları öldürüp bir mesaj vermek için kazıklara geçirmeden sorgulamayı akıl etmiştir."

"Hepsini benim için mi öldürdü?" diye fısıldadım, elimi yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimin üzerine bastırarak. "Neden? Ayrıca neden sayıları bu kadar çok? Hepsi öğrenci mi?"

Drager yaklaşınca sıcaklığı bedenimi sarmaladı. Homurtularına bakılırsa Astra bundan hiç hoşlanmamıştı ama onu durdurmamaya çalışmaması gerektiğini biliyordu. Gerçi Drager'ın ona zarar vermesine müsaade etmezdim. Yeni arkadaşıma zarar gelmeyeceğinden emin olmak için aralarına geçtim.

"Hepsi Greta'nın sülalesinden," dedi Drager usulca. Ne kazıklardaki kafalara ne de kardeşine bakıyordu, bütün dikkati bendeydi. "Hepimiz uykudayken peşlerine düşüp kızlarının neredeyse ölümünle sonuçlanan planı yüzünden onları katletmiş."

"Neden?" Aynı şeyi sorup duruyordum ama yaptığı her şey kafamı karıştırıyordu. "Neden bunu yapıyor?"

Drager'ın kahkahası kötücül ve keskindi. "Doğduğumuzdan beri hep benim olanı istemiştir. Bu dünyaya düşmemizden öncesine dair pek bir şey hatırlamasam da bunu anımsıyorum. Zahak'la aynı kozada doğduk, hayatın her alanında rekabet içinde olmamız da bu yüzden. Güç. Sevgi. Kontrol. Hangimizin daha büyük olduğunu hatırlamıyoruz ama aramızda yalnızca birkaç dakika olduğunu biliyoruz ve bu küçücük zaman farkı doğduğumuz andan sonsuza dek aramızdaki ilişkinin kaderini belirledi."

Astra çıt çıkarmadan yanımda dursa da Drager'ı sert bakışlarıyla öldürmeye çalışıyordu.

Drager'ın anlattıkları mantıklıydı. Dış görünüşleri arasındaki benzerlikten yaptıklarına kadar her şeyi açıklıyordu. Muhtemelen Drager'ın benimle yeniden ilgilenmeye başlaması ve benimle *bir randevuya çıkmak* istemesi bile Lancourt'ta beni kurtaran kardeşiyle arasındaki asırlık rekabet yüzündendi. Benimle hiçbir ilgisi yoktu. Yalnızca üzerine kavga edebilecekleri yeni bir oyuncaktan ibarettim.

"Tabii," dedim usulca, yüzümü tekrar bahçeye çevirerek. İçimdeki tuzla buz olmuş parçalar kıpırdanıyor, öfkemi körüklüyordu. İşte yine kullanılıp istismar edilecek bir eşya oluvermiştim. Annem de beni tıpkı böyle görmüştü, varlığının bir uzantısı gibi ona ait olduğuma ve beni kontrol edebileceğine inanmıştı. Kendi ihtiyaçları ve istekleri olan bir insan olduğumu kabullenememişti. Yalnızca babama karşı kullanabileceği, kendini güçlü hissedeceği bir araçtan ibaret olmuştum.

Ona işe yaramaz ve görünmez olduğunu söyleyen dünyada elindeki tek güç kırıntısı bendim.

Her şeyi sil baştan yaşadığıma inanmıyordum.

Böyle olacağını anlamalıydım, bunu tahmin etmeliydim.

Fae tanrılarının bir insanı umursaması peri masallarının bile ötesindeydi ve mantıklı düşünen yanım bunu başından beri bilse de büyüsüne kapılmaktan kendimi alamamıştım. Zihnimi buna hazırlarken, kalbimi sertleştirmeye çalışırken bile kendimden parçalar vermiştim. Fakat nasıl ki sertleşen golem derisi bile Düşmüşlerden gelen bir darbenin önünde duramadıysa kalbim de duramamıştı işte.

"Açıklaman için teşekkür ederim," dedim soğuk bir sesle. "Ama Zahak'a düşmanlarımı katletmesine artık gerek kalmadığını söyleyebilirsin. Bu bir yarışma değil. Sadece sen benden bıkana ya da hırsızı bulana kadar buradayım, sonra evime döneceğim. Zamanını daha fazla boşa harcamasına gerek yok. Senin de öyle."

Drager uzun uzun beni izledi ama bakışlarına karşılık vermeyi reddettim. "İncindin," dedi en sonunda. *Yok artık, nereden anladın?* "Neden?"

Küçümser gibi bir hırıltı kaçtı boğazımdan, içimdeki acı ve öfkeye rağmen yorgunluk hepsini gölgede bırakıyordu. "Aranızdaki küçük oyunda bir piyondan ibaretim ve buna bayıldığımı söyleyemem. Güçlü adamların oyuncağı olmaktan hoşlanmıyorum. Böyle çekişmelerin sonu oyuncak için asla iyi bitmez."

Drager elini omuzuma yaslayıp beni kendine çevirerek ona bakmaya zorladı. Karşı koymaya çalışsam bile canımın yandığıyla kalacağımı bildiğimden boşa çabalamadım. "Kim sadece bir piyon, oyuncak ya da kendini her nasıl görüyorsan öyle bir şey olduğunu söyledi? Belki Z için öyledir ama ben o değilim." Boştaki eliyle yanağımı okşayıp çenemi kavradı. "Bir asırdır il-

gimi çeken tek kadın sensin ve nedenini anlamam gerekiyor. Seni tanımam gerek, küçük insan."

Bana *insan* demesi ne zaman hakaret olmaktan çıkıp sevgi sözcüğe dönüşmüştü emin değildim ama bu hitabı artık rahatlatıcı buluyordum. Sanki insan olmam söküp atmak istediği bir şey değil de en sevdiği yanımmış gibi geliyordu.

"Birlikte olmamız mümkün değil, Drager," dedim dürüstçe.

"Ben mümkün diyorsam mümkündür," diye homurdandı.

Başımı iki yana salladım, bakışlarım Drager'la hâlâ önümde duran kafalar arasında gidip geliyordu. Gerçek hislerimi öğrenmeye dair ufacık bir umudum bile varsa iki kardeş arasındaki bu çekişmenin temellerine inmem gerekiyordu.

Hangi duyguların gerçek hangilerinin asırlardır süren rekabetlerinden kaynaklandığını anlamalıydım.

Bunun içinde Risest'te ve hayatta kalmak zorundaydım, bu da tarihlerini ve kendimi nasıl savunacağımı öğrenmek için derslere geri dönmem gerektiği anlamına geliyordu.

Geleceğim buna bağlı olabilirdi.

Kırk Altıncı Bölüm

Giderek daha çok öğrenci balkonlara doluşup fae akıllarını kaçırıyordu. Drager dışarıdaki karmaşadan sıkılınca beni içeri sürükledi. "Lexie dönmeden bağımızı güçlendirmeliyiz," dedi.

"Ne?" dedim boş bulunarak. "Bağımız mı?"

Bağımız mı var? Bunu ilk kez duyuyordum.

Alçak sesle bir kahkaha attığında boğuk tınısı her zamanki gibi beni baştan çıkardı. "Her birlikte oluşumuzda enerjimin seninkine karışmasıyla aramızda bir bağ oluşuyor. Bunu biliyorsun."

Göğsünden uzaklaşıp bakışlarımı yüzüne diktim. "Hiç de bilmiyordum. Bundan bir kez bile bahsetmedin ve bağlanmak gibi bir meseleyi en başından konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Bu ejderhaların rıza konusunda hızlandırılmış bir derse ihtiyacı vardı, görünüşe bakılırsa Risest'te önemsiz bir detaydan ibaretti bu mesele. Bir güç hiyerarşisinde yaşadıklarından bunu umursamıyorlardı. Çünkü kalan herkes onların altındaydı.

"Başka çaremiz yoktu, Morgan," dedi. "Doğurganlık ritüeli için gücüme ve..."

"Devasa aletine dayanmam gerekiyordu, evet, biliyorum," diye homurdandım.

Gözleri kısıldı. "Ya sana enerjimi aşılayacaktım ya da ölecektin. Her seferinde aynı şey oldu. Gücümü taşımazsan bu dünyanın enerjisi seni yok eder. Lancourt daha beterdi ama burada bile Risest eninde sonunda seni tüketirdi."

Şu *iki ucu boklu değnek* klişesi giderek bayağılaşıyordu.

"Şu anda da buraya aynı nedenle geldiğini varsayıyorum," dedim.

Drager sözlerimi başıyla onayladı. "Nedenlerimden biriydi."

Diğer nedenlerin bahsini bile açmadı.

Ellerini karnıma yasladı, o kadar büyüklerdi ki neredeyse belimi saracaklardı. Kıvrımlarım ve beş altı kilo fazlam olmasaydı parmakları birbirine kavuşurdu. Gerçi Drager pek bir yerimi örtmeyen pijamalarımın altından çıplak temini okşarken hiçbirine aldırmıyor gibi görünüyordu.

Derin bir nefes alarak, "Yapmak istediğim şeye yetecek zamanımız yok," dedi ve tutuşunu sıkılaştırıp beni kucağına aldı. Bacaklarımı beline dolarken ellerini kıçıma yaslayıp beni kendine bastırdı. Yüzlerimiz hemen hemen aynı hizaya gelmişti ve her nefes alışımda burnum daima karşımdaki fae tanrısıyla özdeşleştireceğim yazın yakıcı kokusuyla doluyordu.

Kendine güneş tanrısı demesinin hakkını veriyordu.

"Kütüphanem nasıl?" diye fısıldadım, ela gözlerine baktığım ilk ânı hatırlayarak.

İrislerindeki altın benekler parıldadı. "Her yere izini bırakmışsın," diye karşılık verdi. "Binlerce kişinin arasında bile tanıyabileceğim o enerjiyi yayan insanı uzun zamandır merak ediyordum. Merakım öyle dayanılmaz bir hâl almıştı ki o kitabın kaybolduğunu öğrendiğim gece elim önce Lexical'ınkine değil, senin numarana gitti."

Eh, uzun süredir aklımı kurcalayan sorulardan birinin cevabını almıştım. Lexie'nin telefonunun şarjı bitmiş olsa da Drager önce onu aramamıştı. Bu gerçeği öğrenmek içimdeki kaynayan öfkeyi yatıştırdı. Bana duyduğu merak Zahak her şeyden bihaberken başlamıştı, yani mesele yalnızca aralarındaki rekabet değildi.

"Elimden gelse orada yaşardım," dedim dürüstçe. "Kütüphaneden çıkıp evime gitmek hep içimi huzursuz ederdi ama

mesaim biter bitmez çıkıp gitmezsem o yaşlı piç kurusu Simon bastonuyla bacaklarımı kırardı."

Drager başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. "Simon dünyanızdan gelen çok güçlü bir druid. Ailesinin iç çekişmelerinden uzakta, sade bir hayat sürmeyi tercih ediyor ve gündüz saatlerinde kütüphaneyi koruma görevini son derece ciddiye alıyor. Orayı çok sevenlerden bile koruyor."

Dünya'da druidler mi vardı? İşte bu beklenmedikti. Bunu da sonra sorulacakların arasına yazdım.

Drager eğilip dudaklarını benimkilere bastırdığında onun da sorulardan bıktığını anladım ama öğrenmem gereken bir şey daha vardı. "Ya Lexie gelirse?" diye fısıldadım.

Dudaklarında beliren tatlılıktan son derece uzak gülümseme, göğsümden karnıma sıcaklık dalgaları gönderdi. "Lexical'ı sabah erkenden bir iş için gönderdim. Seni derslere bizzat hazırlayacağımı söyledim."

Ona elimden gelen en sert bakışları atarak yüzlerimiz neredeyse birbirine değene kadar yaklaştım. "Beni kucağında taşıma takıntına rağmen ben çocuk değilim. Hazırlanırken yardıma ihtiyacım yok."

Bir kahkaha daha attığında benimkine yaslanmış göğsü titredi. "Ah, çocuk olmadığını biliyorum, Morgan. Bunun gayet farkındayım."

Dudaklarıma yapıştığında iniltilerime hâkim olamadım. Tüm kuşku ve endişelerime rağmen ona ne zaman dokunsam mantıklı düşünceler kafamdan uçup gidiyordu. Aralarında büyük güç dengesizlikleri olan iki ayrı dünyadan geldiğimizi unutmuştum. Yalnızca Drager'la geçireceğim bir sonraki ânı umursuyordum.

Enerjisi, öpücüğüyle içime akıyordu, sıcaklık memelerimin arasından karnıma dolarken yaşam gücüme karışan gücü hissedebiliyordum. Drager'ın bunu açık açık söylemesiyle aramız-

daki bağı daha net hisseder olmuştum. Böylesi bir bağlantı huzursuz edici olsa da kendimi hiçbir şeyi umursamayacak kadar ona kaptırmıştım.

Uzun uzun öpüşmemizin ardından Drager başını kaldırdığında nefes nefese kalmış, çoktan darmaduman olmuş hâldeydim. "Astra, dışarı," diye emretti.

Dev panter yanımıza yaklaşırken o tatlı kedi hâllerinden eser kalmamıştı. Büyüyen ve daha göz korkutucu hâle gelen bedeni ve gösterdiği dişleriyle bir katili anımsatıyordu. "Bana sataşmak istemezsin, sabre," dedi Drager sertçe. "Efendine dön ve artık işime karışmasına gerek olmadığını söyle. Bundan sonrasıyla ben ilgileneceğim."

"Bir dakik–" diye itiraz etmeye kalkıştım, ne de olsa Astra'nın gidip gitmeyeceği benim vereceğim bir karardı. Seçimlerimi benim adıma Drager yapamazdı. Kalan bağımsızlık kırıntılarımdan da vazgeçersem her şeyimi kaybetmiş olurdum.

Beni bir kez daha öpüp içimi daha fazla güçle doldurdu. Enerjisinde ve sıcaklığında boğuluyordum. Hiçbir şey söyleyecek hâlde değildim. Astra gitmiş olmalıydı ki Drager kıyafetlerimi yırtıp beni kollarında çırılçıplak bıraktı. Sanki uzun zamandır seks yapmamışım gibi her yanım sızlıyordu, ona muhtaçmışım gibi hissediyorum. Beni bu hâle getiren, ejderhanın gücü ve ona duyduğum çekimin ölümcül karışımıydı ve bazen çok istesem de buna karşı koymam imkânsızdı.

Bir elini beni tutmaya devam etmek için kıçımın altında bırakırken diğerini amıma yaslayıp parmaklarını ıslaklığım boyunca kaydırdı ve ikisini içime itti. Sırtım gerilirdi ve kendimi parmaklarına sürterek rahatlamaya çalıştım. Beni her okşayışıyla parmaklarından yayılan sıcaklık vücudumu onunkine açıyordu. Henüz başlamış olmasına rağmen kucağında kasılıp titreyerek sertçe boşalmam uzun sürmedi.

"İşte böyle, benim küçük insanım," dedi pürüzlü sesiyle. "Kendini bana bırak."

Piç kurusu güç ve kontrolden, bense ondan zevk alıyordum. Bu tehlikeli bir ikiliydi. "Drager," diye inledim, üçüncü parmağını da içime sokup sınırlarımı zorlarken. Daha fazla sıcaklık içime sızarak vücudumu alev alev yakıyor, çaresizlikle dolduruyordu.

Vücudumu kaldırıp elinin üzerine geri indirdiğimde bu kez inleyen o oldu. "Şehvetinin kokusu aklımı başımdan alıyor," dedi. "Birlikte olduğumuzda ne yapacağımı kestiremiyorum, seni paramparça etmemek için bütün gücümle kendime hâkim olmam gerekiyor. Canavarım seni bırakmak istemiyor, küçük insan."

Kasılan karnım ve kalçalarım, haykırarak kollarının arasında titrememe neden olan ani zevkin tek habercisiydi, sertçe boşalırken zevk sularım nereyse eline fışkıracaktı. Parmaklarını teker teker çıkardığında vücudum ardı ardına zevk dalgalarıyla sarsıldı.

Elini ağzına götürüp dilini işaret parmağında gezdirerek tadıma baktığında gözlerindeki altın ve yeşil tonlar koyulaşırken boynu ve yüzünün çevresindeki koyu renkli pullar bir an için titreşip kayboldu. "Ejderhan ne renk?" diye sordum nefese nefese.

"Zahak'ınkine benziyor ama aynısı değil," dedi sertçe. Beni yatağa bırakıp kararan gözlerini üzerime dikerek bacaklarımı iki yanına açtı ve soruma alabildiğim tek cevap bu oldu. "Güneş tepeye ulaşmadan adımı haykırıyor olacaksın," dedi tok sesiyle, bakışlarını üzerimden ayırmadan. Bir parmağını memelerimin arasından kasıklarıma indirip ıslak kıvrımlarımda gezdirdi.

Başını eğdiğini görünce nefesimi tutup dokunuşunu bekledim. Bir insanınkinden daha pürüzlü dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeye başladığı anda oda inlemelerimle doldu. Kalçam

havaya kalkınca önceki gibi bedenimi yatağa bastırmak yerine en derinlerime ulaşmak için ellerini kıçıma yasladı.

Dilini yavaşça, *çok yavaşça,* klitorisimden kıçıma doğru kaydırdı. Yüzünü bacaklarıma daha da bastırıp beni dünyadaki son yemekmişim gibi yiyip bitirirken göğsünden hırıltılar yükseliyordu. Dilini içime kaydırıp parmaklarıyla yaptığı gibi hızlıca becerirken güçlükle nefes alıp tırnaklarımı çarşaflara geçirdim. Bu kez çabucak darmaduman olmama müsaade etmedi, zirveye yaklaştıkça yavaşlayıp aldığım zevki uzatıyordu.

Doğurganlık ritüelinden beri eziyetten farksız gelen bu denli yavaş bir tempoyla hareket etmemişti.

Kütüphanede geçirdiğimiz o bir ay boyunca zaman zaman bunu yapıyordu ve öyle bir boşalıyordum ki zevkten gözüm kararıyordu.

"Drager," dedim nefes nefese. "Lütfen. Bu resmen işkence."

Kahkahası içimi titretip ve sıcaklığı bedenimi sardı. Beni tatmin ederken bir yandan da vücudumu onunkine uyacak hâle getirmek için enerjisini kullandığını fark ettim. Bir dille iki kuş!

Kendimi çaresizlikle ona bastırdım. O kadar ıslanmıştım ki kıçımı havada tutsa bile altımızdaki yatağın sırılsıklam olduğuna emindim. Gerçi bu açgözlü ejderha zevk sularımın hiçbirinin boşa gitmediğinden emin oluyordu. Hepsini hayatı buna bağlıymış gibi yalayıp yutuyordu ve karnımda biriken zevk nihayet patladığında beklediğim gibi gözlerimin önünde karanlık noktalar dans etti.

Drager beni yatağa bırakıp yüzündeki tatmin olmuş gülümsemeyle bana baktı. "Bedenin kime ait olduğunu biliyor," dedi başını sallayarak. "Artık hiç olmadığım kadar eminim."

Ona kendimce bir hırıltıyla karşılık verdim. "Şu sahiplik zırvalıkları artık yetmez mi, dostum? Benim sahip olunacak bir şey olmadığım konusunda çoktan hemfikir olmadık mı?"

İçler acısı hırlama girişimimi duymazdan gelip bana bakmaya devam etti. "Yakında anlayacaksın, Morgan Starrer. Şimdilik içindeki enerjiyi güçlendirmeye devam edelim."

Üzerime çıktığında devasa cüssesi nefesimi kesti. Bir elini başımın yanına yaslayıp kendini dengede tutarken diğeriyle ağır ağır gömleğini çıkardı. Kıyafetlerin aradan çekilmesiyle geriye yalnızca kaslarla dolu, parıldayan bronz teni kalmıştı.

"Canım çıkana kadar becer beni," diye fısıldadım.

Başını yana eğdiğinde bu deyimin ona yabancı olduğunu fark ettim. Ya da fae lisanına dümdüz çevrildiğini. "Canını falan çıkarmam," diye karşılık verdi. "Ama seni becereceğimden emin olabilirsin."

Bir an sonra pantolonu da aradan çıkınca pullarla kaplı, önünde gururla yükselen aletinin büyüklüğünü unutup unutmadığımı merak ettim.

İçime nasıl sığdığını gizemini hâlâ koruyordu. Öte yandan kadınlar Drager'ın aletinden çok daha büyük bebekler doğuruyordu, gerçi bunun için belli hormonlar salgılanıyor, kemikler şekil değiştiriyordu. Drager ise büyülü diliyle bir şekilde hiçbir acı olmaksızın, bedenimi yalnızca zevkle doldurarak içime sığmayı başarıyordu.

Üzerimde durmaya devam ettikçe onu içimde hissetme isteğim artıyordu, en sonunda dayanamayıp ellerimi omuzlarına dolayarak onu kendime çekmeye çalıştım. Ama tabii ki Akademi binasını birkaç santim sola kaydırmaya çalışsam daha başarılı olurdum.

Drager hazır olana kadar kılını kıpırdatmadı.

"Bir değişiklik yapalım," derken gözlerinde beliren ışıltı bana kafasında bir plan olduğunu söylüyordu.

Yerlerimizi öyle hızlı değiştirdi ki beni aletinin üzerine çektiğinde başım döndü. Bu kez üste ben geçmiş olsam da dizginler hâlâ onun elindeydi. "Sıkı tutun, küçük insan," dedi pürüzlü sesiyle, kendini yukarı kaldırırken.

Genelde büyüklüğüne alışmam için bana zaman verirdi fakat bu sabah hiçbir şeyi bekleyecek sabrı yoktu.

Kalçaları öyle hızlı hareket ediyordu ki elimden ona sıkıca tutunup bedenim her bir itişiyle son sürat darmaduman olmaya yaklaşırken küçük çığlıklar atmaktan başka bir şey gelmiyordu. Bu hıza dayanamıyor olmam gerekirdi ama Drager'ın kalçamı sıkıca kavrayan elleri ve içimi en derinlerime kadar dolduran, tüm sinir uçlarımı uyaran çıkıntılı aleti yüzünden gözlerimi kapayıp zevkin bütün bedenimi ele geçirmesine izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

Karnımdan başlayan sıcaklık uzuvlarıma yayılıp parmak uçlarımı karıncalandırırken bu hissin sonsuza dek sürmesini diledim. Drager'la geçirdiğim bu anlarda, bedenimiz ve enerjilerimiz tek vücut olurken, karşımdaki ejderhanın her zerresini anlıyor ve seviyordum.

Kendini sertçe içime iterek beni mahvederken günün birinde benimle işinin bittiğine karar verip vermeyeceğini, verirse nasıl hayatta kalacağımı merak ettim. Ya da belki de öyle bir şey olmazdı. Sonuçta ben ölümlü bir insandım, o ise sonsuza dek yaşayacaktı. Devasa aletini ve gücünü ancak yirmi yıl daha kaldırabilirdim ve bunu sorun etmiyordum.

Hayatımın geri kalanını yapayalnız geçirecek olsam bile o yirmi yıla hayır demezdim.

Kırk Yedinci Bölüm

"Drager neşeni yerine getirmiş," dedi Lexie düz bir sesle, Akademi'nin ön bahçesine çıktığımız sırada. Gece çökünce serin bir esinti başlamıştı ve üzerimdeki açık renkli tişörtüm ve siyah taytım yüzünden hafifçe ürperdim. Profesör Malin'le yaptığımız tarih dersinden çıkıp dövüş dersi için hazırlanmıştım. Bu kez Düşüş'ün ardından başlayan yeniden toparlanma sürecini ve toprakların bölünüp ırkların kendi *tanrılarını* ve gelecekteki liderlerini seçmelerine izin verdikleri dönemleri işlemiştik.

Profesör Malin bu yılları Risest'in Doğu Âlemi için bolluk ve neşe dolu bir dönem olarak adlandırmıştı ki şimdiye kadar gördüklerimle değerlendirdiğimde buna bir itirazım yoktu. Hırsız ve hain meselesini saymazsak tüm faeler hâllerinden memnun görünüyordu.

"Enerjisinin gücümü ve hızımı artırdığını reddedemem," dedim. "Birlikte olduğumuzda o kadar... Seksin böyle olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi ama onunla her seferinde bedenimden çok daha fazlası darmaduman oluyor."

Lexie alaycı bir hırıltı çıkardı. "İyi ki kıçını tekmeletmeye gidiyoruz o zaman. Şu üzerindeki parıltının bir kısmını atarsın."

Dersimin sonunda parıldayacağımdan emindim ama nedeni arka arkaya gelen orgazmlar olmayacaktı.

Astra yanımda mırladı. Drager sabahki sözlerine rağmen beni korumaya devam etmesine izin vermişti fakat sabre bana karşı öncekinden çok daha soğuktu. Biraz kızgın olduğunu tah-

min ediyordum. Zahak'la iletişim kuramadığını umdum. Yoksa her şey çok daha garip bir hâl alacaktı.

Hâlâ yerli yerinde duran sıra sıra dizili kesik kafaların yanından geçtik. Görünüşe göre kimse Zahak'ı kızdırmak istemediğinden onları kaldırmaya cesaret edecek biri çıkmıyordu. Kimse bunu yapanın o olduğunu kesin olarak bilmese de dedikodular kulaktan kulağa yayılmıştı.

Bu sabah sınıflara gidip gelirken duyduğumuz tek şey buydu.

Binanın köşesini dönüp eğitim alanına vardığımızda bizi bekleyen Tasha ve Mika'yı gördüm ancak yanlarında biri daha vardı.

"Kurbağalar aşkına," diye mırıldandı Lexie.

Diğerlerinden uzakta duran Zahak, tepeden tırnağa siyah renkli, modern savaşçı kıyafetlerinin içinde bir dev gibi görünüyordu. Kadim, korkunç ve rahatsız edici derecede gözalıcı, ifadesiz yüzüyle heykel gibi dikiliyordu. Sanki sonsuza dek öylece duracak, etrafındaki dünya değişirken hiçbir şey ona el süremeyecekmiş gibi görünüyordu.

Adımlarımız ister istemez yavaşlarken, "Onun burada ne işi var?" diye sordu Lexie.

"Hiçbir fikrim yok," dedim, ayaklarım neredeyse duracak gibi olsa da nabzımın hızlandığını hissediyordum.

Astra bizim aksimize hiç tereddüt etmeden Zahak'a doğru koşmaya başladı. Düşmüş tanrı evcil hayvanını karşılamak için eğildiğinde yüzündeki donuk ifade uçup gitti. Tanrım, erkeklerin hayvanlara şefkat göstermesi bu kadar seksi olmamalıydı. Afrodizyaktan farksızdı.

Düşmüşlerin zalim bir yanı olduğunu beşinden üçüyle tanışmasam da biliyordum ama Zahak'ın Astra'ya –her anlamda kontrolü altındaki bir hayvana– gösterdiği şefkatin bir benzerini Drager'da hiç görmemiştim. Evet, sabre nadir görülen, ka-

dim bir hayvandı ama sonuçta bir tanrının dengi değildi. Ne var ki Zahak öyleymiş gibi davranıyordu.

Yanına ulaştığımızda Tasha bizi gergin bir gülümsemeyle karşıladı. "Lord Zahak dersimizi izlemeyi arzu etti. Kaydettiğin ilerlemeyi görmek istiyor."

Kendime hâkim olamayıp başımı kaldırdığımda hiçbir duyguyu ele vermeyen bakışlarıyla karşılaştım. "Bu henüz üçüncü dersimiz. Hâlâ işe yaramazım."

Geldiğimizden beri ağzını açmamış olan Mika araya girdi. "Hiç de bile. Dün kusmadın. Bu ilerlemek kaydetmek değil de ne?"

Aslında dün de kusmuştum, yalnızca nedeni antrenmanlarımız değildi.

Zahak'ın yüzü ifadesizliğini korusa da bakışlarındaki karanlık koyulaştı. "Derse başlayın," diye gürledi.

Tasha sertçe yutkunarak bana döndüğünde her zamanki kibirli hâlinden eser yoktu. "Pekâlâ, Morgan. Her zamanki gibi ısınarak başlayalım. Mika koşarken sana eşlik edecek."

Gerginlikten bir an önce uzaklaşmak istediğimden onu başımla onaylayıp yerimde birkaç kez sıçradım. Bugün Drager'ın enerjisiyle dolu olduğumdan koşumuzun bir buçuk kilometre kadarında Mika'ya ayak uydurabildim. "Vay, vay, vay, içine ne kaçtı böyle?" diye sordu Mika.

"Bize ters ters bakan dev bir Düşmüş Tanrı kadar iyi bir teşvik yokmuş," diye karşılık verdim.

"Evet, biraz ürkütücü biri," diye fısıldadı Mika. "Verdin Denizleri'nden gelmeme rağmen Lord Zahak hepimizi Lord Kellan'dan daha fazla korkutuyor."

Sarı saçlı, yeşil gözlü, sörfçü gibi görünen Düşmüş'ü gözümün önüne getirdim. "Kellan diğerlerinden daha rahat görünüyor," dedim omuz silkerek. "Daha sakin."

Mika, Zahak'ın yakınlarımızda olup olmadığını kontrol etmek için bir kez daha arkasına baktı. "Çoğunlukla öyle ama

hiçbirini kızdırmak akıllıca olmaz." Bir an duraksayıp devam etti. "Onlara hiç lord diye hitap ettin mi?"

Genzimden çıkan alaycı bir hırıltıyla başımı iki yana salladım. "Hayır. Buradaki güçleri ve kontrolleri yeterince yoğun zaten. Buna katkıda bulunmaya hiç niyetim yok." Dönüp arkamı kontrol ettiğimde Zahak'ın koşmaya başladığımızda durduğu yerden bir santim bile kımıldamadığını gördüm. "Hayatlarınıza sık sık böyle dahil olurlar mı?" diye sordum.

"Hiç olmazlar," diye yanıtladı Mika hiç düşünmeden. "Kırk yaşındayım ve bu haftaya kadar Düşmüşlerin ikisini hiç görmemiştim. Lord Kellan her ay okyanuslarımızda enerji ritüelleri düzenler ama katılmak zorunlu değildir. Çoğumuz enerjimizi beslemek ve dünyamızda olup bitenleri öğrenmek için katılıyoruz ama geri kalan zamanlarda boş boş gezinip kendi işimize bakarız. Verdin'i dalgalandırmazsan tanrıların yüzünü bile görmezsin."

Gördüğüm kadarıyla Drager da Ocheran'ı benzer anlayışla yönetiyordu. Kütüphanede toplantılar düzenliyor, faelerin belirli bir süreliğine Lancourt'ta kalmasına izin veriyordu ama halkını çoğunlukla kendi hâline bırakıyordu. Belki de diktatörlüğü andıran yönetimlerinin burada böyle iyi işlemesinin nedeni düzeni sağlayan enerjileri ve toprakları üzerlerindeki kontrollerinde aşırıya kaçmamalarıydı. Tüm faeleri kendi hâllerine bırakarak onlara isyan etmelerini gerektirecek hiçbir sebep vermemişlerdi.

Turumuzu tamamlamak için dönerken, "Ufukta yaklaşan bir karanlık var," dedi Mika birdenbire. "Düşmüşlerden önceki dönemde henüz doğmamıştım elbette ama her şeyi görmüş yaşlı faeler tanıyorum ve gelgitlerin değiştiğini hissettiklerini, havanın bile farklılaştığını anlatıyorlardı. Dünyanın değişmek üzere olduğunu anlamışlar. Karanlık tam da o zaman ilk kez aramıza sızıp hepimizi kaosa sürüklemiş."

"Düşmüşler de dengeyi getirdi," dedim derslerde öğrendiklerimi hatırlayarak.

Mika beni başıyla onayladı. "Evet ve o zamandan beri akıntıda sorunsuzca sürüklenip gidiyoruz ama bir yerlerde fırtına bulutları toplanıyor, hissedebiliyorum."

Verdin Denizleri'ndeki faelerin bütün hayatının çevrelerindeki okyanuslar olduğu ortadaydı ve hissettiği enerjiyi kendince tarif edişini dinlemek hoşuma gitmişti. Gerçi sözlerinin altında yatan endişe konusunda aynısını söyleyemezdim.

Koşumuzun sonlarına yaklaştıkça başlardaki enerji patlamam azalıyordu ama ısınmamızı Mika'nın beni dürtüp iteklemesine ve hatta taşımasına gerek kalmadan bitirmeyi başarmıştım. Bu, küçük de olsa bir ilerleme sayılırdı.

Turumuzu tamamlayıp önüne dikildiğimizde Tasha, "Henüz başlamadığın için, Rolta savunma dersini programından çıkardı ve bizimle geçireceğin zamana dahil etmeye karar verdi. Bu yüzden bugünkü dersimize savuşturmayla başlayacağız," dedi. Ciğerlerim biraz oksijen için çığlıklar atsa da ölüyormuşum gibi nefes almamak için kendimi zor tuttum.

Öğrenmem gereken hareketi gösteren Lexie ve Tasha'yı, devasa boyutlardaki Zahak isimli dikkat dağıtıcının bakışları altında ne kadar olabilirse o kadar dikkatle izledim.

Bir dizi hareketin ardından, "Anladın mı?" diye sordu Lexie.

"Teoride evet," dedim. "İlk birkaç seferi ağırdan alsak yeter."

Lexie başıyla onayladı ama karşımda pozisyon aldığı anda bana gösterdiği şefkatli tavırlar kaybolup gitti. "Affedersin, dostum," diye fısıldadı. "Kıçını tekmelemem gerek."

Midem endişeyle kasılsa da Lexie'nin bana asla gerçekten zarar vermeyeceğini bildiğimden sakin kaldım.

"Pekâlâ, iki deneme yapacağız," dedi Lexie, "sonrasında sana saldırdığımda beni savuşturmanı bekliyorum."

Harika.

Yavaş olmaya özen göstererek bana vurmak için atıldı. "Buradan ve şuradan savuşturacaksın," dedi ve etrafında dönerek bir tekme savurup tam bana vurmadan önce darbenin hızını azalttı. "Ve gösterdiğimiz gibi adım atıp pozisyonunu alarak saldırıya karşılık vermeye hazırlanacaksın. Anladın mı?"

Zerre kadar anlamamış olsam da sözlerini başımla onayladım. Fakat çoktan yerle bir olmuş itibarım söz konusu olduğundan bunu başarmaya kararlıydım. Ya da denerken ölecektim.

Lexie karşımdaki yerini alıp tıpkı gösterdiği gibi üzerime saldırdı ama kolumu güç bela zamanında kaldırmayı başardım. "Hâlâ yavaş olmaya özen gösteriyorum," diye azarladı beni. "Daha hızlı olmak zorundasın."

Bir kez daha başımla onayladım ve bir tekme savurduğunda ilk adımı atmayı başardım ama ikincisini öngöremediğimden neredeyse takılıp düşüyordum. Dengemi sağladığımdaysa hücumuna karşılık verecek duruştan çok uzaktaydım. Lexie bir tekme daha savurunca zamanında tepki vermek bir yana, elimi bile kaldıramadığım için saldırısı yanağımı sıyırdı.

Sakın bakma. Sakın bakma.

Zahak'a bakmamak için kendimi zor tutuyordum, bana kızdığını veya daha da kötüsü, hayal kırıklığına uğradığını görmek istemiyordum. Drager *insanlığımın* onu ne denli rahatsız ettiğini saklamaya hiç zahmet etmemişti ve kardeşinden de farklı bir tavır beklemiyordum.

Artık Drager'ın beni bir hayvandan farksız görmesini geride bırakmış olsak da –benimle düzenli olarak seks yapmayı sorun etmemesine bakılırsa öyle olduğunu umuyordum– bu daha aşağı bir varlık olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

"Odaklan, Morgan," dedi Lexie sertçe. "Hayallere dalıp duracaksan hiçbir şey öğrenemezsin."

Haklıydı. Daha iyisini yapmalıydım.

Öğrenmeye çalıştığım bir dizi hareket dışındaki her şeyi zihnimden kovdum ve başımı yukarı aşağı sallayarak yeni bir tekrara hazır olduğumu söyledim. Yerlerimizi aldık ve bu sefer tekmesini savurduğunda tıpkı gösterdiği gibi savuşturmayı başardım. Lexie hâlâ yavaş olmaya dikkat ediyordu ama bunun bir gelişme olduğu inkâr edilemezdi. Sıra ikinci kısma geldiğinde ayaklarım beceriksizliğini sürdürse de hiç değilse bu kez takılıp düşmedim.

"Daha iyiydi," dedi. "Şimdi aynısını Mika'yla deneyeceksin. Benden daha uzun ve iri. Her türlü cüsseden gelebilecek saldırılara hazırlıklı olmak en iyisidir."

Mika karşıma geçerken buklelerini karıştırdı ve çocuksu bir gülümsemeyle omuzlarını silkti. "Sana vuracak olursam şimdiden özür dilerim ama sert olmayacağıma söz veriyorum."

"Biraz acıya dayanabilirim," diye yalan söyledim. Kesinlikle dayanamazdım; ayak parmağımı bir yere çarptığımda bile ağlardım. Zihinsel acıya alışkındım. Öylesini fazlasıyla kaldırabilirdim ama en ufak bir fiziksel acıya bile tahammülüm yoktu.

Mika güldü, beni şimdiden gelmiş geçmiş en büyük yalancı olduğumu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Gülümsemesin solduğunu görünce kendimi saldırısına hazırladım. Ben de onu tanıyordum ve saldırıya geçeceğini daima gözlerini hafifçe kısarak ele verdiğini öğrenmiştim. İlk darbesi Lexie'ninkinden çok daha hızlıydı ama hamlesini doğru tahmin edip onu zamanında savuşturdum.

Uzuvlarımız birbirine çarptığında koluma tırmanan şok dalgası yüzünden acıyla bağırmamak için kendimi zor tuttum. Ama bunu düşünecek vaktim yoktu, etrafımda dönüp Mika'nın bir sonraki hamlesini de savuşturduktan sonra ona karşılık vereceğim duruşa dönmeyi bile başardım. Mika sanki bir sineği kovuyormuş gibi saldırımı kolayca engellese de kendimle acayip gurur duyuyordum.

Başarmıştım, hem de Lexie'den çok daha hızlı bir fae'e karşı. Lexie'nin en yakın arkadaşına, zayıf bir insana vurmakta zorlandığı ortadaydı fakat Mika'nın böyle bir endişesi yoktu.

"Tekrar," dedi ben içimden kendimi tebrik etmeye dalmışken. "Bu sefer acının seni durdurmasına izin verme. Uzuvlarımız çarpıştığında donup kaldın. Acıyı kullan, bastır ve savunmanı güçlendir."

Onu başımla onaylayıp duruşumu aldım ama bu kez gözlerimin kenarda duran tanrınınkilere kaymasına engel olamadım. Hâlâ aynı yerde duruyordu, bir elini Astra'nın başına yaslamış, ifadesiz yüzüyle bana odaklanmıştı.

Varlığı Drager'ınkinden farklı olarak beni tedirgin ediyordu ve Mika tam saldırıya geçecekken bir elimi kaldırdım. "Bir saniye," dedim. "Tamamen odaklanabilmem için sormam gereken bir şey var."

Arkama dönüp ilerleyerek Zahak'ın önüne dikildim ve ona bakabilmek için başımı havaya kaldırdım.

"Greta'yı ve ailesini sen mi öldürdün?" Gerçeği tanrının ağzından duymam gerekiyordu.

Arkamızdaki üç fae nefes almaya bile korkuyormuş gibiydi, ortama ölüm sessizliği çökmüştü.

"Evet."

Devam etmesini bekledim ama görünüşe göre cevabı bu kadardı.

"Neden?"

Yüzlerimiz arasında birkaç santim kalana kadar bana doğru eğildi. Hiç bu kadar yakınına girmemiştim ve derin bir nefes aldığımda kokusu tüm duyularımı doldurdu. Drager'ın gün ışığını ve yazı anımsatan kokusunun aksine daha yoğun, daha baharatlıydı. Tıpkı sıcaklığına umutsuzca tutunmaya çalıştığın öfkeli alevlerin ve buz gibi bir yağmurun karşımı gibiydi.

"Çünkü seni öldürmeye kalkıştılar, *la moyar* ve bunun bedelini ödemeleri gerekiyordu."

La moyar... Zihnimde birden Drager'ın da bu sözleri söylediğini duyduğumu sandığım anı belirdi. Gerçi o zamandan beri bunu hiç söylememişti ve aniden çaresizce bu sözcüğün ne anlama geldiğini öğrenme arzusuyla dolup taştım. Fakat Zahak bunu sormama fırsat vermeden elini bir kez daha Astra'nın üzerinde gezdirdi.

"Antrenman bile olsa sana zarar vermelerine izin verme," diye uyardı doğrulurken. "Aksi hâlde yapacaklarımdan sorumlu değilim."

Ardından arkasına dönüp çimenlik boyunca ilerledi ve Akademi'nin köşesini dönerek gözden kayboldu. Astra olduğu yerde kalmış, manidar bakışlarla beni izliyordu.

Hiç değilse neler döndüğünü bilen biri vardı çünkü benim kafam allak bullak olmuştu.

Kırk Sekizinci Bölüm

Eğitmenlerime döndüğümde endişeli bakışlarla beni izlediklerini gördüm. Lexie başını iki yana sallayıp, *Ne oluyor, Morgan?* diye sordu ağzını oynatarak. Tıpkı onun gibi başımı sallayarak karşılık verdim, verecek bir cevabım yoktu.

Sonraki bir saat savunma tekniklerimi geliştirmekle uğraştık, ardından da benden hem saldırmamı hem de onların hamlelerini savuşturmamı bekledikleri antrenmanlara geçtik. Ders sona erdiğinde perişan hâldeydim, ter içinde kalmıştım ve çimenliğe gelmeden ördüğüm saçlarımın yarısı açılmış, lüle lüle olmuştu.

"Gel hadi, güzel bir duş iyi gelir," dedi Lexie başını iki yana sallayarak. "Berbat görünüyorsun."

"Mika canıma kastetti," diye inledim.

Mika bir kahkaha patlattı. "Elimi bile sürmedim. Artık Zahak'ın küçük Morgs'umuza yanlış bir harekette bulunan herkesin kellesini uçuracağını bildiğimden aşırı uslu davranıyorum."

Zahak'la aramda geçen konuşmanın her bir kelimesini duymuşlardı ve akşam çökene kadar bütün Akademi'nin kazıklardaki kafaların sorumlusunun kim olduğunu öğreneceğinden adım gibi emindim. Tasha öğrendiklerini hâlâ birilerine yetiştiremediğinden patlayacakmış gibi görünüyordu.

Akademi'ye girip merdivenlere doğru ilerlerlerken Lexie sessizdi. Vücudum her hareketimle itiraz çığlıkları attığından yere sağlam basmaya ve her adımda yüzümü buruşturmamaya odaklandım. Ayak tabanlarıma kadar her bir hücrem ağrı-

yordu. Birkaç adım gerimizden gelen Astra bile mırlamıyordu, saatlerdir kıçı tekmelenen ben olsam da hepimiz yorgunluktan ölüyormuş gibiydik.

Odamınız güvenli duvarları arasına döndüğümüzde Lexie gevşedi. "Ben duşu hazırlayayım," dedi neşeli bir sesle. "Sonra da üzerindekileri yakacağız, onlar için bir umut olduğunu sanmıyorum."

Çıkardığım tişörtümü şakacı bir tavırla ona fırlattığımda Lexie sanki ağır çekimle üzerine geliyormuş gibi kolayca kaçtı. Astra yatağıma yerleşirken Lexie banyoya girdi, ben de üzerimi çıkararak onu takip ettim.

Kapı kendiliğinden kapandı ve arkama döndüğümde Lexie'yi burnumun dibinde buldum. "Faeler aşkına, Morgan, ne oluyor?" diye fısıldadı hışımla, üzerime eğilmişti ve o kadar alçak sesle konuşuyordu ki söylediklerini zar zor duydum. "Bir Zahak eksikti."

Benim de şaşırdığımı anlayacağını umarak ellerimi ona doğru salladım. "Ben de anlamıyorum," diye fısıldadım. "Olanlara akıl sır erdiremiyorum. Benim için onca kişiyi öldürdü, Lexie. Öldürdü. Cinayetle öldürdü."

Gözlerini devirdi. "Cinayetle mi öldürdü? Peki, Morgan. Bir an için ciddi olalım, birbirini yok etmek isteyen iki ateşli şekildeğiştirenin arasında kalmak berbat bir durum. Üstünlüklerini göstermek için seni ikiye bile bölebilirler."

"Drager bunu zaten denedi," diye mırıldandığımda başını iki yana salladı.

"Bu da başka bir sorun ama onu kastetmiyorum, metaforik konuşuyorum. Her ikisiyle de ilişki içinde olman felaketle sonuçlanır."

Gözlerimi devirme sırası bendeydi. "Drager'la ilişkim falan yok, arada bir yatıyoruz o kadar. Zahak'la aramda toplasan toplasan on cümle geçmiştir ve sekizi onun homurdanmalarından ibaretti. İlişki diye bir şey yok. Birkaç tuhaf etkileşim işte."

"Defalarca hayatını kurtarıp sana duvarına asman için çeşit çeşit kelleler sunması kadar tuhaf etkileşimler mi?"

Başımla onaylayıp omuzlarımı silktim. "Evet, tam olarak öyle şeyler."

Lexie yüzünü ovuşturdu, kaşları korkunç bir baş ağrısı çekiyormuş gibi çatılmıştı. "Seni Dünya'ya geri götürmemiz gerek, Morgan. Burada kalırsan kendini öldürteceksin."

"Hiçbir yere gidemeyeceğimi biliyorsun," dedim. Yorgunluğum etkisini göstermeye başlıyordu. "Drager beni tıpış tıpış geri getirir ve beni kaderimden kurtarmaya çalışırken incinmene... veya başına daha da kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

"Kader mi?" diye sordu Lexie şaşkınlıkla. "Bunun *yanlış zamanda yanlış yerde* bulunmandan fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?"

Onu başımla onayladım. "Evet. Seninle tanışmamdan kütüphanede çalışmaya başlamama ve gecenin kötünde gelen o telefona kadar her şeyin bir dizi tesadüfi olaylar silsilesinden fazlası olduğunu düşünüyorum."

Kocaman açtığı nemli gözleriyle bir süre bana baktı, ardından bir damla gözyaşı yanağına süzüldü. "Kader kalleş bir bizondur, dostum. Umalım da sana nazik davransınlar." Üzüntüsünü üzerinden atıp yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Pekâlâ, sen duşunu al sonra da bir şeyler yeriz."

Kapalı kapıya yöneldi. "Bir dakika," diye seslendim. "*La moyar* ne demek biliyor musun?"

Bakışlarını bana çevirdi, kaşları çatılmıştı. "La moyar... İlk kez duyuyorum. Bildiğim fae dillerinden hiçbirinde böyle bir sözcük yok. Neden sordun?"

"Önce Drager şimdi de Zahak bana öyle seslendi ve ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Drager ne zaman sana la moyar dedi?" diye sordu başını hafifçe yana eğerek. Düşmüşlerin kullandığı bu deyiş onun da kafasını karıştırmıştı.

"Kütüphanede, ilk kez birlikte olduğumuz sırada," dedim.

Lexie'nin ifadesi değişmedi. "Zahak da antrenman alanında mı söyledi?"

Onu başımla onayladığımda ikimizde birkaç saniye suspus olduk.

"Belki bir ara Drager'a sorarım," dedi en sonuna, omuz silkerek. "İkisi de aynı şeyi söylediyse ana dillerine ait bir ifade olmalı."

Sözlerini düşünürken göğsüm daraldı. "Eline fırsat geçerse sorarsın," dedim en sonunda.

Başıyla onaylayıp duş alabilmem için dışarı çıktı. Suyun altında uzun uzun dikilip zihnimi boşaltmaya çalıştım ama nafileydi. Fae dünyasındaki hayatım gizem ve tehlikelerle doluydu, bildiklerimi kafamda kaç kez gözden geçirirsem geçireyim her şeyi çözemiyordum. Tanrılar ve mistik yaratıkların arasına düşmem kader değilse neydi?

Drager'a hissettiğim çekimi inkâr edemezdim. Bu öyle bir çırpıda başlamış bir şey değildi –başlarda seksi olduğu kadar korkutucu da olduğunu düşünmüştüm– ama o büyülü ritüel sırasında ilişkimiz değişmişti. Benim haberim olmasa da görünüşe göre aramızda bir bağ oluşmuştu ve her birlikte oluşumuzda daha da güçleniyordu. Zamanın eninde sonunda tüm gerçekleri gün yüzüne çıkaracağını ve vakti geldiğinde sinirlerimle akıl sağlımdan geriye kalanların önüme bakamama yeterli olacağını ummaktan başka çarem yoktu.

Duştan çıkıp kurulandıktan sonra lavabonun üzerindeki aynaya benzer fayanslarda yansımamı inceledim. Haftalardır makyaj yapmamış, son günlerde zamanım olmadığından saçlarımı bile zar zor tarar hâle gelmiştim ve seçebileceğim hepi

topu on kadar kıyafetim vardı. Hâlime bakılırsa hiçbirinin önemi yoktu. Temiz havada zaman geçirmek, koşmak ve abur cubur yerine sadece fae yemekleriyle beslenmek cildimi temizlemiş, kaslarımı güçlendirmiş, saçlarıma parlaklık ve hacim kazandırmıştı.

Tabii beni sağlığımın zirvesine çıkaran Drager'ın enerjisini de yabana atamazdım. Biraz kilo bile vermiş olabilirdim. Muhtemelen kaslanmıştım ve kıvrımlarım her zamankinden daha belirgindi.

Hâlimden memnundum.

Annem başkalarının isteklerine boyun eğen pısırık bir çocuk yetiştirmeye çalışmıştı ama ona direnmiştim. Zaman zaman bocalamaya devam etsem de kendi duygu ve inançlarıma sıkı sıkıya bağlı kalmakla iyi bir insan olmak arasındaki dengeyi bulmayı öğreniyordum. Zor bir yolda ilerlediğimi bilsem de nihayet hedefime yaklaştığımı hissediyordum.

Odaya döndüğümde Lexie'nin yatağıma birkaç parça kıyafet bıraktığını görüp kot pantolon, beyaz spor ayakkabı ve arka kısmı daha uzun kırmızı dar bir tişört seçip hepsini hızlıca üzerime geçirdim.

"Yemek vakti geldi mi?" diye sordum, açlıktan ölüyordum.

Lexie başıyla onayladı. "Evet ama elimizi çabuk tutmamız gerekecek. Sen duştayken Drager geldi ve Düşmüşlerin, kütüphanedeki hırsız hakkında konuşmak için toplanacağını haber verdi. Bizim de orada olmamızı istiyor."

Söyledikleri dikkatimi çekti. "Daha hiçbir şey konuşmamışlar mı?"

Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre sana saldıranı bulmak birinci öncelikleriymiş."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sessiz kaldım.

Uyuduğunu sandığım Astra bir çırpıda yere atlayınca kendimi tutamayıp bir çığlık attım. "Tanrım," dedim şaşkınlıkla.

"Neredeyse altıma kaçıracaktım. Hiç değilse önce esneyemez miydin?"

Hafifçe mırlayıp önüme geçerek kocaman vücuduyla gerinmeye başladı. "Ukala," diye mırıldandım ama beni biraz bile umursamadan patisini yalamaya devam etti.

Yemek salonuna girdiğimizde içerisinin yemeklerinin yarısına gelmiş bir sürü fae'le dolu olduğunu gördük ama Lexie'yle dönen büfenin önüne geldiğimizde herkesin çıkıp gittiğini fark ettik. Hepsi tıpkı çizgi filmlerde arkalarında siluetlerini ve koca bir toz bulutunu bırakarak son sürat sıvışan karakterler gibi tüymüştü.

"Zahak hakkındaki söylentiler yayılmış demek," dedi Lexie gülerek. "Yemeklerin hepsi bize kaldı."

Lexie sakinliğini korusa da ben bir bit fırtınasının ortasında kalmış gibi hissediyordum. Tenim kaşınıyor, yüzüm yanıyor, içimdeki bana ait olmayan enerji çalkalanıyordu. Yine de gerçeği inkâr edemezdim, Drager'ın uyarısı Zahak'ınki kadar etkili olmamıştı.

Niyeti de şüphesiz buydu. Bundan rahatsız olsam bile beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını söylemişti.

İleride o şekildeğiştirenle uğraşırken bunu aklımdan çıkarmamalıydım.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Elimizde tabaklarla yemek salonundan çıktık, bir yandan karnımızı doyururken merdivenlerden inip Akademi'den çıktığımız sırada bizi gören öğrencilerin hepsi yollarını değiştirmeye devam etti. Güneş hâlâ gökyüzünün zirvesinde parlamasına rağmen dışarıda bile kimse yoktu.

"Faeleri yok eden süper güçler geliştirmişiz gibi," dedim gergince gülüp son kavun parçasını Astra'ya uzatırken.

Lexie buna aldırmıyor gibiydi. Aksine, beni güvende tutmanın daha da kolaylaştığına memnun gibiydi. Utanmasa Zahak'a bir kutu çikolata ve ejderhaya dönüşüp karnını doyurması için bir kemirgen buketi gönderecekti.

Gölün etrafından dolanıp sadece odamın balkonundan gördüğüm ama içine hiç adım atmadığım ağaçlarla dolu bir kuytuya ilerledik. Drager'ın topraklarının sınırları içinde sayılmasa da onun topraklarına diğer kardeşlerininkinden daha yakın olması, beni burada toplanma fikrinin ondan çıktığını düşünmeye itiyordu. Kontrol manyağı şekildeğiştiren hiçbir işi şansa bırakmazdı, söz konusu kardeşleri olduğunda bile.

Belki de özellikle konu kardeşleri olduğunda.

Ağaçların arasına girdiğimizde hava birdenbire serinledi ve ürperdim. Yanımda giyebileceğim daha kalın bir şeyler olmasını diledim. Drager, olanca bilgeliğine ve "tanrı" sıfatı taşımasına rağmen bir ejderhadan daha çok üşüyeceği aşikâr olan insan için her hava koşuluna uygun kıyafetler getirmeyi akıl edememişti.

Lexie tabağımı alıp kendisininkiyle birlikte büyük, gri renkli bir kayanın üzerine bıraktı. "Döndüğümüzde hâlâ burada olurlarsa götürürüz," dedi.

"Burada olurlarsa mı?" diye sordum arkamı dönüp kayaya bakarken.

Dudakları pek de neşeli sayılmayacak bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı. "Tabaklar bu arazinin toprağından yapılır, kil hâline getirilip yeraltı gayzerlerinde ısıtılır. Toprağın kendisine ait olanı geri istemesi duyulmadık şey değildir. Buna faeler bile dahildir."

Ah, peki o hâlde. Sözleri aklımda hiç de rahatsız edici olmayan bir görüntü belirmesine neden olmuştu.

Yürümeye devam ederken Astra'nın Akademi'ye yaptığımız ilk yolculukta karşılaştığım diğer sabrelar gibi hoplayıp zıplamaya başlamasını bekliyordum ama yanılmıştım. Aksine, çok daha ciddi ve ağırbaşlı görünüyor, her zamankinden daha hızlı ilerleyip bizi ona yetişmek için acele etmek zorunda bırakıyordu.

Düşmüşleri görmeden enerjilerini hissettim, bir sıcaklık patlaması tenimize çarptığında daha kalın kıyafet ihtiyacı birden gereksizleşti.

"Yaklaştıkça daha da kötüleşecek," diye uyardı Lexie.

"Daha yaklaşmadık mı?" diye sordum alnımda biriken boncuk boncuk teri silerek.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Birkaç metre daha yürüyeceğiz. Böylesine güçlü elemental ve *diğer* enerji patlamalarına nasıl tepki vereceğin konusunda endişeleniyorum. Kendini kötü hissedersen bunu saklamaya kalkma, tamam mı? Dayanamayacak gibi olursan Drager kalmanı istese bile seni alıp götüreceğim."

Ölebileceğim bir yerde kalmamı istemek tam da Dragerlık hareketti aslında. Bunu ilk yapışı olmazdı.

"İçimde hâlâ hatırı sayılır miktarda enerjisi dolanıyor," diye hatırlattım. "Beşine en son bu kadar yaklaştığımızda da hava *ısınmıştı* ama dayanılamayacak kadar değildi."

"Daha da ısınacak," dedi Lexie. "Bütün ormanın onların güçleriyle titreştiğini hissedebiliyorum."

Tempomuza ayak uydurmak için hızlandım, bugün insanlığımı göstermemeye kararlıydım. Egzersizlerime ve dövüş antrenmanlarıma daha yeni başlamış olmama rağmen kendimi şimdiden daha güçlü hissetmem şaşırtıcıydı. Ayağımdaki ağır botlarla ormanda resmen koşsak da bacaklarım bana mısın demiyordu.

Birkaç dakikanın ardından yavaşlamak zorunda kaldım. Nedeni yorgunluk değil, yumuşak bir kumun üzerinde ilerliyormuşuz gibi hissetmemdi. Etrafımızı saran enerji elimizi kolumuzu bağlıyordu sanki. Astra bu durumdan hiç etkilenmemiş gibiydi tabii.

"Küçük insan." Yanımdan gelen alçak, tok sesle yerimden sıçradım ve gölgelerin arasından çıkan Düşmüş'ü fark ettiğimde bir adım geriledim. Kırmızı ejderha Tylan karşımda duruyordu. "Görünüşe göre ikimiz de toplantıya geç kalmışız."

Ortaya çıkmasıyla çevremizi sarmalayan sıcaklık doruğa ulaşırken onun neden ilerlediğimiz patikadan hallice yolda bize katıldığını merak ettim. "Küçük insan mı?" diye sordum en sonunda. "Drager herkese bana böyle seslenmesini mi söyledi?"

Tylan omuzlarını silkerken bir an onu nasıl diğerlerinden daha küçük sandığıma hayret ettim. Evet, boyu kardeşlerinden daha kısaydı ama yine de ona bakmak için başımı kaldırmam gerekiyordu. "Ne diyebilirim ki? Korkusuz liderimiz ne derse onu yapıyoruz."

Sesinde belirgin bir küçümseme olmasa da alttan alta o hava seziliyordu.

"Oyalanmasak iyi olacak," dedi eliyle patikayı işaret ederek.

Gür sakalı ve kıyafetleriyle hâlâ bir oduncuyu andırıyordu. Bugün üzerinde saçlarının ve gözlerinin koyu kahverengisini ortaya çıkaran kırmızı renkte, kareli, pazen bir gömlek giymişti. Gözalıcı bir adam olduğunu inkâr edemezdim ama Drager ve Zahak gibi değildi. Onlar insanın aklını başından alıyordu. Neyse ki Tylan'ın enerjisi o kadar yoğun değildi.

"Sana Lord Tylan demeyeceğimi biliyorsundur umarım," dedim yanında yürürken. Unvanlarına gösterdiğim bu küçük baş kaldırıya alışmıştım ve öylece bir kenara bırakamazdım.

Yüzündeki gülümseme büyürken kavuşturduğu kolları göğsünün genişliğini ortaya çıkardı. "Bana lord denmesinden nefret ederim. Ty demen yeterli."

Ty. Kulağa hoş geliyordu, günün birinde arkadaş olup olamayacağımızı düşündüm. Drager'ın benimle uğraşmaktan sıkılıp beni öldürmeye karar vermesi ihtimaline karşı birkaç müttefik edinmekten zarar gelmezdi.

Eninde sonunda bana zarar vermeyeceğine gözüm kapalı güvenemiyor olmam beni onunla yatmaktan alıkoymalıydı ama kim sonunun iyi olmayacağını bile bile kötü bir seçim yapmamıştı ki?

"Toplantıda güvende olacak mıyız?" diye sordu Lexie, Tylan gölgelerin arasından çıktından beri ilk kez konuşarak.

"Evet," diye yanıtladı kızıl ejderha bir an bile duraksamadan. "Bizden korkması gerekenler siz değilsiniz. En azından bugünlük."

Yürümeye devam ettikçe Ty'ın enerjisiyle başa çıkmak kolaylaştı ve bana el altından yardımcı olup olmadığını merak ettim. Her ne yapıyorsa, buluşma yerine –şimdiye kadar gördüğüm en yaşlı ağaçların arasındaki devasa bir açıklığa– vardığımızda sakinleşmiştim ve neredeyse hiç terlemiyordum.

Dikkatim önce açıklığın etrafını saran on kadar ağaca takıldı. Gövdeleri en az iki metre çapında olmalıydı, tepeleriyse

göremeyeceğim kadar yükseğe uzanıyordu. Birkaç gün önce ormanın bu kısmını balkonumdan görmüş, geri kalanlara tepeden bakan bu ağaçları merak etmiştim.

Uzanıp içlerinden birinin gövdesine dokunduğumda avucumu çarpan elektrikle irkildim. "Düştüğümüz yer burası," dedi Ty usulca. "Kutsal yerimiz. Daha önce buraya herhangi bir yabancıyı getirmemiştik."

Gözlerimi hızlıca kırpıştırıp sözlerinin *altında* yatan anlamı kavramaya çalıştım ama kafam allak bullaktı.

"Ne kıymeti var bilmem ama ben bir yabancının gelmesine karşı çıktım," dedi buz gibi bir ses. Düşmüşlerin geri kalanı da ortaya çıktığında sesin sahibinin renkli gözlerini üzerime dikmiş Emmen olduğunu anladım.

O buz gibi bakışlarının havayı bile serinlettiğine yemin edebilirdim.

Kellan, kimsenin Emmen'a cevap vermesine müsaade etmeden, "Geç kalmaktan asla vazgeçmeyeceğini görmek ne güzel, kardeşim," dedi Ty'a. "Her toplantıda aynı şeyi yapmana bayılıyorum, umarım hiç değişmezsin."

Ty gülüp omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Ben gelmeden parti başlamaz."

Birbirlerini selamlamak için el ele tutuştuklarında aralarında küçük bir enerji patlaması gerçekleşti, ardından Ty kardeşlerinin yanına geçerek Lexie'yle beni öylece ortada bıraktı. Astra bile beni çarpan akımı –ya da her neyse– umursamadan soluğu yaşlı ağaçlardan birine yaslanmış Zahak'ın yanında aldı.

"Küçük insan," dedi Drager yanıma gelip bir kolunu belime dolayarak beni açıklığın ortasına götürürken. Lexie belli belirsiz bir ses çıkarsa da bir şey söylemedi. "Kardeşlerimle tanış," diye devam etti Drager. "Her işe burnunu sokan Zahak'ı zaten tanıyorsun, bu da Verdin Denizleri'ne hükmeden kardeşim

Kellan." Sarışın ejderha başıyla bana küçük bir selam verdi; bakışları üzerimde gezinirken yüzü merakla doluydu.

"Tanıştığımıza sevindim, küçük insan."

"Adım Morgan," diye karşılık verdim düz bir sesle. "Tabii sana *Devasa Kertenkele* dememi istemiyorsan."

Kellan herhangi bir tepki vermedi ama Ty'ın yüzündeki gülümseme genişledi.

"Görüyorum ki Ty'la çoktan tanışmışsın," diye devam etti Drager. "Her yere geç kalır ve oynadığı her oyunda hile yapar. Ayrıca Lastoa Kraterleri'nin lordudur."

"Kazanmakla hile yapmak aynı şey değil," dedi Ty omuz silkerek. "Sadece kurnaz biriyim."

"Hilekâr alçağın tekisin," diye hırladı Emmen.

"İşte bu da Emmen," dedi Drager aksi ejderhayı işaret ederek. "Santoia'nın Vahşi Toprakları'nı kontrol ediyor, kendisi de tıpkı toprakları kadar vahşi."

"Bizler ejderhayız, kardeşim," diye karşılık verdi Emmen. "Siz nezaket maskesinin ardına saklansanız da hepimiz vahşiyiz."

Emmen'ın benimle tanışma zahmetine girmemesini sorun etmedim. Hiçbirinden beklememe rağmen beş ejderhanın dördünden nezaket görmüştüm. Yalnızca Drager'ın bana *küçük insan* deme takıntısına diğerlerinin de uyması biraz sinirimi bozmuştu. Bunun kendi aramızda kullanacağımız bir lakap olacağını düşünmüştüm ama belli ki yanılmıştım.

Yalnızca Zahak bana hiç böyle seslenmemişti, sessiz ve ürkütücü bir gözcü gibi durduğu köşesinde ona katılma dürtüme karşı koydum. Drager belime sıkıca doladığı koluyla beni yanında tutarken bunu yapamazdım.

"Artık başlayabilir miyiz?" diye sordu Emmen devrilmiş bir kütüğe otururken. Ağaçların arasındaki boşluğa sıralanmış birkaç kütüğün toplantıları sırasında oturmaları için yerleştirildiği

ortadaydı. "Bazılarımız topraklarını uzun süre başıboş bırakamıyor, bir an önce yola çıkmam gerek."

Ty onun hemen sağındaki bir diğer kütüğe yerleşti. "Bal gibi de bırakabilirsin, sadece bunu yapmak istemiyorsun."

Emmen ona karşı çıkmadı.

Lexie'nin de oturmasıyla geriye sadece ben, Drager ve Zahak kalmıştık. Aralarındaki sessiz hâkimiyet savaşını hissedebiliyordum ama oyunlarına dahil olmaya niyetim yoktu. Uzun bir gün olmuştu ve dövüş dersinde kıçıma sayısız tekme yemiştim, bacaklarımı dinlendirmeye ihtiyacım vardı.

Drager'ın yanından uzaklaşmaya çalıştım ancak o, kolumdaki tutuşunu bir an için sıkılaştırdı. Bana kendi iradesini mi dayatacaktı? Hem de şu an, kardeşlerinin gözü önünde?

Zahak'a kendince bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor olabilirdi ama ben bu tür oyunlardan hoşlanmıyordum.

Üçümüz belirleyici bir ânın ortasındaydık ve her şeyin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum.

Ellinci Bölüm

Zahak hızlı bir hareketle Drager'ın elini sızlayan kolumdan çekti. Etrafımızdaki sıcaklık artarken özgür kaldığım anda kulaklarından dumanlar çıkan ikiliden uzaklaşıp Lexie'nin yanına kaçtım. "Haddini aşıyorsun, kardeşim," dedi Drager öfkeyle, kütüğün üzerindeki yerimden ona baktığımda gözlerinin kararlığını ve pullarının ortaya çıktığını fark ettim.

"Yine canını yakıyordun," diye karşılık verdi Zahak. "Aptal oyunlarına ayıracak vaktimiz yok. Aramızda bir tehlike saklanıyor. Buna odaklanmalıyız."

Tylan'ın göğsünden ondan daha önce hiç duymadığım derin ve ürpertici bir gümbürtü yükseldi. "Zahak haklı, buna harcayacak vaktimiz yok. Üç kez kan dökmeden toplanmaya çalıştık zaten, bir kez daha başarısız göze alamayız."

Drager omuzlarını silkti. "Zaten çoktan kazandım, bu seferkini görmezden gelebilirim."

"Bu bir yarışma değil," dedi Zahak başını iki yana sallayarak. "Yakında anlayacaksın." Ardından karşımdaki kütüklerden birine oturup uzun bacaklarını önüne uzattı. Alev alev yanan gözlerine ve açıklıktaki yoğun sıcaklığa rağmen sakin görünüyordu.

Yanına uzanmış Astra, kocaman başını usulca okşadığı elini dürtüyordu. Drager beklediğimin aksine yanıma değil de başka bir kütüğe geçtiğinde tırmanan gerginlik duruldu. Yüzümdeki terin bir kısmını pamuklu tişörtümün koluyla elimden geldiğince dikkat çekmeden silmeye çalışırken toplantının uzun sürmemesini umdum. Açıklık saunadan farksızdı.

"Hepimiz iki yıldır peşinde koştuğumuz tehdidi, yani şu haini tartışmak için buradayız," diye söze başladı Emmen. "Son görüşmemizde önerdiğim düzenli toplantıları yapmış olsaydık kendi kuyruğunu kovalayan ejderhalar gibi ortalıkta gezinmezdik. Artık buna bir son vermeliyiz, işler çığırından çıkıyor."

"Dahası, birbirimizden ayrı düştüğümüzde zayıflıyoruz," diye ekledi Ty.

"Gücümüz birazcık azalıyor sadece," diye düzeltti Kellan, elini üzerinde yayıldığı kütüğünün yanındaki bitkilerin üzerinde gezdirirken. Bitkiler dokunuşuyla büyüyüp canlandığında gücünün suyla ilgili olduğunu hatırladım. "Asla zayıf olmadık."

"Orası öyle," dedi Ty alaycı bir hırıltıyla. "Fakat gücümün birazcık azalması bile hoşuma gitmiyor. Birlikte yüzlerce, binlerce fae'e hükmediyoruz, hiçbirinin ayaklanmamış olması buna kalkışmayacakları anlamına gelmez. Burada oturmuş karşımıza çıkan tehdidi arıyor olmamız da bunun bir kanıtı. Bir noktada kendimizi rehavete kaptırdık ve inşa ettiğimiz her şeyi bozmaya çalışan faeler bunu fırsat bildi."

Bahsettiği *yüzlerce, binlerce* fae'in benim yerimde, Düşmüşlerin toplantısında olmak için her şeyi yapabilecek olduğunun farkındaydım. Belki bakışları beş kardeşin arasında gidip gelirken Lexie'nin yüzünde beliren belli belirsiz huşu yüzündendi, belki de Drager'ın içimde kıpırdanan gücü yüzünden ama kendimi dünyaları değiştirecek, tarih yazacak *destansı* bir şeyin ortasındaymış gibi hissediyordum.

"Topraklarınızda olan bitenlerden dikkatinizi çeken bir şey var mı?" diye sordu Drager, toplantılarının esas nedenine gelerek. "Küçük ya da büyük fark etmez. Her şeyi açık açık konuşmazsak bir adım bile ilerleme kaydedemeyiz."

Haklıydı. Ocheran topraklarında bir tehdit arayarak geçirdiğimiz günler muhtemelen muazzam bir zaman kaybından

ibaretti. Bu hırsız beş diyarı da hedef alıyorsa Drager'ın himayesinde olmaması çok daha muhtemeldi.

"Ben başlayayım," dedi Emmen. Huysuz ve sert mizacına rağmen bu buluşmayı ciddiye aldığını görebiliyordum. "Topraklarımda bir sürü olay yaşandı. Zaman zaman kaybolan canlılar başlarda dikkatimi çekmemişti. Doğu Âlemi'ndeki en kalabalık hayvan nüfusunun benim bölgemde olduğunu biliyorsunuz. Şahsi himayemdeki farklı türler birbiri ardına kaybolmaya başladığında bir şeyler döndüğünü fark ettim. Hayvanlar öylece ortadan kaybolmaz. Birbirleriyle savaşır, arkalarında kan ve cesetler bırakırlar. Fakat bunlar sanki hiç var olmamışlar gibi kayboluyorlar."

"Topraklarındaki tüm hayvanları tek tek biliyor mu?" diye fısıldadım Lexie'ye. "Her türden hayvanı? Tek tek?"

Başını usulca sallayarak onayladı.

"Sonra sıra kitaplara geldi," diye devam etti Emmen. "Tarihimizi belgelemek için kullandığım ciltler evimden çalındı. Canavarımın yuvamıza adım atan herhangi birini fark etmesi gerekirdi ama içi boş ciltleri bulana kadar ruhumuz bile duymadı. Sayfaların her birini alıp geriye yalnızca izlerini bir süre gizleyecek kapakları bırakmışlar."

Emmen topraklarında olanları anlattıkça Düşmüşlerin yüzleri daha da asıldı. Olanların onlar için benim anlayamadığım bir şey ifade edip etmediğini merak ettim. Drager'ın topraklarında çıkan sorunlara dair her şeyi ve bunların geri kalan dördüyle nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyordum.

Kardeşinin ardından sözü Tylan aldı. "Kraterlerimin çevresinde kocaman delikler ortaya çıktı," dedi. "Lav katmanı bozuldu ve ateş karıncaları haftalardır acı acı haykırıyor. Bunu sadece ailelerine zarar geldiğinde yaparlar. Bir de emrimdeki faeler ve bölgemizin sıcaklığıyla başa çıkmalarını sağlayan eşsiz yetenekleri hakkında ayrıntılı bilgiler barındıran birkaç kitap ortadan kayboldu."

Parçalar yerine otururken birdenbire şimdiye dek aklımın ucundan geçmemiş bir düşünce belirdi. "Hepiniz kitap kaybetmişsiniz," deyiverdim aniden.

Beşinin de sert bakışları bana çevrildi. "Öyle oldu, küçük insan," dedi Ty. "Bu sana bir anlam ifade ediyor mu? Drager'ın seni buraya getirmesinin bir nedeni olmalı ama bunu henüz bizimle paylaşmadı. Bu yüzden doğruca sana soruyorum, ne biliyorsun?"

"Lexie'yle birlikte Dragerfield Kütüphanesi'nde çalışıyordum," diye söze başladım tereddütlü bir sesle. "Geceleri faelerin ödünç aldıkları kitapları yerlerine geri kaldırırdım. İçlerinden birinin kaybolduğu gece bir ses duydum ve Drager aynı sesi tekrar duyarsam tanıyabilmem için beni buraya getirdi." Boğazımı temizleyip bakışlarımı Drager'ınkilere çevirdim. "Kütüphaneden kaybolan başka kitaplar da var mı?"

Birden ayağa fırladı ve yanıma gelip önümde dikildiğinde yerimden kalkmamak için kendimi zor tuttum. Ne gereği vardı ki? Ayağa kalktığımda bile kendimi küçücük hissedecektim.

"Başka kitaplar mı?" diye sordu o tok sesiyle. Sert bakışlarını üzerimden bir an bile ayırmadı.

Yerime sinmeyi reddederek ona *siktir git* ifademle karşılık verdim. "Kaybolduklarını düşünmemiştim ama birkaç haftadır iade edilmemiş kitaplar vardı. Simon'a bahsettiğimde bana *kendi işime bakmamı* söyleyip bastonuyla bacağıma bir tane patlatarak çekip gitti."

Drager'ın gözleri ağzımdan çıkan her sözle daha da kararıyordu. "Bana neden söylemedin?"

Omuzlarımı silktim. "Çünkü kaybolduğunu söylediğin kitapla bir ilgisi olabileceğini düşünmedim. Diğerleri ödünç alınmamış da çalınmış olsaydı sen de fark etmez miydin?"

"Benden önemli bir bilgi sakladın," dedi söylediklerimi duymazdan gelerek. "Sana nasıl güvenebilirim? Belki de hain sensin."

Aptalca olduğunu bilsem de alaycı bir kahkaha attım. Yalnız değildim, Ty da başını arkaya atıp bir kahkaha koyuverdi. "Aklını kaçırmışsın, kardeşim. Daha az önce bu tehdidin bütün âlemimizi etkilediğini dinledik. Morgan bunu yapamaz. Bu akşam buraya gelirken bile enerjimiz yüzünden zorlandı."

Bacaklarım hâlâ tutmuyormuş gibi hissetsem de büyük bir özgüvenle, "Hiç de zorlanmadım," diye karşılık verdim.

Ty başını iki yana salladı, gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi.

"Drager, o lanet kıçını kütüğe koy artık," diye çıkıştı Zahak. "Dramatik tavırlarına ayıracak vaktimiz yok. Morgan bizimle çok önemli bir detay paylaştı, bunun ne anlama geldiğini tartışmamız gerek."

Bir an için Düşmüşlerin geri kalanı suspus oldu, kendimi aralarındaki rekabetin ortasında bulduğum en güçlü iki kardeşlerine bakarlarken yüzleri düştü.

Drager arkasını dönüp göğsünden yükselen hırıltılar dışında tek bir kelime etmeden yerine dönerek beni şaşırttı.

"Devam et, insan," dedi Emmen.

Dişlerimi sıkıp konuşmaya devam ettim. "Kitapları çalıyorlarsa size dair bilgi toplamaya çalışıyorlar demektir. Sadece Drager'ın kütüphanesinden bahsediyor olsaydık Risest'ten birinin onun topraklarına saldırmaya çalıştığını varsayabilirdik. Ama hepinizden..." Bakışlarımı henüz topraklarındaki sorunları anlatmamış Düşmüşlere çevirdim ve başlarıyla onayladıklarını görünce sözlerime devam ettim. "Hepinizden bilgi çalındı. Topraklarınızdaki canlılar ve faeler hakkında bilgiler. Dolayısıyla bunun dış kaynaklı olduğunu ve bir istila planladıklarını düşünüyorum."

Uzaylı istilalarına dair bir sürü kitap okumuş muydum? Evet. Evet, okumuştum. Ama bu yanıldığım anlamına gelmezdi.

"Bu dış kaynak ne peki?" diye sordu Kellan.

"Bariz iki seçenek var," diye yanıtladı Zahak. Sesi durumun ciddiyetine rağmen beklediğimden daha sakindi. "Risest'in diğer topraklarından biri bizimkileri istila etmek istiyor. Güneydeki ya da daha uzaktakiler." Kardeşleri sözlerini düşünüp onu başıyla onayladı. "Ya da dünyamızdan gelmiş başkaları da var ve burada inşa ettiğimiz her şeye göz dikmişler."

"Dünyamız yok oldu," diye homurdandı Drager. "Hepimizin hatırladığı tek şey bu."

Dünyalarına dair hiçbir şey bilmiyordum ve Lexie'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa aynısı onun için de geçerliydi.

"Türümüzün son örneğiyiz," dedi Tylan, Drager'a katılarak.

Zahak başını iki yana salladı, Astra'nın başını okşayan eli durmuştu. "Neden her şeyi unutmuşken tek bir ayrıntıyı hatırlıyoruz? Bunu hiç mantıklı bulmuyorum ve uzun zamandır hatırladığımız her şeyin yalanlardan ibaret olduğunu düşünüyorum. Hiçbirinin gerçek olduğuna inanmıyorum."

"Başka uzaylılar da olabilir," dedim. Sert bakışlar bir kez daha bana çevrildiğinde dudaklarımı yine sıkıca birbirine bastırdım.

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Lexie, dikkatleri üzerine çekerek. "Düştüğünüz dünya gibi başkaları da olabilir."

Asık yüzlerine rağmen fikrimize karşı çıkmadılar. Annem elinden geleni yapsa da mantığa karşı çıkmak zordu.

"Birbirimizin kuyusunu kazmaya çalışarak çok zaman harcadık," dedi Drager. Tok sesinin gür tınıları içimi doldurdu. "Uzun zamandır içinizden birinin bana karşı bir komplo kurduğunu düşünüyordum ve toplantılara bu yüzden katılmadım. Bize baş kaldırmaları için tam da ihtiyaç duydukları şeyi onlara kendi ellerimizle verdik."

"Morgan sesini duymuş," diye hatırlattı Ty. "Elimiz sandığımız kadar boş değil. Sesi tekrar duyarsak belki içimizden biri kim olduğunu çıkarabilir."

"Ama onunkine benzer bir ses duymadım," dedim usulca. "Tek ipucu kafamdaki bir hatıradan ibaretken onu nasıl duyacaksınız?"

Zahak doğrularak herkesin dikkatini üzerine çekti. "Sesi zihninden çıkarabilirim," dedi alçak, monoton bir sesle.

"*Ne yapabilirsin?*" diye sordum. Vücudumun her bir zerremi ele geçiren gerginlikle kasıldığını hissedebiliyordum. "Anılarımdaki sesi nasıl çıkarabilirsin?" Allak bullak olmuş beynim bu gülünç iddiasını anlamlandırmaya çalışırken Akademi'ye geldiğimiz o ilk gün zihnimde yankılanan sesi hatırladım. "O gün açıklıkta zihnimin içinde konuşan sen miydin?"

Bir yırtıcıyı andıran sinsi, yavaş adımlarla bana yaklaşmaya başladığında aramızdaki mesafe kapandıkça ciğerlerimdeki oksijen tükeniyormuş gibi çaresizce nefes almaya çalışırken buldum kendimi. İçimdeki o savunmasızlık hissini biraz olsun kırabilmek için güçlükle ayağa kalktım. Aramızda birkaç metre kala durduğunda, "Nasıl?" diye sordum.

"La moyar," dedi. "Ruh eşi."

Nefes alma çabalarım sonuçsuz kaldı ve karanlık etrafımı sardı. Zahak düşmeme fırsat vermeden beni güçlü kollarının arasına alırken bütün vücudum alev alev yanıyor gibiydi. "Ruh eşi mi?" diye mırıldandım. Drager'ın enerjisi içimde kıpırdanırken daha fazla dayanamayıp bayıldım.

Elli Birinci Bölüm

Gözlerimi mahşer yerine açtım. Öfkeli ejderhaların sesi dört bir yanımda yankılanıyordu. Doğrulup oturmaya çalıştığımda Lexie üzerime eğilip beni hafifçe yere itti. Etrafından tek tük seçebildiklerime ve tepemizdeki uçsuz bucaksız bronz, altın renkli gökyüzüne bakılırsa artık Düşmüşlerin açıklığında değildik. Gölün yanı başındaki çimenlerin üzerindeydik, Lexie'nin kolunun arkasında Akademi'nin bir kanadı uzanıyordu.

"Lex," dedim pürüzlü sesimle. "Ne oluyor?"

Lexie sandığımın aksine beni bırakmadı. "Drager ve Zahak seninle ilgili küçük sorunlarını çözmeye çalışıyor. Seni onlardan kurtarıp Akademi'ye götürmeye çalıştım ama gözlerinin önünden kaybolduğunda işler daha da sarpa sardı."

Yeniden doğrulup tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Bu kez oturur vaziyete gelmeme izin verdi.

Yüce fae tanrıları, bana güç verin.

Tepemizde iki ejderha birbiriyle boğuşuyordu. Drager ejderha hâlinin Zahak'ınkine benzediğini ama aynı olmadıklarını söylemişti, artık ne demek istediğini anlıyordum.

Drager'ın altın tonları Zahak'tan daha fazlaydı, pullarının uçlarıysa siyahtı. Yaldızlı uçları boyunca uzanan kalın, siyah damarlı kanatları daha koyu renkliydi.

"Yin ve yang," dedim usulca. Büyülenmiş gibiydim. Bu iki Düşmüş, hem insansı hem de ejderha formlarında birbirlerine diğerlerinden çok daha fazla benziyordu. "Drager bana aynı kozada doğduklarını söylemişti, artık bunu çok net görüyorum."

Lexie gözlerini kırpıştırdı. "Aynı koza mı? Bunu ilk kez duyuyorum. Çok garip, doğumlarına ve yuvalarına dair çok az şey hatırlıyorlar. Belki de Zahak tüm anılarının uydurma olduğunu söylerken haklıydı."

"Belki de bazı anılar silinemeyecek kadar güçlüdür," dedim Zahak'ın pençeleri Drager'ın karnını sıyırırken yüzümü buruşturarak. Titreyen bacaklarımın üzerimde doğrulurken bakışlarımı gökyüzünden bir an bile ayırmadım. "Onları durdurmamız gerek."

Ben göle doğru yaklaşmak için hareketlenince Lexie de peşimden geldi. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Son baktığımda ne uçabilen ne dövüşebilen bir insandın. Hele de devasa ejderhalara karşı."

"Tamam, haklısın," diye homurdandım. "Ama bu kadar açık sözlü olmana gerek yoktu." Lexie alaycı bir homurtu çıkarsa da yüzünde hâlâ gergin bir ifade vardı. "Diğerleri nerede?" diye sordum etrafıma bakınarak. Tepemizdeki ikili bir kez daha birbirlerine çullandığında ikimiz de yüzümüzü buruşturduk, ardından Lexie eliyle bir kenarı işaret etti.

Başımı çevirdiğimde kalan üç Düşmüş'ün yan yana dizilmiş, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, başlarını gökyüzüne kaldırmış vaziyette tepelerindeki kargaşayı izlediklerini gördüm. "Dalga mı geçiyorsun?" diye tısladım. "Hiçbir şey yapmıyorlar."

Hatta gösteriden büyük keyif alıyormuş gibi görünüyorlardı.

Öfkeyle yanlarına koştum. "Morgan, aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı Lexie peşime takılarak. Onu hazırlıksız yakalasam da bana yetişmesi üç saniyesini almadı. "Tehlikeden uzak durman gerek."

"Birbirlerini öldürürlerse hepimiz tehlikede olacağız," dedim güçlükle. Onların olmadığı bir dünyayı düşünmek bile içimi acıyla dolduruyor, kelimeler boğazımda düğümleniyordu. Her ne kadar kafa karıştırıcı ve rahatsız edici olsa da üçümüz

bir ağa dolanmış gibiydik ve bu durumu çözmem gerekiyordu. Gerçeği öğrenmeye ihtiyacım vardı.

Kellan, Emmen ve Tylan'ın yanına ulaştığımızda umursamazca bize döndüler. "Demek uyandın, küçük insan," dedi Ty gülümseyerek. "Eğlenceyi kaçıracaksın sanmıştım."

Gülümsemesine karşılık vermedim. "Neden onları durdurmuyorsunuz?" Elimi havaya kaldırarak birbirini yok etmeye çalışan gözalıcı yaratıkları işaret ettim.

Üçü de önce bana, sonra birbirlerine, sonra yeniden bana baktılar. Ardından sanki az önce dünyanın en komik şakasını yapmışım gibi hep bir ağızdan kahkahalara boğulup kendilerini kaybettiler. Neredeyse suratlarına bir yumruk indirecektim ama en yakınımda Emmen durduğu için kendimi tuttum, toplantılarının ortasına daldığımdan beri bana en az hoşgörü gösteren oydu.

"Yalnızca bir aptal o ikisinin arasına girer," dedi Ty, nihayet sakinleşmeyi başardığında. "Bildiğimiz kadarıyla onları ayıracak kadar güçlü bir varlık yok."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. Madem kimse elini taşın altına sokmuyordu, bir çare bulmak bana kalmıştı.

Ne yazık ki bu karmaşanın tek bir çözümü vardı.

Ölmem gerekiyordu.

Yine.

En azından kendimi tehlikeye atıp içlerinden birinin beni kurtarmayı birbirlerini parçalamaktan daha çok önemseyeceğini umacaktım. Zahak da Drager da gerçek eşi olduğumu düşünüyorsa içlerinden biri başımın dertte olduğunu hissederdi, değil mi? Nasıl bir ruh eşi bağı bir diğerini öteki yarısının sonunun yaklaştığına dair uyarmazdı ki?

Mantıklı bir plan olduğuna karar verince karşımdaki üç soytarıyı bırakıp göle döndüm. Fakat yolumda bir engel daha vardı ve kibarlıktan kırılarak rica etsem bile kendimi tehlikeye atmama izin vermeyecekti.

"Lex," dedim usulca.

"Aklından bile geçirme, Morgan Starrer," diye karşılık verdi, bir kelime daha etmeme müsaade etmeden.

"Onları durdurmam gerek."

Her iki ejderhanın da aldığı yaralardan fışkıran kanı izlemek beni öldürüyordu.

"Kendini tehlikeye atamazsın. Ejderhaların kavgasının arasına girmene müsaade edemem."

Emmen yüzünde onu ilk gördüğüm zamanki kadar ciddi bir ifadeyle yanımıza yaklaştı. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Dikkatlerini çekmem gerek ama Lexie biraz fazla korumacı davranıyor."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kollarını Lexie'ye doladı. Benim aksime Lexie bunu öngörmüştü ama refleksleri bir Düşmüş'ünkiyle boy ölçüşemezdi. "Morgs, lütfen," dedi yalvarırcasına, bir yandan da Emmen'ın elinden kurtulmak için mücadele etmeye devam ediyordu. "Lütfen bunu yapma. Seni fark etmeyecekler bile. Onları ayıracaksın diye olan sana olacak."

"Onları kaybedemem ve durmaya hiç niyetleri yok," dedim çaresizce. "Mümkün olan en dramatik şeyi yapıp dikkatlerini çekeceğim."

"Bu konuda yardımcı olabilirim," diye araya girdi Ty. O da gülmeyi kesmişti.

Homurdanıp bir el hareketiyle zahmet etmemesini söyledim. "Artık çok geç. Neden bir futbol maçıymış gibi kardeşlerinin birbirlerini öldürmesini izlemeye dönmüyorsun?"

Yüzü düştü. "Ah, hadi ama, Morgs. Öyle bir şey değil. Bizler ejderhayız, anlaşmazlıkları çözmek için şiddete başvururuz. Arkadaşız sanıyordum, değil miyiz?"

"Hayır," diye karşılık verdim. "Kesinlikle değiliz."

Ty sırıttı ve bir an sonra kendimi kollarında buldum. Beni havaya fırlatıp omuzuna attı. Savurduğum çığlığın, özellikle de

gölün üzerinde süzülmeye başladığımızda, duyulmaması imkânsızdı. "Ejderhaya dönüşmedin," diye bağırdım bir kez daha.

"Kısmen dönüşebiliyoruz," derken sesi sakin geliyordu. "Şimdi ne yapacağım?"

Bakışlarımı altımızdaki karanlık sulara indirdim ve göle son düşüşümde ölümün kıyısından döndüğümü hatırlayınca neredeyse panik atak geçirecektim. "Bırak beni," diye fısıldadım.

Söylediğimi duydu. Duydu... ve tam da istediğimi yaptı.

Boğazım parçalanırcasına çığlıklar atarak düşmeye başlarken gölden sağ salim çıkabilmek için dua ettim. Karanlıkta fark etmemiştim ama Ty beni geçen seferki yonter'dan daha yükseğe çıkarmış gibiydi, bu da kalkıştığım şeyin beklediğimden daha tehlikeli olacağı anlamına geliyordu. Ty'ın insanların aslında ne denli zayıf canlılar olduğunu bilmediğinden emindim. Bir fae her şekilde bu düşüşten sağ çıkabilirdi ama suya ters bir pozisyonda çakılırsam benim için yolun sonu gelmiş demekti.

Son bir nefes alıp gölün pürüzsüz yüzeyine çarpmaya hazırlanırken çığlığım kesildi ama botlarımın cam gibi suya değmesine birkaç santim kala sertçe sarsılarak durdum. Kaburgalarım acıyla sızlasa da kurtarıcıma direnmedim.

Kim olduğunu çoktan anlamıştım.

Yardımıma Zahak yetişmişti.

Üzerimizden gelen kükreme seslerine aldırmadan uzandım ve elimi pullu bacağına yaslayarak onu usulca okşadım. Kanatlarını ritmik hareketlerle çırparak bizi gölgen uzaklaştırdı ve karaya geri götürdü. Drager bizden önce varmış, insan formuna çoktan bürünmüştü.

Yere yaklaştığımızda Ty'ın yüzüne bir yumruk patlattığını gördüm.

Kırmızı ejderha kardeşine aldırmadı ve karşılık vermeye yeltenmedi. "Bunu hak ettim," dedi, Zahak beni nazikçe yere bırakırken. "Ama küçük planı işe yaradı."

Siyah ejderhadan yükselen kükreme hepsini yerinden sıçrattı. Ty ellerini havaya kaldırdı. "Morgan'ın fikriydi."

"Suçu da hemen bana at," dedim başımı iki yana sallayarak.

Ty ellerini havaya kaldırıp gözlerini Zahak'ın gözlerine dikerek, "Seni öldürmez. Ben o kadar şanslı değilim," dedi.

Zahak kafasını Tylan'ı ısırıp ikiye bölecekmiş gibi hızla öne uzattığında yanımda duran *ve* benim bütün bedenimden daha büyük olan bacağına bir tokat patlattım. "Lütfen, Z," dedim. "Birlikte çalışmamız gerek. Böyle yaparak hiçbir yere varamıyoruz ve karşı karşıya olduğumuz bu tehdit beni endişelendiriyor. Şu hırsız ve casusu uzun zamandır fazlasıyla görmezden geldik zaten."

Zahak beni şaşırtarak bir nebze sakinleşti. Tamamen olmasa da hiç değilse devasa bedeni korkunç hırıltılarla sarsılmıyordu artık. Diğer Düşmüşlerden uzaklaşırken Lexie'nin öfke dolu bakışlarıyla karşı karşıya kaldım. "Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyim, Morgan," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Gözleri alev alev yanıyor, yüzündeki sert çizgiler kadim savaşçı soyuna ihanet ediyordu. "Kendimi zor tutuyorum."

Zahak yakınına eğilip havayı ısırdığında bile öfkesi geçmedi ama hızla kendini topladı. Aralarına girerek siyah ejderhaya sert bakışlar attım. "Beni sevdiği için öfkeli. Siz iki aptal kavga etmeyi bırakın diye kendimi göle atmama engel olmaya çalıştı."

Lexie enerjisini hissedebileceğim kadar yakınıma sokulduğunda kaburgalarım bana yaralı olduğumuzu hatırlattı. Gerçi pek de umurumda olduğu söylenemezdi. "Dikkatli ol, Morgan," diye fısıldadı. "Karşında Zahak var. İçlerinden en fevri olanı."

"Kendi adına konuş," diye bağırdı Kellan. "Ben gayet aklı başında biriyim."

Aramızdaki gerginliğe rağmen gülecek gibi oldum. "Aklı başında fevrinin zıddı değildir."

O çekici, tembel sörfçü havasıyla bana sırıttı. "Ah, biliyorum."

Sırtımda bir sıcaklık hissettiğimde yerimden sıçramamayı güç bela başardım. Bunu fark eden Drager göz açıp kapayıncaya kadar Zahak'la arama girdi. Gözlerimi yakacak kadar güçlü ışık patlamasına bakılırsa Zahak insan hâline dönüyordu.

"Bu kadar yakınında şekil değiştiremezsin," diye çıkıştı Drager kardeşine. "İnsanlar narindir."

Zahak tepeden tırnağa siyah renkli özel harekât giysilerine bürünmüş insan formuna beklediğimden çok daha hızlı geçti. "Sandığından çok daha güçlü," diye karşılık verdi huysuzca. "Ruh eşi olacak genleri taşıyorsa bir insandan daha fazlası olmalı."

Elimi havaya kaldırdım. "Iı, affedersiniz. Öncelikle, buracıkta durmuyormuşum gibi benim adıma konuşulmasından nefret ederim. İkincisi, bir insandan fazlası değilim. Neredeyse yirmi altı yılımı geçirdiğim bu bedende başka bir şey olduğumu gösterecek tek bir ipucu bile görmedim. Teşekkür ederim."

Zahak bunu umursamıyormuş gibi omuz silkti. Drager'ın ise kaşları çatılmıştı. Yüzü hızlıca her zamanki ifadesizliğine dönse de gözümden kaçmamıştı.

"O hâlde insanlar bize söylenenden daha güçlü," dedi Zahak, Drager'a yaklaşırken. "Değillerse bile bu yüzden buradayız. Bu yüzden Morgan'ın yanındayım. Onun koruyucusu sen değilsin, benim."

"Ona kenetlenen *bendim*," diye karşılık verdi Drager, hırıltıyla karışık bir sesle. "Arada sırada zihninin içinde konuşmaktan başka hiçbir kanıtın yok."

Kenetlenen mi? Pardon. "Artık bunları ortalık yerde mi konuşuyoruz?" diye sordum şaşkınlıktan gülerek. "Sırada ne var? Aletlerinizin boyunu da karşı–"

"Morgan!" diye araya girdi Lexie.

"Ne?" diye çıkıştım. "Belli ki seks hayatlarımızı konuşmakta hiçbir sorun yok."

"Benim için sıkıntı yok," dedi Kellan. "Söylediklerinizi anlamlandırmaya çalışıyorum ama nafile."

"Doğurganlık ritüelinde bir kez kenetlendik o kadar," diye devam ettim, Kellan'ı duymazdan gelerek. "Bunun ruh eşi bağlantısına kanıt olabileceğini sanmıyorum. Hamile kalmadım."

Drager'la defalarca yatmama rağmen hamile kalmamıştım ve gerçek bir ruh eşi bağlantısında bu imkânsız olmalıydı, değil mi?

Kitaplar beni öylece yüzüstü bırakamazdı.

"Bu şimdiye kadar geçirdiğim en garip gün," diye fısıldadı Lexie ardına kadar açılmış gözleriyle başını iki yana sallayarak. Bu, bir köşeye çöküp ileri geri sallanmanın Lexie karşılığıydı.

"Bir teorim var," dedi Emmen, uzun süre sonra ilk kez konuşmuştu. Ty da bir süredir sessizdi ama yüzünde gösterinin tadını çıkarıyormuş gibi neşeli bir ifade vardı. Öte yandan Emmen son derece ciddi görünüyordu.

"Neymiş o teorin?" dedi Drager. Kardeşinin söyleyeceklerini duymayı dört gözle beklemediği her hâlinden belliydi.

"Bu dünyaya düşmeden önceki hayatımızı hatırlamıyoruz, değil mi? Öz kardeşler olduğumuz dışında elle tutulur pek bir şey bilmiyoruz. Ya buraya gönderilmemizin bir nedeni varsa ve..."

Etrafımız birden gök gürültüleriyle inlemeye başlayınca sözleri yarıda kesildi. Herkes bakışlarını pasparlak gökyüzüne çevirirken bir fırtınanın yaklaşıp yaklaşmadığını merak ettim.

Drager ve Zahak iki yanıma geçerken Lexie kılıcını çağırdı.

"Bir şey hissediyor musunuz?" diye sordu Emmen altın renkli gökyüzünü taramak için başını hızlıca bir o yana bir bu yana çevirerek.

"Hiçbir şey," dedi Drager. "Hiçbir fae beşimize birden kafa tutamaz."

Gökyüzü bir kez daha gümbürderken etrafımızda bir ses yankılandı. "*Letmina trifarna conqueta le tarn.*"

Anlamadığım bir dilde konuşan ses o kadar yüksekti ki kulaklarımı kapamak ve baskıya direnmek için gözlerimi sıkıca yummak zorunda kaldım. "Yaptıklarınızın bedelini ödeme vakti geldi," dedi ses bu kez anlayabildiğim bir dilde. Bu garip tınıyı daha önce de duymuştum.

"Bu o!" diye bağırdım, gözlerimi ve kulaklarımı açmadan. "Hain o."

Bir gümbürtü daha yankılanırken Zahak kollarını bedenime doladı ve bir enerji patlamasıyla havaya uçtuk. Gördüğüm son şey üzerimizdeki gökyüzünde alçalan devasa canavarlar ve bizi toprakların öteki ucuna fırlatan ikinci bir patlamaydı.

Elli İkinci Bölüm

Etrafımızı saran karanlık öyle yoğundu ki bir an için yeniden bayıldığımı sandım.

Bilincim yerindeymiş gibi hissetsem de hiçbir şey göremiyordum. Zahak'ın kolları hâlâ bedenime sarılıydı, baharatlı kokusunu ve enerjisinin yoğun sıcaklığını hissedebiliyordum. Görme dışındaki tüm duyularım yerli yerindeydi ama ne olduğunda dair hiçbir fikrim olmaması içimi korkuyla dolduruyordu.

"Merhaba," diye fısıldadım. "Z?"

"Yakaladım seni," diye homurdandı. "Affedersin, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum."

Kafası karışan tek kişi ben değildim demek.

"Gökyüzünden gelen ses Dragerfield'da duyduğumun aynısıydı," dedim, patlamadan önce bunu söylediğimde beni duyup duyamadıklarından emin değildim.

Zahak beni daha da yakınına çekti. "Biliyorum, la moyar. Biliyorum. Artık hatırlıyorum. Onun kim olduğunu ve neden boğazımıza kadar boka battığımızı hatırlıyorum."

"Kim o?" diye sordum.

Teni hafif bir parıltıyla aydınlandı. Etraf o kadar karanlıktı ki gözlerim ışığa alışana kadar birkaç saniye sızladı. Nihayet çevremi görebildiğimde bizi neden karanlıkta tuttuğunu anladım; etrafımızın kayalarla dolu olduğunu ve yerin derinliklerine gömüldüğümüzü fark edip paniğe kapılmamı istememişti. Yanımdan gelen kısık bir mırıltıyla yerimden sıçradım ve ba-

şımı çevirince sesin kaynağının Astra olduğunu gördüm. Yanımıza gelmeyi başarmıştı.

"Sesin sahibi kim?" diye sordum. Kollarının arasından çıkmam gerektiğini bilsem de bana sunduğu rahatlığa ihtiyacım vardı, kayaların arasında mahsur kaldığımızı düşünüp kafayı yemek istemiyordum.

"Annemiz," dedi düz bir sesle.

Gözlerimi kırpıştırıp bir açıklama yapmasını bekledim. Fakat hiçbir şey söylemedi.

"Annen mi?" diye sordum. "Onu hatırlıyor musun?"

"Enerjisi zihnimizdeki duvarların bir kısmını kırdı," dedi sertçe, sesi giderek kalınlaşıyordu. "Ufak tefek anıları hatırlamaya başlıyorum. Buradan çıkıp kardeşlerimi bulmamız gerek. Büyük bir tehlikeyle karşı karşıyalar. Hepimiz öyleyiz."

"Gökyüzünden ejderhalar iniyordu, değil mi?" Hayal görüp görmediğimden emin değildim.

"Evet, öyleydi."

Beni nihayet bıraktığında kaybolan dokunuşu için üzülmemeye çalıştım. Bu soğuk, karanlık alan hiç hoşuma gitmeyen bir enerjiyle doluydu ve Zahak'ın güçlü varlığı olmasa çığlıklar ata ata arkama bakmadan kaçmam an meselesiydi. "Tam olarak neredeyiz?" diye sordum titreyen sesimle.

Zahak yüzünde ciddi bir ifadeyle etrafına bakındı. "Hendekteyiz, Morgan. Hepimizi kendi topraklarımıza gönderip biri birbirimizden ayırdı."

"Hendek mi?" diye ciyakladım. "Kâbus yaratıklarının evinde mi?"

Zahak beni başıyla onayladı.

"Ama yarığı kapatmıştın," dedim telaşla. "Profesör Malin tarih dersinde hendeğin kaybolduğunu söylemişti."

Yüzündeki ifade endişemi yatıştırmak namına hiçbir şey yapmıyordu. "Topraklarımda olan bitenleri size anlatacak fır-

satım olmadı. Kaybolan kitapların yanı sıra, senin de zekice fark ettiğin gibi, hendekte birtakım hareketlilikler tespit ettik. Çatırtılar duyuluyordu. Niyetim döndüğümde bununla ilgilenmekti ama ne yazık ki hendeğin bazı kısımları bir kez daha gün yüzüne çıktı."

"Buradan nasıl çıkacağız?" Sözcükler boğazıma düğümleniyordu.

"Tünellerden geçip ışık huzmesine ulaşmamız gerek," dedi. Sesi öfkeliydi. "Yolumuzun üzerinde büyük bir çatlak bulmadığımız müddetçe çıkmamızın tek yolu bu."

Hayatıma sıçayım. Belki de kader tıpkı Lexie'nin söylediği gibi kalleş bir sürtüktü. "Peki, tamam. Susuzluğa en fazla iki gün dayanabilirim. O ışık huzmesine iki günde ulaşabilir miyiz?"

Zahak'ın göğsünden hırıltılar yükseliyor, yüzünü ovuşturduğu sol eli titriyordu. Yanakları ve alnındaki pullar ortaya çıkmaya başlamıştı bile. Kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi ve şuracıkta ejderhaya dönüşürse hayatta kalma ihtimalim olduğunu sanmıyordum.

"Ulaşamayız," dedi sertçe. "Ama hendekte su kaynakları var, senin için bulacağım. Yapacağım son şey olsa bile seni koruyacağım, la moyar."

Şu *la moyar* zırvalığını sonra halledecektik. Şimdilik hiç değilse bir planımız vardı.

"Pekâlâ, yürümeye bir an önce başlasak iyi olacak," dedim etrafıma bakınarak. "Risest tehlikedeyken daha fazla zaman kaybedemeyiz. Lexie ve kardeşlerin dışarıda bir yerlerdeler."

Zahak doğrulduğunda saç çizgisinin yakınında bir yerde açılmış kesikten sızan koyu mavi kanı yüzüne bulaştırdığını fark ettim. "Yaralanmışsın," dedim telaşla, ona yaklaşarak.

Ona dokunmama engel olmadı ama boy farkımız yüzünden bana yardımcı olmak için eğilmesi gerekti. "Bu nasıl olabilir?" diye sordum. "Sen tanrı değil misin?"

Zahak güldü. "*Tanrı* bir unvandan ibaret, en güçlü olanların bile zayıflıkları vardır. Evren denge ister ve annemiz canımızı yakmak için nereye vurması gerektiğini çok iyi bilir. Anılarımızın hepsi geri dönene kadar tüm saldırılarına karşı savunmasız olacağız."

Çoktan iyileşmeye başlamış yarasına hafifçe dokunduğumda içimde garip bir öfkenin kabardığını hissettim. "Eh, madem öyle, ikinci görevimiz hendekten çıkmaya çalışırken anılarını geri getirmek olacak. Tıpkı hendek gibi onları saklayan duvarları da kırarak ikinci büyük hatasını yaptı."

Adrenalin ve umudun etkisiyle konuştuğumun farkındaydım ama pek fazla seçeneğim olduğu söylenemezdi, elimdekilere dört elle sarılacaktım.

"İkinci görev hayatta kalmak," diye homurdandı Zahak.

Her nasılsa sadece bana bulacağı yemek ve suyu kastetmediğini biliyordum. "Ne demek istiyorsun?"

İfadesi ciddiydi. "Hendeği kapamaya karar verdiğimde kâbus yaratıklarının hepsi gitmek istemedi. Bazıları tünellerin içinde kaldı ve burada olmamın hoşlarına gideceğinden şüpheliyim."

Astra alçak sesle hırlayıp bize o yaratıklardan biri olduğunu hatırlattı.

"Sen ciddi misin?" diye fısıldadım.

Zahak elleriyle yüzümü tutup beni yakınına çekti. O kadar ki beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim. Burnum kokusuyla dolduğunda bir an için tüm mantıklı düşüncelerim buhar olup uçtu. "Kılına bile zarar gelmesine müsaade etmeyeceğim," diye söz verdi. "En ufak bir tehlikeyle karşılaştığında gözlerini bile kırpmalarına fırsat vermeden ölümleri olacağım. Sakın endişelenme."

Teninden yayılan ışığa benzer bir parıltı yayan koyu renk gözlerine bakarken kendimi güvende hissettim. "Peki, sana inanıyorum," dedim.

Zahak sözlerimden tatmin olmuş gibi doğruldu. "Artık yürümeye başlamamız gerek. Tünellerde ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyi."

Elini belime yaslayıp beni hafifçe itti ve kendimi karanlıkla sarmalanmış taştan patikada yürürken buldum. Arkamda ejderha, yanımda sabre, göğsümde birbirine karışan korku ve umutla bu hendekten sağ çıkacak kadar yaşayacağıma inanıyordum.

Cevap bulmam gerek sorular vardı.

Ah, bir de kurtarmamız gereken bir dünya.

Artık Düşmüş fae tanrılarıyla *dolu* bir dünya.